HUNTER MORGAN

NU PRIVI ÎNAPOI

virtual-project.eu

HUNTER MORGAN

NU PRIVI ÎNAPOI

Original: *D'ont Turn Around* (2008)

Traducere din limba engleză de:
ROXANA BUZOIANU

virtual-project.eu

2009

PROLOG

Începutul sfârșitului

Nu am fost criminal de la început. Nu era o aspirație. Nu corespund profilului convenit de instituțiile care aplică legea.

În timp ce mă gândesc la toate acestea, scot cu grijă fiecare obiect din geanta căptușită, împachetat conform instrucțiunilor precise date de Maury. Fac inventarul pentru că trebuie să fiu atent. Nu pentru că Maury m-a avertizat să o fac, ci pentru că știu că așa trebuie. *În mod inerent*, știu ce trebuie să fac și, cum să fac. Iar inima mea tresare din cauza unei anticipări pline de dorință.

Ea nu se aștepta să apar.

Sunt un bărbat alb, provenind dintr-o familie din înalta societate. Sunt atrăgător și în formă. Nu am fost niciodată abuzat pe când eram copil, nici sexual și nici emoțional. De fapt, familia mea m-a iubit. Am fost crescut pentru a fi de folos societății. Am fost crescut în credința că talentele mele nemaipomenite aduceau cu ele și o anume responsabilitate față de cei mai puțin norocoși decât mine.

Bandă adezivă.

Am apărut pe lume fără complicații. Am mers regulat la pediatru și am fost imunizat împotriva tuturor bolilor copilăriei. Am mers la școli bune și sigure. Mi s-a permis să iau parte la activități extrașcolare, iar prietenii mei veneau adesea acasă la noi.

O eșarfă albastră.

Am fost un copil strălucit. Puteam să număr până la o sută și să spun alfabetul de la vârsta de trei ani. Până la patru ani știam să citesc. Când am ajuns la școala primară, toți cei din jurul meu își dădeau seama de inteligența mea. Inteligența mea *superioară.*

Fâșii adezive.

Am fost plasat în clasa de avansați și colegii mei de clasă, deși eram mai deștept decât ei, iar ei știau asta, mă plăceau. Aveam prieteni. Când eram mic, majoritatea prietenilor mei erau băieți, dar, la adolescență, au fost fete.

O bobină de cablu de 4.

Am avut întâlniri în liceu și, deși nu eram cel mai popular băiat din clasă, am avut partea mea de fete. Majorete, jucătoare de hochei pe iarbă, membre onorifice ale societății, toate mă admirau, toate voiau să fie prietenele mele, voiau să fie văzute cu mine.

O cutie cu mănuși de latex de unică folosință.

Ca tânăr, visam să devin astronaut. Mai târziu, când priveam cu mai multă înțelepciune lumea, am vrut să devin arhitect. Apoi medic, poate psihiatru pentru că înțelegeam oamenii. Puteam fi empatic, dar, și mai important, îi puteam vedea așa cum erau cu adevărat. Asta probabil din cauză că mă cunoșteam foarte bine.

Cleşte de tăiat sârma.

Dintotdeauna am știut ce eram. Dintotdeauna am știut că eram mai deștept decât ei, decât toți. Decât părinții, prietenii, educatorii și profesorii mei. Nu mi s-a testat niciodată IQ-ul, dar probabil că sunt un geniu.

Foarfecă de grădinărit.

Multă vreme, mi-a fost de-ajuns să știu cât de deștept sunt. Nu aveam nevoie de nimeni care să-mi confirme asta. Eram amuzat de faptul că ceilalți nu aveau nici cea mai mică idee de cât de prăbușit sunt. Dar mai târziu, când am devenit adult, a început să-mi displacă prostia din jurul meu. Amuzamentul meu s-a transformat în furie. În cele din urmă, acea furie a găsit o modalitate de a se canaliza. Acum sunt pur și simplu din nou amuzat.

Prosoape de mână.

În timp ce-mi trec palma peste materialul de bumbac și-mi imaginez cât de bine poate să șteargă sângele ei, realizez că e posibil ca resentimentul meu să fi apărut mult mai devreme. Probabil că a inițiat furturile timpurii. Doar un fursec la cantină, pe când eram copil. Mai târziu, gumă de la magazin. Era senzațional să furi și să scapi nepedepsit.

Material pentru debarasare.

Era atât de ușor. Prea ușor. Cu vârsta, am început să caut o provocare. În școala secundară, am avut un prieten care știa toate cele despre echipamentul de supraveghere. Furam împreună din magazine. Mai întâi a fost un portofel Coach, o cravată Fendi, apoi obiecte mai valoroase, mai voluminoase.

Bomfaier.

Prietenul meu a fost prins. Oricum, eram deja pregătit să merg mai departe. Depășisem necesitatea tovărășiei lui și mă așteptau provocări mai

mari, mai mărețe.

Salopetă de unică folosință.

Am învățat cum să mânuiesc o armă, deși am fost prevăzător și am pretins că mă opun deținerii de arme și că aș vrea să apară legi mult mai ferme împotriva folosirii lor. Am devenit un trăgător de elită. Pe ascuns, mi-am făcut prieteni printre ofițerii pensionați și polițiștii dați afară. Cu toții erau foarte dornici să stea de vorbă cu mine, să-mi împărtășească cunoștințele și experiențele lor. Aveau încredere în mine.

Acoperitoare disponibile pentru pantofi.

Prima dată când am jefuit un magazin, exaltarea a fost incredibilă. Expresia de pe fața vânzătorului, atunci când i-am băgat țeava armei între dinți, mi-a amintit cât de prost era el și cât de deștept eram eu.

Cuțit de vânătoare.

Iar prima dată când am văzut una dintre crimele mele în paginile ziarelor… am simțit o exaltare uimitoare. *Suspect neidentificat.* Cât îmi plăcea această exprimare! Și încă-mi place.

Mintal, trec în revistă obiectele care nu încap în geanta mea.

Lopată.

Primul furt din magazin mi-a deschis atâtea drumuri. Pătrunderile prin efracție erau mult mai personale. Câteodată, furam obiecte din casa în care intram. Alteori, doar stăteam și-i priveam pe ocupanții ei cum dormeau.

Cearșafuri de plastic.

O întâlnire accidentală pe scara de incendiu cu un hoț în devenire a fost cea care m-a propulsat în această carieră. Pe atunci, eram plictisit de simple furturi. Voiam să stimulez un pic senzația. Dar am recunoscut necesitatea de a fi în siguranță. Nu am fost niciodată unul dintre acei criminali deficienți mintal care voiau să fie prinși. Într-adevăr, am sperat – știu asta – că voi avea o carieră care va dura decenii.

Un sunet îmi atrage atenția și privesc în jos. Mă opresc. Ascult. Nu aud nimic altceva decât vocea groasă a lui Pavarotti.

Sunt doar nervii. Ea este tăcută.

Pun fiecare obiect la loc în geantă, cu blândețe, cu afecțiune. Târfa nu va mai fi mult timp tăcută.

1.

Începutul

Telefonul o trezi de la primul țârâit. Era obișnuită cu apelurile de la miezul nopții, fie de la spital, fie, mai recent, de la azilul unde era internat tatăl ei. În timp ce se întindea după telefon prin întuneric, se rugă ca nu cumva el să colinde iar prin Poiana cu Stejari. Încă un incident, o avertizase directorul, și va fi nevoită „să caute în altă parte un plasament pentru domnul McDaniel”.

Deși era obișnuită ca somnul să-i fie întrerupt, inima-i tresărea în piept în timp ce degetele ei găsiră telefonul de pe noptieră. Apelurile în miez de noapte nu prevesteau niciodată ceva bun.

— Alo.

— Casey? Oh, Iisuse! țipă o femeie la celălalt capăt al firului. Trebuie să mă ajuți!

Casey se întinse spre veioză. Inima-i bătea cu putere. Recunoscuse vocea, dar, fiind încă pe jumătate adormită, nu-i putea asocia un nume.

— Cine este?

— Sunt eu, Linda! Linda Truman.

Casey crezu că aude o lovitură pe fundal. Linda scânci.

— Auzi asta? Ai auzit? stărui Linda, vocea ei arătând că era în pragul isteriei. Oh, Iisuse, Casey! Trebuie să mă ajuți. S-a întors. El este, știu că el este.

Încă bâjbâind după veioză, Casey își dădu picioarele jos din pat. În sfârșit, găsi întrerupătorul și-l învârti. Lumina inundă camera.

— Linda, trebuie să te calmezi. Vorbește cu mine. Cine încearcă să intre cu forța?

— El este, suspină Linda. Este Charlie. Știu că este el.

Teroarea din vocea Lindei deveni teroarea lui Casey. Văzuse fața tumefiată și însângerată a femeii, la Urgență, în urmă cu două săptămâni. O ținuse pe Linda de mână în timp ce un internist îi punea în ghips încheietura ruptă. Casey strânse cu putere receptorul.

— Ușile și ferestrele sunt încuiate?

— Da. Dar sună de parcă ar avea un levier sau ceva de genul ăsta. Încearcă să intre prin ușa din spate. Eu… am adormit pe canapea, iar el este acum aici, Casey. Oh, Doamne Dumnezeule, este aici!

— Ai sunat la poliție? Ai sunat la poliție, nu-i așa?

— Nu. Nu. Te-am sunat pe tine. Acum plângea atât de tare, încât cuvintele ei abia se puteau înțelege. Tu… ai spus că te pot suna la orice oră din zi sau din noapte.

Picioarele goale ale lui Casey găsiră covorul din lână moale aflat pe podea, lângă pat.

— Ascultă-mă! Trebuie să te calmezi. Voi închide, Lin…

— Nu! Nu închide, o ragă ea, inspirând pe nas. Nu mă părăsi!

— Voi închide și voi suna la 911. Poliția va veni, Linda.

Casey merse repede pe podeaua rece și luă o pereche de blugi murdari de pe scaun.

— Ei vor ajunge acolo mai repede decât o pot face eu.

— Nu, nu închide! Linda pe jumătate suspină, pe jumătate țipă cuvintele. Nu mă lăsa singură cu el. Mă va omorî. Mi-a spus că mă va omorî dacă-l părăsesc. Dacă-l voi da vreodată afară din casă.

— Linda, spuse Casey cu fermitate. Puse receptorul între umăr și ureche în timp ce-și trăgea blugii pe ea. Amândouă trebuie să închidem ca să pot suna la 911, dar te voi suna imediat după aceea. Te voi suna de pe celular ca să pot vorbi cu tine cât timp sunt în mașină.

— Juri că mă suni înapoi?

Vocea Lindei suna și mai slab ca înainte. Dezamăgită. Nu o credea pe Casey. Nu credea că va veni la ea.

— Jur. Acum, în acest moment unde ești? În sufragerie?

— Da. Iar el este la ușa din spate care dă în vestibul. Eu… eu locuiesc într-o rulotă.

— Te poți duce în dormitor sau în baie, Linda? Undeva unde există o ușă și o încuietoare?

În fundal răbufni un sunet puternic. Casey crezu că aude cum se despică lemnul și se grăbi să-și încheie blugii.

— Linda! repetă Casey, strângând din nou cu putere receptorul, ca și cum ar fi putut cumva să ajungă fizic la femeia înspăimântată. Mă asculți? Răspunde-mi! Poți să te duci într-o încăpere cu ușă și încuietoare?

— Nu. Da. Da. Eu… Cred că da. Dar… ușa din față. Poate că ar trebui să ies…

— Nu. Nu, nu te duce afară. Nu știi unde este el.

— Este la ușa din spate! țipă Linda.

— Dar poate fugi la cea din față în orice moment. Ești mai în siguranță înăuntru. Du-te în cea mai apropiată cameră. Încuie-te! Casey strânse mai tare receptorul. Acum fugi, Linda! Ia telefonul cu tine și fugi!

— Dormitorul, spuse Linda aproape în transă. Fug spre dormitor.

— Te sun imediat, Linda. Jur.

Casey apăsă pe buton pentru a încheia convorbirea. Auzind tonul, formă 911 și încercă să-și recapete sufletul în timp ce apelul ei era preluat.

— Aici nouă-unu-unu. Este o urgență? spuse vocea rutinată de la celălalt capăt al firului.

Casey respiră adânc. Nu era prima dată când era nevoită să sune la 911. Știa cum să procedeze. Trebuia să rămână calmă.

— Da, spuse ea. Mai inspiră o dată, adânc. Am o urgență.

•

Pentru o clipă, Linda rămase nemișcată în mijlocul micuței sufragerii, cu telefonul încă la ureche și cu brațul în ghips atârnând greu. Casey plecase. Închisese. Nu mai era decât o liniște mormântală la celălalt capăt al firului.

Linda auzi un râset venind de la micul televizor așezat pe cuptorul cu microunde, sub fereastră. Privirea ei se mută la liniile distorsionate ale imaginii neclare. *Seinfeld.*

Deodată, o altă lovitură puternică în ușa din spate răsună în rulota întunecată. Sunetul lemnului rupt și al metalului îndoit o scoase pe Linda din amorțeală.

Casey este pe drum. Poliția este pe drum. Fugi. Casey îi spusese că ar trebui să fugă. Trebuia să ajungă doar până la dormitor.

Sări în sus. Se împiedică de afurisitul de coș cu rufe, de lângă canapea. Căzu lată cu fața-n jos, durerea răspândindu-se în sus, spre umăr, în timp ce ghipsul roz se sparse de marginea mesei. Telefonul îi alunecă din mână și ateriza pe covorul care mirosea a fum de țigară și a mâncare de pisică.

— Nu! Nu! țipă ea.

Pipăi după telefon cu mâna nerănită, dar nu-l putu găsi în lumina slabă ce venea dinspre televizor. Se chinui să se ridice în picioare. Un râs metalic se auzi în încăperea dezordonată.

— Nenorocitule! urlă ea spre vestibul. Vine poliția, nenorocitule! Voi spune tot. De data asta nu mai scapi!

Linda fugi. Fugi așa cum îi spusese Casey. Ajunse la ușa dormitorului în timp ce el se rostogolea înăuntru prin ușa din spate distrusă cu levierul.

Ea nu putea țipa. Era prea speriată. Îi era teamă că va vomita.

El porni pe hol spre ea. Chiar și prin întuneric, fără să-i poată vedea fața, își dădea seama cât de furios era.

Linda intră în dormitor, se întoarse și împinse ușa cu ambele mâini. Aceasta se închise, iar ea căută zăvorul.

— Nu face asta. Nu face asta, Charlie, suspină ea.

•

Casey se sui repede în mașină, cu șireturile de la tenișii nelegate și cu părul nepieptănat. Nu mai pierduse timpul nici cu lentilele de contact.

Împingându-și ochelarii mai în față, pe nas, își puse repede centura de siguranță și porni motorul. Așteptă până ce ajunse pe drum pentru a folosi celularul. Sună la informații și ceru să-i facă legătura cu Linda. *Mulțumesc lui Dumnezeu că știam adresa.*

Telefonul sună în timp ce ea-și aranja Bluetooth-ul în ureche. Sună o dată. De două ori. De trei ori. Sună întruna. Cu fiecare secundă care trecea, groaza începea să o înfioare. Linda nu răspunse, dar nu răspunse nici robotul. Oprind la lumina roșie a semaforului, Casey închise telefonul, apoi formă numărul pe care vocea automată i-l dăduse înainte de a-i face legătura. Din nou, telefonul Lindei sună fără să răspundă nimeni.

— Haide, Linda! Haide! șopti Casey.

Privi în sus spre semafor care încă arăta roșu. Nu venea nimeni din nicio direcție.

— Haide, haide.

Bătu cu degetele pe volan.

Era încă roșu. Închise celularul.

— Formează din nou, ordonă ea.

Nici de data asta nu răspunse nimeni.

Poate că poliția a sunat-o pe Linda. Poate că de aceea nu răspundea. Dar atunci nu ar fi trebuit să sune ocupat? Cu toate astea, toată lumea avea apel în așteptare în zilele noastre.

În sfârșit, se făcu verde, iar Casey apăsă pe accelerație. Îi luă douăzeci și trei de minute din momentul în care Linda o sunase până ce intră pe drumul cu pietriș de la intrarea în parcul de rulote ascuns la marginea orașului. În timp ce trecea pe lângă niște cutii poștale distruse, văzu sclipirea luminilor albastre. Poliția. *Mulțumesc lui Dumnezeu!* Respiră ușurată. Poliția era aici.

Fostului prieten abuziv i se vor pune cătușe și va fi luat de aici. De data asta sigur va ajunge la închisoare.

Nu o va mai răni pe Linda.

Casey parcă pe iarbă, între două mașini vechi, ambele parcate ciudat. Luminile erau aprinse în rulotele aflate de o parte și de cealaltă a străzii. Oameni în halate de baie stăteau în curțile lor de mărimea unor cutii de chibrituri și în mijlocul străzii, vorbind emoționați, toți uitându-se și arătând spre aceeași direcție. Un pudel schelălăia din pragul unei case învecinate. Casey ieși din mașină și se aplecă să-și lege șireturile, ajungând la același nivel cu niște pitici de grădină care păzeau un tufiș uscat de trandafiri. Aerul cald al nopții mirosea a motorină, a pipi de pisică și a fum de țigară.

Luminile albastre care se mișcau ritmic, ale mașinii de poliție, se amestecau cu luminile ambulanței care sclipeau și se roteau, și cu licăririle roșii din spatele câtorva vehicule de urgență. Strada era o cacofonie: vocile personalului aflat la fața locului, sunetul de avertisment, ca un clinchet, care anunța că cineva ieșise din mașină lăsând cheile înăuntru, vocile vecinilor.

Inima lui Casey bătea iarăși cu putere, sub impulsul unui nou val de adrenalină. În timp ce mergea în sus, pe stradă, pietrișul îi scârțâia tare sub tălpi. Era înconjurată de oameni: bărbați, femei, copii, cu pielea în toate nuanțele, de la alb, la maro-închis. Dar în timp ce se îndrepta spre luminile care sclipeau, se simți singură. Singură, pustiită și înspăimântată.

Casey își iubea meseria, dar ura faptul că un spital avea nevoie de un avocat pentru victime.

Întinse gâtul, căutând-o pe Linda. Linda avea treizeci și doi de ani, divorțată, fără copii. Era vânzătoare la un magazin. Avea o greutate medie. Era brunetă, cu un zâmbet drăguț, care ar fi fost și mai frumos dacă nu ar fi avut dinții pătați de nicotină.

Polițiști, pompieri și paramedici se mișcau de colo, colo. Cineva deschise ușa din spate a ambulanței și dinăuntru se împrăștie o lumină rece și albă.

Casey nu o vedea pe Linda nicăieri. Era greu să o ratezi. Nu mai erau alte femeie prezente decât o femeie paramedic care era scundă, îndesată și o polițistă de culoare, iar pe ambele le știa de la spital. Cât de greu de văzut putea fi Linda, mai ales că avea un ghips roz?

— Mă scuzați, doamnă. Va trebui să vă dați înapoi.

Un braț musculos îi bară drumul lui Casey. Privi în sus la un polițist care purta o vestă portocalie, reflectorizantă, de siguranță.

— Sunt Casey McDaniel. Căută în buzunarul de la spate buletinul pe care avusese intuiția de a-l lua de pe masa de toaletă înainte de a pleca de acasă. Sunt avocata victimelor de la Spitalul Sussex County. Linda Truman m-a sunat acum câteva minute. Eu am anunțat poliția despre pătrunderea prin efracție.

Polițistul trecu lumina lanternei peste buletinul ei.

— Ați vorbit cu doamna Truman acum câteva minute?

El îi întâlni privirea, iar Casey simți cum o învăluie frica. Se luptă cu ea.

— Da. Trebuie să o văd. I-am promis că ne întâlnim aici. Eu… mi s-a repartizat cazul ei la spital, în urmă cu câteva săptămâni, când a fost adusă, fiind bătută de prietenul ei.

El aruncă o privire peste umăr în direcția rulotei Lindei. În drum era parcată o veche camionetă Nissan, cu o minge de tenis pe antenă. Se uită din nou la Casey, de această dată fără a-i întâlni privirea.

— Puteți veni cu mine? Detectivii vor vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Voi fi bucuroasă să vorbesc cu poliția, dar, mai întâi, aș dori foarte mult să vorbesc cu Linda. Dacă este posibil, l-am promis…

— Ofițer Chatham, ea este… Ofițerul ezită.

— Casey McDaniel, interveni Chatham. Ne-am mai întâlnit.

Casey o privi pe femeia afro-americană care purta uniformă albastră. Deși erau de aceeași statură, părea mai înaltă decât Casey din pricina șepcii.

— Casey, murmură polițista.

— Chanel. Casey se duse mai aproape de ea.

Polițistul care o escortase pe Casey plecă.

— Victima era una dintre clientele tale? Chanel o privi de sub cozorocul șepcii.

Casey simți că-i vâjâie capul. *Victima.* Nu-i plăcuse felul în care Chanel o spusese. Dar Linda era o victimă, nu-i așa? Fostul ei prieten îi trăsese o bătaie soră cu moartea acum câteva săptămâni.

— Este bine? Era destul de speriată când m-a sunat.

Cum Chanel nu răspunse imediat, Casey știu. *Știu.*

— Nu, murmură ea.

— Îmi pare rău.

— Este moartă? Ochii lui Casey se umplură de lacrimi.

— A sângerat mortal înainte ca noi să ajungem aici. A fost înjunghiată de mai multe ori.

— Este moartă? repetă Casey. Privi spre rulotă, apăsându-și fruntea cu podul palmei. A omorât-o? Dar abia am vorbit cu ea. Cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă. Spunea că el încearcă să intre prin ușa din spate.

Chanel puse mâna pe umărul lui Casey, întorcând-o cu fața spre ea, apoi îi vorbi direct, în același fel în care fusese Casey antrenată să se adreseze clienților ei. Vocea ei era calmă, blândă, dar puternică.

— Linda Truman a spus cine intra prin efracție în casa ei?

— Era fostul ei prieten. Casey se luptă cu lacrimile, se luptă să rămână profesionistă. A spus că era Charles Gaitlin.

2.

Patru luni mai târziu

Telefonul sună, iar Casey se trezi speriată.

— Casey? Oh, Dumnezeule, trebuie să mă ajuți, o imploră Linda Truman.

Încăperea era întunecată ca smoala. Telefonul continuă să sune, iar Casey se sprijini de tăblia patului, trăgându-și așternuturile sub bărbie.

Telefonul țârâia atât de tare încât în întuneric i se părea că era înconjurată de o mulțime de telefoane care sunau.

— Casey? Casey, el este! El este. A spus că mă va ucide.

Casey își trase genunchii la piept. Inima-i bătea cu putere. Telefonul încă suna. Nu se va opri. Vocea, vocea Lindei, venea de undeva din încăpere, dar Casey nu o putea vedea.

— Casey?

— Linda? țipă Casey. Auzi o lovitură puternică, un zgomot de lemn despicat. Cineva spărsese ușa de la dormitorul ei. Nu, ușa de la rulotă!

Linda scoase un țipăt care-ți înghețа sângele în vene, iar Casey se chirci de frică, acoperindu-și urechile cu mâinile, încercând să-l facă să înceteze.

Dar nu se oprea. Telefonul continua să sune.

Casey se trezi brusc. Telefonul continua să sune. Deschise larg ochii. Nu… nu era telefonul. Era alarma. Ceasul deșteptător suna.

Se ridică în fund și apăsă cu mâna, care tremura, butonul aflat în partea de sus a ceasului digital. Respirând adânc, se sprijini de perne și închise ochii, trăgând mai sus cuvertura. Era rece în cameră. Inima încă-i bătea cu putere.

Doar un vis, își spuse respirând din nou adânc. Linda îi bântuia visele de luni de zile, ca și cum ar fi chemat-o din mormânt. Dar Casey știa că nu Linda era cea care o bântuia, ci Charles Gaitlin.

*

— Luați un loc. Recepționera arătă spre un perete de-a lungul căruia erau aliniate niște scaune groaznice de metal. Domnul Preston vorbește la telefon, dar vă va primi imediat.

— Mulțumesc.

Casey reuși să zâmbească nervos și se îndreptă spre sala de așteptare. Se așeză pe cel mai apropiat scaun de la ușă și-și așeză în poală servieta de piele maro.

Recepționera își întoarse atenția asupra tastaturii, iar Casey aruncă o privire în jur. Biroul Departamentului de Justiție din Delaware pentru Sussex County era la fel ca oricare alt birou de stat în care fusese Casey: o podea cu gresie zgâriată, verde, un labirint de coridoare înguste, birouri micuțe și o mare de angajați surmenați și prost plătiți. De unde stătea, Casey putea vedea printr-o porțiune de sticlă o încăpere cu birouri separeuri care se putea lăuda cu mese de un gri metalic, computere și faxuri învechite.

Un ceas mare, alb, cu limbi și numere negre ticăia. I-a fost dificil să stabilească o întâlnire cu asistentul procurorului, Adam Preston al treilea. Deși era un potențial martor în cazul Charles Gaitlin, o voce confuză de la celălalt capăt al firului îi spusese că procurorul ținutului nu se întâlnea cu martorii când procesul era abia la început. Casey descoperi, după ce căută pe internet, că Adam Thomas Preston al treilea era considerat unul dintre cei mai buni procurori și cel mai strălucit din stat, și că Partidul Republican avea speranțe mari în legătură cu viitorul lui. Crescuse în Delaware, era fiul unui judecător pensionar de la Curtea Superioară și nepotul unui fost senator.

Dar lui Casey nu-i păsa cât de mare șmecher era; pentru ea era important să vorbească cu el despre Linda. Nevrând să mai fie dată la o parte, luase legătura cu Departamentul de Justiție din Delaware, îi trimisese un e-mail lui Preston, iar el răspunsese personal, spunând că ar fi încântat să stea de vorbă cu ea. Întâlnirea fusese amânată de două ori de cineva din biroul său. Funcționarul care o sunase pentru reprogramare fusese scurt cu Casey, avertizând-o că domnul Preston are doar zece minute libere în această după-amiază, înainte de a pleca la tribunal pentru audierile preliminare din cazul Gaitlin.

La trimiterea în judecată, Charles Gaitlin pledase nevinovat la acuzația că-și omorâse fosta prietenă, Linda Truman. Pentru că nu reușise să iasă pe cauțiune, era reținut în Centrul Corecțional din Sussex. Casey citise în ziare că bunica lui îi angajase un avocat. Audierea preliminară de la tribunal, programată pentru astăzi, va determina dacă există suficiente probe pentru a-l judeca pentru crimă.

Casey se uită din nou la ceas, lovind nervoasă cu piciorul podeaua de gresie. Avea doar zece minute la dispoziție pentru a vorbi cu asistentul

procurorului, iar două deja fuseseră irosite în sala de așteptare. Inspiră și expiră, încercând să facă să dispară starea de nervozitate.

Acum, că se afla aici, nu era sigură de ce fusese atât de important pentru ea să se întâlnească cu Preston înainte de audierea preliminară a lui Gaitlin. În noaptea în care Linda fusese omorâtă, poliția luase numeroase declarații. Un cuțit plin de sânge, care se pare că fusese văzut în posesia lui Gaitlin cu o săptămână înainte, fusese descoperit în curtea Lindei. De ce mai avea nevoie procurorul de Casey?

Își spuse că se afla aici pentru a oferi un nume acestui caz. Departamentul de Justiție avea de soluționat un număr copleșitor de cazuri, așa cum avea și domnul Preston, Casey era sigură. Doar că nu voia ca acesta să fie o scăpare a sistemului. Nu voia ca Gaitlin să primească o sentință de zece ani de închisoare și să iasă după patru sau cinci ani pentru bună purtare. Spera să-l vadă pe Gaitlin judecat pentru faptele grave comise astfel încât să fie condamnat la închisoare pe viață. Cu o întâlnire față-n față cu Preston, indiferent cât de scurtă ar fi fost, Casey spera că va face posibilă o astfel de sentință. Ea vorbea pentru Linda, deoarece Linda nu se mai putea apăra.

Sau… Poate Casey se afla aici ca să o facă pe Linda, cea care încă o mai suna în somn, să tacă.

O voce masculină îi atrase atenția lui Casey, iar ea privi în sus și văzu un bărbat atrăgător, purtând pantaloni gri, cămașă albă și o cravată roșu cu negru îndreptându-se spre ea cu pași mari, cu un dosar într-o mână și cu celularul la ureche.

— Înțeleg perfect, dar așa a fost redactat contractul, spuse el interlocutorului. Felul în care este redactat lasă liberă opțiunea ca familia să angajeze îngrijire medicală așa cum crede ea de cuviință. Dacă doriți, vă pot trimite o copie la birou cu frazele în chestiune subliniate.

Se opri în fața biroului recepționerei. Aceasta arătă spre Casey. El se întoarse spre Casey, făcând o pauză destul de mare, pentru ca persoana de la celălalt capăt la firului să poată vorbi.

— Minunat. Sunt bucuros că am lămurit asta, continuă el. Mulțumesc, John. Îți voi da toate detaliile imediat ce va fi luată o decizie. O zi bună.

Casey se ridică în picioare în timp ce el închidea telefonul.

— Domnișoara McDaniel? întrebă el, dar nu-i dădu timp să răspundă. Adam Preston.

— Îmi pare bine de cunoștință.

Ea-și mută servieta din mâna dreaptă în cea stângă pentru că el îi întinsese mâna.

Casey fusese luată total pe nepregătite. Acesta era asistentul procurorului, Adam Preston? *Al treilea*? Se așteptase la un bărbat mai în vârstă și cu siguranță nu la unul atât de atrăgător. Abia dacă avea treizeci și ceva de ani, avea părul scurt și închis la culoare și o față aristocratică. Gen Kennedy.

Au dat mâna. El avea o strângere caldă și fermă.

— Îmi cer scuze că am anulat întâlnirile noastre anterioare. Meseria asta are un fel de-a… ei bine, de-a sta uneori în calea meseriei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Este în regulă. Mă bucur că ne-am întâlnit în prealabil, se bâlbâi ea, încercând încă să-și revină după eroarea ei totală de calcul.

De obicei, chiar cu puține informații, putea ghici cum arăta o persoană sau ce fel de om era. Unii o puteau acuza că folosește stereotipuri. Din nefericire, în meseria ei, descoperise că mult prea adesea stereotipurile se aplicau la fix. Oamenii nu o prea surprindeau, dar Adam Preston al treilea o făcuse. Ideea o făcu să vrea să zâmbească.

— Din nefericire, nu am prea mult timp. El își verifică ceasul de la mână. Preliminarul are loc în patruzeci și cinci de minute, iar judecătorul Trudeau nu tolerează întârzierile.

— Nicio problemă. De fapt, și eu trebuie să ajung la tribunal în scurt timp, spuse ea. Alt caz.

El se opri în fața ușii deschise a unui birou și-i făcu semn să intre. Pe ușă se afla o plăcuță modestă pe care era scris numele.

— Te rog, ia loc. El îi zâmbi privind în jos.

Casey îi zâmbi la rândul ei.

Probabil că avea un metru optzeci și opt, un metru nouăzeci, făcând ca un metru cincizeci și șase al ei să pară și mai puțin.

Ea se așeză pe un scaun de piele neagră aflat în fața biroului său din lemn de cireș, nu din acel aluminiu de un gri-metalic. Pereții erau vopsiți bej și pe ei atârnau diferite diplome, premii, pe care ea le studie rapid. Diplomă de absolvire de la Universitatea din Delaware, diplomă de avocatură de la Villanova. Volume pe teme de avocatură umpleau bibliotecile din lemn de cireș care se potriveau cu biroul directorial și erau dispuse ca niște turnuri. Încăperea era austeră, dar călduroasă.

— Apreciez interesul pe care-l acordați acestui caz, spuse Preston în timp ce se așeza. Avocații victimelor nu primesc destulă recunoștință. El își

împreună mâinile pe birou. Erau curate, cu manichiură îngrijită, dar nu excesivă. Acum, ce pot face pentru dumneavoastră, domnișoară McDaniel?

Ea inspiră adânc, întâlnindu-i privirea pe deasupra biroului.

— Acest caz m-a afectat foarte mult, domnule Preston. Sunt sigură că ați văzut declarația pe care am dat-o la poliție în noaptea în care Linda a fost omorâtă. Am văzut-o pe Linda când a venit la Urgență, cu două săptămâni înainte să moară; avea un braț rupt, vânătăi și tăieturi pe față din cauza domnului Gaitlin. Știu că în acea noapte a spus poliției că nu el făcuse asta, dar era doar speriată. De fapt, chiar se gândea să-l acuze atunci când a fost omorâtă.

Casey se întinse, sprijinindu-și palma pe birou.

— Linda m-a sunat în noaptea în care a fost ucisă. Mi-a spus că el încerca să intre cu forța. Dacă ați fi auzit teroarea din vocea ei… Emoția o sufocă pe Casey și nu mai putu continua.

— Vă simțiți bine, domnișoară McDaniel? întrebă Preston după o clipă.

Ea încuviință dând din cap, simțindu-se ridicol. Era prea profesionistă pentru un astfel de comportament. Dar *cineva* trebuia să fie emoționat, nu-i așa? Altfel, cine le-ar mai jeli pe toate Lindele din lume? Cine o va mai proteja pe următoarea Linda?

Casey își puse mâna la gură. Era impresionată de compasiunea procurorului. Își coborî mâna, de data asta mult mai stăpână pe sine.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să…

Îi întâlni din nou privirea. Nu părea a fi stânjenit de ieșirea ei emotivă nepotrivită.

— Cred că doar voiam să vă ofer un nume și un chip.

Căută în servieta ei și scoase o poză polaroid a Lindei pe care o făcuse în noaptea în care fusese la spital. O întinse peste birou.

El o luă, o privi, apoi i-o înapoie cu blândețe.

— Avem un caz solid, domnișoară McDaniel.

— Un caz penal? El i-a spus Lindei de nenumărate ori, înainte de acea noapte, că o va omorî dacă nu era de acord ca el să se mute înapoi cu ea. Casey continuă repede: Cu siguranță că asta a fost premeditat. Domnule Preston, singura modalitate de a opri bărbați ca Charles Gaitlin să-și omoare iubitele, soțiile, este ca statul să ia mai în serios astfel de crime. Singura modalitate…

— Îmi pare rău, domnule Preston, o întrerupse o voce obraznică din cadrul ușii, chiar în spatele ei. Veți întârzia dacă nu plecați chiar acum spre

tribunal.

Casey se ridică în picioare, puse fotografia în servietă în timp ce femeia dispărea pe hol.

— Îmi pare rău că nu am mai mult timp la dispoziție. Chiar îmi pare rău.

El se ridică, luându-și sacoul de la costum de pe spătarul scaunului. Părea că se gândește dacă să-i împărtășească ceva, ceva personal, i se părea ei.

— Vrei să știi adevărul? El vorbi mai încet. Nu munca a fost cea care m-a reținut de la întâlnirea cu dumneavoastră, ieri. A fost ceva personal, mărturisi el. Bunicul meu este foarte bolnav. Este într-un azil, iar eu se presupune că trebuie să am grijă de el cât timp părinții mei sunt în Europa. Tata tocmai s-a pensionat și mama plănuiește această călătorie de ani de zile.

— Îmi pare rău. Este grav?

Casey ocoli scaunul îndreptându-se spre ușă.

— Mă tem că da. El zâmbi trist, ezitând din nou înainte de a continua. Dar are optzeci și opt de ani și a avut o viață bună. Nu se va face bine, dar vreau să mă asigur că îi este cât mai confortabil cu putință.

O privi și imediat ea simți o legătură între ei. Oricât de ciudat ar suna, îi simți durerea.

— Tatăl meu s-a mutat de curând la mine, spuse ea cu blândețe. Are doar șaizeci și trei de ani, dar are un început de Alzheimer. Știu cât de greu este să vezi pe cineva iubit cum suferă.

Preston ocoli biroul.

— El știe că este bolnav?

De această dată zâmbetul trist fu al ei.

— Din nefericire, da. Uneori devine frustrat pentru că memoria lui este atât de sporadică.

— Trebuie să fie greu. Bunicul meu nu mai este conștient de mai bine de o săptămână. A suferit un alt atac. Dar sunt recunoscător că nu pare să știe ce se întâmplă. Este conectat la aparatul de oxigen.

— Este norocos că are o familie care să aibă grijă de el.

Preston se opri în prag, părând că nu voia să plece, în ciuda părerii judecătorului Trudeau în legătură cu întârzierile.

— Iar tatăl tău este norocos că te are. Totuși, este o mare responsabilitate. Există alte persoane care te ajută? Frați sau surori… soț?

În cazul în care Casey nu ar fi știut prea bine ce și cum, ar fi crezut că Adam Preston al treilea încerca marea cu degetul ca să afle dacă era

disponibilă. Era flatată.

— Nu am soț. Nici măcar iubit. Ea zâmbi. Tata spune că sunt dependentă de munca mea.

— La fel zice și mama. Vreau să spun, că eu sunt dependent de muncă, nu tu. El chicoti și-și ridică mâna. Deci nu am verighetă. Nici măcar pe cineva cât de cât interesat de mine.

Se uită la ceasul de la mână și tresări.

— Chiar îmi pare rău, dar trebuie să fug. Ezită, apoi se uită în jos la ea și spuse pe un ton scăzut: Probabil că este foarte nepotrivit să întreb așa ceva, dar crezi că… tu și cu mine am putea ieși cândva să bem ceva? Să ne compătimim în legătură cu faptul de a fi dependenți de muncă?

Ea zâmbi.

— Mă voi gândi la asta. Între timp, mai bine ai pleca, domnule Preston.

— Adam.

— Poftim?

— Spune-mi Adam. Părea a fi un pic îndrăzneț, în timp ce mergea cu spatele spre hol, și adăugă: Nu voi accepta un refuz.

•

Casey stătu mai bine de o oră pe hol așteptând să vadă dacă va fi nevoie de ea ca martor în cazul unei altercații care avusese loc în urmă cu câteva luni, în sala de așteptare a spitalului. Cazul se încheie într-un final, iar tânărul pledase pentru niște acuzații minore. Asistenta procurorului din acest caz, o femeie tânără și însărcinată, îi mulțumi lui Casey pentru timpul acordat și-i spuse că era liberă să plece.

Părăsind tribunalul, Casey își privi ceasul. Era cu puțin trecut de trei; se putea întoarce la muncă, dar decise să nu o facă. Astăzi nu era așteptată la spital și avea niște hârtii cu ea pe care le putea verifica în această seară după ce-l culca pe tatăl ei, astfel încât ziua nu era în totalitate pierdută. În loc să se ducă la muncă și să sfârșească prin a sta până târziu, așa cum se întâmpla adesea, se gândi să treacă pe la magazin. Apoi se va duce acasă și va petrece ceva timp cu tatăl ei, pregătindu-i unul dintre felurile sale preferate de mâncare. Poate că se vor cuibări amândoi pe canapea și vor urmări unul dintre filmele lui preferate din colecția sa de DVD-uri cu John Wayne.

Ultimele două luni, de când tatăl ei se mutase la ea, fuseseră grele pentru ea, dar știa că și pentru el fuseseră la fel de dificile. Cândva, fusese un profesor de engleză foarte respectat la Universitatea din Maryland și fusese nevoit să renunțe la traiul său independent pentru a se muta într-un azil.

Fusese și mai dificil pentru el să-și părăsească apartamentul ca să se mute în casa fiicei sale, pentru că asta însemna să recunoască faptul că nu-și mai putea purta singur de grijă. Așa cum îi spusese lui Adam, tatăl ei era bolnav, dar nu atât de bolnav încât să nu-și dea seama de starea sa. Știa că lapsusurile de memorie și judecată atinseseră un punct în care traiul independent nu mai era posibil.

Casey merse pe coridorul lung flancat de săli de judecată și ajunse la intrare unde fusese nevoită să-și lase celularul la cei de la pază. Stătea la rând pentru a-l lua când îl auzi pe Adam strigând-o. Se întoarse și-l văzu venind grăbit spre ea, ținând în mână o haină cafenie și servieta.

— Domnișoară McDaniel. Mă bucur că te-am prins. Aruncă o privire oamenilor care stăteau la rând în fața și în spatele ei. Putem discuta un moment?

Ea ieși din rând și-l urmă spre o nișă în josul coridorului.

— Cum a mers?

Casey zâmbi pe jumătate atunci când vorbi, deja gândindu-se la invitația lui de a bea ceva împreună, dar zâmbetul îi dispăru în timp ce observă expresia feței lui.

— Oh, te rog, nu-mi spune, gemu ea.

— Îmi pare tare rău, Casey. Am cerut o amânare pentru că nu am primit încă rezultatul ADN-ului de pe presupusa armă a crimei. Judecătorul Trudeau mi-a refuzat cererea așa că am fost nevoit să accept un nol pros…

— Nol pros?

Ea strânse, frustrată, cu putere servieta. Cum se putea întâmpla una ca asta? Fusese de multe ori într-o sală de judecată, încât să știe că nu se făcea mereu dreptate. Dar legea nu o putea dezamăgi de data asta. Nu astăzi.

— Nu înțeleg.

— *Nolle prosequi.* Este un termen juridic care înseamnă că în acest moment statul alege să nu continue urmărirea.

— Ai ales să nu continui urmărirea penală? vru ea să știe, vorbind mai tare decât intenționase.

Doi bărbați în costum care treceau pe hol se uitară în direcția ei. Casey vorbi mai încet când se uită din nou în sus la procuror:

— Cum poți *alege să nu continui urmărirea penală?* A omorât-o!

— Înseamnă că alegem să încetăm urmărirea penală *în acest moment.* Uneori, este necesară o parte diabolică a procesului. Știam că dacă intrăm…

— Nu înțeleg cura se poate întâmpla așa ceva. Nu ai spus nimic despre asta când am fost în biroul tău.

Ea nu-l lăsă să spună nimic. Nu era furioasă pe el, dar era furioasă. Furioasă pe sistemul care o dezamăgise pe Linda. Care le va dezamăgi pe femeile ca ea.

— Cum rămâne cu amprentele de pe cuțit?

— Neconcludente, spuse el. Avem nevoie de raportul de la laborator.

— Deci acum nu se mai întâmplă nimic până ce proba de ADN nu va fi pozitivă pentru sângele Lindei? Ea aproape țipă ultimele cuvinte.

Mâna lui era caldă pe brațul ei, chiar și prin jachetă.

— Îmi pare rău.

Ea scutură din cap de parcă ar fi putut îndepărta sentimentul de neputință care se manifesta sub forma furiei. Simțise același lucru acasă, cu tatăl ei.

— Nu a fost o atitudine profesionistă din partea mea. Eu doar… Privi în altă parte, apoi înapoi spre el. Ce poți face acum?

— Îl putem pune din nou sub acuzare pe Gaitlin. Va lua ceva timp, dar…

— Nu pot să cred că se întâmplă una ca asta. Casey se întoarse, încă nevenindu-i să creadă.

Nu știa ce să facă în continuare. Ce să spună. Nu își închipuise niciodată că Gaitlin ar putea fi eliberat. Nimeni dintre cei cu care vorbise în Departamentul de Justiție nu adusese în discuție această posibilitate.

— Asta-i tot? Casey ridică mâna și o lăsă apoi să cadă. Se gândi la cum o chema Linda în coșmarurile ei. Cât de tare va striga Linda acum, că Gaitlin era liber? Asta-i tot? repetă ea. Charles Gaitlin își înjunghie iubita, o omoară și după numai patru luni în închisoare este eliberat?

Adam îi strânse mâna care tremura.

— Îl vom pune din nou sub acuzare.

— Poți face asta? Nu este… Căută în memorie termenul juridic corect. Un risc dublu?

— Încă suntem în faza preliminară. Riscul dublu nu se aplică. Îl vom pune din nou sub acuzare. Vom duce proba de ADN la preliminarii și vom intenta proces cu un caz solid, iar el va face închisoare pe viață. O strânse de mână. Îmi pare rău. Știu că nu pare just, dar așa funcționează sistemul. Trebuie să fie așa. Dar mulțumită acestui sistem, vom putea face ca acuzațiile să fie de neclintit.

— Încă mai crezi că poți face asta?

El îi întâlni privirea. Ochi lui erau verzi cu mici pete de culoarea chihlimbarului.

— Absolut.

Ea-și mută privirea spre un punct de pe peretele din spatele lui Adam. Ochii îi ardeau. Deja se făcuse o dată de râs, pe ziua de azi, în fața lui Adam. Dacă plângea acum, ar fi umilită.

— Dar Gaitlin tot va fi liber astăzi.

— Judecătorul l-a eliberat deja. El ezită. Îmi pare rău.

Casey respiră adânc și expiră, eliberând durerea. Deodată, se simți obosită. Extenuată până-n măduva oaselor.

— Bine, atunci. Asta-i tot pentru moment. Ea arătă cu degetul mare spre biroul celor de la pază și spre lumea de afară. Mă duc acasă, îmi pun papucii și beau o ceașcă de ceai.

— Te-aș putea convinge să mi te alături la un pahar?

Cum ea nu-i răspunse imediat, el continuă mieros:

— Sau o cină mai timpurie… sau o ceașcă de cafea? Ceai?

— Nu, dar mulțumesc. Ea se întoarse. Cred că vreau doar să merg acasă și să văd ce face tata. Să mă cuibăresc în pat, să citesc o carte bună.

— Mulțumesc, strigă el după ea în timp ce-și punea servieta jos pentru a-și îmbrăca haina. Ținem legătura.

Casey așteptă la coada lungă de la biroul de pază, își luă celularul și ieși pe ușă. Pe trotuar, în fața impresionantei clădiri de cărămidă a tribunalului, șuiera un vânt de toamnă. Cu mâna liberă, își trase jacheta costumului pentru a se apăra de frig. Lăsase mașina la două blocuri distanță, într-o parcare publică, în spatele băncii. Era un drum lung prin frig, dar își lăsase intenționat haina în mașină, gândindu-se că avea de cărat un lucru mai puțin după ea toată ziua. În ciuda avertismentului tatălui său din această dimineață, nu se așteptase ca temperatura să scadă atât de repede.

Când ajunse la Toyota sa, deja tremura. Stând lângă portiera șoferului, căută cheile în buzunarul lateral al servietei, dar nu le găsi. Era sigură că le pusese în acel compartiment, împreună cu portofelul și rujul. Dar nu erau acolo. Exasperată, începu să scotocească prin celelalte compartimente, dar având atâtea dosare, hârtii și documente, nu le putea găsi. Degetele îi amorțiseră din cauza frigului și îi era greu să caute prin dezordinea din servietă.

Se duse spre capota mașinii și puse servieta pe ea.

— Unde naiba ar putea fi? bombăni ea în bărbie, scuturând zdravăn servieta.

Fu răsplătită auzind zornăitul cheilor. Nu le pierduse. Erau acolo. Era doar o chestiune de… Pietrișul scrâșnind pe pavajul din spatele ei o făcu să se întoarcă. Fusese atât de acaparată de căutarea cheilor, încât nu auzise pe nimeni apropiindu-se.

— Ei bine, ia te uită, asta-i chiar buna prietenă a Lindei, Casey McDaniel.

Instinctiv, Casey se dădu înapoi, strângând servieta la piept.

— Domnule Gaitlin.

3.

— Cred că ești surprinsă să mă vezi, eh? Liber și achitat?

Charlie era cu siguranță stereotipul unui bărbat obișnuit să abuzeze femeile. De statură medie, cu o tunsoare prost făcută, cu o față ciupită și ochi alunecoși în care nu puteai avea încredere. Putea fi cu ușurință distribuit într-un film realizat pentru televiziune.

— Au decis să nu înceapă urmărirea penală împotriva mea, ceea ce, pentru mine, este un lucru bun, având în vedere că ai spus toate acele lucruri rele despre mine, că ai inventat acele minciuni.

— Nu știu despre ce vorbești, reuși să spună Casey.

— Cu siguranță că știi. Ai spus poliției în acea noapte, la spital, că eu am lovit-o pe Linda. Ai spus avocaților. Ai scornit minciuni. Asta face ca un om să devină un pic furios. Știi ce vreau să spun?

El își trase umerii, luând o poziție provocatoare și mai făcu un pas spre ea.

Casey se uita fix la Gaitlin. Inima îi bătea cu putere. Preț de o clipă, nu se putu mișca, nu putu reacționa. Trecuseră atâția ani și ea încă nu uitase sentimentul de teroare și de vulnerabilitate.

Dar nu era lipsită de apărare. Nicio femeie nu trebuia să se simtă astfel. Le spunea mereu asta clientelor ei. *Încetează să simți și începe să gândești*, își spuse ea.

Ieșind din amorțeală, Casey cercetă repede zona din jurul ei.

La naiba, la naiba, la naiba, gândi ea. Nu era nimeni în parcare. Mașinile treceau pe stradă, dar de la distanța asta, cu geamurile închise, se îndoia că cineva ar auzi dacă ar țipa. Nu trebuia să fugă prea departe pentru a ajunge în stradă și a atrage atenția cuiva, dar se pusese într-o poziție dezavantajoasă atunci când se așezase lângă capota mașinii. Gaitlin o făcuse să se sprijine acum cu spatele de mașină. Ca prinsă în capcană.

— Nu mai face niciun pas spre mine, domnule Gaitlin, îl avertiză ea tare, strângând cu o mână servieta la piept în timp ce pe cealaltă o ridică pentru a-i face semn să se oprească.

— Sau ce? mormăi el. Ce vei face?

Limbajul trupului său era cel al unui bărbat agresiv, pe care femei din toată lumea erau forțate să-l îndure în fiecare zi. Era ca un cocoș înfoiat cu

pieptul înainte, cu umerii trași în spate, cu pumnii strânși de parcă avea de gând să o lovească în orice moment. Era patetic. Charles Gaitlin era un bărbat patetic. Dar era un bărbat patetic periculos.

Casey avea un spray cu piper. Mereu îl lua cu ea, dar era atașat de afurisitul inel pentru chei, undeva în servietă.

Nu-i venea să creadă că fusese atât de nechibzuită. Știa să facă lucruri mai bune decât să intre într-o parcare fără a avea cheile pregătite. Era una dintre primele precauții pe care o preda la cursul de autoapărare grupurilor de femei din localitate.

Motorul unei mașini pomi și, cu colțul ochiului, Casey văzu cum se aprind stopurile unui sedan albastru vechi. Unul dintre faruri era crăpat. Motorul hurui în timp ce mașina ieșea cu spatele din locul său de parcare, făcând ca pietrișul să zboare.

Slavă Domnului! mai era cineva în parcare.

Gaitlin văzu și el mașina.

Își vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni și adoptă o atitudine relaxată. Părul său subțire pieptănat astfel încât să-i acopere începutul de chelie fu împins din spatele urechii și dansă în vânt. Era un bărbat care arăta ridicol. Lui Casey nu ar fi trebuit să-i fie frică de el, dar îi era frică la fel cum îi fusese și Lindei, și pe bună dreptate.

— Cred că mai bine aș pleca. A venit mașina. Arătă cu capul spre mașina care acum oprea lângă cea a lui Casey.

La volan se afla o tânără femeie. O femeie care semăna atât de mult cu Linda, încât Casey privi mai atent. Șoferița era mai scundă decât Linda și avea părul mai deschis la culoare. Casey putu observa că aceasta nu semăna cine știe ce cu Linda, cu excepția expresiei de pe chip – o expresie de femeie abuzată.

— Cred că nu ne mai putem vizita astăzi. Gaitlin ocoli partea din față a mașinii albastre. Dar dacă aș fi în locul dumitale, domnișorică, mi-aș pune o pereche de ochi și la ceafă.

Îi făcu semn cu ochiul și deschise portiera dinspre locul pasagerului. Ea auzi cum portiera scârțâie în timp ce metalul se freca de metal.

Încă uitându-se după mașina care ieșea din parcare, Casey scotoci în servietă. Acum tremura atât de tare încât îi clănțăneau dinții.

În cele din urmă, prinse cu buricele degetelor inelul cu chei aflat la fundul genții și îl trase afară. În siguranță, în mașina ei, încuie ușile, porni motorul și dădu căldura la maxim.

Oare fusese imaginația ei sau Charles Gaitlin tocmai o amenințase? Nu ar fi putut-o face. Nu ar fi îndrăznit. *Oare ar îndrăzni?* În timp ce Casey stătea cu mâinile strânse pe volan, radiatorul mașinii sufla aer cald, iar ea începu să se dezgheațe treptat. Când, într-un final, se opri din tremurat, dădu mașina înapoi și ieși din locul de parcare.

Luând-o pe Georgetown Circle, se îndreptă spre est, spre casă. Nu mai avea nicio șansă să ajungă acum la băcănie. Tot ceea ce voia era să se vadă în casă și să încuie ușile.

Ar trebui să sune la poliție? Să le spună ce făcuse Gaitlin?

Dar ce făcuse mai exact? Schimbul de cuvinte din parcare nu durase decât câteva minute. Nu se atinsese de ea, iar ceea ce spusese era cuvântul ei împotriva cuvântului lui.

Cuvântul lui împotriva cuvântului ei.

Asta spusese și tatăl ei despre Billy Bosley. Lacrimile îi înțepau ochii, iar ea și le șterse frustrată. După atâția ani, ea nu trecuse încă peste asta?

Nu, doar avusese o zi proastă. O zi proastă la tribunal. O întâlnire cu un pierde-vară într-o parcare. Nu era cazul să se deteste pentru asta sau să se îndoiască de ea. Casey știa că doar trebuie să treacă peste asta. Să se bucure de sfârșitul de săptămână și să se pregătească să-și facă din nou meseria, începând de luni dimineață. Adam Preston al treilea va avea grijă ca el să fie găsit vinovat pentru crimă, iar moartea Lindei va fi răzbunată.

Când ajunse în cartierul ei, Casey se simțea mai bine. Mai puțin tensionată, se autoînvinovățea mai puțin. Se va duce acasă, va petrece o scară liniștită alături de tatăl ei, iar mâine se va simți mai bine. Deși nu se oprise la băcănie, era sigură că poate pregăti o masă decentă cu ce avea prin cămară, chiar dacă nu făcea mâncarea preferată a tatălui ei. Oricum, nu mai conta pentru că el, de obicei, nu-și mai putea aminti mâncărurile preferate. Doar Casey o mai putea face.

Intră pe strada ei. Cartierul era nou, avea mai puțin de cinci ani vechime și era așezat central, între Georgetown și Lewes, la douăzeci de minute de Spitalul Sussex County, unde lucra ea. Luminile roșii ale unui autobuz școlar aflat în fața ei sclipiră, iar ea puse frână. Doamna Cline, o vecină de vizavi, mergea pe trotuar, înfofolită într-o haină, cu căciulă și fular. Pudelul ei, și acesta gătit cu o hăinuță, țopăia în fața ei, trăgând de lesa cu strasuri. Oprind în spatele autobuzului, Casey o salută fluturând din mână.

Doamna Cline îi făcu un semn amical când trecu pe lângă ea.

Autobuzul înaintă, în timp ce un băiețel fugea pe peluza din față, spre un frate mai mare care-l aștepta în prag. În timp ce Casey înainta încet, o văzu pe doamna Cline, care se pare că abia realizase cine se afla în mașină, arătându-i cu mâna spre ceva aflat mai în sus, pe stradă.

Casey puse din nou frână, privi înapoi, dar doamna Cline continuă să meargă pe trotuar în direcția opusă.

Ce naiba a fost asta? se întrebă Casey.

Nu a fost nevoită să se întrebe mult timp. Făcu un viraj, iar acolo, stând pe peluza din fața casei, era tatăl ei, îmbrăcat cu un halat roz. Era halatul preferat al lui Casey, cel pe care-l ținea pe ușa din baie.

Purta și boxeri. Tatăl ei nu purta altceva decât niște boxeri și un halat de baie dezlegat. Uda florile cu furtunul.

Trase pe aleea ei, apăsând pe telecomanda de la garaj, atașată de oglinda retrovizoare. Dar în loc să aștepte ca ușa să se ridice ca să poată parca în garaj, se opri în mijlocul aleii, ieși repede din mașină și alergă de-a lungul peluzei.

— Tată, ce faci?

Frazier, bătrânul boxer al tatălui ei, lătră bucuros, grăbindu-se să o întâmpine.

— Tată?

Ea privi în jos la câine, care sărea vesel în fața ei.

— Hei, băiete. Bun băiat, jos, ordonă ea, încercând să-și strângă jacheta mai bine pentru a se apăra de vântul rece, în timp ce încerca să împiedice câinele cel mare să sară pe ea cu labele lui murdare de noroi. Tată?

Se duse în spatele lui și se întinse pentru a-i lua furtunul.

Frazier continua să latre, dansând pe stratul mocirlos cu flori.

Tatăl lui Casey o privi fix pentru o clipă. Pe chipul lui apăru schițat un zâmbet de recunoaștere.

— Fata mea.

— Da, tată. Ce faci aici în frig?

Halatul flutură deschis în vânt, dezvăluindu-i pieptul gol și picioarele subțiri. Ea lăsă jos furtunul din care apa continua să curgă și, înconjurându-l pe tatăl său cu brațele, prinse cordonul halatului roz strângându-l în jurul taliei lui.

Nu făcu nicio încercare de a o ajuta.

— Ai nevoie de căciulă, de haină și de pantofi dacă-l scoți pe Fraizer la plimbare. Știi asta, tată. Ea-i cuprinse umerii cu mâinile și încercă să-l

întoarcă spre casă. Și de pantaloni. Purtăm pantaloni când ieșim.

Ed McDaniel se opuse.

Casey gemu, rugându-se în tăcere să aibă răbdare.

— Tată, haide. Este frig afară.

Ea privi spre stradă auzind niște frâne scrâșnind.

Autobuzul întorcea la sensul giratoriu. Oprise pentru a o lăsa pe Jenny Rousseau chiar vizavi, iar copiii de la școala primară, care rămăseseră în autobuz, aveau fețele lipite de geamuri. Râdeau și arătau spre bătrânul cu halat roz.

— Tată, vei fi arestat pentru expunere indecentă. Haide. Ea-l împinse un pic. Frazier, haide, băiete. Bătrânul boxer trecu pe lângă ei. Tată, urmează-l pe Fraizer. Îl înghionti, încercând să-i vorbească pe același ton.

Când tatăl ei suspecta că ea era supărată pe el, putea fi refractar.

El se întoarse încet.

— Udam crizantemele. Par cam uscate.

— Tată, sunt moarte. Este octombrie și vremea s-a răcit brusc. Vor apărea din nou la anul. Cu brațul după umerii lui slabi, ea-l îndemna să meargă spre veranda din față. De ce ai ieșit fără haină? Mi-ai spus de dimineață că vor fi șase grade, iar vântul va sufla tare.

— Maxima șase grade, minima trei grade, spuse el.

— Așa este, fu ca de acord, întrebându-se cum Dumnezeu își putea aminti prognoza meteo de dimineață, dar nu-și putea aminti să poarte haine când iese afară.

Mergea șovăind alături de ea, înaintând greu din pricina posturii lui. Umbla cocârjat, uneori mai accentuat, alteori nu, lucru pentru care doctorii nu puteau oferi nicio explicație reală. I se spusese că toate aceste manifestări făceau parte din boală.

— În Butte se așteaptă un strat de zăpadă de treizeci de centimetri.

— Este frig în Butte, tată. Mă bucur că nu locuim acolo, nu-i așa?

El se opri și o privi cu niște ochi gri care, în urmă cu mulți ani, fuseseră albaștri. Confuzia se putea citi pe chipul său care fusese cândva atrăgător.

— Locuim în Butte?

Ea zâmbi, simțind un nod în gât. Era atât de greu, încă mai era atât de greu. Ed McDaniel fusese cândva un bărbat strălucit, un om al Renașterii, care putea purta o conversație înflăcărată despre poeții francezi și americani ai secolului al nouăsprezecelea. Știa atâtea lucruri despre flora și fauna de

pe fluviul Amazon, despre istoria guvernului italian, cum era creată genetic o muscă obișnuită. Iar acum…

— Nu, tată. Nu locuim în Montana. Locuim în Delaware, îți amintești? Locuiai în Campusul din Maryland, dar acum locuim în Delaware. Eu lucrez aici. Lucrez la spital.

— Frazier? Ed privi în jur, deodată îngrijorat. Unde s-a dus câinele ăla?

Câinele lătră ca răspuns la vocea stăpânului său și coborî treptele verandei, așteptându-i.

— Aici este. Este bine. Haide. Sus pe scări.

Așteptă până ce tatăl ei urcă cu precauție fiecare treaptă din cărămidă roșie și păși șovăitor pe verandă. Ajunse la ușa din față și o găsi încuiată.

— Minunat, bombăni ea. Dinții îi clănțăneau din nou. Probabil că ieșise pe ușa din spate. Tată, rămâi aici. Îl prinse de mână. Stai chiar aici pe verandă și așteaptă până ce mă duc prin spate și-ți dau drumul în casă.

Ea coborî în grabă treptele, arătând spre tatăl ei.

— Frazier, ține-l aici. Stai, băiete.

Câinele o studie pe Casey cu niște ochi mari și întunecați și apoi se așeză cu zgomot pe ultima treaptă de sus, blocând cu succes drumul bărbatului.

Casey se grăbi spre garaj, trecu prin ușa laterală în spălătorie, ajunse pe hol, pe lângă bucătărie, în sufragerie, spre ușa din față. Când întoarse încuietoarea și deschise ușa răsuflând ușurată, Ed stătea exact acolo unde-l lăsase. Cordonul se dezlegase un pic și din nou genunchii noduroși ieșeau de sub halatul pufos și roz.

Casey îl prinse și-l trase spre ușă.

— Ai mâinile înghețate. Ea ținu ușa deschisă pentru câine. Haide, băiete.

— Nu uita de crizanteme, îi spuse tatăl ei.

— Furtunul. Așa este. Îl iau eu, tu te duci să faci un duș fierbinte.

Îl conduse până în mijlocul sufrageriei și apoi se gândi din nou la Charles Gaitlin.

Charles văzuse mașina. Iar mașina ei era încă pe alee și trebuia băgată în garaj.

Oare era paranoică?

Nu, doar precaută. Îndeplinise pașii de siguranță pe care-i preda și celorlalte femei. Încuie ușile după lăsarea întunericului. Dacă ai un garaj atașat casei, folosește-l.

Își privi tatăl în ochi, atrăgându-i atenția.

— Du-te la tine în baie și intră sub duș, bine? Poți face asta pentru mine?

— Cu siguranță că pot face duș și singur, fata mea, izbucni el, îndreptându-se și strângând nodul de la halatul roz de baie.

Era plăcut să observe că în tatăl ei focul încă mai mocnea.

— Bine. Voi pregăti un ceai fierbinte, în câteva minute.

Deja se îndrepta spre garaj. Probabil că era paranoică, dar se va simți mai bine atunci când mașina ei va fi în garaj și ușile vor fi încuiate.

•

Duminică după-amiază, Casey și tatăl ei se duseră la cină, acasă la sora ei. Când tatăl ei se mutase cu Casey, în urmă cu opt săptămâni, Jayne promisese să se ocupe de o cină în familie în fiecare săptămână, dar Jayne promisese multe lucruri. Era una dintre acele femei care încearcă să lucreze cu normă întreagă, să fie mamă, soție și să facă parte din diferite comitete ale comunității. Adesea, nu-și îndeplinea angajamentele luate, mai ales când era vorba de Casey și de tatăl lor, dar până acum își ținuse cuvântul în legătură cu cina. De obicei, deși locuia la doar treizeci de minute distanță, era singura dată din săptămână când Jayne îl vedea pe Ed.

În timp ce Casey și Jayne începuseră să strângă masa după terminarea cinei, soțul lui Jayne se scuză declarând că vrea să le ia copiii de pe cap. Îi luă pe cei doi copii ai lor și pe Ed în living.

Casey putea auzi un comentator de fotbal vorbind la televizor despre recordul de câștiguri al echipei Eagles. Era surprinsă că Ed nu protestase. El îi ura pe cei de la Eagles și îi plăceau cei de la Redskin. Poate că astăzi nu știa asta. Ed nu-l plăcea nici pe Joaquin, dar de asta se pare că-și amintea. În fiecare duminică, mereu se punea problema dacă Ed va fi sau nu politicos cu Joaquin.

Din fericire, Joaquin era calm și lăsa să treacă neobservate comentariile, uneori tăioase, ale lui Ed.

— Îmi pare tare rău de cazul tău. Jayne strângea farfuriile murdare de sos marinat și le așeza pe marginea mesei. Știu că era important pentru tine.

Casey avea pahare și cești în fiecare mână. Reflectând viața ei personală, sufrageria lui Jayne era o harababură. Vesela era din seturi diferite, fața de masă pătată, iar de-a lungul pereților se aflau stive de hârtii, reviste, cutii cu jucării și Dumnezeu mai știe ce altceva.

— Este atât de absurd, spuse Casey. Cum poate fi eliberat când toată lumea știe că el a făcut-o?

Jayne o urmă în bucătărie, prin ușa rabatabilă.

— Ce noroc pe noi, nu putem fi condamnați că părem vinovați.

Casey se încruntă, așeză paharele pe tejgheaua aglomerată pentru a putea deschide mașina de spălat vase. Ura tonul pe care îl folosise sora ei. Acel ton atotștiutor și îndreptățit.

Jayne, care era psiholog, părea a crede mereu că guvernul, cei bogați, cei albi, republicanii, în fine, cel considerat inamicul săptămânii, se foloseau de cei săraci, needucați, de minoritate. Ea făcea parte, contribuind financiar, din câteva grupuri civile cu nume de genul *Drepturi pentru Oameni* și *Coaliția Americană a Cetățenilor pentru Constituție.* Însă Casey nu vedea viața ca fiind atât de simplă; meseria ei o obliga să dea jos toate aceste etichete. Știa că moartea și rănile, vina și inocența treceau dincolo de orice granițe sociale și economice și se întâlneau la Urgență. Nu că n-ar fi crezut că se comiteau nedreptăți, dar nu credea că sărăcia și lipsa de educație te făceau în mod automat și inocent.

Dar asta nu era o discuție pe care Casey ar fi vrut să o abordeze în această seară.

— Am fost acolo în noaptea în care Linda a venit la urgență. Era îngrozită din cauza iubitului ei. Nu avea cum să simuleze asta.

— Bine, poate că este vinovat că a atacat-o. Bărbații needucați, care au niște slujbe din care nu-și pot întreține familia, uneori îi lovesc pe cei pe care-i iubesc. Poate că a lovit-o, deși chiar tu ai zis că ea a negat atunci la poliție că ar fi făcut-o el. Sora ei așeză farfuriile grămadă în chiuvetă și începu să le curețe sub robinet. Asta nu-l face un criminal.

Casey strânse din dinți în timp ce așeza paharele pe rândul de sus al mașinii de spălat vase.

— Nu-ți poți imagina cât de speriată era în noaptea în care m-a sunat. În noaptea în care a murit.

— Chiar tu ai spus că nimeni nu l-a văzut pe iubitul ei spărgând ușa din spate. Știi ce fel de cartier este acela. Au loc spargeri mai tot timpul.

Găsind o chiftea pe fundul unei căni de plastic pentru copii, Casey o aruncă la gunoi și luă pulverizatorul. Robinetul se opri imediat.

— Hei, hei.

— Scuze, mormăi Casey, dând drumul mânerului pulverizatorului, redându-i surorii ei jetul de apă. Dar avea un cuțit exact ca cel folosit pentru crimă.

— Probabil că de la Wal-Mart. Astfel de cuțite sunt fabricate cu miile în fiecare an. Cine știe, poate și Joaquin are unul. Asta nu este o probă pentru a-l condamna. Slavă Domnului.

Casey gemu frustrată, dorindu-și să o poată face pe sora ei să înțeleagă.

— Nu știu cum să-ți explic, dar îți spun, bărbatul acesta este periculos. A omorât-o pe Linda și asta nu a fost o întâmplare. Are antecedente pentru că și-a bătut iubitele, înainte să apară Linda. Îți spun eu, el a omorât-o și mă tem că poate ucide din nou.

Jayne își privi sora mai mare.

— Ești un pic cam prea dramatică, nu crezi?

— A înjunghiat-o de unsprezece ori. Aș spune că asta este destul de dramatic.

— *Cineva* a înjunghiat-o de unsprezece ori. Chiar tu ai spus că amprenta inițială de pe cuțit nu a fost concludentă. Cei de la biroul procurorului au făcut ceea ce era corect atunci când nu au mai continuat procesul. Au făcut singurul lucru corect. Amărâtul deja stătea în închisoare de luni de zile pentru ceva ce este posibil să nu fi făcut.

Casey ținea în mână cana lui Annabelle, uitându-se fix la ea. Privi apoi în sus spre sora ei.

— Jayne, el m-a amenințat.

Jayne se aplecă pentru a pune vasele în mașina de spălat, dar se îndreptă și se uită la Casey.

— Iubitul?

— Numele lui este Charles Gaitlin. A fost eliberat din arest imediat ce audierile preliminare s-au terminat. M-a abordat într-o parcare în timp ce încercam să intru în mașină.

— Ce a spus?

Jayne așeză cele două farfurii în mașina de spălat și se întinse după un prosop de vase.

— Nu știu exact. Totul s-a întâmplat foarte repede. Casey puse cana pentru copii în mașină. Era furios că am declarat poliției ce a zis Linda despre el.

— Bine.

Jayne nu i se păru lui Casey a fi prea îngrijorată. De fapt, suna de parcă nu o credea. *Déjà vu.*

— M-a avertizat că ar fi bine dacă aș avea ochi și la ceafă.

Încruntându-se, Jayne aruncă prosopul pe tejghea și se îndreptă din nou spre sufragerie.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu știu. Casey o urmă. Își ridică mâinile și apoi le lăsă să cadă. Tu să-mi spui. Că are de gând să… fie cu ochii pe mine? Că are de gând să-mi facă ceva? Să se răzbune pentru că am vorbit cu poliția? Când cazul va fi judecat, aș putea fi chemată ca martor. Asistentul procurorului, Adam, a spus că va avea nevoie de mărturia mea.

— Acum este *Adam,* nu-i așa? o întrebă Jayne, ridicând din sprâncene. Deja vă spuneți pe nume după doar o întâlnire?

— Jayne, pierzi esențialul. Vorbeam despre Gaitlin. Casey ezită. Ar trebui să fiu îngrijorată?

Sora ei se gândi o clipă.

— Iubitul nu a spus că are de gând să-ți facă rău, așa-i?

— Nu, nu chiar. Casey strânse ghem șervețelele murdare. Dar ar fi trebuit să fii acolo. Ar fi trebuit să-i vezi limbajul trupului. Se comporta de parcă ar fi vrut să mă lovească. Am văzut astfel de comportament de o mulțime de ori la spital. Știu care este atitudinea unui bărbat agresiv.

Jayne o prinse pe Casey de mână peste masă.

— Probabil că era furios pe tine. Când oamenii vorbesc la mânie, uneori spun ceea ce nu ar trebui să spună. Nici ei nu cred ceea ce spun. A stat la închisoare tot acest timp pentru că nu a putut plăti cauțiunea. Și dacă nu a omorât-o el? Nu știu cum ai fi tu, dar eu aș fi destul de furioasă dacă aș fi stat luni de zile în închisoare pentru ceva ce nu am făcut.

Casey îi întâlni privirea. Jayne avea ochii tatălui lor. De un albastru șters, cu genele groase și negre. Nici măcar nu trebuia să folosească rimel, avea niște ochi atât de frumoși.

— Eu… Casey oftă și-și trase mâna din cea a lui Jayne, începând să se simtă un pic prostuță. Poate că Jayne avea dreptate, poate că făcea din țânțar armăsar.

Dar Casey văzuse expresia din ochii lui Charles. Auzise țipetele Lindei.

— Mereu ești împotriva mea, spuse Casey încet. Strânse șervețelele și le duse în bucătărie. Ușa se închise în spatele ei.

Din living, sunetul mulțimii care aclama se auzea până în bucătărie.

— A marcat! țipă Joaquin, aplaudând.

— A marcat, se auzi micuțul Chad ca un ecou cu vocea sa de bebeluș.

Casey tocmai arunca șervețelele în coșul de gunoi de sub chiuvetă, când Jayne intră în bucătărie.

— Nu țin partea nimănui, Casey.

— Doar spui că sunt paranoică.

— Îți spun că nu ai de ce să-ți faci griji.

4.

— Îmi pare rău că nu am venit mai devreme.

Adam se duse spre pat, își puse ambele mâini pe bara acestuia și se aplecă pentru a-l săruta pe obraz pe Adam Thomas Preston senior. Pielea bătrânului era la fel de uscată și de fragilă ca una dintre frunzele de toamna pe care Adam o sfărâmase cu piciorul când intrase în clinică.

— Am fost la birou. Știu. Este duminică.

Adam trase mai aproape de pat singurul scaun aflat în camera austeră și ridică servieta pe care o așezase pe podea când intrase. Se așeză și scoase dinăuntru o pungă de hârtie maro. Ton cu pâine din grâu integral și un ceai verde, dietetic. Nu îi era prea foame, dar știa că trebuie să mănânce. Uita adesea să mănânce, timpul trecea repede la birou.

— Am făcut varză un caz săptămâna asta.

Adam continuă să pălăvrăgească ca și cum bunicul său îl putea înțelege. Doctorii au spus că era într-o comă profundă și probabil că nu auzea nimic, nu putea înțelege, dar oare cine știa sigur?

Adam despachetă sandviciul.

— Ei bine, poate că nu l-am făcut chiar varză, dar nu m-am pregătit destul de bine. Am ajuns să am *nol pros.*

Luă o mușcătură din sandvici, așteptându-se ca bătrânul să se ridice și să-l certe aspru.

„Nu sunt genul de rezultate la care mă așteptam, tinere. Nu sunt genul de rezultate care să onoreze un procuror general”, ar fi spus el.

Totuși, bunicul său nu răspunse. Singurul sunet din încăpere era cel al aparatului de oxigen, care șuiera în timp ce împingea aerul în plămânii bătrânului.

— Am mers la audierea preliminară sperând la o amânare cât timp așteptam rezultatul probei ADN.

Sandviciul avea gust de rumeguș.

Încă mai era complet dezgustat de el însuși, chiar și după două zile. Știa că astfel de lucruri se întâmplă când ești avocat; toți colegii săi spuseseră asta. Băieții buni nu câștigau mereu din prima rundă; li se întâmplase tuturor. Dar nu i se întâmpla prea des lui Adam.

— Pe cine încerc să păcălesc? Am mers la audierea preliminară având nevoie de o amânare. Era judecătoarea Trudeau. Știi ce pretențioasă poate fi.

Așeză sandviciul pe punga din poală și desfăcu capacul sticlei de ceai rece.

— Tu ai fi fost mult mai bine pregătit. Tu ai fi intrat acolo având un plan B. El mestecă crusta uscată și înghiți. Eu nu am avut un plan B.

O infirmieră băgă capul pe ușă. Era drăguță și avea douăzeci și ceva de ani. El știa, în urma unor observații anterioare, că avea un posterior frumușel. Dar și mai important, era bună cu bunicul lui.

— Domnule Preston, începusem să ne întrebăm dacă veți ajunge în seara asta.

— Știu. Am întârziat. Am fost reținut la birou.

Își puse cina pe noptieră și se ridică. Bărbații nu se mai ridicau în picioare atunci când femeile intrau sau ieșeau dintr-o încăpere, dar acesta era unul dintre acele lucruri învățate de la mama sa și pe care încă-l mai făcea din obișnuință.

— Cum a fost astăzi?

El arătă cu bărbia spre bunicul lui care stătea întins pe spate în patul de spital. Fața bătrânului era la fel de palidă ca și cearșafurile albe și apretate.

— Bine.

Ea intră în cameră și se duse în cealaltă parte a patului.

— A avut tensiunea stabilă toată ziua. A avut puțină febră de dimineață, dar ultima dată când am verificat avea treizeci și șapte cu doi.

Ea netezi cearșafurile deja netede, în tot acest timp privindu-l pe Adam. Flirta cu el.

— Îmi pare atât de bine că săptămâna aceasta ești în tura de noapte, Tiffany. Ești mult mai conștiincioasă decât Diane.

— Diane este bună. Ea ridică delicat din umăr. Chiar și cu acei pantaloni albi și cu bluza de un roz-pal, Adam își putea da seama că avea un corp de nota zece. Își face meseria.

— Da, dar tu ești mai bună.

El adoptă zâmbetul Preston. În fotografiile mai vechi, de pe vremea când bunicul lui făcuse parte din Senat, bătrânul avea același zâmbet.

Mâinile ei zăboviră pe pieptul pacientului, iar privirea ei de femeie care flirta era ațintită asupra lui Adam.

— Tiff, mă poți ajuta cu doamna Sorensen? O infirmieră se opri în ușă. Era Maryanne, regina schimbului de noapte. Domnule Preston. Ea zâmbi. I-am spus lui Tiff să nu se îngrijoreze pentru că veți veni.

Adam se uită la Tiffany.

Ea se îndepărtă de pat.

— Nu am fost cu adevărat îngrijorată. Eu doar… m-am temut să nu se fi întâmplat ceva. Să se fi spart un cauciuc sau ceva de genul ăsta.

— Doamna Sorensen așteaptă, îi reaminti Maryanne.

— Sunați dacă aveți nevoie de ceva.

Tiffany îi zâmbi larg și ieși grăbită pe ușă, după șefa sa.

Adam se așeză din nou. Mai luă o mușcătură din sandvici. Aparatul de oxigen continua să șuiere.

— Mi-aș dori să fii treaz; chiar îmi doresc asta.

Adam înghiți bucata uscată de sandvici și căută un șervețel în pungă.

— Încă mai cred că pot obține o condamnare, dar cu siguranță mi-ar prinde bine ajutorul tău ca să mă îndrumi în direcția corectă. El dădu din cap. Pentru că nenorocitul a făcut asta. Știu că el a făcut-o.

Bunicul lui nu răspunse, desigur.

Adam termină sandviciul, făcu ambalajul ghemotoc și-l vârî în pungă. Se gândi la Casey. O plăcea. Era drăguță, deșteaptă și se pare că era bună în meseria ei.

O dezamăgise și pe ea.

•

Cineva atinse brațul lui Casey, iar ea se trezi imediat, deschizând larg ochii și cu inima bătându-i puternic. Oare Linda o va mai lăsa vreodată să doarmă?

— Tată?

Tatăl ei stătea aplecat deasupra ei, cu fața la doar câțiva centimetri de a ei. Putea auzi câinele cum fornăie umblând prin camera întunecată.

— Tată? Ce este?

Se ridică sprijinindu-se în coate și aprinse lumina. Tatăl ei nu se dădea niciodată jos din pat. Odată ce-l învelea și dădea pe Canalul Meteo, pe televizorul său, nu mai auzea niciun sunet de la el până dimineața.

El se îndreptă încet.

— Este cineva afară, îi șopti.

— Unde este cineva? Ea se uită la ceasul de lângă pat. Era douăsprezece și șaisprezece minute. Era în pat doar de două ore. Tată, despre ce vorbești?

Se ridică și-l trase de mâneca pijamalei de flanel. Ce faci aici cu Frazier în miezul nopții?

— Astăzi au fost anunțate tornade în apropiere de Galveston, spuse Ed. Vor reveni cu mai multe detalii despre asta în următoarele ore.

Casey puse picioarele goale pe podea și le vârî în papuci.

— Haide, tată, să mergem înapoi în pat.

— Nu mă asculți, Pistruiata. Ți-am spus că este cineva afară. El arătă spre ușă.

Pistruiata era Jayne. Așa îi spunea pe vremea când Casey și Jayne erau copii, pentru că Jayne avea niște pistrui pe vârful nasului ei drăgălaș. Casey nu avea pistrui. Casey nu fusese niciodată sora cea frumoasă. Și nici cea deșteaptă, în ochii tatăl său.

— Ai văzut pe cineva, unde?

În hol, ea-l conduse spre scări, surprinsă că el îndrăznise să le urce. La început, când se mutase aici, Casey intenționase să-l cazeze în camera de oaspeți de la cel de-al doilea etaj, dar lui îi fusese frică de scări, iar când încercase să-l convingă să urce, rămăsese ferm pe poziție. În cele din urmă, le dăduse lui și câinelui său dormitorul principal încăpător, iar ea dormea acum la etaj, unde avea baia pe hol.

— Afară, Pistruiato. Stând în capul scărilor, Ed îi studie fața. L-ai văzut?

— Ai ieșit cumva afară? Ea începu să coboare treptele înaintea lui, Frazier alergând în fața amândurora. Te rog, spune-mi că nu ai ieșit afară, tată. L-am scos pe Frazier afară înainte de culcare.

— Nu afară. El se opri pe scări, privind în jos la ea. Era în fereastră.

— Cineva privea pe fereastră? Inima îi tresări. Era total irațional, și totuși, prima persoană la care se gândi a fost Charles Gaitlin. Era un bărbat de statură mijlocie, tată, cu păr rar, pieptănat așa? gesticulă ea.

Ed coborî șovăind treptele.

— Sezonul uraganelor. Deja au ajuns la Henry. Le monitorizează pe coasta Cubei.

La baza scării, ea-l cuprinse de umeri pe tatăl ei, întorcându-l cu fața spre ea și făcându-l să o privească.

— Tată, este important. A existat vreun bărbat care se uita prin geam? Cum arăta?

El se gândi o clipă, ochii lui rătăciră o vreme, apoi se opriră din nou pe fața ei.

— Am trecut prin câteva uragane la vremea mea. Îți amintești de Hazel?

Câinele tropăia înainte și-napoi prin sufragerie, așteptându-i. Nu părea a fi agitat. Frazier era de obicei un bun câine de pază. Lătra la curieri, la mașina de gunoi și la orice copil care se rătăcea pe peluza din față în urmărirea unei mingi. De obicei, o avertiza pe Casey și atunci când Ed se îndepărta de curte.

Ed plecă de lângă ea și se îndreptă spre micul hol care ducea în dormitorul său. Frazier preluă conducerea. Casey îi urmă. Lumina era aprinsă lângă pat. Televizorul era deschis și transperantele erau coborâte. Le trăsese chiar ea când se întorseseră de la Jayne. Nu se putea nicicum ca tatăl ei să fi putut vedea pe cineva prin transperante și nu avea dexteritatea de a le ridica singur ca apoi să le tragă la loc fără a face o dezordine de proporții.

— Stai jos, tată. Scoate-ți papucii. Ai nevoie la baie?

— Nu sunt copil, mormăi Ed, aruncându-și papucii din piele și vârându-și picioarele osoase sub pătură.

Ea stinse lumina.

— Întuneric, spuse el.

— Ssstt. Vreau doar să arunc o privire.

Casey traversă încăperea, găsi cordonul celui mai apropiat stor și ridică transperantul. Peluza din fața casei era bine luminată de felinarul de pe stradă, de lângă aleea casei ei. Putea vedea la fel de bine ca în mijlocul zilei. Totul era liniștit pe stradă. Nu se vedea nicio lumină la ferestrele vreunui vecin. Arțarul roșu pe care-l plantase în curtea din față se înclina în vânt.

— Tată. Nu este nimeni acolo.

După ce verifică pentru a se asigura că tatăl ei nu se jucase cu închizătorul de la geam, coborî transperantul și se întoarse la el.

El se aplecă într-o parte, apoi în cealaltă în timp ce ea trecea prin fața televizorului. Era o reclamă la o pastilă de dormit. Casey spera că nu va trebui să înceapă să-i dea medicamente tatălui ei pentru ca el să rămână liniștit noaptea.

Se așeză pe marginea patului, lângă el. Frazier ședea pe podea, lângă ușă.

— Vrei să închid televizorul? întrebă ea.

— Se închide el.

El privea drept în față, spre televizor.

Avea dreptate. Ea îl programase să se închidă la ora unu. Avea mai mult de jumătate de oră să se uite la Canalul Meteo.

— Ei bine… noapte bună.

Casey ieși din dormitor, închizând ușa în urma ei. Verifică din nou toate ușile și ferestrele de la parter și, mulțumită, urcă scările spre dormitorul ei.

La capătul scărilor, privi în jos, aproape așteptându-se să vadă pe cineva în spatele ei. Desigur, nu era nimeni.

Rămase acolo, privind în jos la scări. Nu știa ce era în neregulă cu ea. Era mereu atentă în ceea ce privește ușile și ferestrele, luminile, dar nu mai era paranoică. Nu așa cum fusese-cândva.

•

Ed ascultă pașii lui Casey pe scări. Se așeză pe o parte, privind spre televizor. Tânăra care prezenta vremea era însărcinată. Îi putea vedea sub tricoul roșu burta mare, pe care camera încerca s-o evite. Dar cameramanul nu putea arăta Galvestonul pe hartă fără să prindă și burta ei în cadru. Tornade în Galveston.

Ed citise cândva o poezie despre Galveston. Și-ar fi dorit să și-o poată aminti. Era o prostie, știa și el, ideea unui poem despre Galveston. Dar nu și-o imaginase. Știa câteva versuri din ea. Erau acolo, alandala, undeva în mintea lui.

De obicei, lui Ed îi plăcea ce se întâmplă în capul lui, dar acum nu-i mai plăcea. Nu-i plăcea felul în care gândurile se învălmășeau în interiorul lui, de cele mai multe ori fără niciun sens pentru fiica lui sau pentru el. Boala era de vină, spusese Pistruiata. Nu-i păsa ce era de vină, dar nu-i plăcea.

Nu așa își imaginase el că va fi bătrânețea. Se gândise că se va pensiona și va locui pe un teren de golf din Palm Beach sau undeva unde era cald, alături de soția lui. Câteva partide de golf pe săptămână. Joc de cărți cu prietenii în serile de miercuri. Nu se așteptase să fie văduv și să locuiască împreună cu fiica lui. Acum, activitatea preferată de a-și petrece timpul era să se uite la televizor. Singurul lui prieten era un câine. Nu că el și Frazier nu ar fi fost prieteni buni – doar că nu era același lucru.

Iar Frazier nu știa să joace cărți.

Fata de la meteo, de la televizor, arătă spre Oklahoma. Cel puțin așa credea el, că este Oklahoma. Geografia lui nu mai era la fel de bună ca pe vremuri.

Se așeză pe spate și privi fix spre tavan. Oare chiar văzuse pe cineva afară sau totul se petrecuse în imaginația lui?

Nu, nu fusese imaginația lui. Omul fusese acolo. Îl urmărise pe Ed. Ed îl urmărise la rândul lui și i se părea vag familiar.

Dar poate că bărbatul nu-l urmărea pe Ed prin transperante. Poate că bărbatul urmărea Canalul Meteo.

*

Casey nu a fost pe de-a-ntregul surprinsă de telefonul lui Adam de luni dimineață. El i-a spus că voia s-o informeze că lua foarte în serios cazul Gaitlin. Că nu se terminase și că vor ține legătura cu privire la declarația ei. Au mai vorbit vreo cinci minute. Ea l-a întrebat ce mai face bunicul lui. El a întrebat de tatăl ei.

Când sună celălalt telefon, Adam fu nevoit să se scuze. Nu-i propuse să se întâlnească, dar ea avea presentimentul că dată viitoare când va suna – iar ea știa că va exista o dată viitoare – îi va oferi acea ceașcă cu cafea sau cina, iar ea va accepta.

Cu nouă luni în urmă, după o relație de doi ani, Casey se despărțise de bărbatul despre care credea că era *alesul ei.* De atunci, fusese prea ocupată ca să mai aibă întâlniri, sau cel puțin așa își spusese.

Dar atunci când termină conversația cu Adam, avea un zâmbet pe buze. Îi plăcea ideea de a ieși cu el. Era deștept și cordial, iar ea bănuia că poate fi și foarte amuzant. Un avocat cu intenții politice, era exact tipul de bărbat cu care tatăl ei crezuse mereu că ea ar fi trebuit să se întâlnească. Lui Ed i-ar fi plăcut Adam. Sau ideea unui Adam.

Casey încă mai zâmbea când se așeză la rând la cantina de la spital. Cu tava în mână, se aplecă peste tejghea, cercetând supele din ziua aceea.

— Supă de pui cu tăiței sau chili vegetarian. Ce recomanzi, Sarge? îl întrebă ea pe domnul de vârstă mijlocie cu pălărie de hârtie care stătea în spatele tejghelei amestecând supa cu un polonic.

— În mod categoric chili, spuse cineva din spatele ei.

Se întoarse și dădu cu ochii de un bărbat arătos, cam de vârsta ei. Purta un blazer de catifea verde și avea nevoie de o tunsoare. Îi reamintea de o versiune mai îmbătrânită a lui Matthew McConaughey. Cu siguranță că era drăgălaș.

— Chili? întrebă ea.

— Absolut. Am mâncat ieri. E preparat în casă. Supa de pui cu tăiței de aici? El se încruntă. Scoasă direct din cutie. Are destui aditivi încât să te ucidă.

Ea se întoarse spre Sarge.

— M-am gândit să iau chili. Ai biscuiți din grâu integral?

— Doar pentru tine, scumpo.

Domnul cu pielea închisă la culoare puse cu polonicul o porție sănătoasă de chili într-un castron de plastic.

— Hei, cum rămâne cu mine, Sarge? McConaughey se mută lângă Casey. Ți-am cerut ieri biscuiți din grâu integral și ai spus că nu ai.

— Ei, nu ești la fel de drăguț ca domnișoara McDaniel, aici de față. El îi făcu cu ochiul lui Casey.

Casey râse, luă castronul, îl puse pe tavă și ridică mâna de biscuiți în celofan pe care Sarge îi pusese pe tejghea.

Casey plăti supa și o sticlă cu apă. La bufetul pentru condimente, bărbatul care semăna cu McConaughcy își puse tava jos, lângă a ei, și luă câteva șervețele.

— Nu pot să cred că Sarge a spus că arăți mult mai bine decât mine, declară el. Vreau să spun că are dreptate. Chiar ești. O privi. Dar acesta nu este oare un prejudiciu dintre cele mai grave? Cred că tocmai mi-au fost încălcate drepturile.

Ea zâmbi, luă câteva pachețele de biscuiți și i le puse pe tavă.

— Poftim, neîndreptățitule.

— Mulțumesc.

Bărbatul avea un zâmbet plăcut.

— Cu plăcere.

Ea-și luă tava și cercetă încăperea. Era ziua ei norocoasă; masa ei preferată era neocupată. Mereu trebuia să se lupte cu doctorii de la ortopedie pentru ea.

El o urmă prin cantina gălăgioasă.

— Mănânci singură?

— Îhî.

Casey se așeză la o masă aflată chiar lângă fereastră. Dedesubt era o parcare, iar în spatele ei începea un șir de copaci. Câteodată, lua prânzul în biroul ei, dar uneori, mai ales iarna, îi plăcea să stea aici și să privească pădurea. Majoritatea oamenilor credeau că pădurea era urâtă iarna, dar ei îi plăcea cum arătau crengile dezgolite de frunze și copacii tineri aplecați. Îi plăcea ideea unei promisiuni a primăverii.

— Te deranjează dacă stau cu tine?

Ea ridică din umăr.

— Hm… nu.

Arătă spre scaunul gol din fața ei.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai atrăsese atenția bărbaților, iar acum se întâmpla de două ori într-o săptămână? Prietena ei, Marcy, care lucra la administrația spitalului, spunea că era vorba de vibrațiile pe care Casey le transmitea și care o făceau să pară a nu fi disponibilă. Se pare că vibrațiile ei funcționau pentru domnul McConaughey.

— Casey McDaniel.

Ea întinse mâna pe deasupra castroanelor cu chili în timp ce el se așeza.

— Lincoln Tyndall. Îmi pare bine de cunoștință.

Ea-i strânse mâna.

— Lincoln, uau, este un nume interesant.

— Da, știu, dar celălalt nume este și mai rău. Bunica mi l-a pus.

— Nu, îmi place. Dădu gânditoare din cap, deschizând sticla cu apă. Este drăguț. Diferit, dar nu prea ciudat, știi ce vreau să spun?

El deschise un pachet de celofan și începu să sfărâme biscuiții în chili.

— Tatălui meu îi place să facă asta, remarcă ea, arătând cu lingura. Ei bine, obișnuia să o facă.

Probabil că el sesiză tonul ei melancolic pentru că spuse:

— Îmi pare rău. Tatăl tău este bolnav? Am văzut ecusonul cu numele tău și am presupus că lucrezi aici.

— Tatăl meu este bolnav – ea puse jos sticla cu apă și despachetă lingura de plastic dar nu este în spital. Iar eu chiar lucrez aici.

El luă o înghițitură de chili, rontăind biscuiții.

— Eu îmi vizitez bunica. Și-a fracturat șoldul, încerca să descarce un sac cu 45 de kilograme de mâncare pentru capre în locul bunicului meu, care este în cârje, pentru că și-a fracturat glezna în primăvară și încă nu s-a vindecat.

— Oh, Dumnezeule.

Casey băgă în gură o lingură de chili, încercând să nu râdă.

— Este în regulă, o asigură Lincoln. Este destul de amuzant dacă stai să te gândești. Și eu am râs când m-a sunat bunicul din ambulanță.

— Se va face bine?

— Da.

El puse lingura jos și se șterse la gură cu șervețelul din poală. Acum este foarte furioasă pentru că doctorul i-a spus că nu se poate întoarce încă acasă. I-a spus că trebuie să se interneze într-un centru de reabilitare, iar ea a crezut că sugerează cum că ar avea vreo problemă cu drogurile sau cu alcoolul. Credea că vrea să o trimită la un centru de reabilitare ca acela la

care se tot duc starurile de la Hollywood. El își luă băutura. Elsa este un mare fan a postului Tv E!

Casey chicoti și mai luă o lingură de chili.

— Ai dreptate. Este bun.

— Ți-am spus eu. El își luă din nou lingura. Deci… cu ce te ocupi? Ești medic?

— Sunt avocata care apără drepturile victimelor.

— Uau. Nu am știut că spitalul are așa ceva. Cât de progresist din partea lor. Ce faci mai exact?

În următoarele patruzeci și cinci de minute Casey și Lincoln au stat de vorbă. Au trecut de la una la alta, atingând subiecte precum abuzul asupra copiilor sau care sunt caprele care produc cel mai bun lapte. Înainte să realizeze, ora ei de prânz se termină, și, dacă nu se grăbea, avea să întârzie la ședința de personal.

— Dumnezeule, trebuie să fug, spuse ea, ridicându-se repede. Voi întârzia la o ședință la care nu am voie să întârzii.

Începu să strângă resturile pe tavă, dar el se ridică făcându-i semn.

— Mă ocup eu de asta. Tu du-te.

Ea făcu un pas înapoi, punându-și geanta pe umăr. Avusese o conversație atât de plăcută cu el, încât nu-i plăcea deloc că trebuie să plece.

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Lincoln. Sper ca bunica ta să se simtă mai bine.

— Și mie mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. El puse tava din nou jos și se întoarse spre ea. Și mulțumesc. Sunt sigur că va fi bine.

Casey începea să se simtă ciudat.

— Poate ne vom mai întâlni. Se pare că bunicii tăi vin des pe aici.

— Hei, așteaptă. El căută prin sacoul de catifea și scoase o carte de vizită. Sunt foarte neîndemânatic în ceea ce privește chestia asta, cu invitatul femeilor, mărturisi el. Dar dacă vrei să luăm din nou prânzul sau cina, sau o cafea. El chicoti. Oricum, poftim cartea mea de vizită. Numărul meu de telefon este trecut acolo.

Ea o luă.

— Sper să nu te superi că nu-ți cer numărul de telefon. Eu… n-aș vrea să fiu nevoit să trec prin momentul jenant când sun o femeie să o invit în oraș și este numărul lui Jiffy Lube, sau este numărul ei și ea spune nu, sau îmi spune să o sun altă dată, sun, și ea atunci mă acuză că o hărțuiesc.

Casey râse. Era hazliu. Îi plăcea hazul lui.

— Mulțumesc. Ea flutură cartea de vizită. Acum chiar trebuie să plec.

Ieși grăbită din cantina aglomerată, o luă pe hol, așteptă până ce ieși complet din raza lui vizuală și apoi se uita la cartea de vizită. Fuseseră atât de ocupați să discute despre mâncarea pentru capre și despre produsele din soia, încât nu avusese ocazia să-l întrebe cu ce se ocupa. Ceva creativ, își spuse. Dar se înșelă.

Era avocat. Al doilea care flirta cu ea în această săptămână.

Casey intră zâmbind în sala de ședințe.

5.

Maury stătea întins pe spate în patul de jos, cu brațele sub cap, și privea în sus, la salteaua patului de deasupra. Cadrul de metal crease niște perne groase, albastre, perfecte, de vatelină. Ca niște pernuțe pătrate. Sau pernuțe de diamant, dacă schimba unghiul din care privea. Descoperirea îl încântă. Modelele și texturile îl încântau pe Maury.

Apoi colegul lui de celulă se mișcă și modelul se strică imediat. De fapt fu distrus, deoarece chiar dacă TexMex s-ar așeza din nou în aceeași poziție, nu ar mai putea să-și distribuie greutatea în exact același fel. Modelele saltelei nu vor mai putea fi reproduse identic. Niciodată. Magia dispăruse pentru totdeauna.

Maury se întrebă ce influență ar avea sângele asupra modelului.

Enervat, se răsuci pe-o parte și începu să studieze peretele de un verde-șters al celulei. Era un model destul de bun, dar nicidecum la fel de interesant cum fusese cel al saltelei.

Închizând ochii, Maury ascultă sunetul clădirii. Modelele, așa cum aflase, puteau fi atât vizuale, cât și auditive. Sunetele nu erau la fel de satisfăcătoare ca imaginile, dar nici atât de nesemnificative, încât să fie eliminate complet. Ascultă vocile… ale deținuților, ale gardienilor. Unele aveau tonalități scăzute, altele un pic mai înalte. Maury putea identifica imediat vocea gardianului Jameson. Era femeie. Și deși era al naibii de dură, vocea ei era totuși mai înaltă decât vocile duplicatelor ei masculine.

Maury auzi pantofii caporalului Tatter scârțâind, scârțâind, scârțâind. Se strigau nume. Poșta nu-l interesa. Nu avea nicio iubită care să-i scrie. Nu avea părinți. Doar o soră care nu-i scrisese niciodată și nici nu venise în vizită. Așa îl pedepsea ea pentru că fusese arestat și trimis la închisoare.

Maury nu primea scrisori decât de la avocatul lui, iar acesta nu avea nimic de spus. Maury va ieși din Centrul Corecțional Sussex în mai puțin de patru luni, iar din această celulă în câteva zile. Va fi mutat la muncă și va gusta un pic din libertate imediat ce se va găsi un loc pentru el. Cel puțin o cvasilibertate. Nu era interesat deloc de poștă.

Se mai auzeau și alte sunete în clădire. Sunete mai ritmice. Bătrânul Snort sforăia. Tipul din ultima celulă se masturba. Lip, lip, lip, tipul din celula alăturată juca solitaire. Erau zgomote drăguțe, ritmice, zgomote care

creau modele stabile, dar nu la fel de tulburătoare. Nu la fel de bune precum erau cele făcute de pernuțele din saltea.

— Poșta!

Caporalul Tatter – Bambi, cum îi spuneau colegii – era un negru urât cu pete pe toată față de la o arsură suferită în copilărie.

Lui Maury nu-i plăcea urâtul, modelele inegale, și ura numele de Bambi. Porecla era întru totul nepotrivită. Bambi avea niște pete perfecte. Animatorii de la Disney făcuseră o treabă incredibilă, mai ales că desenaseră personajul cu atâția ani în urmă, fără a beneficia de tehnicile avansate care apăruseră în animație de-a lungul anilor.

— Maurice Pinkerton, citi tare Bambi cu o voce de bas.

Bambi făcea mereu asta. Citea numele exact așa cum era scris pe scrisoare. Nu te putea striga pe nume. Și mai bine, strecura scrisoarea prin zăbrelele celulei fără să vorbească. Dar Bambi își lua în serios sarcina de a împărți corespondența.

— Maurice Pinkerton, repetă Bambi când Maury nu răspunse.

Maury reflecta stând întins acolo, cu ochii închiși, prefăcându-se că doarme ca să nu fie nevoit să se uite la Bambi și la petele lui urâte. Dar Maury știa din experiență că era doar o pierdere de timp. Doar amâna inevitabilul. Dacă Maury nu lua plicul astăzi, Bambi îl va aduce mâine înapoi.

— Maur…

— În regulă! Iisuse Atotputernic! Vin imediat.

Maury se ridică din pat. Nu trebuia să facă decât trei pași pentru a ajunge la ușa deschisă a celulei. Întinse mâna.

Bambi, cu chipul rigid, îi înmâna plicul lui Maury.

Maury avea de gând să arunce plicul nedesfăcut pe pat și să se întindă la loc, să vadă ce va putea găsi din nou în salteaua lui TexMex.

Dar era ceva cu plicul din mâna lui care-l făcu să se oprească. Ceva din textura hârtiei îi atrase atenția. Întoarse plicul și verifică adresa expeditorului. Era o cutie poștală din Millsboro.

Nu era de la avocatul din oficiu. Cu siguranță că nu era.

Bambi plecă, lăsându-l pe Maury care se uita fix la plicul din mâna sa. Fusese deschis. Tot ceea ce era trimis la închisoare trebuia să fie deschis de ofițerii din sala pentru corespondență. Dar nu se putea abține să nu fie emoționat de turnura pe care o luaseră lucrurile. Era intrigat. Era limpede că plicul îi era adresat lui Maury. Numărul lui personal de prizonier și unitatea

unde stătea erau clar tipărite. Nu era vorba de vreo greșeală. Scrisoarea era pentru el.

Maury se întoarse în celulă și se așeză pe marginea patului, punând cu grijă plicul pe genunchii săi albi. În închisoare erau zile în care se purtau costume albe. Era unul dintre motivele pentru care aștepta cu nerăbdare să muncească. La muncă, cel mai probabil, ar fi primit uniformă. Depindea doar de ceea ce avea de făcut. Era destul de norocos că avea o aptitudine, așa îi spusese consilierul său. Iar faptul că era mecanic auto era convenabil din mai multe motive pe care Maury nu și le-ar fi imaginat niciodată.

Privea plicul din poală, întrebându-se ce ar putea fi în interior; îl ridică spre lumină pentru a-l vedea mai bine. Era un plic alb, obișnuit, care putea fi cumpărat de oricine, trimis de oricine. Era ușor; se îndoia că avea și fotografii. Doar o singură foaie de hârtie, ghici el. Închise ochii și mirosi plicul. Asta nu-i oferi niciun indiciu privind locul expedierii.

Preț de o clipă se întrebă dacă nu cumva scrisoarea era de la fosta sa iubită, Sheila. Dar din ce auzise ultima dată, ea se afla la Centrul Corecțional pentru femei Baylor din Wilmington, ispășind o pedeapsă de opt ani din zece pentru jaf armat. Pe lângă asta, ea-l ura de moarte. Nu i-ar fi trimis o scrisoare. O scrisoare cu o bombă, poate, dar nu o scrisoare obișnuită.

TexMex se răsuci în patul de deasupra și Maury își aminti că nu era singur. Nu erai niciodată singur în închisoare.

Maury se întinse pe spate în patul său și așeză plicul pe piept. Îl privi cum se ridică și coboară în timp ce el inspira și expira într-un ritm perfect. Va citi scrisoarea mai târziu. Va savura anticiparea de a afla cine i-o trimisese.

•

Casey puse cartea de vizită pe birou și începu să se joace cu ea. O împingea de colo colo cu arătătorul. O întoarse ca să poată vedea numele lui Lincoln. Tocmai o întorcea din nou când Marcy intră în biroul ei.

— Deci, ai de gând să-l suni sau nu?

Casey luă cartea de vizită și o vârî în primul sertar de sus al biroului, apoi îl închise cu zgomot.

— Nu știu. Se strâmbă. Ideea de a suna un tip ca să-i ceri o întâlnire…

— Te rog.

Marcy își dădu ochii peste cap. Divorțase recent, dar începuse să aibă întâlniri din momentul în care fostul soț îi părăsise pe ea și pe fiul lor de trei ani. În mai puțin de un an, Marcy devenise expertă în ceea ce privește

întâlnirile sau cel puțin expertă a departamentului administrativ al spitalului.

Ce s-a întâmplat cu atitudinea de femeie modernă? Poți ciopârți un tip în lift printr-o mișcare de karate, dacă flirtează, dar nu poți suna unul să-i dai întâlnire? După ce ți-a dat numărul de telefon?

— Nu învăț femeile să ciopârțească tipii în lift. Ar trebui să vii la unul dintre cursurile mele de autoapărare. Casey se încruntă la prietena ei, enervată că glumea pe seama ei. Nici măcar nu poți ciopârți pe cineva prin karate.

Marcy stătea în pragul ușii, cu mâna în șold, aruncându-i lui Casey una dintre acele priviri ale ei. Era înaltă, subțire și mereu purta la serviciu fuste scurte. Avea părul vopsit în șuvițe superbe. Casey se gândise să-și facă și ea șuvițe.

— Poate o să-l sun.

— Fie îl suni tu, fie îl sun eu. Marcy ieși pe ușă.

— Nu-l suni ca să stabilești o întâlnire pentru mine, țipă Casey după ea.

— Întâlnirea nu va fi pentru tine, zbieră Marcy înapoi.

Casey deschise sertarul și scoase din nou cartea de vizită. Studie numărul de telefon. Era doar numărul lui Lincoln de la birou. Putea lăsa un mesaj, ca să-l oblige pe el să o sune. Rozând o pieliță care atârna un pic de degetul ei mic, puse cartea de vizită jos.

Chiar îi plăcuse de Lincoln. Voia să iasă cu el. Dar era atât de greu… să se expună astfel. Și dacă suna Adam? Dacă o suna și o invita în oraș în acest weekend? Asta o făcea să fie un fel de târfă sau ceva de genul acesta, să iasă cu doi tipi în același weekend!

Casey gemu, realizând ce gând stupid îi trecea prin minte. Nu intenționa să facă sex cu niciunul dintre ei. Cel puțin nu în curând. Voia doar… Voia să aibă o întâlnire adevărată. Voia să se afle departe de birou, de tatăl ei. Voia să se simtă din nou atrăgătoare.

Așa că-l putea suna pe Lincoln.

Luă din nou cartea de vizită, o privi și văzu că era trecută și adresa lui de e-mail.

Îi va trimite un e-mail. Era o idee mult mai bună. În acest fel, dacă se răzgândise și nu mai voia să iasă cu ea, nu va mai fi la fel de ciudat pentru ea… sau pentru el.

Casey deschise programul de e-mail și tastă câteva fraze scurte. Îl întrebă dacă era liber mâine-seară, vineri, apoi închise nota înainte de a avea șansa

să dea înapoi și să nu o trimită. Sau să o revizuiască la nesfârșit.

În următoarea oră își ocupă timpul telefonând clienților ei. Vorbi cu doi polițiști statali în legătură cu victimele unui accident de mașină care fuseseră aduse la urgență săptămâna trecută, iar una dintre ele murise. Apoi telefonă la o casă se pompe funebre pentru un alt client și făcu aranjamente pentru ca familia să poată lăsa acolo costumul bărbatului mort. Un adolescent ucis într-un accident în care șoferul fugise de la fața locului. Un alt caz dificil. Familia a fost nevoită să cumpere un costum pentru fiul lor de cincisprezece ani care murise.

Casey se strădui să aștepte o oră înainte de a-și verifica e-mailul, iar atunci când îl deschise își spuse că nu trebuie să-și facă griji dacă Lincoln nu răspunsese imediat. Majoritatea oamenilor își verificau e-mailul doar o dată sau de două ori pe zi. Ar putea fi la tribunal. Ar putea fi jos, cu bunica sa, sau la clinica la care era transferată. S-ar putea să nu primească vești de la el până mâine… sau mai târziu. Și s-ar putea ca el să aibă deja planuri, din moment ce ei îi trebuise o săptămână ca să-și facă curaj să-l contacteze. Și chiar ar trebui să-și lase tatăl singur mâine, toată seara?

Dar iată-l. Era cel de-al doilea e-mail sosit în căsuță, postat doar la optsprezece minute după ce-l trimisese pe al ei. *RE: Mâncare pentru capre și cină.*

Lincoln scria că sperase că îl va contacta. Sugeră un restaurant drăguț din Rehoboth Beach pentru cină și se oferi să vină să o ia sau, dacă ea prefera, se vor întâlni acolo. Astfel, dacă va fi plictisită sau o va speria în vreun fel, continuă el, ea putea să plece cât mai repede.

Casey îi răspunse printr-un e-mail, fiind de acord că ar trebui să se întâlnească acolo la șapte… în caz că o va speria.

•

— Cred că sunt gata de plecare, tată.

Casey intră în sufragerie, în timp ce-și dădea cu gel pe părul blond-roșcat. Având în vedere vremea rece, acesta se electriza ușor și zbura în toate direcțiile. Încercase să-l lase să crească destul de mult pentru a-l putea strânge în coadă. Nu mai purtase părul lung de când avea șaisprezece ani.

— Ești sigur că te vei descurca fără mine aici, câteva ore?

Stătea în picioare lângă canapea.

El se uita pe Discovery Channel la un documentar despre Valea Regilor. Frazier stătea mulțumit la picioarele lui, cu o jucărie pentru câței care semăna cu o rață sălbatică. Scotea sunete de fiecare dată când apăsa pe ea.

Părul ei rebel fiind aranjat, Casey lăsă nervoasă mâinile în jos.

Nu te mai agita, se mustră ea. *Nu te mai agita. Lincoln deja ți-a spus că te consideră atrăgătoare.*

— Tată? Poți să te uiți la mine?

Tatăl ei se uita drept înainte. Omar Sharif își continua monologul în timp ce kilometri de deșert se întindeau de-a lungul ecranului TV. Jucăria câinelui continua să scoată sunete.

Ea luă telecomanda și dădu sonorul mai încet.

— Tată?

— Știai că Valea Regilor nu se află în apropierea piramidelor sau a Sfinxului? spuse el. Nu am realizat cât de departe sunt din punct de vedere geografic. Mereu am vrut să merg în Egipt, nu am ajuns niciodată acolo, eu și Lorraine.

Casey se forță să zâmbească, dar simți un nod în gât. Într-un fel, boala tatălui ei părea și mai greu de suportat în momentele în care era lucid. Uneori dura o oră și ceva, alteori mai puțin. Dar noile medicamente pentru pacienții care sufereau de Alzheimer începuseră să aibă un efect foarte bun asupra memoriei lui. Doctorul său avea speranțe. Casey avea speranțe.

Nu că ea și tatăl ei ar fi avut vreodată o relație minunată sau ceva de genul acesta. Părinții lui Casey fuseseră foarte concentrați asupra carierei lor. Plăcuți, dar străini de viața fiicelor lor. În ochii părinților ei, rolul lui Lorraine era de a oferi bani familiei datorită moștenirii ei, iar Ed era stimulentul intelectual. În afară de asta, depinsese de fiicele lor să-și găsească drumul în viață. Nu exista niciodată tandrețe între Casey, Jayne și părinții lor. Emoțiile erau rareori exprimate în casa lor, chiar și mai rar aduse în discuție.

Dar Ed fusese un bărbat bun. Contribuise la educarea a mii de tineri, studenți remarcabili, de-a lungul anilor, inclusiv la cea a propriilor copii. Pe Casey o durea că timpul lui trecuse și că nu va mai putea să-și instruiască și nepoții. S-ar putea nici să nu mai trăiască suficient de mult, încât să-și vadă nepoții atingând vârsta școlară.

— Presupun că nu m-am gândit niciodată cât de departe sunt piramidele din Cairo de Valea Regilor. Ea se așeză pe marginea canapelei. Se schimbase de câteva ori, alegând în cele din urmă o pereche de pantaloni maro, largi și un pulover de un albastru-deschis care făcea ca ochii ei căprui să pară albăstrui.

— Dar piramidele sunt de fapt mormintele a doar câțiva regi, nu-i așa? sondă ea.

Doctorul îi spusese că era important să stimuleze creierul tatălui ei, să profite de perioadele în care era lucid.

— Timp de cinci sute de ani, din secolul al șaisprezecelea până în secolul al unsprezecelea, mormintele au fost construite în Valea Regilor pentru regi și nobili. Ed preluă conducerea. Mormântul regelui Tutankamon este, desigur, cel mai faimos.

Când tatăl ei vorbea astfel, părea din nou profesorul McDaniel la care veneau studenții în serile de weekend. Tatăl ei era foarte priceput nu doar la literatura engleză, ci și la alte materii. Mereu știuse o mulțime de lucruri despre climatologie și geografie, ceea ce probabil l-a condus spre recentul său interes pentru meteorologie.

— Am văzut relicve din mormântul lui Tut la Institutul Franklin. Îți amintești, tată? Eu și Jayne te-am dus acolo.

Tatăl ei privea fix spre ecranul televizorului. Rula o reclamă la un alt documentar de pe Discovery Channel, unul în care erau prezentate autopsii reale.

— Tată, îți amintești când am mers la muzeu și am văzut diverse lucruri din mormântul lui Tut? întrebă ea din nou. Erau vase canopice din piatră, toiagul și securea lui și… tu ai fost fascinat de scaunul pe care regele stătea pe când era copil.

El apăsa butoanele de pe telecomandă, schimbând posturile.

— Tată, emisiunea la care te uitai va reîncepe în câteva secunde. Valea Regilor.

El își încordă maxilarul și începu să schimbe și mai repede posturile. Numerele posturilor licăreau în colțul din dreapta sus al ecranului. Numerele descreșteau cu repeziciune.

Ea știa unde voia să ajungă.

Se ridică de pe scaun și se întinse după telefonul așezat pe masă.

— O să ies un pic cu un prieten. Dacă ai nevoie de mine, apeși doar pe butonul de memorie și pe numărul 1, bine? Jayne este la *numărul 2.* Dacă este o urgență adevărată, cum ar fi foc sau…

Ed dădu mai tare volumul televizorului până ce vocea fetei de la meteo o acoperi pe cea a lui Casey.

— Tată, dacă este vreun incendiu, trebuie să ieși din casă, spuse ea tare peste previziunile meteo care anunțau ploi torențiale în Dallas, în zona Fort

Worth. Trebuie să ieși din casă, să iei telefonul cu tine și să formezi nouă-unu-unu sau te duci la un vecin, bine?

Începea programul „Local la ora opt”. Previziunile meteo locale licăriră pe ecran, acompaniate de o muzică „în așteptare”, dată tare.

Ea așeză telefonul jos, pe canapea, lângă el.

— Ești sigur că nu vrei să te duci la Jayne? Te pot lăsa eu acolo în drum spre restaurant.

El o ignoră, dar nici nu era nevoie de un răspuns. Ea știa deja răspunsul. Ed nu voia să se ducă la Jayne. Nu-i plăcea deloc să meargă acolo și cu siguranță nu în această seară. Nu atunci când în casă era harababură, atunci când Jayne și Joaquin veneau de la muncă. Când Chad se agita cerând cina și când se crea agitație pentru a o duce pe Annabelle la orele de gimnastică sau de balet, sau la cursurile de artă pentru copii la care trebuia să participe orice copil de cinci ani după cum afirma Jayne. Casey nu-l învinovățea pe tatăl ei că nu voia să meargă la Jayne; și ea evita să se ducă acolo în serile din cursul săptămânii.

— În regulă. Știi cum să mă suni pe celular. Dacă ai vreo problemă, întrebări… Se ridică de pe canapea. Ți-am lăsat o pungă cu covrigei pe masă și ai și bere în frigider. Am pregătit și biscuiții pentru Fraizer.

Ea privi în jos spre tatăl ei.

El ținea telecomanda îndreptată spre televizor.

— Luni va bătea vântul.

Casey încuviință dând din cap.

— Ne vedem mai târziu, tată. Nu voi întârzia, dar dacă te simți obosit, bagă-te în pat. Voi încuia în urma mea.

Voia să-l atingă, să-i sărute creștetul capului acoperit de părul cărunt, dar, uneori contactul fizic îl agita. Nu voia să-l lase agitat.

— Ne vedem când mă întorc acasă.

•

Starea de spirit a lui Casey se mai îmbunătăți în timp ce conducea spre est, spre coastă. Găsi un loc de parcare în apropierea restaurantului din Rehoboth Beach și intră acolo la ora șapte fix. Lincoln o aștepta deja la bar.

— Casey. El îi făcu semn cu mâna, coborând de pe taburet. Ai venit.

Ea râse, agățându-și poșeta sub cârligul de alamă de la bar și așezându-se pe taburetul de lângă el.

— Desigur că am venit. Eu sunt cea care ți-am dat întâlnire, îți amintești? Zâmbi destul de mândră de ea însăși. Ei bine, cred că din punct de vedere

tehnic tu mi-ai cerut să te invit în oraș, dar…

El chicoti împreună cu ea.

— Ceva de băut?

Lincoln purta tot un sacou din catifea de un verde-închis. Sub el avea un pulover albastru-marin cu kaki și mirosea ca după duș, extrem de plăcut.

Ea arătă spre paharul lui cu vin.

— Tu ce bei?

El își privi paharul.

— Hm… roșu. Shiraz. Se uită la ea. Ți-am spus că nu mă pricep la așa ceva. Shiraz. Cu siguranță.

— Sună bine.

El îi comandă băutura și așteptară într-o tăcere stânjenitoare. Când tânăra barmaniță o aduse, Casey și Lincoln ridicară paharele, toastând.

— *Cin, cin,* spuse el.

Ea zâmbi pe deasupra paharului.

— Este în italiană. El bău din vin, ridicând din umăr. Vara asta am fost în Italia. Nu sunt un maestru în ceea ce privește limbile străine. Este singura sintagmă cu care m-am întors acasă.

— Italia? Îmi doresc foarte tare să ajung acolo.

Au stat de vorbă o jumătate de oră la bar, comandând un al doilea pahar de vin, iar apoi au fost conduși la masa lor. A aflat că era divorțat, că nu avea copii și că fostei sale soții, și ea avocată, îi spunea Skitzy-Witzy. Se pare că îi spunea așa dinainte de divorț. Află că el chiar mânca scoici crude, ceea ce era cu siguranță un plus pentru el, dar că nu-i plăcea varza de Bruxelles, nici măcar proaspătă, direct din grădină.

În timp ce chelnerul se îndepărta cu comanda pentru apetitiv și primul fel, Casey își verifică celularul. Îi era teamă că fusese gălăgie la bar și ea nu-l auzise sunând. Ceea ce era cu adevărat o prostie, pentru că tatăl ei nu o suna niciodată.

— Este totul în regulă? întrebă Lincoln.

Chelnerul le pregătise o masă pentru două persoane. Era acoperită cu o față de masă albă. Lumânările scânteiau în vase demodate de sticlă. Stând în fața lui, într-un spațiu atât de intim, Casey nu putea evita fața atrăgătoare a lui Lincoln.

— Totul este în regulă. Puse telefonul înapoi în geantă. Am vrut doar să mă asigur că nu a sunat tata. A insistat că se va simți bine stând singur acasă. Doctorul lui spune că încă mai are nevoie să se simtă cât de cât

independent, dar îmi fac griji pentru el. Sora mea îmi reproșează că nu sunt fericită dacă nu-mi fac griji în legătură cu… Se opri. Îmi pare rău. Trăncănesc vrute și nevrute. Îți vorbesc despre tatăl meu nebun și despre viața mea haotică.

— De fapt, într-un fel sunt ușurat să aflu că nu sunt singura persoană cu o viață haotică. Se aplecă înainte. Cred că este greu să te descurci cu tatăl tău. Cât de avansată este boala?

— Uneori este într-un declin moderat și alteori într-un declin sever moderat, ceea ce înseamnă… Se întrerupse. Nu vrei să auzi asta.

— Și tu va trebui să mă asculți vorbind despre fosta mea soție schizo. Se lăsă pe spate în scaun. Vreau să-mi vorbești despre tatăl tău.

Ea expiră. De fapt, îi făcea bine să vorbească cu cineva despre problemele ei. Petrecea atâta timp ocupându-se de problemele celorlalți, care, de obicei, erau mult mai grave decât ale ei, încât se simțea de parcă s-ar fi plâns de fiecare dată când spunea ceva.

— Asta înseamnă că trece de la faza incipientă la cea intermediară. Ea întinse mâna după paharul de vin, se opri și privi în sus, spre Lincoln. Sincer, se află în starea intermediară. Toate semnele sunt prezente; eu doar încerc să le ignor. Pierde noțiunea timpului, a zilei, a săptămânii, a lunii. Are probleme chiar și cu calculele simple. Dar acum urmează o nouă…

Telefonul lui Casey sună, făcând-o să se oprească în mijlocul propoziției, sunetul indicându-i că apelul era de acasă.

— Îmi pare rău. Scuză-mă.

Ea scotoci în geantă după telefon, îl găsi, și apăsă pe tastă pentru a răspunde.

— Tată? Tată, ce s-a întâmplat?

— Pistruiata? Vocea tatălui ei era nesigură.

— Da, tăticule, sunt Casey.

Ea-și acoperi cealaltă ureche cu mâna pentru a-l putea auzi în zgomotul din restaurant.

— S-a întâmplat ceva?

— S-a întors.

— Cine s-a întors?

— Richard Nixon.

6.

— Îmi pare atât de rău.

Casey se grăbea pe trotuar spre mașina ei.

— Nu te mai scuza.

Lincoln mergea alături de ea, ajutând-o să-și pună haina de lână.

Ajunse la mașina ei și apăsă pe telecomanda de pe inelul cu chei. Încuietorile mașinii scoaseră un clic și se deschiseră.

— Ar trebui să te întorci. Să iei cina.

— Da. Voi mânca friptura mea de vițel și somonul tău în timp ce tu stai de vorbă cu Richard Nixon, ridicat din mormânt.

— Știu că sună ridicol. Știu că nu este nimeni acolo, dar el părea speriat. Trebuie să mă duc acasă.

Deschise portiera înainte ca el să aibă timp să i-o deschidă.

Își puse mâna pe frunte, simțindu-se stânjenită pentru că-l lăsa baltă pe Lincoln în felul acesta. Chiar se simțea bine cu el. Nu voia să plece, dar trebuia s-o facă. Se gândise să o sune pe Jayne, dar sora ei răspundea rareori la apelurile ei și suna cu greu înapoi. Pe lângă asta, dacă Ed era foarte supărat, Jayne nu era capabilă să-l liniștească. Doar Casey putea face asta.

— Cel puțin lasă-mă să plătesc masa, îi spuse Casey lui Lincoln. Chiar îmi pare rău.

— Treci în mașină, îi ordonă el. Ești sigură că nu ar trebui să sunăm la poliție?

Ea urcă la volan, uitându-se în sus la el, cu mâna pe mânerul portierei.

— Și să le spun că Richard Nixon este în curtea din spatele casei? Săptămâna trecută tata a jurat că erau oi în cabina de la duș. Când i-am arătat că nu este nicio oaie, mi-a spus că le-am ascuns într-o altă cameră ca să-l fac să arate ca un prost.

— Cel puțin lasă-mă să te însoțesc până acasă. Dacă este cineva care dă târcoale casei, nu *tu* ar trebui să verifici asta.

— Nu este necesar. Ea băgă cheia în contact.

— Și dacă este Richard Nixon? Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Ea ezită. Era grijulie atunci când dădea adresa de acasă sau numărul de telefon pentru că-i plăcea să pună în practică sfaturile pe care le dădea. Femeile singure erau prea libertine cu aceste informații. Dar ea avea

informațiile despre el, cunoștea și numele biroului unde lucra și al partenerilor de afaceri, iar aceasta era de fapt o a doua întâlnire. Lincoln nu părea a fi tipul care să-și hărțuiască prietenele.

— În regulă? întrebă el, luând ezitarea ei drept un „poate”.

— În regulă, fu ea de acord. O voi lua pe Route One, spre nord, apoi spre vest. Locuiesc în Long Meadow Run.

— Am înțeles. Am parcat la jumătate de stradă în spatele tău. Am lăsat cartea de credit la șeful de salon. O iau și vin și eu imediat în urma ta. Tu du-te.

El îi închise portiera.

Casey stătu preț de o secundă pentru a se aduna și porni mașina.

Intră pe aleea casei sale douăzeci de minute mai târziu. Ajungând-o din urmă, Lincoln parcă în spatele ei într-un Mini Cooper albastru. Ea ridică ușa garajului, intră cu mașina înăuntru, dar lăsă ușa deschisă pentru el. Descuie ușa de la spălătorie. Un întreg uscător plin de chiloței și sutiene îi atrase atenția în timp ce trecea grăbită prin cameră cu Lincoln chiar în urma ei.

El ignoră politicos colecția de toamnă de la Victoria’s Secret.

— Tată?

Frazier lătră pentru a o întâmpina și țâșni ca din pușcă spre hol, întâlnindu-se cu Casey înainte ca aceasta că poată ajunge în sufragerie. Canalul

Meteo era dat atât de tare că era un miracol că animalul o auzise.

— Tată?

Frazier lătra și se zbenguia de colo colo, fericit că aveau un vizitator.

Casey își găsi tatăl stând pe canapea, mâncând din punga de covrigei. Pe masă se aflau două cutii de suc deschise. Când ea luă telecomanda și dădu sonorul mai încet, el privi în sus spre ea ca și cum ar fi fost surprins să o vadă.

— Tată – ea se așeză pe canapea, lângă el unde ai văzut acel bărbat?

— Ce bărbat?

Ed se uită la Lincoln, care stătea la marginea covorului din sufragerie.

— El? Nu l-am mai văzut niciodată în viața mea. Apoi privi din nou spre televizor.

Casey îl privi pe Lincoln, având pe chip o privire prin care-și cerea scuze. Câinele se apropie de el dând din coadă și cu limba scoasă.

Casey își întoarse atenția spre tatăl ei, știind că marele boxer nu-i va face rău lui Lincoln. Câinele era numai mușchi, lătra și era forțos, dar era drăguț

ca o pisicuță.

— Tată, m-ai sunat pe celular și mi-ai spus că era un bărbat care se uita prin ușile franțuzești în sufragerie. Ea ezită. Ai spus că Richard Nixon te urmărea.

Ed se întoarse spre ea, ronțăind un covrigei în timp ce reflecta asupra cuvintelor ei. Casey așteptă.

— Da, fu Ed de acord, fără a exprima nimic din frica pe care Casey o auzise în vocea lui cu o jumătate de oră în urmă. Era acolo, dar acum a dispărut. Frazier a mârâit la el și el a fugit. Privirea lui se concentră din nou asupra televizorului. Crezusem că a murit, spuse el gânditor.

Oftând, Casey se ridică, lăsând telecomanda pe canapea. Această conversație nu avea niciun sens. Iar ea nu vedea niciun motiv de a-l mai face pe tatăl ei sau pe ea de râs în fața lui Lincoln.

— Chiar îmi pare rău, îi spuse ea lui Lincoln.

— Uite ce e, dacă îți mai ceri scuze încă o dată, nu va mai exista nicio posibilitate să-ți cer să ieși din nou cu mine, o avertiză el. Ce ai spune dacă m-aș plimba prin jurul casei, să mă asigur că totul este în regulă, și apoi încropim ceva pentru cină, pentru că mor de foame. Desigur, doar dacă nu cumva vrei să plec. El arătă spre ușă. Pot să plec dacă vrei.

— Nu. Te rog, rămâi. Ea-l prinse de braț, apoi, cu timiditate, îi dădu drumul. Am niște piept de pui și *bok choy.* Îți place carnea prăjită cu legume?

— La nebunie. Atâta timp cât nu implică nici urmă de varză de Bruxelles. Ai o lanternă?

— Desigur.

Ea se duse în bucătărie și scoase dintr-un sertar o lanternă grea, roșie. I-o dădu lui Lincoln și-l urmă în spălătorie.

— Încuie ușa în urma mea.

Ea privi în sus spre el.

— Doar ca o precauție. Voi ciocăni când mă voi întoarce.

Ea deschise ușa garajului.

— Ești sigur că vei fi bine? Vrei… un fel de armă sau ceva de genul acesta?

— Poftim? Vrei să spui un pistol?

Ea se încruntă.

— Nu am pistol.

— Bine. Pentru că urăsc armele. Cred că ar trebui să fie scoase în afara legii. De obicei, votez cu democrații. Nu aș fi votat cu Nixon chiar dacă aș fi fost destul de mare încât să pot vota. Sper ca asta să nu fie o problemă.

Ea zâmbi.

— Nicio problemă. Sora mea este democrată și încă mai vorbesc cu ea.

El se aplecă și o sărută repede. Gura lui era plăcut de fermă. Dispăru înainte ca ea să poată realiza ce făcuse el.

Casey încuie ușa, ascunse lenjeria curată în uscător și se duse în bucătărie ca să vadă ce poate găsi pentru a prepara cina. Când Lincoln ciocăni la ușa din spate, ea era ocupată cu tăierea pieptului de pui.

— Nu pare a fi nimic deranjat. Ferestrele și ușile sunt toate închise. El o urmă în bucătărie și puse lanterna la loc în sertar. Crezi că el chiar a văzut pe cineva?

Se aplecă peste blat și băgă în gură o bucățică de morcov de pe tocător.

— Greu de spus. Casey puse puiul în tigaie, iar acesta sfârâi. Probabil că nu. Așa cum ți-am spus, este confuz.

Puse usturoi pisat peste pui, iar bucătăria se umplu numaidecât cu aroma picantă, un pic dulce, de usturoi și pui.

— Hmm. Lincoln se aplecă peste aragaz. Miroase grozav. Ai nevoie de ajutor?

— Nee. Mă ocup eu. Nu am rețetă. Sunt creativă.

— Te deranjează dacă vorbesc cu tatăl tău?

— Nu, este în regulă. Dă-i drumul. Doar să nu te simți ofensat dacă nu-ți răspunde. Uneori îi place să vorbească, alteori nu.

— Nicio problemă.

Lincoln se duse în sufragerie, iar Casey începu să pregătească într-un vas o rețetă rapidă de orez brun. Pentru o cină improvizată, se gândi că mâncarea era foarte bună. Găsi o varietate numai bună de legume în lada de jos a frigiderului. În timp ce le tăia, asculta timbrul vocii lui Lincoln. El era cel care vorbea cel mai mult. Nu putea auzi exact ce spunea din cauză că televizorul era dat tare, dar din când în când îl putea auzi pe tatăl ei răspunzând.

La un moment dat, Casey se duse în sufragerie pentru a-l întreba pe Lincoln dacă-i plăcea condimentată carnea prăjită cu legume. Nu voia să-l sperie cu fulgii ei de ardei iute de prima dată când gătea pentru el. Îl găsi stând lângă tatăl ei, pe canapea, ambii ronțăind covrigei în timp ce urmăreau un anunț din Vail.

Lincoln îi spuse că-i plăcea mâncarea condimentată și se întoarse ca să urmărească datele despre schi. Douăzeci de minute mai târziu, Casey fu nevoită să-l forțeze să plece de lângă televizor. Au luat cina în sufragerie și a fost plăcut, deși tatăl ei a refuzat să li se alăture. Mâncase mai devreme și nu voia să se ridice de pe canapea. Lincoln reușise să-l convingă să se uite la un documentar despre vulcani pe un alt post.

În bucătărie, în timp ce Lincoln și Casey spălau vasele, au stat de vorbă. Au vorbit despre munca ei, iar el păru impresionat de toate serviciile comunitare pe care spitalul le presta pentru femei. Ea află că el locuiește pe proprietatea bunicilor săi, într-o fermă restaurată, și că mediul înconjurător al casei era verde. El râse când ea recunoscu faptul că nu știa ce implică asta, dar că se angaja să recicleze materialele.

Odată ce bucătăria fu curățată, Casey nu prea știa ce să facă cu Lincoln. Tatăl ei încă se mai uita la televizor. Nu voia să-l invite acolo pe Lincoln – pentru că televizorul era dat prea tare ca ei să poată sta de vorbă. Își putea ruga tatăl să se ducă la culcare, dar uneori această acțiune putea fi lungă și obositoare.

Casey nu mai fu nevoită să decidă ce ar trebui să facă, pentru că, după ce dădu drumul mașinii de spălat vase, Lincoln intră în sufragerie și-i spuse noapte bună tatălui ei. El nu răspunse, dar Fraizer îl escortă pe Lincoln până la ușă.

Chicotind în timp ce pășeau pe veranda din față, Casey îi ordonă câinelui să se ducă înapoi în sufragerie. Apoi stătu în fața ușii, strângându-se cu brațele pentru a se încălzi.

— Mulțumesc, spuse Lincoln. Pentru cină. Pentru această seară.

Casey vru să spună ceva, dar el ridică mâna, reducând-o la tăcere.

— Crezi că glumesc. Nu-ți cere din nou scuze. Vreau să te rog să ieși din nou cu mine, dar sunt un om care ține la principiile lui.

Ea expiră.

— Mulțumesc, șopti ea.

Lincoln stătea la o distanță de un braț de ea și veni mai aproape.

— Asta este partea întâlnirii la care nu mă pricep deloc. Să o sărut? Dacă o fac, oare va crede că mă mișc prea repede? gândi el cu voce tare. Dacă nu o fac, oare va crede că nu o plac?

Casey tremura din cauza frigului. Se apropie mai mult de el, netezind reverul de catifea al sacoului lui.

— În acest caz, o săruți, pentru că ea vrea să te sărute, spuse ea încet, privind în ochii lui albaștri, dar este prea lașă pentru a face prima mișcare.

O cuprinse în brațe și o sărută ușor. Când gura ei stărui peste a lui, el își urmă instinctul și o sărută mai apăsat. Instinctul său avusese dreptate. Un alt sărut și Lincoln se retrase. Pe Casey o furnicau buzele. Tot trupul ei era tulburat.

— Pot să te sun mâine? întrebă el în timp ce traversa veranda.

— Ar fi bine s-o faci.

El coborî treptele cu spatele.

— Du-te înăuntru și încuie ușa în urma ta. Nu plec până când nu ești în siguranță, înăuntru.

Casey intră în casă și încuie ușa. Din spatele stolurilor de la geamurile din sufragerie, îl privi pe Lincoln cum urcă în mașină, dădu cu spatele și ieși de pe alee.

•

Angel stătea pe canapea, în fața televizorului. Totul era bine, dar, deodată, Charlie se ridică, se duse în dormitor și ieși cu jacheta pe el.

— Unde crezi că pleci? întrebă ea suspicioasă.

— Ce te privește pe tine? Charlie își vârî portofelul în buzunarul de la spate.

— Haide, iubitule. Ea se așeză în genunchi, pe canapea, cu fața la el. Întrebam și eu.

— Nu este afurisita ta de treabă!

Ea aruncă o privire spre hol. Ușa de la dormitorul băiețelului ei era închisă, dar el țipase timp de o oră când ea-l pusese în pat. Nu voia ca el să se trezească din nou în noaptea asta.

— Nu trebuie să zbieri în halul acesta! Îl vei trezi pe Buddy.

El făcu ghem un pachet gol de țigări și-l aruncă spre ea.

— Ies să-mi iau țigări.

— Deja ai fost să-ți iei țigări.

El deschise larg ușa și sunetele se revărsară în sufragerie. Kit, de alături, și bătrânul ei se certau. Copilul cuiva plângea. Câinele lui Kit lătra. Nu aveau voie să țină animale, dar oamenii nu țineau cont de asta. Angel locuia într-o locuință publică. Locul era mic, gălăgios și plin de șobolani, dar era tot ce-și putea permite lucrând în piața de vechituri împreună cu sora ei.

— Haide, Charlie, vino și stai lângă mine.

Angel lovi cu mâna locul plin de cocoloașe de lângă ea, de pe canapeaua ecosez. Canapeaua era nouă – ei bine, nouă pentru ea. Împreună cu cea mai bună prietenă a ei, Shonda, împrumutaseră un camion și merseră prin Georgetown noaptea trecută înainte să se ridice gunoiul. Era uimitor ce lucruri bune puneau pe trotuar oamenii pentru a scăpa de ele. Angel a luat canapeaua. Shonda a luat un balansoar și o bibliotecă pentru camera fetiței ei. Canapeaua era un pic pătată, dar știa că o cuvertură, un cearșaf sau ceva aruncat peste ea va face să nu fie deloc rea.

— Mai avem două beri. Eu nu mai vreau. Poți să le bei tu.

Arătă spre cele două cutii de pe măsuța de cafea. Fusese nevoită să schimbe cupoane pentru bere fiindcă nu avea bani lichizi și se simțea prost din această cauză deoarece acele cupoane erau pentru laptele băiețelului ei. Dar lui Charlie îi plăcea berea. Spunea că, după ce a stat atâta în închisoare, avea nevoie de berea lui.

— Nu vreau pișatul ăla cald.

Charlie ieși.

— Ai face bine să nu-l aduci pe neisprăvitul ăla de frate al tău aici! țipă ea după el.

El trânti ușa.

Angel se întinse după o altă bere.

•

Aștept la lumina roșie a semaforului, bat ușor cu degetele pe volan în ritmul de la radio. Turez motorul. Sunt agitat. Abia aștept să plec de pe loc. Să merg spre locul acela, pe care nici măcar eu nu-l cunosc. Doar să fie cât mai departe de aici. Departe de viața mea. Departe de persoana care susțin că sunt. Mă gândesc la proiectul la care lucrez și mă întreb dacă este gata pentru un test. Fabricarea bombelor poate fi complicată. Poți citi multe chestii despre particularități, pe internet, dar mai este vorba și despre folosirea propriilor mâini. Când voi fi pregătit, mă gândeam să duc chiar eu misiunea la îndeplinire, să nu angajez un mesager. Nimeni nu mă va suspecta, știu asta, chiar dacă intru direct într-o școală sau într-o clădire publică, cărând-o la subraț.

Sunt un actor bun. Vocea mea, limbajul trupului meu, felul în care vorbesc; uneori mă conving chiar pe mine însumi că sunt omul pe care-l văd ceilalți.

Dar eu știu adevărul.

Și adevărul mă va elibera.

Zâmbesc gândindu-mă la cuvintele pe care le-am învățat acum câteva decenii, în școala elementară.

Recent, viața mea a luat o turnură interesantă. Am cunoscut o femeie. Îmi place de ea într-un fel cum nu mi-a plăcut nimeni niciodată. Pentru mine, Casey nu este doar un obiect sexual, cum sunt femeile în general. Cu siguranță că sunt atras de ea, dar simt că pot exista mult mai multe între noi decât am trăit cu altă femeie, chiar și cu acelea cu care am avut așa-zisele relații pe termen lung.

O privesc atunci când nu știe că mă uit la ea. Când nici măcar nu știe că sunt acolo. Cum s-a întâmplat și ieri, la cantina spitalului. Era atât de frumoasă, flirta într-un fel atât de inocent. Am privit cum lingura de plastic atingea buzele ei, cum limba ei s-a repezit pentru a linge ultimul strop de chili.

Chiar dacă ea nu mă observă atunci când o privesc, mă întreb dacă-mi simte prezența.

Într-un final, semaforul se face verde, iar eu schimb viteza, apăsând pe accelerator.

Atracția mea față de Casey m-a pus într-o mică dilemă. Momentan, chiar nu am timp pentru ea. Timp pentru o relație.

Și adevărul este că nu am încredere pe deplin în mine când vine vorba de ea. Uneori, când stau întins noaptea în pat reflectând la frumusețea ei, am gânduri negre. Mă gândesc la sânge. Al ei, vărsându-se pe cearșafurile de pe patul meu. Viața ei vărsându-se în mâinile mele, curgând peste marginile patului ca o mare fântână.

Aceste gânduri sinistre mă surprind.

Greșelile în judecată conduc spre întrebări indiscrete. Spre ochi care te urmăresc. Ochii care te urmăresc vor pune capăt distracției, iar eu nu am nicio intenție de a pune capăt distracției. Singurii ochi care urmăresc trebuie să fie ai mei și doar ai mei.

Un alt semafor roșu, iar eu apăs pe frână.

Împotriva voinței mele, imagini cu Casey îmi trec prin minte. Din nou sângele.

Mă văd ținând-o în brațe, capul ei dat pe spate în timp ce se scurg ultimele picături de sânge.

Mă gândesc la tatăl ei și mă întreb ce ar crede bătrânul.

7.

— Și, cum merge treaba?

— Bine.

Casey zâmbi, împreunându-și degetele.

— Da? Încă te mai vezi cu tipul ăla? Cum îl cheamă, Lincoln?

Mandy vorbea mai mult ca o prietenă decât ca un psiholog.

— Da.

Mandy stătea lângă fereastră uitându-se la Casey, care ședea pe un scaun confortabil în fața biroului lui Mandy.

— Și…

— Și ce? Ne întâlnim. Este drăguț. Eu sunt drăguță. Suntem drăguți împreună.

— Casey, știi ce simt în legătură cu pierderea timpului, al meu sau al tău. Mandy luă o stropitoare de cupru care avea o țeavă lungă și o scutură deasupra uneia dintre multele plante puse în ghivece pe pervazurile ferestrelor. Biroul ei se afla în partea de sud a clădirii, perfect pentru a crește plante de interior. Te-ai întâlnit doar cu un singur tip de când aveai șaisprezece ani. Asta este o chestiune importantă.

— Dar am fost și cu John doi ani de zile. Asta ar trebui să însemne ceva.

— Ar trebui. Mandy încuviință dând din cap. Dar ți-au trebuit șaisprezece ani ca să acorzi din nou o șansă întâlnirilor, după Billy. În principal, din cauza asta ai început să vii la mine.

Casey privi micuțul ghiveci de pe birou. Modelat dintr-o singură bucată de lut, creația necizelată fusese evident făcută de un copil.

— Jacqueline sau Dannine?

Își trecu degetele peste marginea delicată.

Mandy, având aceeași vârstă ca și Casey, treizeci și patru de ani, avea două fete gemene de șase ani. În curând, peste trei luni, va mai naște un copil.

— Dannine l-a făcut. Să ne întoarcem la prietenul tău.

— Nu este chiar prietenul meu. Casey se lăsă pe spate. Vreau să spun, chiar îmi place de el. Cred că mă place. Ne vedem o dată sau de două ori pe săptămână, vorbim la telefon, ne scriem e-mailuri. Dar nu este nimic… știi tu, din punct de vedere formal.

Mandy turnă apă peste altă plantă și biroul se umplu imediat de aroma plăcută și pătrunzătoare de rozmarin.

— Ai vrea ca Lincoln să fie iubitul tău?

Casey strânse din buze.

— Nu știu. Sunt atât de ocupată cu munca și cu tata. Lincoln este avocat. Este mai ocupat decât mine, dacă așa ceva este posibil. Și mai trebuie să aibă grijă și de bunicii lui.

— Unii spun că asta va fi povara generației noastre, să avem grijă de cei bătrâni. Deci, ăsta este punctul comun care vă leagă?

— Da. Casey se gândise la asta. Cred că este. Amândoi ne luăm în serios responsabilitățile.

— Și cum rămâne cu celălalt tip pe care l-ai menționat? Cel care este și el avocat? Ai mai auzit de el?

— De fapt, mi-a lăsat un mesaj în dimineața asta. Nu am apucat să-i răspund.

— Doi bărbați interesați de tine în același timp. Te descurci destul de bine, spuse Mandy zâmbind.

— Mulțumesc.

— Deci, ai de gând să te întâlnești și cu el? Dacă te invită din nou?

— Nu știu.

Casey se juca cu manșeta puloverului.

Puloverul era nou. Săptămâna trecută își cumpărase două sacoșe întregi cu haine de la Ann Taylor Loft din Rehoboth Beach. Nu-și cumpăra niciodată haine noi, dar Lincoln remarcase cât de bine îi stătea cu albastru-deschis, așa că se dusese și-și cumpărase câteva cămăși și pulovere de aceeași culoare. Purta și pantaloni noi și pantofi cu tocuri cui.

— Îmi place și de Adam, continuă Casey. Dar… cazul pe care el… suntem amândoi implicați în el, spuse ea evaziv. Nu-i plăcea să discute cu nimeni despre anumite cazuri cu care avea de-a face la spital. Nici măcar cu terapeuta ei. Era prea ușor să treci peste granița secretului profesional. Cazul este încă în desfășurare, termină ea.

— Când se va încheia cazul, atunci vei ieși cu el?

— M-am gândit la asta. Îmi place de el. Este genul de bărbat pe care tata l-ar fi ales pentru mine.

— L-ai lăsat pe tatăl tău să aleagă o dată pentru tine, îi spuse Mandy pe un ton neutru. Și știm amândouă cum s-a terminat povestea asta. Trebuie să

te întâlnești cu bărbați cu care *tu* vrei să te întâlnești. Nu cu cei cu care vrea tatăl tău.

Tatălui său îl plăcuse destul de mult pe John, dar Casey știa că Mandy nu se referea la John. Ignoră ușa pe care terapeuta ei i-o indicase și alese cea de-a doua ușă.

— Sincer, nu sunt sigură că mă pot descurca să mă întâlnesc cu doi tipi în același timp. Deja am început o relație cu Lincoln. Cred că pentru moment o să rămân la asta.

— Ați făcut sex?

Casey fu surprinsă că Mandy o întreba așa ceva. De două ori surprinsă, pentru că Mandy îi permisese să treacă peste ușa cu Billy Bosley fără ca nici măcar să ciocănească.

— Asta este o întrebare dată naibii! Ne vedem în total de… două săptămâni. Oameni chiar fac sex după ce se cunosc de două săptămâni?

— Scumpo, fac sex după prima întâlnire, spuse Mandy pe un ton de soră mai mare. Uneori, cea de-a doua întâlnire *începe* cu sexul.

— Oh, gemu Casey. Chiar nu fac parte din lumea asta. Știi? Am laptop, celular cu Bluetooth, chiar și un mini iPod. Sunt pusă la punct cu tehnologia, dar în ceea ce privește relațiile sociale, cu siguranță că m-aș integra mai bine în societatea de acum o sută de ani sau cincizeci.

— Deci, ai vrea să faci sex cu Lincoln?

Mandy puse stropitoarea jos și se sprijini de un raft, încrucișându-și mâinile pe piept. Purta o bluză strâmtă, de un albastru șters peste niște pantaloni largi și negri. Bluza accentua burtica ei perfect rotundă.

Casey simți o împunsătură de gelozie. Nu, nu gelozie, altceva. Poate tristețe. Era fericită pentru Mandy, dar voia și ea un copil. În ciuda educației neortodoxe, a vrut întotdeauna să devină mamă și acum… începea să se întrebe dacă se va întâmpla vreodată. Dacă va fi vreodată pregătită pentru asta.

Casey realiză că Mandy aștepta un răspuns despre chestiunea cu sexul cu Lincoln.

— Da. Cred că mi-ar plăcea să fac sex cu Lincoln. Ridică ambele mâini în sus. Poate. Vreau să spun, nu încă, dar… *dacă* relația continuă să meargă așa ca acum… Vocea ei se estompă.

Mandy se îndreptă spre biroul ei, apoi se așeză pe scaunul din piele crem. Își încrucișă brațele.

— Ai încredere în el?

Casey își mută privirea, apoi privi din nou spre Mandy.

— Cred că pot avea încredere în el.

— Și ce simți în legătură cu asta? Despre faptul de a avea încredere în tine însăți?

Casey respiră.

— Știi, ai fi putut să mă avertizezi. Când am venit aici, ar fi trebuit să ai un fel de sistem de semnalizare cu steaguri, cum ar fi… verde, dacă va fi o zi ușoară, galben dacă ai de gând să-ți bagi nasul și să analizezi, roșu dacă vrei să refacem cu adevărat trecutul și să trezești toate sentimentele urâte.

— Este treaba mea să-mi bag nasul și să analizez. Ai făcut progrese extraordinare, Casey. Te descurci într-o carieră incredibil de dificilă, ai grijă de un părinte care îmbătrânește și e bolnav și chiar ai descoperit o viață socială. Eu sunt aici pentru a analiza rănile, să mă asigur că sunt vindecate.

Casey întâlni privirea caldă a ochilor căprui ai lui Mandy.

— Mă *simt* vindecată.

— Vreo anxietate?

Casey râse fără umor.

— În fiecare zi.

— Știi ce vreau să spun, intonă Mandy.

— Nimic din ceea ce a fost înainte, nu. Doar stresul zilnic, nimic cu care să nu mă pot descurca, își puse mâinile în poală. Știi tu, mă simt de parcă această chestie cu Lincoln… încercă să-și aleagă cuvintele cu grijă… Este prea devreme să spun sigur – vreau să spun că tipul este democrat –, dar întrevăd posibilități.

— Bine.

Mandy zâmbi, privind ecranul computerului.

— Deci, îți convine să stabilim următoarea întâlnire de acum în două săptămâni?

Casey își luă geanta de pe podea și se ridică.

— La aceeași oră, în același loc. Ciao.

Ea-și flutură mâna peste umăr în timp ce ieșea pe ușă.

•

Pe drumul spre casă, Casey sună la biroul lui Adam. Fu pusă să aștepte. El răspunse în mai puțin de un minut.

— Ce mai faci? Vocea lui era caldă. Părea a fi cu adevărat fericit să-i audă vocea.

— Sunt bine. Ocupată. Ea chicoti. Îmi pare rău că mi-a trebuit atâta să te sun. Am o zi aglomerată.

— Înțeleg. Lucrurile au luat-o razna și pe aici. Cred că ai văzut titlurile de săptămâna asta. Cazul Jameson a fost mutat în Sussex County. Se pare că voi fi procurorul care va conduce cazul.

Casey citise știrea în ziar. Cazul Jameson era important datorită notorietății în Kent County a inculpatului, și întrucât credea că nu va avea parte de un proces corect, el ceruse să-i fie mutat cazul. Un judecător fusese de acord cu cererea sa. Procurorul statal din Kent County ar fi putut păstra cazul, dar ziarul indica faptul că cei de la biroul procurorului general voiau să-i fie repartizat lui Adam Preston al treilea. Era important pentru cariera lui Adam.

— Am auzit. Felicitări, cred. Vreau să spun, tentativă de omor, scandal, tentativă de dare de mită ofițerilor statali – sună ca și cum va deveni un caz puternic.

— Exact genul de caz care-mi place, îi spuse el.

Ea râse auzind bravada lui. La el funcționa.

— Sper doar că asta nu înseamnă că vei fi prea ocupat și vei renunța la cazul Gaitlin.

— Absolut deloc, spuse el hotărât. Încă mai așteptăm răspuns de la laborator. Se pare că cei de acolo așteaptă data unui proces înainte de a verifica proba.

— Glumești.

Casey apăsă pe frână. Un băiețel alerga spre trotuar, de-a lungul străzii, fugărit de ceea ce părea a fi sora sa mai mare.

— Se întâmplă mai des decât crezi, continuă Adam. Laboratoarele nu lucrează ca acelea pe care le vezi în filmele de la televizor.

— Da, știu. Și totuși, nu te aștepți la astfel de întârzieri, nu atunci când este omorâtă o femeie.

— Nu-ți face griji, Casey. Vom avea dovada de care avem nevoie. Ți-am promis, îți amintești? spuse Adam, vocea sa devenind mai intimă. Îl vom prinde pe Gaitlin. Doar că va dura ceva timp.

Ajungând la sensul giratoriu din Georgetown, ea așteptă să se încadreze în trafic. Biroul lui Lincoln era doar la câteva străzi distanță. Se gândi să treacă pe acolo neanunțată. El o invitase să vină acolo oricând dorea. Doar că ea nu dăduse curs invitației. Avea senzația că dacă s-ar duce la biroul lui,

asta ar schimba dinamica relației lor. Într-un fel, ar fi făcut-o să pară iubita lui.

— Ascultă, știu că ești ocupat, spuse Casey în telefon, simțindu-se vinovată că vorbea cu Adam, practic lăsându-l să flirteze cu ea, în timp ce se gândea la Lincoln. Adam era un tip prea drăguț ca să-i facă una ca asta. Nu am vrut decât să-ți răspund la mesaj.

— Nu aveam nevoie de nimic. Voiam să văd ce mai faci pentru că nu ne-am mai auzit de câteva săptămâni, spuse el. Tatăl tău este bine?

— Da. Da, este bine. Este în regulă. Dar bunicul tău? Vreo schimbare?

— Din nefericire, nu. Este încă în comă.

— Îmi pare rău să aflu asta.

Casey văzu în sfârșit un spațiu în trafic și apăsă pedala.

— Apreciez grija ta. Știi, nu am apucat să bem acea ceașcă de cafea, pahar de vin sau orice ar fi. Ești ocupată vineri seară?

Casey știa că va urma asta. De aceea amânase toată ziua să-l sune.

— De fapt, chiar sunt. Îmi pare rău.

— Sâmbătă seara? forță el cu blândețe.

Deși ea și Lincoln nu aveau planuri definitive, în ultimele două weekenduri se văzuse cu el și vineri și sâmbătă. Se gândi să-i spună lui Adam că era ocupată în ambele seri, dar asta nu era foarte cinstit față de el. Chiar dacă nu ar fi fost Lincoln, nu era sigură că ar fi vrut să se întâlnească acum cu Adam, nu dacă într-o zi relația lor ar putea fi interpretată greșit. Nu voia să pună în pericol cazul Lindei.

— Uite ce e, Adam… Ar fi trebuit să se gândească mai bine la această conversație. Mi-ar plăcea să ies cu tine, dar cazul Gaitlin fiind încă deschis, cred că ar trebui să amânăm. *Nu avea sens să închidă ușile complet.* Te deranjează?

— Deci, dacă aș da altcuiva cazul, ai ieși cu mine? o tachină el.

— Te rog nu face asta. Noi… eu am nevoie ca tu să te ocupi de caz. Linda îl merită pe cel mai bun.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Casey.

— Și mie mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Adam.

El închise telefonul și se uită la ceasul de la mână. Mai putea lucra încă patruzeci de minute sau ceva de genul acesta, înainte de a pleca spre clinică. Ridică ceașca de cafea și luă o înghițitură. Era călduță. Puse ceașca jos și căută un document pe birou.

Adam era dezamăgit deoarece Casey nu fusese de acord să iasă cu el, dar nu avea de gând să renunțe la idee. O plăcea și se gândea că se vor înțelege bine. Mama sa încă-l mai bătea la cap pentru că era celibatar. Zicea că nu putea realiza cât de important era faptul că în arena politică bărbații însurați ajungeau mult mai departe decât celibatarii. Cetățenii aveau mai multă încredere în bărbații însurați.

Casey ar fi fost o bună soție de om politic, Adam își putea imagina asta. Arăta bine, era educată, zâmbea frumos. Avea cu siguranță stofa de soție. Desigur că nu se putea căsători cu ea dacă ea nici măcar nu acceptase să iasă cu el.

Totuși, Casey își va schimba părerea. Îi va lua ceva timp pentru a o cuceri. Oricum, nu prea avea timp de întâlniri acum. Avea cazuri de rezolvat, trebuia să se îngrijească de bunicul său atât de bolnav, iar pe părinții săi îi aștepta să se întoarcă în State abia după Crăciun.

Într-un final, găsind documentul pe care-l căuta, Adam începu să-l studieze și mai luă o gură de cafea rece.

•

Ziua următoare, Casey ieși pentru a face câteva comisioane în pauza de prânz. Se duse la bancă, la spălătorie și la farmacie de unde cumpără medicamentele de tensiune pentru tatăl ei. Luă târziu prânzul, așa că, până ce se întoarse la spital, parcarea era plină de vizitatorii de după-amiază. A fost nevoită să parcheze în parcarea laterală, lângă liziera pădurii pe care o putea vedea de la masa ei preferată din cantină. Nu o deranja să meargă prin parcare, deși era frig, iar vântul sufla în ceafa ei dezgolită. Era frig pentru a face o plimbare ca să-și dezmorțească picioarele.

În timp ce se apropia de intrarea laterală, Casey trecu pe lângă o mașină albastru-deschis. Părea a fi aceeași cu cea pe care o văzuse în oglinda retrovizoare cu o zi înainte, când vorbea cu Adam. De unde știa mașina asta? Se uită fix, gânditoare, la stopul spart din spate, de pe partea șoferului. Nu recunoștea numărul de înmatriculare. Din locul în care stătea ea, nu putea vedea nimic înăuntru, ceva care s-o ajute să-l identifice pe șofer. Nimic, doar scaunul.

Atunci își dădu seama.

Charles Gaitlin. Ea cercetă imediat parcarea.

Femeia care-l luase pe Charles din parcare, în ziua în care fusese eliberat din custodia poliției, condusese mașina asta. O barcă veche, albastră cu un stop spart.

Oare Charles o urmărea? O pândea? Oare iubita lui?

Casey scotoci în geantă, scoase un carnețel și un pix și mâzgăli repede numărul de înmatriculare. Scrise data de pe abțibildul din colțul din dreapta, sus, al plăcuței cu albastru și auriu. Plăcuțele expiraseră.

Deodată, simțindu-se de parcă ar fi fost urmărită, Casey se grăbi spre scara din cărămidă care ducea spre intrarea laterală. Ajunsă în capătul scărilor, cu un etaj mai sus, privi afară, spre locul de parcare. Mașina albastră nu se mișcase. Văzu o femeie care scotea un copil din spatele unei minicamionete, pentru a-l pune în căruț. Casey se întoarse când auzi un bubuit. Peste balustradă, ea văzu un bărbat de culoare, îmbrăcat cu uniforma celor de la cantină, stând cu spatele la ea. Arunca niște saci cu gunoi în lada pentru resturi menajere. De sus părea a fi Sarge, tipul ei cu supa, dar nu putea spune sigur.

Nu o urmărea nimeni.

Dându-și haina jos, ea trecu grăbită printre ușile duble, pneumatice, direct spre lift. Luă liftul până la etajul doi, ieși și merse pe coridorul care ducea la micul ei birou.

— Ia uite aici. Ce mică e lumea.

Casey își ridică privirea din sertarul de jos al biroului ei, unde-și punea geanta. Charles Gaitlin stătea în prag. Ea tresări văzându-l.

— Domnule Gaitlin, ce cauți aici?

Ea închise sertarul cu piciorul, fiindu-i teamă să-și ia privirea de la el.

— Bănuiesc că ăsta-i biroul tău, nu-i așa? spuse el privind spre plăcuța cu nume de pe birou. Casey McDaniel, citi el.

Inima lui Casey o luă la trap. Deci, avusese dreptate. Nu era paranoică. Mașina din parcare avea legătură cu Charles Gaitlin. Oare o urmărise ieri? Și dacă da, de ce?

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Gaitlin?

— Nu cred că mă poți ajuta.

El purta niște pantaloni de lucra, șifonați, kaki și o cămașă albastră de lucru, în genul uniformelor marinei militare, care probabil că odată avusese scris numele lui deasupra buzunarului de la piept. Peticul fusese rapt, lăsând o gaură în materialul uzat. Pe braț ținea o jachetă nedefinită, din uniforma marinei militare.

Ea-și dădu seama că nu avea de ce să-i fie frică aici, în biroul ei, de Gaitlin. Erau destui oameni pe hol, în birourile învecinate, dar faptul că el era acolo o enerva.

— Atunci ce cauți aici, domnule Gaitlin? întrebă ea accentuat.

El își vârî mâinile în buzunare și făcu un pas în biroul ei.

— Cred că am coborât din lift la etajul greșit. Am venit să-mi văd un amic. Și-a distras motorul. A lovit un copac. Ruptură de splină. Este grav. El privi în jur. Frumos birou.

— Domnule Gaitlin, sunt nevoită să vă cer să plecați.

Ea-și sprijini degetele de suprafața netedă a biroului, refuzând să sugereze în vreun fel, prin limbajul trupului, că era intimidată de el. Bărbații precum Gaitlin se hrăneau cu intimidare.

— Nu ai ce căuta aici.

— Nu fac nimic rău. Nu este niciun semn, la ieșirea din lift, care să interzică accesul publicului la acest etaj. El studie diplomele de pe pereți. Vorbești cu multe femei aici? Încerci să le faci să inventeze rahaturi despre bărbații lor?

Casey întinse mâna spre telefon.

— Domnule Gaitlin, chiar trebuie să insist să plecați. Nu pot vorbi cu dumneavoastră. Cazul dumneavoastră nu este încă închis.

— Deci am dreptate, nu-i așa? Aici este locul unde le bagi femeilor idei nebunești în cap? El luă o mică plăcuță pe care i-o dăruise una dintre clientele ei drept cadou de mulțumire. Pe ea scria: *Speranța este lucrul din care sunt alcătuite visurile.* Urăști bărbații, Casey McDaniel? întrebă el. De aia vrei să mă duci înapoi în sala de judecată? De aia vrei să mă vezi aruncat în închisoare pentru tot restul vieții, pentru ceva ce nu am făcut? Am iubit-o pe Linda. Ce te-ar face să crezi că aș fi vrut să o omor?

— Chem paza.

Ea ridică receptorul și formă numărul.

— În regulă. În regulă.

El ridică ambele mâini cu palmele spre ea.

— Plec. Târfa nebună, spuse el în barbă în timp ce ieșea pe ușă. Doar am nimerit la etajul greșit.

— Paza spitalului, spuse o voce masculină la celălalt capăt al liniei.

— Sunt Casey McDaniel, spuse ea, iar mâna îi tremura în timp ce apropia receptorul de gură. Am nevoie să trimiteți pe cineva la etajul administrativ.

Zece minute mai târziu, Casey a fost chemată în biroul celor de la pază, aflat la subsolul spitalului. Era chiar pe holul unde se afla morga. Bărbatul care sunase fusese foarte concis.

Casey stătea acum față în față cu Charles Gaitlin în biroul celor de la pază care era destul de asemănător cu al ei, cu excepția faptului că aici nu existau ferestre.

— Domnul Gaitlin spune că nu înțelege care este problema, domnișoară McDaniel. Spune că doar a greșit etajul, căutând rezerva unui pacient. Am verificat numele pacientului, spuse din spatele biroului ofițerul de pază slab ca un țâr, verificându-și notițele din carnet. Chiar avem un pacient cu numele William Pusey.

Ofițerul se pare că era cel care supraveghea schimbul de zi. Casey îl recunoscu, dar îl vedea rareori pe holurile spitalului. Era fumător. 11 vedea în mod regulat de la geamul ei. Stătea sprijinit de clădire, într-o curte micuță, fumând alături de alți angajați ai spitalului.

— Domnul Gaitlin a spus că a recunoscut numele dumneavoastră pe ușă și doar s-a oprit să întrebe care e direcția corectă. A spus că nu a intenționat să vă deranjeze.

Casey se uită la Gaitlin. El privea drept înainte, cu mâinile la spate, făcând pe victima.

— Domnul Gaitlin v-a spus că sunt martoră într-un proces pentru crimă împotriva lui?

— Cu tot respectul, domnule, îi spuse Gaitlin ofițerului de la pază, am fost acuzat pe nedrept și acuzațiile au fost retrase. Puteți verifica dacă doriți. Nu am decât câteva tichete de parcare care trebuie plătite. Nu avem cu toții așa ceva? El chicoti.

Ofițerul chicoti împreună cu el, ceea ce o enervă pe Casey. Era maniera tipică de a trata femeile. Ofițerul nu credea că Gaitlin era o amenințare pentru ea, astfel încât făcuse presupunerea că nu era o amenințare pentru nimeni.

— Îmi pare tare rău dacă v-am speriat, domnișoară McDaniel. Nu am vrut.

Gaitlin privi înapoi spre ofițer, care acum stătea pe spate în scaunul său, cu mâinile sub cap.

— Este în regulă dacă plec acum, domnule? I-am spus prietenei mele că voi ajunge acasă imediat după ce trec să-l văd pe Willy.

Angajatul spitalului privi spre Casey.

— Mai este și altceva, domnișoară Casey?

Ea-l privi, apoi se uită la Gaitlin. Amândoi o priveau de parcă ea era problema. De fapt, nu mai era nimic de spus. Oare chiar îi văzuse mașina în

oglinda retrovizoare, ieri? Oare el chiar venise la spitalul unde lucra ea pentru a vizita un prieten? Niciuna dintre aceste situații nu erau infracțiuni.

Dar Casey știa cum o privise Gaitlin în acea zi, în parcare. Iar sus, în biroul ei, el era furios pe ea, plin de resentimente.

— Domnișoară McDaniel?

— Stai departe de mine, domnule Gaitlin, îl avertiză Casey încet când se întoarse să plece. Nu sunt genul de femeie cu care vrei să te pui.

8.

— Altă scrisoare pentru mine?

Maury trebuia să-și ascundă încântarea. Nu era o idee bună ca oamenii precum Maury să atragă atenția, nici în lumea dinafară, nici în închisoare. Era vital pentru a rămâne nedetectat. Dacă Maury ar fi respectat această regulă, nu ar mai fi stat aici în ultimul an. Furtul drogurilor fusese o greșeală; fusese eliminat din joc. Dar cel puțin nu fusese o greșeală fatală.

— Are numele tău pe ea, mârâi Tatter. Presupun că este pentru tine.

Era a cincea scrisoare pe care o primea, și cu fiecare Maury devenea tot mai emoționat. Tot mai… însuflețit.

Scrisorile erau atât de banale. Prietenoase. Expeditorul semna Danni, cu *i,* și ea mereu făcea inimioare în loc de puncte deasupra literelor *i.* Părea scrisă de o femeie.

Numai că *ea* era un *el.*

În ciuda numelui și a încercării de a avea un scris feminin, Maury știu de la prima literă că noul său prieten era bărbat, nu femeie. Această persoană era un admirator, dar nu genul romantic. „Danni” voia ceva de la Maury, dar nu era vorba de sex. Nu ieșise încă la lumină, nu-i spusese încă asta, dar Maury bănuia că era vorba de ceva mult mai intim decât sexul. Iar acest gând îl emoționa cel mai tare.

Stând pe patul său, Maury cercetă cu atenție cele două ștampile de pe plic. Un gardian din camera de corespondență a închisorii tăia întotdeauna plicurile în partea de sus, le scutura pentru a căuta obiecte de contrabandă, apoi le sigila la loc cu un capsator.

Scrisorile lui Danni deveneau din ce în ce mai interesante. Fiecare dintre ele o continua pe cea anterioară. Maury avea sentimentul că ceva stătea să erupă. Că Danni, care încercase marea cu degetul, va spune în curând ce avea în minte. Poate astăzi.

— Nu mă dezamăgi, șopti Maury.

Cumva, știa că Danni nu o va face.

Scrisoarea era împăturită cu grijă în trei, iar Maury își spuse că, luând în calcul liniile ușoare ale plierii, nu fusese controlată de nimeni din interiorul închisorii. Gardienii nu aveau voie să citească corespondența intimă, dar trebuiau să caute obiecte de contrabandă: fotografii, droguri și altele de

genul acesta. Nimeni nu se deranjase să deschidă scrisoarea lui Maury, bănui el, pentru că, de câteva săptămâni, primise de la aceeași „femeie” aceleași scrisori inofensive.

Unele femei aveau o slăbiciune pentru bărbații aflați la închisoare. Toată lumea știa asta: prizonierii, gardienii, administratorii. Cu cât era mai mare infracțiunea, cu atât mai obsedate erau femeile. Nu era ceva neobișnuit, Maury aflase de la televizor despre femeile care urmăreau criminali încarcerați. Deținuți care comiseseră mai multe crime. Chiar și criminali în serie care omorâseră femei.

Sexul slab. Mai mult ca sigur este un mister.

Maury se întinse pe spate în pat, își ridică genunchii și netezi pliurile hârtiei. Citi scrisoarea o dată, repede, dar fu dezamăgit. Nu era nimic acolo. Niciun mesaj secret.

Dar nu exista nicio femeie cu numele de Danni. Era sigur de asta. Preț de o clipă, Maury se uită fix la cuvintele de pe foaia liniată. Simțea că Danni încerca să-i spună ceva, ceva dincolo de trăncăneala banală despre slujba plictisitoare și despre pisica vecinului care intrase în tomberoanele ei de gunoi.

Deodată, literele, apoi cuvintele începură să prindă contur pe pagină.

Cât de ingenios. Cât de al naibii, de incredibil de clar!

Cu inima bătându-i cu putere, Maury scoase un pix de sub pernă și încercui literele care aveau o formă familiară. Când le uni, literele deveniră cuvinte. Apăru o altă scrisoare pe care un ochi format o putea citi.

Vă admir de multă vreme. Vă cunosc munca, munca dumneavoastră reală *și sunteți eroul meu. Mi-aș dori să pot fi mai mult ca dumneavoastră. Sper că putem fi prieteni buni. Sper că pot învăța de la dumneavoastră.*

Uluit, Maury citi scrisoare de două ori pentru a se asigura că nu greșise traducerea. Nu greșise. Știa că nu o făcuse, pentru că străinul, acest nou admirator, folosea codul secret al lui Maury.

•

Ceva o trezi pe Casey în mijlocul nopții, dar nu vreun zgomot. Nu era vocea Lindei în visele ei. Nu era tatăl ei sau câinele schelălăind să iasă afară. O trezise un presentiment. *Un presentiment rău.*

Cu ochii larg deschiși, Casey strânse pătura cu ambele mâini în timp ce respira adânc, tremurând. Mandy o întrebase despre anxietatea ei, iar Casey îi spusese că nu mai era o problemă. Și era adevărat. Nu mai avusese niciun atac de anxietate, acum anxietatea era din nou prezentă, cumva ascunsă

înăuntrul ei; o simțea, dar nu putea s-o conștientizeze. Parcă își bătea joc de ea. Dar nu-i va ceda. Nu o va mai face niciodată.

Ascultă zgomotele din casă. Nu auzi decât sunete familiare – fâșâitul aerului cald care ieșea din radiatoare și murmurul scăzut al ventilatorului pe care Ed îl lăsase din nou pornit în baia lui.

Respiră mai ușor, străduindu-se să se relaxeze. Nu era nimic în neregulă. Ea era bine. Tatăl ei era bine. Casa era liniștită.

Slăbi strânsoarea cu care degetele țineau pătura. Lincoln avea dreptate. Era prea nervoasă. Tocmai îi spusese ieri la prânz, la spital – el trecuse pe acolo pentru a mânca pe fugă un chili de-al lui Sarge –, că trebuia să se relaxeze un pic. Să se bucure mai mult de viață.

„Mă bucur de viață, *la naiba”,* îi spusese ea lui.

Amândoi râseseră.

Deși acum vorbea cu Lincoln în fiecare zi, ea nu-i spusese despre cazul Lindei. Sau despre Gaitlin. Despre faptul că el o urmărea. Despre incidentul de la spital. Suna a paranoia, chiar și pentru ea. Nu voia ca Lincoln să creadă că era mai încordată decât credea el deja că este.

Acum, sigură că nu se auzea niciun zgomot suspect în casă, Casey se ridică din pat și se îndreptă spre baia de pe hol. Totuși, în timp ce traversa camera, se simți atrasă spre fereastră. O atrăgea ca un magnet. Păși pe podeaua rece, de lemn, dădu la o parte draperiile grele și se aplecă pentru a privi peste acoperișurile din Cape Cod. De-a lungul străzii era parcată o mașină așezată exact între cei doi stâlpi de iluminat, așa că rămânea în umbră.

Asta era ciudat. Cartierul ei era liniștit la miezul nopții. Nimeni de pe stradă nu lucra în tura de noapte. Niciunul dintre vecini nu era genul care petrece până târziu în noapte.

Casey privi mașina preț de o clipă. Inima începu să-i bată mai repede. Oare mașina era albastru-deschis?

Nu putea fi sigură. Fără lentilele de contact, abia dacă putea să distingă dacă era o mașină.

Se duse repede spre noptiera ei, își luă ochelarii și și-i puse pe nas. Se gândi să aprindă lumina, dar renunță repede la idee. Dacă o urmărea cineva, dacă era Gaitlin, nu voia ca el să știe că-l descoperise.

Se întoarse la fereastră în mai puțin de treizeci de secunde, dar, când trase din nou draperiile, mașina se îndepărta.

Casey lăsă draperiile să cadă la loc și se sprijini cu spatele de fereastră, acoperindu-și gura cu mâna. Poate că mașina nu era albastră. Poate că era albă.

Arăta atât de cunoscută.

Începând să tremure, își strânse brațele în jurul taliei. Emoții și spaime trecute începură să o cuprindă în valuri, valuri dese și sufocante. Citise despre oameni care simțeau că se înecă atunci când aveau atacuri de anxietate, dar ea nu avusese niciodată o asemenea senzație. Întotdeauna fusese ceva mai vâscos. Ca petrolul. Sufocând-o, trăgând-o în jos.

Mașina semăna cu cea a lui Charlie, dar arăta *exact* ca a lui Billy Bosley.

Ceea ce, desigur, era ridicol pentru că el și mașina lui intraseră într-un mormânt apos, în urmă cu optsprezece ani.

•

Angel citi eticheta cu prețul fiecărui obiect și-l trecu pe la mașina de marcat înainte de a-l pune în pungă.

Doamna cumpărase o minge de fotbal ca a celor de la Redskins, un model al unei mașini din NASCAR care includea toate piesele și lipiciul, un DVD folosit cu *South Park* și o pungă de dulciuri pe care Angel o făcuse chiar ea, în spatele magazinului. Sora ei comandase bomboane en-gros, pe care apoi le puseră în punguțe maro, din hârtie, și le capsaseră. Majoritatea erau bomboane de proastă calitate. Chestii lipicioase. Biluțe fără niciun gust. Dar mai adăugau în pachet niște Schittles sau Nerds, sau o jucărioară, pentru a-i face pe clienți să revină.

— Toate fac douăzeci și trei și cincizeci. Angel rupse bonul de la casa de marcat. Este ziua fiului dumneavoastră?

— Da. Va face zece ani, spuse mama cu mândrie, scotocind după bani în geantă.

Zece, se gândi Angel. Nu exista nicio posibilitate să-l lase pe Buddy să se uite la filme precum *South Park* când va avea zece ani. Îl va crește cum se cuvine pe Buddy. Îl va educa mult mai bine decât le-a educat mama ei pe ea și pe Amber.

În timp ce Angel primea, din mâna clientei, bancnotele mototolite de un dolar, cineva bătu la tobele de lângă ușă.

— Hei, strigă Angel, fără a privi în sus, citește semnul. Nu se cântă la tobe.

— Ai prefera să cânt la tine?

Angel privi în sus și-l văzu pe James, fratele lui Charlie. Ea oftă în sinea ei. James era ultima persoană de pe pământ pe care și-ar fi dorit să o vadă astăzi. Sau în oricare zi din viața ei. James era doar cu un an mai mic decât Charlie, dar nu avea nimic din farmecul fratelui său și provoca de două ori mai multe probleme.

— Îmi pare rău, nu mai am decât mărunțiș, spuse clienta, dându-i lui Angel ultimii cinci dolari în monede.

— Este în regulă.

Angel puse monedele în sertarul casei de marcat fără a le număra. Femeile de acest gen nu încercau niciodată să o fure de cincizeci de cenți. Nu de femeile sărace, care munceau, trebuia să te ferești, ci de cele cu genți și blugi scumpi. Angel îi dădu punga de plastic cu jucării și bomboane.

— Să aveți o zi bună. Sper ca băiatul dumneavoastră să aibă o aniversare cât mai plăcută.

James lovi tobele.

Angel privi cum clienta iese pe ușă, care nu era atât o ușă, cât o poartă. Amber închiriase, în piața de vechituri, spațiul dintr-un depozit. Partea pozitivă era chiria mică; parte negativă era că trebuia să deschizi și să închizi la aceleași ore, odată cu toată lumea, pentru că gheretele nu aveau pereți, doar garduri din plasă, deci nu aveai cum să-ți protejezi propriul magazin. Toată lumea pleca la aceeași oră în fiecare seară, și rămânea doar un paznic bătrân.

James lovi din nou tobele.

— Ți-am spus să termini. Angel ocoli tejgheaua. Ieși de aici.

— Ce-i cu tine?

— Ți-am mai spus, nu vreau să stai pe aici. Amber a spus că, dacă mai furi ceva, cheamă poliția să te ia și mă dă afară. Nu-mi pot pierde slujba. Am un băiețel de hrănit.

James își dădu la o parte părul lung și subțire care-i atârna peste ochi. Semăna atât de bine cu Charlie încât unii oameni credeau că erau gemeni.

Dar Angel credea că James arăta mult mai dezgustător. Era ceva în felul în care colțurile ochilor lui se alungeau în jos.

— Haide, Angel, spuse James cu o voce suavă, încercând să o cuprindă cu brațul. Haide, scumpo. Spune adevărul. Te bucuri să mă vezi. Ți-a lipsit că nu am mai venit pe aici.

Angel se îndepărtă de el, luând tobele. Le puse la loc pe raftul unde le era locul.

— Ce vrei, nenorocitule? Nu am niciun ban.

— Auu, haide, buze dulci. Cum te poți comporta astfel?

— Și nu poți împrumuta din nou mașina mea. Trebuie să am mașina ca să mă întorc acasă când se întoarce Amber. Trebuie să-l iau pe Buddy de la bonă. Are întâlnire în seara asta. A spus că dacă întârzii din nou, îl lasă pe trepte.

— Doar o oră, o imploră el.

Ridică un ciocănel de cauciuc și lovi un xilofon.

— Ia-ți camionul.

Ea-i smulse ciocănelul din mână.

— I s-a înfundat pompa de benzină.

— Iar? Minți. Ultima dată când ai spus asta, mergea foarte bine. Doar că ai vrut să folosești benzina mea în loc de-a ta.

Urmând-o printr-un spațiu îngust, James luă un boa din pene roz, din zona cu costume, și și-l încolăci în jurul gâtului. Arăta stupid, cu o cămașă de flanel și cu un boa roz.

— Nu pot să cred că ești atât de rea cu mine. De ce ești atât de rea cu mine, Angel, scumpo?

Când se întoarse spre el, văzu că luase o mască de cauciuc și și-o pusese pe față. Era Freddy Krueger – o copie ieftină a celor pe care le vezi în magazinele cu costume și la televizor. Vânduseră multe în ultima săptămână, pentru Halloween.

— Nu glumesc. Ieși afară, James.

Se întoarse cu spatele la el și începu să aranjeze o grămadă de cărți de colorat.

— Nu-ți mai împrumut mașina.

— Ba o vei face. El veni în spate, punându-și mâinile pe coapsele ei. Își lipi picioarele de fundul ei. Altfel, fratele cel mare și cu mine vom sta un pic de vorbă. O mică discuție despre ce făceam noi doi în timp ce el era în închisoare.

Ea se întoarse în brațele lui și-i dădu masca jos de pe față.

— Nu ai face una ca asta, îi spuse, luptându-se cu lacrimile. Eu și Charlie abia începuserăm relația înainte ca el să fie arestat. James își apropie fața de cea a lui Angel. Avea o respirație urât mirositoare. Ea știa că fusese o greșeală să se culce cu el. Mama ei spusese mereu că atunci când te bagi cu o mizerie în pat, cobori din el murdar. Doar că ea se simțise atât de singură,

și James fusese atât de drăguț cu ea. Într-un fel. Nu-i poți spune, zise ea. S-a mutat la mine. Acum este bărbatul meu și eu femeia lui.

James ridică o mână.

Angel își mută privirea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Ura să se simtă astfel. Parcă ar fi fost prinsă în capcană. Dar îl iubea pe Charlie. Iar el o iubea pe ea. Nu-l putea lăsa pe James să distrugă asta. Atunci, ce i-ar mai rămâne? Ar fi din nou singură și nu voia să fie singură.

— Ai face bine să te întorci într-o oră, îl avertiză ea, băgându-și mâna în buzunar ca să ia cheile. Dacă întârzii, jur pe Dumnezeu că îmi recuperez mașina și apoi te urmăresc și îți calc fundul ăla nenorocit.

James luă cheile și plecă surâzând, având încă la gât acel boa roz.

— Mulțumesc.

— Ai face bine să nu jefuiești vreun magazin sau să faci vreo tâmpenie în mașina mea! urlă ea după el.

El îi arătă degetul.

•

— Tată, nu te bosumfla. Casey semnaliză înainte de a micșora viteza pentru a coti către cartierul lui Jayne. Mereu ți-a plăcut să-i vezi pe copii cum se costumează pentru Halloween. Îți amintești copiii care veneau la ușa noastră, în Baltimore? Copiii din vecini. Copiii colegilor tăi. Le dădeai jucării în loc de bomboane. Jucării precum micile abace sau calculatoare.

Ed stătea nemișcat pe locul pasagerului, cu brațele încrucișate la piept. Purta o căciulă din piele și lână cu acoperitoarele pentru urechi strânse deasupra. Cândva, acea căciulă îi stătuse bine; acum, stătea strâmbă, arătând un pic aiurea.

Casey se întinse și-i îndreptă căciula.

— Hei, tată, îți amintești… Ea strânse volanul. Îți amintești ce fel de mașină conducea Billy Bosley?

— Billy Bosley? El întoarse încet capul și o privi. Era evident că nu avea nici cea mai mică idee despre cine vorbea ea. Casey privi spre șosea. Cum de putuse fi atât de proastă încât să-l aducă pe Billy Bosley în discuție? Acum ce mai putea spune? Billy Bosley, repetă el. L-am avut la Shakespeare, la comedii, în semestrul din toamnă.

Era fascinată de faptul că tatăl ei își amintea că Billy Bosley urmase cursul său despre Shakespeare în urmă cu aproape două decenii, și că asta rămăsese în mintea lui. Poate că medicamentele își făceau efectul. Doctorul

spusese că ar putea dura câteva săptămâni, chiar și luni înainte de a se observa vreo schimbare.

— Un LeSabre, spuse deodată Ed și o prinse de braț, luând-o prin surprindere.

Tatăl ei nu atingea pe nimeni din proprie voință, decât pe Frazier.

— Conducea un Buick LeSabre, alb.

Casey intră pe aleea lui Jayne. Mașina lui Joaquin era acolo, dar nu și camioneta lui Jayne. Era evident că întârzia. Nimic nou sub soare.

— Cred că ai dreptate, tată. Era un LeSabre alb.

— Un LeSabre alb, spuse Ed, evident mulțumit de el însuși. Își desfăcu centura de siguranță și deschise portiera mașinii. Drăguță mașină pentru un tânăr de vârsta lui. Cred că a primit un B la curs. El… Tatăl ei trânti portiera, iar ea nu mai auzi ce spunea.

Preț de o clipă, Casey rămase locului. Își aminti senzația dată de tapițeria mașinii. Își aminti mirosul lui Billy impregnat în ea.

Ed păși în fața mașinii și o luă la pas pe alee. Casey așteptă până ce el trecu de portiera ei, apoi o deschise.

— Tată, pe aici. Vei merge prin zonă, la colindat, cu Jayne și copiii.

Îl prinse de braț și-l întoarse cu blândețe, apoi îl conduse înapoi pe alee, înspre casă.

— Mergi și tu? întrebă el.

— Mă gândeam să trec pe la prietenul meu să-l salut cât timp tu ești cu Jayne.

— Billy? El șovăi lângă ea. Un tânăr simpatic. Doctorat în biologie.

Își poate aminti de doctoratul lui Billy Bosley, dar nu-și amintește întotdeauna să-și pună lenjerie intimă.

— Cu Lincoln, tată. Ți-l amintești pe Lincoln? Și lui îi place să se uite la Canalul Meteo.

Ed se opri la ușa din față.

— Ar trebui să merg acasă. Frazier este acasă.

Casey se întinse pe lângă el și apăsă soneria, apoi deschise ușa.

— Haide, tată. Stai un pic, îți vezi nepoții costumați de Halloween, iar apoi Jayne te va duce acasă.

Joaquin o întâmpină în hol, cu ață și ac într-o mână, o fustiță roz în alta și metri de tul roz înfășurați în jurul gâtului care-i cădeau peste umerii înguști. El își deschise brațele și zâmbi.

— Îți poți da seama că Jayne întârzie?

9.

— Mai vrei vin? Lincoln se întinse după sticlă.

Stăteau în bucătăria lui tocmai terminând o tocăniță delicioasă de miel pe care el o pregătise, într-un dovleac. Casa lui, aflată la ferma familiei, nu era deloc așa cum se așteptase ea. Anticipase niște linii lustruite și moderne, lemn rece și ușor și panouri solare. Ghicise bine în legătură cu panourile solare, dar acestea nu se vedeau deloc. Clădirea cu două etaje și trei dormitoare era o fermă restaurată, din secolul al optsprezecelea, în care crescuse bunica lui. Tavanele erau joase cu grinzi închise la culoare și la vedere. Pereții erau vopsiți în culori calde de toamnă, podelele aveau culoarea lemnului de nuc, iar peste tot erau așezate covoare făcute de mână în culori vii. Lincoln avea o pisică, nu un câine, iar bunicii lui vorbeau cu el printr-o stație de emisie-recepție, din casa lor nouă, modulară, care se afla dincolo de pășune.

— Nu, mulțumesc, nu mai vreau vin. Își acoperi paharul cu mâna. După două pahare, încep să mă port prostește.

— Chiar așa? El își turnă un pahar și se lăsă pe spate în scaun, studiind-o. Este ceva ce aș vrea să văd. Tu, purtându-te prostește.

— Tatăl meu nu a fost niciodată de acord cu prosteala.

Lincoln ridică paharul.

— Aș spune că acum este destul de prostuț, spuse el, și zâmbi ștrengărește.

Ea râse. Era plăcut că el înveselea situația fără ca asta să pară o lipsă de respect față de bărbatul care fusese cândva tatăl ei.

— Ce spui despre un desert?

— Ai făcut desert?

— Desigur.

Coborî cele trei trepte până la frigider și scoase două pahare cu parfe.

— Budincă? întrebă ea.

— Spumă de fructe, șmecherie. Făcută în casă.

Luă două linguri din sertar și duse frumoasele pahare la masă.

— Cum de poți lucra toată ziua și mai ai și timp să faci așa ceva? În serile din cursul săptămânii eu și tata suntem norocoși dacă mâncăm crenvurști și broccoli fiert.

— Trebuie să mărturisesc că am pregătit tocana aseară și doar am încălzit-o în dovleac. Împinse parfeul pe masă, spre ea. Planul meu era că, dacă avea un gust oribil, să mă opresc în drum spre casă și să iau niște creveți fierți.

Ea vârî lingura în cremă și gustă.

— Mmmm.

— Dar desertul l-am pregătit după muncă. Am găsit rețeta pe Food Network.

— Cină pregătită în casă, vin, desert. Se uită la el pe deasupra paharului cu desert. Încerci ceva romantic cu mine, domnule avocat?

El miji ochii.

— Funcționează?

Casey zâmbi, simțindu-se brusc timidă. Asta fusese mereu partea dificilă pentru ea. Intimitatea. Nu sexul, ci conversațiile care apăreau înainte și după. Începutul, asta era ceea ce era dificil. Dar ei chiar îi plăcea Lincoln și chiar era pregătită pentru o altă relație.

— Cred că funcționează.

După cină, au strâns masa și apoi s-au dus în sufrageria micuță și ordonată. Șemineul era pregătit, iar tot ce avea Lincoln de făcut era să aprindă un chibrit.

— Cină pregătită în casă, vin, desert *și* foc? Ea se încolăci pe canapea, vârându-și picioarele sub ea. Pe cine crezi că păcălești? Nu încerci să fii romantic cu mine, încerci să mă bagi în așternut.

Ziarul mototolit de pe grilajul șemineului se aprinse, stârnind focul.

Lincoln așteptă să se asigure că lemnul s-a aprins, apoi se așeză lângă ea, cuprinzând-o cu mâinile pe după umeri. Ea se ghemui lângă el.

— La ce oră trebuie să pleci?

Își plimbă gura de-a lungul obrazul ei, atingându-i ușor buzele.

— Mai pot rămâne o vreme. Jayne îl ține pe tata la cină și apoi îl ia cu ei la colindat. Mi-a spus că nu crede să-l aducă acasă înainte de nouă.

Ea-și întoarse capul pentru a-i întâlni gura. Avea un gust minunat. Brațele lui erau calde, ofereau siguranță. Casey simți cum se relaxează. Când se sărutară din nou, iar ea își desfăcu buzele, se gândi la ceea ce vorbise cu Mandy. Casey chiar voia să se culce cu Lincoln. Părea prea repede, dar ea voia asta. Evident, și el dorea același lucru. Dar nu era insistent. Nu o făcea să se simtă stânjenită.

Casey se întinse în brațele lui Lincoln. Îi mângâie pieptul și gâtul.

— Nu ți-e cald cu asta? șopti ea, trăgând de puloverul pe care-l purta el.

— Nu ți-e cald cu asta? șopti la rândul lui și trase de gulerul cămășii ei.

Ea simți cum i se încălzesc obrajii.

— Dar nu port nimic pe dedesubt.

— Pentru mine nu este nicio problemă. Susținându-i privirea, el își prinse puloverul de margine și și-l trase peste cap, apoi îl aruncă pe canapea. Pe sub pulover, purta un tricou mulat, negru, de bumbac, care era al naibii de sexy.

— Nu am nimic pe sub ăsta, e vreo problemă pentru tine?

Ea chicoti și începu să se joace cu nasturele de sus al bluzei, când stația de emisie-recepție de pe blatul din bucătărie începu să sune ascuțit.

— Baza Doi, recepție. Terminat.

— Mama naibii! bombăni Lincoln.

— Baza Doi, aici Baza Unu. Mă auzi? Terminat. Lincoln sări de pe canapea și se repezi spre stația de emisie-recepție.

— Trebuie să adăugăm sos de vișine la lista de cumpărături, Bază Doi, recepționezi? Terminat.

Lincoln luă stația și se întoarse în sufragerie, ridicând o mână spre Casey în chip de scuză.

Casey ridică paharul lui de vin și luă o gură, încă chicotind.

— Bunico, nu mă duc în seara asta la băcănie. Terminat.

— O poți lua pe Bessie cea Albastră. Terminat.

— Nu am nevoie de mașina ta veche care consumă o groază de benzină. Am propria mea mașină. Terminat.

— Economisește-ți propria benzină. Terminat.

Lincoln își dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să fii în pat. Ești în pat? Terminat.

El așteptă.

— Afirmativ, Bază Doi. În patul din sufragerie. Bunicul tău spune că în noaptea asta doarme în patul lui. Nu va dormi pe canapea. Nu-i pasă dacă eu mor aici, dar nu mai are de gând să doarmă încă o noapte pe canapea, îmi spune el. Terminat.

În fundal se auzi o voce profundă, printre paraziți, înainte ca stația să se întrerupă din nou.

— Bunico, nu vei muri în mijlocul nopții decât dacă eu sau bunicul te vom sufoca cu o pernă.

Stația pârâi.

— Nu este amuzant, Bază Doi. Vorbești cu bunica ta și…

— Bunico, o întrerupse Lincoln, Casey mai este încă aici. Cina. Nu trebuia să mă deranjezi decât dacă lua casa foc, îți amintești? Terminat.

— Oh, Doamne, e o fată la tine. Porter, Lincoln al nostru are o fată în casă.

Receptorul pârâi.

— Terminat, spuse bunica lui revenind.

Casey își acoperi gura cu ambele mâini încercând să nu râdă, dar nu se putu abține. Lincoln arăta atât de jalnic.

— Altceva în afară de sucul de struguri, bunico? Îl voi lua mâine. Terminat.

— Sos de vișine, îl corectă ea. Terminat.

— Noapte bună, bunico. Bunicule. Terminat și încheiat.

— Terminat și încheiat, Bază Doi.

Casey încă mai chicotea când Lincoln puse stația în încărcătorul de pe blatul din bucătărie și se întoarse în sufragerie. Mai adăugă doi bușteni în foc înainte de a se așeza lângă ea pe canapea.

Culese puloverul de pe jos și-și acoperi fața cu el.

— Mi-aș cere scuze, mormăi el, dar sunt deja umilit, și nu cred că pot vorbi în propoziții coerente.

Stând în genunchi lângă el, Casey dădu la o parte puloverul de pe fața lui, apoi îl privi în ochii calzi și albaștri.

— Nu ar trebui să te simți stânjenit. Cred că este foarte nobil din partea ta că ai grijă de bunicii tăi.

— Nobil, eh? Luă o gură de vin din paharul ei și-l puse în capătul mesei. Ei bine, n-ai cum să știi că ar fi ceva nobil. În zilele bune, mă simt de parcă am fost luat pe sus de doi artiști deștepți, cu artrită. În zilele rele… El nu-și termină propoziția.

Casey îi mângâie obrazul. Avea un pic de barbă care se simțea plăcut sub degetele ei.

— În zilele rele? întrebă ea încet.

— Am vrut o familie, Casey. Am vrut o soție, copii. O viață dincolo de muncă – el își trecu degetele prin părul ei blond, ușor ciufulit –, sos de vișine… El lăsă mâna jos. Sunt singur. Am treizeci și cinci de ani și sunt singur-singurel.

Ea-i luă mâna într-a ei, dezmierdând-o.

— Nu ai frați sau surori?

El negă dând din cap.

Casey știa că fusese crescut de bunicii lui și că nu-și cunoscuse niciodată tatăl, dar nu știa exact care era treaba cu mama lui. Când încercase, săptămâna trecută, să-l întrebe despre mama sa, el schimbase încetișor subiectul.

— Și mama ta…

— Este dependentă de cocaină, Casey. El bău ce mai rămăsese din vin. Nu mai știm nimic de ea de aproape doi ani, iar pentru bunicii mei, ăsta este un lucru bun. Apare doar atunci când are nevoie de ceva bani. A stat de multe ori în închisoare. După mine, a mai avut cel puțin doi copii; nu avem nicio idee unde sunt. Nici măcar nu știm sigur dacă mama mai este în viață.

Casey îi frecă mâna între palmele ei.

— Îmi pare rău, Lincoln. Nu ar fi trebuit să întreb.

— Nu, este în regulă. Îi duse mâna la buze și i-o sărută. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Doar că pe unii oameni nu-i încântă ideea de a se întâlni cu un…

Ea-l reduse la tăcere apăsându-și degetele pe gura lui și apoi înlocuindu-le cu buzele ei. Degetele lui găsiră nasturele de sus al bluzei ei. Casey se răsuci spre el, închizând ochii când el își strecură mâna caldă în interiorul bluzei și-i cuprinse sânul.

Gurile lor se întâlniră înfometate, iar roșeața din obrajii ei părea să-i cuprindă tot trupul, încălzindu-i mai întâi fața, apoi trunchiul, apoi picioarele. Simțea furnicături pe buze, în buricele degetelor, apoi un foc mocnit înăuntrul ei.

Trecuse multă vreme de când n-o mai sărutase cineva în acest fel.

Pe cine încerca să păcălească? Nimeni nu o sărutase astfel. Nimeni nu o făcuse să se simtă astfel. Nici John, și cu siguranță nici Billy.

Casey simțea cum se topește în brațele lui Lincoln.

Nu-i era teamă. Nu de Lincoln. Nu de ea însăși. Mandy avea dreptate. Chiar parcursese un drum lung, nu-i așa?

Sunetul slab al notelor muzicale pătrunse în creierul plin de dorință al lui Casey. Art Garfunkel.

Lincoln își desprinse gura de pe buzele ei.

— Hei, îi șopti el în ureche, nu este cumva telefonul tău?

Casey îl privi preț de o clipă. Clipi. Melodia „Homeward Bound” se auzea de la telefonul ei.

— Geanta mea, reuși ea să spună.

Își simțea buzele strivite de dragoste. Capul îi vâjâia.

— O aduc eu.

Lincoln se întoarse imediat aducând geanta ei de piele maro.

Casey căută telefonul și apăsă pe buton.

— Tată?

— A dispărut, spuse tatăl ei în telefon.

De data asta nu părea speriat. De data asta era furios. Îngrijorat.

Să nu fie iar povestea cu bărbatul de la fereastră. Să nu fie Richard Nixon stând pe stratul cu flori.

— Cine a dispărut, tată?

— Frazier. L-am asmuțit după mincinosul acela nenorocit de Richard Nixon, spuse Ed. Și acum au dispărut amândoi.

•

Casey își aruncă haina pe ea în timp ce ieșea în fugă din casa lui Lincoln, cu geanta fluturându-i pe umăr. Nu se mai deranjă să-și ceară scuze. El nu se mai deranjă să o întrebe dacă putea s-o urmeze până acasă. Pe drum, Casey o sună pe Jayne.

Telefonul sună și sună. Într-un final, răspunse robotul, iar Casey ascultă înregistrarea învechită făcută de Jayne, Joaquin, Chad și Annabelle: „Ați sunat la familia Mendez. Ne pare rău, nu putem răspunde la telefon acum. Suntem plecați să facem o schimbare. Lăsați un mesaj. Lăsați un mesaj”, repetă Annabelle la sfârșit cu vocea ei drăgălașă de fetiță.

Casey mormăi când privi ceasul digital de la bord. Opt și patruzeci. Era trecut de ora de culcare a copiilor. Unde ar putea fi? Robotul scoase un sunet insuportabil și tare în urechea ei.

— Jayne? Joaquin? Poate cineva să răspundă? Tata tocmai m-a sunat. Credeam că nu-l duci acasă decât după ora nouă. Încercă să nu pară enervată. Este careva acolo?

Cum nimeni nu răspunse, ea închise.

Aproape că ajunsese acasă când îi sună telefonul pe ritmul melodiei celor de la Sister Sledge, „We Are Family”.

Lui Casey îi plăcuseră noile semnale de apel pe care le adăugase în meniul telefonului, dar în seara asta o enervau toate.

— Jayne, spuse Casey, nelăsându-și sora să vorbească, tata spune că Frazier a fugit. Credeam că-l ții la tine până la ora nouă.

— Casey, trebuie să te calmezi.

Tonul lui Jayne o enervă și mai tare. Era tonul care insinua „nu deveni isterică acum, Casey”. Era același ton, bănui Casey, pe care Jayne îl folosea cu clientele ei care erau pe cale să devină isterice.

— Sunt calmă.

Casey încercă să nu pară arțăgoasă. De ce-i făcea sora ei mereu asta? De ce o făcea să pară cârcotașă?

— Și mai sunt și îngrijorată. Credeam că tata este cu tine. Se pare că a crezut că cineva se uita pe fereastră la el, așa că l-a trimis pe Frazier afară, iar acum Frazier a fugit.

Decise să lase deoparte chestiunea cu Richard Nixon. Era prea bizară pentru o conversație pe celular.

— Tata este în regulă?

— Nu știu, Jayne. Este acasă. Credeam că este în regulă pentru că am crezut că era cu tine.

— Tocmai îl băgăm pe Chad în cadă. Are gumă în păr. Vrei să-l trimit pe Joaquin?

Fără ca măcar să se deranjeze să acopere receptorul, Jayne țipă:

— Joaquin, poți să dai deoparte ce faci și să dai o fugă până la Casey? Iar are nevoie de ajutor cu tata!

— Nu, este în regulă. Nu trebuie să vină Joaquin.

Casey se enervă că Jayne sugerase că nu se putea descurca cu tatăl lor și-și dori ca sora ei să se fi oferit să vină. Poate ar fi stat cu tata în timp ce ea și Lincoln căutau câinele.

— Sunt sigură că tata e bine. Este doar supărat din cauza lui Frazier. Îl voi găsi eu.

— Cred că ar trebui să ne gândim serios despre ce opțiuni avem cu câinele, Casey, spuse Jayne.

Casey putea auzi clipocitul apei și râsul lui Chad.

— Opțiuni? Ce opțiuni? Frazier nu deranjează. El doar… Casey intră pe aleea casei ei. Uite ce e, am ajuns acasă. Tata stă pe veranda din față purtând *halatul meu de baie.* Trebuie să închid.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, spuse Jayne veselă.

Casey închise. Lincoln ajunse pe verandă înaintea ei.

— Bună, Ed, spuse Lincoln liniștit, în timp ce urca treptele. Este cam răcoare aici. De ce nu intrăm în casă? Să ne încălzim un pic.

Îl cuprinse cu brațul pe bătrân.

— A fost Richard Nixon, insistă Ed. Mi-a luat câinele.

— Știu, dar îl vom recupera. Lincoln îl însoți pe Ed prin ușa din față. Îți promit.

10.

În cele din urmă, Casey a fost de acord să stea cu tatăl ei în timp ce Lincoln îl căuta pe fugar. Lăsându-l pe Ed în dormitorul său pentru a se îmbrăca cu pijamaua, Casey ieși pe veranda din față împreună cu Lincoln.

— Frazier nu fuge niciodată. Se cuprinse cu brațele ca să se încălzească. Un vânt rece șuiera printre arbuști, răvășindu-i părul strâns în coadă. Nu poate fi prea departe.

— Îl voi găsi. Lincoln o sărută repede. Du-te înăuntru, prepară niște ceai fierbinte, iar eu mă voi întoarce în câteva minute remorcând un boxer bălos.

Dădu să plece, dar Casey îl prinse de braț.

— Lincoln, uită-te și după o mașină mai veche, albastră. Apoi adăugă repede: Sau albă.

— Poftim?

Imediat ea se întrebă dacă ar fi trebuit să spună ceva. Totul suna nebunește. I se va părea o nebunie și lui Lincoln.

— Îți spun mai încolo. Probabil că nu este nimic.

Ea-i făcu semn cu mâna în timp ce intra în casă cu spatele, tremurând.

— Sună-mă dacă ai probleme să-l urci pe Frazier în mașină. Poate face fițe când vine vorba de străini.

— Înăuntru, îi ordonă Lincoln.

Casey încuie ușa din față în urma ei. Își ajută tatăl să-și îmbrace bluza de la pijamaua de flanel peste un tricou alb, căci el le îmbrăca invers, apoi îl conduse în bucătărie și-l așeză la masă. Îi dădu câteva fursecuri pentru a-l ține ocupat în timp ce ea pregătea ceaiul.

— Deci, Frazier a plecat pur și simplu, tată? Este de necrezut. El nu iese niciodată din curte.

— Crezi că mint? Vezi câinele pe undeva?

El gesticulă cu fursecul.

— Nu, tată, nu cred că minți. Evident, Frazier nu este aici, spuse ea cu răbdare, știind că nu trebuia să fie rănită de tonul lui indignat. Doar remarcam cât de surprinsă sunt în legătură cu comportamentul lui.

— Nu a plecat pur și simplu, știi. Ed încă mai vorbea de parcă Casey ar fi fost proastă. Ți-am spus, l-am asmuțit după Richard Nixon. A plecat așa cum i s-a spus. El mușcă din fursecul cu ciocolată. Știam că nu trebuia să

votez cu el. I-am spus lui Lorraine că este ceva necurat cu acest bărbat. Ar fi trebuit să prevăd afacerea Watergate.

— Nimeni nu a putut prevedea afacerea Watergate. Ea umplu ibricul electric de ceai cu apă. Și este mort, tată, spuse ea cu blândețe.

— Frazier este mort? Câinele meu a murit?

Durerea din vocea tatălui ei o făcu să-i pară rău imediat. Puse ceainicul electric pe tejghea și îl deschise.

— Nu, tată.

Se așeză pe scaunul de lângă el și privi în ochii lui gri.

— Frazier nu este mort. *Președintele Nixon* este mort. A murit în 1994. Tu încă mai predai la universitate atunci. Am fost la Biblioteca Prezidențială Richard M. Nixon din California, tu, Jayne și cu mine. Îți amintești de statuile în mărime naturală, din bronz, ale conducătorilor lumii de acolo? Ție ți-a plăcut în mod deosebit cea a lui Mao.

El mai luă un fursec și-l molfăi pe margini, cu o mină concentrată. Părea că încearcă să-și concentreze atenția la ceea ce spunea ea.

— Frazier nu este mort?

— Nu cred, tată. Este prea deștept ca să fie lovit de vreo mașină. Cred că doar s-a dus să facă o plimbare în jurul casei. Își puse mâna peste a lui. Era caldă și osoasă, cu pielea ridată. Știi cât îi place să se plimbe.

Ed își vârî fursecul în gură; pe buza sa de sus rămaseră câteva firimituri.

— Dar președintele Nixon este mort.

— Da, tată.

Ceainicul fluieră, iar Casey se ridică în picioare.

— Atunci, cine naiba era cel care se uita la fereastra mea? vru Ed să știe.

•

— Îmi pare rău că am întârziat din nou.

Angel ieși din mașina Shondei, ducându-l pe Buddy cu ea. Era agitat și mirosea ca și cum făcuse pe el, dar nu îndrăznea să se plângă, dând de înțeles că Shonda nu-l schimbase. Nu după ce îi distrusese noaptea.

James nu-i înapoiase mașina. Mare surpriză. După muncă, Angel a sfârșit prin a fi dusă acasă la Shonda de fumătorul de marijuana care lucra la pizzeria din piața de vechituri. Prietena ei era furioasă, dar nu-l lăsase pe Buddy pe trepte pentru că vărul ei era tatăl lui Buddy; erau o familie. Și apoi, pentru a înrăutăți și mai mult lucrurile, Angel a fost nevoită să o roage pe Shonda să o ducă acasă cu mașina, făcând-o să întârzie și mai mult la întâlnire.

— Ți-am zis, trebuie să-ți iei o mașină nouă.

Shonda aprinse lumina din interiorul mașinii ca să se poată privi în oglinda retrovizoare. Era aranjată, avea extensii noi de păr, un pulover alb cu o tăietură adâncă, niște pantaloni roșii mulați, și tocuri de zece centimetri. La gât îi atârna un colier mare pe care scria „Shonda” cu pietre aurii și strasuri.

Tatăl copilului ei i-l oferise la spital după ce se născuse fetița lor. Shonda și Darrell nu mai erau împreună, dar el o lăsase să păstreze colierul.

— Știu. Știu că am nevoie de o mașină mai bună.

După ce-l mută pe Buddy pe șold, Angel luă, de pe bancheta mașinii, cele două pungi de plastic cu cumpărăturile pe care le făcuse la piața de vechituri.

— Mă bucur că am o prietenă ca tine, Shonda. O adevărată prietenă. Nu știu ce ne-am face, eu și Buddy, fără tine.

Buddy o prinse de păr și țipă.

Angel fu nevoită să strângă din dinți ca să nu-l pocnească peste mâna lui micuță. Îi era frig, era obosită și era al naibii de supărată pe James. Nu ar fi trebuit să-i împrumute mașina ei niciodată. Dar ce putea face? Nu-l putea lăsa să-i spună lui Charlie că se culcase cu fratele lui când el fusese în închisoare. Nu avea importanță cât de beată fusese, ar fi trebuit să știe că nu era bine să se culce cu el. Nu conta pentru Charlie că el și Angel nu erau cu adevărat împreună pe atunci – el tot va fi furios. Tot o va pocni.

— Distracție plăcută cu Tyreek, îi spuse Angel Shondei, încercând să pară veselă. Și mulțumesc. Îți rămân datoare.

Exact când Angel voia să închidă portiera, Shonda se aplecă privind dincolo de ea, rămânând cu luciul de buze în dreptul buzelor ei pline.

— Hei, parcă ai spus că ți s-a stricat mașina la piața de vechituri.

— Eu…

Angel se întoarse și-și văzu mașina parcată pe locul pentru handicapați, aproape de ușa din spate ce dădea spre apartamentul ei.

— Nenorocitul dracului, mormăi ea, trântind portiera.

— Ne dlacului, repetă băiețelul.

•

Casey abia își așezase tatăl pe canapeaua din fața televizorului unde rula prognoza pentru schi în Midwest, când observă lumina unor faruri pe alee. Lincoln se întorsese. Ea trecu prin spălătorie, coborî treptele și deschise ușa automată a garajului.

Portiera dinspre locul pasagerului Mini Cooper-ului lui Lincoln se deschise și Frazier sări jos. Fugi pe alee, făcu o oprire la tufa de rododendroni și apoi alergă spre garaj.

— Frazier! strigă Casey, recunoscătoare să-l vadă pe marele nerod.

Câinele trecu pe lângă ea și, după o secundă, Casey îl auzi pe tatăl ei.

— Bun băiat. Unde ai fost, băiete? Ai fost la Biblioteca Prezidențială din California?

Câinele lătra nebunește. Ceva căzu și se sparse.

Lincoln se apropia pe alee, cu mâinile vârâte în buzunare. Era al naibii de atrăgător.

— Dă-mi cheile și-ți pun mașina în garaj.

Casey așteptă până ce el aduse mașina înăuntru, iar când intră în spălătorie îl strânse în brațe. El purta o haină moale, albastră și un fular interesant, cu albastru și verde, din lână de alpaca.

— Mulțumesc mult de tot, spuse ea. Unde l-ai găsit?

Lincoln o trase mai aproape și o sărută pe frunte. Făcea ca lucrurile să fie atât de ușoare pentru ea. Să intre atât de ușor într-o relație.

— La marginea cartierului, lângă un șanț vechi, secat. Cred că fugărise un iepure, dar a venit direct la mine când l-am strigat.

Casey simți un fior straniu. Se trase din brațele lui și privi spre el.

— Alerga după cineva?

— Nu am văzut pe nimeni. Părea a fi ceva în tufișuri. Era întuneric; nu puteam să văd mai nimic decât un câine mare trântit în iarba înaltă. El o ținu cu un braț. Deci, care e treaba cu mașina albastră?

— Nimic. Era o prostie.

Ea-i desfăcu fularul. Încă-l mai putea auzi pe Frazier cum sărea de colo colo prin sufragerie. Se pare că tatăl ei încerca să-l facă să stea locului, dar câinele era încă prea emoționat.

— Am făcut un ibric cu ceai. Ea-i agăță fularul într-un cuier de lângă ușă și-i descheie haina. Ai înghețat.

Lincoln își scoase haina și o atârnă peste fular.

— Ed spune că trebuie să ne așteptăm la o iarnă friguroasă.

— Ed trebuie să știe.

Ea se duse în bucătărie.

Lincoln trecu mai departe și intră în sufragerie.

— Hei, Ed. Ghici cine ți-a găsit amicul, îi auzi Casey spunând.

Frazier lătră.

— Dacă nu va începe să se comporte frumos, îi vom pune lesă. Nu-i așa, băiete? întrebă Lincoln.

Casey stătea în bucătărie ascultând ce vorbea Lincoln cu tatăl ei și cu câinele. Sunetul vocii lui o încălzea, și nu doar sexual. Deodată, își dori cu ardoare să ajungă în pat cu el.

•

— Nu, tată, totul este în regulă.

Adam își sprijini telefonul de umăr. Era prea obosit pentru această conversație. Discuțiile cu părinții lui îi consumau multă energie. Era nouă jumătate noaptea și abia intrase pe ușă cu câteva minute în urmă. Plecase la birou la cinci jumătate dimineața.

Intră în bucătărie și aprinse lumina care se reflectă în dispozitivele lustruite din oțel inoxidabil și pe blatul lucios din marmură.

— Sincer, nu se poate face nimic pentru bunicul. Vreau ca tu și mama să vă continuați drumul spre Bruxelles.

Papucii din piele ai lui Adam scoteau un sunet sec pe gresia italiană. Își lăsase pantofii și cravata în dormitor.

Bucătăria pe care o redecorase anul trecut era fenomenală. Păcat că nu avea timp să gătească. Păcat că nu avea pe nimeni care să vină acasă cu el și pentru care să gătească.

Când cumpărase casa cu vedere la ocean, în urmă cu zece ani, cu banii moșteniți când bunica lui murise, fusese un fel de investiție. Apoi, când fusese numit procuror regional, hotărâse să se mute în casa care era mult mai aproape de birou. Se gândise că era important pentru un om cu o funcție publică să rămână în legătură cu cei pe care-i servea. Adam se mutase în casă cu intenția de a-și aduce aici o soție și, mai târziu, copiii de la maternitate.

În nopțile ca aceasta, când era frânt și încă mai avea de lucru câteva ore, el se întreba dacă nu cumva visurile sale nu erau nimic mai mult decât atât – *visuri.*

În seara asta, soția și copiii păreau a fi o posibilitate foarte îndepărtată.

— Nu. S-a clarificat totul, tată. Are parte de îngrijire privată, exact așa cum am discutat.

Adam deschise frigiderul și scoase o caserolă de plastic. Luă capacul și băgă mâncarea în cuptorul cu microunde. Apăsă pe butoane și lumina se aprinse. Cina lui se învârtea în timp ce era încălzită.

— Am folosit compania pe care ai sugerat-o, tată. Erau fericiți să lucreze din nou pentru familia Preston.

Văzând o pată pe ușa cuptorului cu microunde, Adam rupse un șervet de hârtie de pe blat și-l freca de pată.

Menajera fusese astăzi aici. De obicei, era destul de bună. Se întrebă cum de nu văzuse așa ceva. Hârtia de la toaletă nu fusese înlocuită în baia principală și o oglindă din holul de la intrare nu fusese curățată.

Adam aruncă șervetul mototolit în coșul de sub chiuvetă. Speră că nu va fi nevoit să concedieze menajera. Biata fată, o hispanică, avea nevoie de slujbă; mamă singură cu doi copii mici, încerca să supraviețuiască dintr-un singur salariu. Îi plăcea s-o ajute. Odată chiar îi dăduse o plată în avans când unul dintre copii se îmbolnăvise și avea nevoie de un inhalator scump pentru astmul de care suferea. Dar îi spusese foarte clar de la început că era un pic obsedat de curățenie și că plătea bine. Plătea destul de bine încât își putea permite să fie obsesiv.

— Nu, tată. Nu trebuie să vorbesc cu mama. Decizia a fost deja luată, spuse Adam în telefon.

Cuptorul cu microunde sună.

— La orice modificare în starea bunicului, bună sau rea, te sun. Promit. Noapte bună.

Adam închise telefonul și-și scoase cina din cuptorul cu microunde. Așeză cu grijă un șervet, un cuțit, o furculiță și o lingură la locul corect și o farfurie adevărată. Mâncă pe blatul din bucătăria rece și tăcută, privind afară prin ușile de sticlă înalte care dădeau spre un ponton. În depărtare, vedea valurile cum se sparg înspumate de plajă.

Deși cina provenea de la un restaurant excelent din Rehoboth Beach, carnea de vițel era un pic uscată. Adam adăugă niște piper proaspăt măcinat și mai luă o îmbucătură.

Se întrebă ce face Casey McDaniel în seara asta. Se gândi că și ea mănâncă singură, acasă, fără cineva cu care să împartă masa sau evenimentele zilei, și asta-l făcu să fie trist.

•

Vinerea următoare, în cursul după-amiezii, Casey îl însoțea pe cel mai în vârstă client al ei, domnul Jansen, spre ușa liftului și-i promise să-l sune săptămâna viitoare. El, soția sa și soacra sa de nouăzeci și șapte de ani fuseseră implicați într-un accident rutier în noaptea de Halloween. Casey încerca să-l ajute să se descurce prin hățișurile revendicărilor asigurărilor

auto. Deși nu fusese acuzat de accident, îi era teamă că își va pierde permisul dacă va contacta compania de asigurări a bărbatului care conducea cealaltă mașină.

Domnul Jansen scăpase din accident doar cu un braț rupt și cu o tăietură deasupra ochiului care necesitase opt copci, dar soția și mama ei nu fuseseră la fel de norocoase. Rănile lor erau mai profunde, și amândouă aveau nevoie să stea într-un centru de recuperare, după spitalizare.

— Vă mulțumesc mult, spuse domnul Jansen, intrând rigid în lift. Nu știu cum aș fi putut face toate astea fără dumneavoastră, domnișoară McDaniel.

— Vă sun imediat ce aflu ceva. Cel mai sigur, spre sfârșitul săptămânii viitoare, îi promise ea în timp ce se întindea și apăsa, în locul lui, pe butonul primului etaj.

Bătrânul se retrase spre interiorul liftului și-și puse șapca ecosez din lână pe capul chel. Ușile lucioase se închiseră. Cândva, tatăl ei avusese o șapcă asemănătoare cu cea a domnului Jansen. Unul dintre studenți i-o adusese din Irlanda. Lui Ed îi plăcuse mereu să poarte șepci. Poate îi putea comanda așa ceva de Crăciun, de la vreun magazin care importa produse din Irlanda.

În drumul de întoarcere spre birou, Casey se opri în încăperea în care se afla copiatorul și-și luă corespondența dintr-o cutie. Îi spunea încăperea copiatorului, dar de fapt servea mai multor activități. Se aflau acolo xeroxuri, faxuri, o masă pentru întâlnirile cu pacienții care veneau însoțiți de prea multe rude pentru a încăpea în birourile micuțe și mai era și o bucătărie micuță utilată cu un frigider, un cuptor cu microunde și o cafetieră enormă.

— Bună.

Marcy se sprijinea de blat, preparându-și o cafea, într-o cană roz, mare pe care scria „Mama nr. 1”.

— Bună. Casey începu să se uite prin corespondență.

— Frumoasă fustă.

Casey privi în sus, făcând să foșnească fusta.

— Se potrivește cu vârsta mea?

Era un pic cam scurtă față de ceea ce purta Casey în mod normal, dar nici pe departe la fel de scurtă ca aceea a lui Marcy.

— Absolut. Foarte drăguță.

Marcy își linse lingurița de plastic în timp ce o privea pe Casey.

— Ai și un pulover drăguț. Ai întâlnire diseară?

— De fapt, chiar am. Sora mea îl ia pe tata la recitalul de balet al lui Annabelle și apoi se duc să ia cina în oraș. Eu pregătesc cina pentru Lincoln.

— Frumos. Foarte frumos. Marcy își luă cana de cafea, aprobând din cap. Deci, e bun în pat avocatul tău?

Casey se întoarse, păstrându-și zâmbetul pentru sine. Dacă lucrurile mergeau așa cum plănuise, s-ar putea să afle răspunsul până mâine-dimineață.

— Nu este treaba ta.

— Asta înseamnă da? țipă Marcy după ea în timp ce Casey ieșea pe hol.

Întoarsă în biroul ei, Casey dădu un telefon și apoi cercetă corespondența. Era uimită de câtă corespondență publicitară putea primi cineva la serviciu. Puse câteva pliante în dosarul circular.

De ce oare un magazin îmi trimite la serviciu un fluturaș de reduceri?

După ce parcurse cam trei sferturi din corespondență, Casey deschise un plic care îi era adresat, cu un scris de mână, fără a avea adresa expeditorului. Deschise plicul, apoi scoase foaia de hârtie. Îngheță. Pe jumătate din ceea ce părea a fi o hârtie albă de xerox era desenat un ochi mare, albastru făcut cu creioane colorate. Se uita drept la ea.

O urmărea.

Casey privi în sus, spre ușa deschisă. Nu era nimeni acolo. Auzea voci pe hol. Marcy era încă în camera copiatorului. Vorbea cu cineva. Râdea. Părea că flirta.

Casey privi în jos spre ochiul care se uita la ea. Aproape că-i era frică să pună mâna pe hârtie.

Dar era doar o foaie de hârtie.

O întoarse. Pe cealaltă parte era goală. Se uită din nou la ea. Verifică din nou plicul în căutarea adresei expeditorului. Nu era nimic decât ștampila poștei din Millsboro, Delaware.

Un ochi albastru. Cine mi-ar trimite un ochi desenat?

Îi luă doar o clipă pentru a face legătura.

Dacă aș fi în locul dumitale, domnișorică, aș avea ochi și la spate.

Asta îi spusese Charles Gaitlin în parcare, în ziua audierilor preliminare.

Casey privi fix ochiul. Inima îi bătea cu putere. Ce să facă acum? Nu se putea abține să nu se gândească la trecut. Dacă l-ar fi înfruntat mai devreme pe Billy, ar fi putut schimba ceva? De-a lungul anilor, ajunsese la concluzia că poate ar fi putut schimba ceva.

Teama lui Casey se transformă în furie. Billy îi furase o mare parte din viață. Supraviețuise, dar unde era curba cunoașterii? Istoria se repeta doar dacă nu cumva cineva o schimba. O schimba cu adevărat.

Se ridică de pe scaun, împingându-l mai tare decât intenționase. Acesta lovi peretele cu un sunet puternic. Se duse în singurul cabinet cu dosare și cotrobăi după dosarul care o interesa, în sertarul de jos. Îl luă cu ea în birou, îl deschise și căută pe prima pagină, unde-și nota mereu informațiile de contact.

Lângă numărul de telefon de acasă al Lindei, mai era și un număr de celular. În timp ce apăsa furioasă butoanele telefonului Casey își aminti ce-i spusese Linda în timp ce stătuse exact în scaunul aflat de cealaltă parte a biroului.

— Nu am celular, dar Charlie are. Mă poți găsi pe acesta, dacă ai nevoie.

Casey se gândi că poate avea noroc și cineva plătise factura telefonului lui Gaitlin cât timp acesta fusese în închisoare. Poate bunica lui care-i angajase și avocatul.

Casey fu norocoasă. Cineva răspunse la al treilea țârâit.

Cândva, mai târziu, gândind retrospectiv, ea se întrebă dacă nu cumva acesta fusese momentul în care norocul îi întorsese spatele.

11.

— Deci, ce vrei să facem? întrebă James.

Își scoase dintre blocuri camionul care nu arăta prea grozav. Charlie se gândi că se va strica din nou înainte ca ziua să se sfârșească.

— Am o oră liberă înainte să mă duc să o iau pe Drina din Dewey Beach, unde face curățenie.

Charlie se uită pe geam, privind casele pe lângă care treceau.

— O slujbă nouă?

— Da. Un fel de. Îi face o favoare unei prietene care era prea mahmură ca să meargă la muncă. Am intrat înăuntru când am lăsat-o acolo. Am văzut niște lucruri al dracului de drăguțe. Casa de vară a unui doctoraș bogat. Vine în weekend din Washington, sau ceva de genul ăsta. James ridică din umeri. Frate, este prea al naibii de frig ca să stai pe plajă.

Charlie își dădu ochii peste cap. James era mereu pus pe rele. Să păcălească vreo bătrână sau să se prefacă rănit și să încerce să facă rost de bani din accidentele rutiere. Mai dădea și câte o spargere pe alocuri când avea nevoie urgentă de bani.

— Nu poți fura lucruri dintr-o casă unde face iubita ta curățenie astăzi, spuse Charlie. Primul lucru pe care-l fac polițiștii este să întrebe cine a fost în casă în ultima săptămână, tipii de la reparații, menajerele și scursurile. O să te trezești în închisoare înainte ca Angel să ajungă acasă cu puiul prăjit pentru cină.

— Nu am spus că mă întorc acolo. Ți-am zis, m-am dat la fund, frate.

Charlie se uită la James, apoi privi înapoi pe geam.

— Da, sigur.

Celularul lui Charlie, aflat pe banchetă, sună. De obicei nu-și găsea telefonul, dar Angel i-l dăduse în dimineața asta. Se pare că făcuse din nou între pernele canapelei.

James opri la o intersecție, privi în ambele sensuri și continuă drumul. Telefonul sună din nou.

— Ai de gând să răspunzi?

Charlie se uita pe geam.

— De ce? Este doar Angel care se plânge de ceva. Apoi o imită: „Ai depus formularul pentru postul de la Wawa? Ai depus formularul pentru

postul de la fabrica de pui? Mom-Mom ți-a trimis cecul?”

— Poate că este Mom-Mom. James răspunse: Alo.

— Alo.

Charlie auzi vocea unei femei, dar nu era Angel. Oricum, ea era la muncă și nu suna niciodată când lucra. Târfa aia de soră-sa nu ar fi lăsat-o să vorbească la telefon.

Femeia de la telefon spuse ceva.

— Da, spuse James. Sunt Charlie.

El rânji spre fratele său ca o maimuță.

Charlie încercă să ia telefonul, dar James îl îndepărtă de el. Mașina devie. Șoferul unui camionete vină într-o parte.

— Aici Casey McDaniel. Tocmai am primit scrisoarea ta. Nu știu de ce mi-ai trimis-o, dar vreau să știi că nu mă voi lăsa intimidată.

— Chiar așa? spuse James.

— Chiar așa. Te avertizez. Dacă te mai văd vreodată, dacă văd că mă urmărești, dacă apari la biroul meu, dacă mai primesc astfel de scrisori, sun la poliție. Sun la poliție și pun să te aresteze pentru hărțuire.

— Așteaptă. Cu cine vorbesc? întrebă James, devenind deodată mai interesat.

Charlie își lovi fratele.

— Dă-mi telefonul.

James se aplecă spre geamul din partea șoferului, ca Charlie să nu-l poată ajunge.

— Știi foarte bine cine este. Casey McDaniel, spuse ea. Am fost avocata Lindei la spital. Nu mă poți intimida, domnule Gaitlin. În scurt timp, vei fi arestat din nou pentru omorârea Lindei și intenționez să depun mărturie împotriva ta la proces. Intenționez să te văd în închisoare pentru tot restul vieții pentru ceea ce i-ai făcut Lindei.

Telefonul se închise.

— Cine era? întrebă Charlie.

James aruncă telefonul pe locul de lângă el.

— Trimiți porcării prin poștă? întrebă James. O prietenă a Lindei? Casey și nu mai știu cum.

— Nu a fost prietena Lindei. Charlie își dădu părul din ochi. Este femeia de la spital care a încercat să o facă pe Linda să spună polițiștilor că am bătut-o. Târfa este nebună. Spune că eu o urmăresc și alte porcării.

— Așa face, eh?

— Da. Ieri, când m-am dus să-l văd pe Willy, a chemat paza de la spital. Le-a spus că o hărțuiesc.

— Așa a făcut? James privi din nou înainte, cu ambele mâini pe volan. Este amuzant, Charlie, pentru că mie mi se pare că este tocmai invers.

•

Până când să ajungă acasă, cărând cumpărăturile, Casey se simțea mult mai bine. După ce vorbise cu Gaitlin, îl sunase pe Adam la birou și-i lăsă un mesaj ca să o sune în legătură cu cazul Lindei. Nu avea de gând să-i ușureze treaba lui Gaitlin; nu avea de gând să-l lase să se strecoare prin sistem.

Puse un sos marinat, preparat în casă, să fiarbă la foc mic, apoi, numai o jumătate de oră mai târziu, Jayne apăru pentru a-l lua pe tatăl lor.

— Sună-mă când sunteți pe drumul de întoarcere, îi spuse Casey lui Jayne, în timp ce-l ajuta pe tatăl ei să-și pună haina.

— Cred că va fi înjur de zece. Bonei i-am spus la zece.

Casey îi puse pălăria pe cap tatălui ei. El o aranjă.

— Sună oricum, spuse Casey.

Jayne ridică din sprânceană.

— Oh, da?

— Oh, da, murmură Casey, conducându-l pe Ed spre ușă.

— Și eu care încercam să găsesc o modalitate delicată de a aduce în discuție starea ta emoțională. Știi, pentru că se apropie sărbătorile și toate cele. Este sezonul depresiilor, spuse Jayne veselă.

— Nu sunt deprimată și nu am nicio intenție să fiu.

— Asigură-te că Frazier are apă, o instrui Ed în timp ce se îndrepta șovăitor spre ușă. Și nu-l scăpa din ochi când îi dai drumul afară. Nu vreau să fugă din nou.

— Voi fi cu ochii pe el, tată. Distracție plăcută.

Casey îi puse mâna pe umăr înainte de a-l lăsa să plece.

— Să savurezi baletul. Ție și mamei v-a plăcut mereu baletul.

— Haide, tată. Joaquin ne așteaptă. Stă cu motorul pornit.

Jayne, înfofolită toată, privi spre Casey.

— Mereu este atât de încet?

— Mereu.

O jumătate de oră mai târziu, Lincoln sosi cu două sticle de vin.

— Uau, exclamă Casey, întâmpinându-l în ușă.

O îmbrățișă, cu sticlele în mâini, și o sărută prelung și apăsat.

Fără suflare, ea se retrase și râse.

— Două sticle? Ți-am spus că eu sunt o fată de două pahare. Dacă-mi dai mai mult de-atât după o zi lungă de muncă, adorm înainte de opt jumătate.

— Pot să mă uit la Canalul Meteo cât timp dormi?

El o sărută repede, apoi îi dădu drumul și închise ușa din față.

Casey o încuie.

— Categoric nu. Văd previziuni despre ploi și în somn. Am ajutat astăzi un client să completeze un formular pentru compania de asigurări și am scris „se așteaptă căderi masive de zăpadă" acolo unde trebuia să scriu adresa lui.

Lincoln o urmă în bucătărie.

— Miroase minunat.

După ce lăsă sticlele jos, el își scoase haina.

— Se pare că ai avut o zi plină. Vrei să vorbim despre asta?

Casey luă o lingură de lemn și amestecă în sosul marinat.

— Neh, spuse ea, bine dispusă. Meseria ei era să asculte problemele celorlalți; nu se prea simțea în largul ei vorbind despre grijile personale, cu siguranță nu cu un iubit.

— Ești sigură? El reapăru din spălătorie, fără haină și fular.

Îi înconjură mijlocul cu brațele în timp ce ea stătea lângă aragaz amestecând în oală. Sunt un bun ascultător.

Casey clătină din cap, nu voia absolut deloc să vorbească despre muncă. Dar când Lincoln o întoarse spre el, îi luă lingura din mână și o privi în ochi, ceva înăuntrul ei se prăbuși.

— Chiar am avut o zi grea, spuse ea tremurând. Am avut o clientă, Linda…

Următorul lucru de care Casey își dădu seama fu că Lincoln luase sosul de pe aragaz, turnase câte un pahar cu vin, iar acum stăteau pe podeaua din sufragerie, în fața focului, cu spatele sprijinit de canapea. El îi trase pantofii cu toc din picioare, o făcu să-și scoată dresul negru de sub fustă și-i masă picioarele desculțe în timp ce ea vorbea.

Îi spuse despre Linda, despre acea noapte oribilă în care Linda o sunase. Despre *nol pros,* despre faptul că Gaitlin fusese eliberat și despre cât de amabil fusese Adam Preston cu ea. Și cât de mult lucra la acest caz. Dar nu-i spuse că avea impresia că Gaitlin o urmărea sau că se temea că tatăl ei s-ar putea să-l fi văzut la fereastră sau că primise acel desen prin poștă. Nu voia ca el să creadă că era paranoică sau nebună. Și nu-l menționă nici pe Billy, care era probabil motivul ce o făcea să fie paranoică în legătură cu Gaitlin.

Să te culci cu un bărbat era un lucru; să-i spui despre faptul că ai fost internată într-un spital de psihiatrie era cu totul altceva.

Lincoln era un bun ascultător. O întrerupea rareori. O lăsă cât timp avu nevoie să-i vorbească despre cazul Lindei, nu părea să-l deranjeze cât de nevropată părea a fi sau cât de mult devia de la subiect, introducând pasaje despre tatăl ei pe ici, pe colo.

— Ei bine, chiar cred că ai avut o zi grea, spuse el când ea termină într-un final. Își frecă buzele de ale ei.

— Crezi? Ea-și ridică bărbia și gurile lor se întâlniră.

— Da, șopti el.

Cu pantofii și dresul deja dați jos, nu îi luă mult timp până își scoase și puloverul. Casey și Lincoln stăteau față-n față, genunchi lângă genunchi. Își scoase și el puloverul.

O sărută cu pasiune, tăindu-i respirația. O mângâie pe spate, pe umeri, pe brațe, făcând-o să se înfioare mai mult de dorință decât de frig. El începu să-i dea jos de pe umăr breteaua sutienului din dantelă, iar sânii ei doreau atât de tare să fie atinși, încât ea se gândi că-și va rupe sutienul dacă el nu se grăbea.

Lincoln era un amant blând, dar cu siguranță nu unul plictisitor. Părea a ști când să sărute delicat și când să o afunde în covor. Nu spunea prea multe, dar puținele cuvinte rostite erau atât de sexy și de dulci, nu prostești așa cum păreau mereu în cărțile pe care le citea ea.

Îi oferi timp. Cu siguranță că el știa ce înseamnă preludiul și cunoștea trupul unei femei. O ului, o sărută. O lăsă pe ea să stabilească ritmul.

În cele din urmă, Casey fu cea care trăgea de hainele lui. El își scoase repede blugii strâmți, înainte de a o ajuta să iasă din fusta ei cea nouă și din chiloțeii de un maro palid, care se asortau cu noul ei sutien.

Casey era atât de bucuroasă că profitase de catalogul colecției de toamnă de la Victoria’s Secret. Nu ar fi vrut să fie surprinsă, întinsă în sufragerie, în fața focului, purtând chiloții ei vechi de bumbac bej, de la supermarket, care aveau un elastic distrus.

Casey se întinse pe covor, sub Lincoln, cu brațele deasupra capului. Închise ochii, bucurându-se de senzația mâinilor lui pe trupul ei, de mirosul lui. Se relaxă complet, lăsă toate grijile deoparte, nu se mai gândi la nimic.

Trecuse multă vreme de când nu mai făcuse dragoste. Era ciudat că uitase cât de mult îi plăcea. Sau asta se întâmpla pentru că era cu Lincoln?

Când el intră, în sfârșit, în ea, se agăță practic de spatele lui. Deodată, nu se mai sătura de el, și-și ridică șoldurile iar și iar întâmpinându-le pe ale lui.

Balansându-și greutatea deasupra ei, el îi acoperi fața cu săruturi, forțând-o să încetinească.

— Nu este o cursă, îi șopti el la ureche, tachinând-o.

Dar, într-un fel, pentru Casey, era. Avea nevoie de asta de mult timp, poate de când se știa.

Îi era atât de teamă să-și facă speranțe.

Și totuși își făcea.

Dacă ar fi spus că în momentul orgasmului avusese impresia că se cutremurase pământul, ar fi fost o exagerare. Sau poate că nu. Casey își vârî unghiile în umerii dezgoliți ai lui Lincoln, își încolăci picioarele în jurul lui și-și arcui spatele. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce era străbătută de valuri de pasiune. O clipă mai târziu, termină și el.

Lincoln ieși ușor din ea și se rostogoli pe o parte. O trase în brațe, iar ea-și odihni obrazul pe pieptul lui gol.

— Ești tristă? întrebă el, mângâindu-i tâmpla.

Nefiind sigură că poate vorbi, ea negă dând din cap.

— Prea devreme?

Din nou, ea negă dând din cap.

— Doar lacrimi pentru un „sex minunat”? riscă el.

De data asta, Casey râse.

— Da, șopti ea, ținându-l strâns. Doar lacrimi pentru un „sex minunat”.

•

Emma se mișcă, se rostogoli pe o parte și se întinse, vrând să-și sprijine brațul de Richard. Era acoperită de câteva pături îngrămădite. Pe jumătate adormită, ea-și aminti că el era încă plecat din oraș, la o conferință. De obicei, îl însoțea în călătoriile lui; prelegerile despre noile tehnologii în urologie nu i se păreau foarte interesante, dar îi plăcea să exploreze noi orașe, să le viziteze din nou pe cele vechi.

Însă cea mai mică fiică a lor trebuia să aducă pe lume primul copil, iar Richard și Emma fuseseră de acord ca ea să rămână acasă să aștepte „telefonul”.

Oricum, ar fi fost prea tensionată pentru a se putea distra în Vegas. Odată ce bebelușul va fi pe cale să se nască, Richard va zbura înapoi spre casă.

Emma se întinse pe spate și se uită la ceasul de lângă pat. Era două și treisprezece minute. Închise ochii și rearanjă perna, refuzând să cadă pradă

vreunei forme de insomnie în seara asta. Avea o zi plină mâine.

Un sunet din hol o făcu să tresară și se ridică imediat în capul oaselor. Părea a fi lampa de pe masa de la capătul scărilor. Dacă loveai masa aia, lampa zdrăngănea. Richard mereu dădea peste ea în întuneric, plângându-se că soția lui ar fi trebuit să-i schimbe locul.

Oare Richard venise mai devreme? Nu era genul lui să nu sune. Dar poate că sunase și ea nu auzise telefonul.

Rămase cu urechile ciulite, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Nu auzea nimic decât bâzâitul pompei de apă. Apa care picura din robinetul din baia principală. Încă două săptămâni, și vor închide casa de pe plajă. Deja era prea frig aici – camerele erau expuse la curent dar Emmei îi plăcea casa atât de mult încât abia se dădea plecată toamna, când Richard spunea că este timpul să împacheteze și să se întoarcă în Dover pe timpul iernii.

Pentru că nu mai auzea nimic, Emma respiră adânc. Oare-și imaginase sunetul lămpii?

Se întinse la loc pe pernă și închise ochii.

Dar nu mai putea să adoarmă. Se ridică, își dădu picioarele jos din pat și le vârî în papucii din piele de oaie. Richard o tachina în legătură cu papucii aceștia pentru că ea nu-i lua niciodată în Dover; erau papucii ei de plajă. Nu-i purta doar când se îmbrăca în pijama. Când era mai frig, toamna, ea-i scotea din dulap, și îi încălța când se ducea la brutărie să cumpere croasanți calzi. Până la băcănie, până la casa vecinilor. Vara, erau înlocuiți de papucii de plajă, pe care-i purta doar pe plajă.

Emma traversă jumătate din dormitor, prin întuneric, apoi se gândi să aprindă lumina. Dar cunoștea casa cu ochii închiși. Dacă era un intrus – dar ea se îndoia de asta – nu ar fi fost mai în siguranță în întuneric? Ar cunoaște drumul, iar străinul nu.

Ușa era parțial deschisă. Ea ascultă din nou. Mai târziu, când îl va lua pe Richard de la aeroport și-i va spune că s-a furișat prin casă, prin întuneric, căutând spărgători, el o va certa aspru, spunând că o femeie de șaizeci și doi de ani, care era pe punctul de a deveni bunică pentru a patra oară, nu ar trebui să umble prin casă, prin întuneric.

Richard mereu fusese atât de protector. Era unul dintre motivele pentru care îi fusese mereu alături, chiar și în anii când lucraseră din greu pentru ca el să-și poată pună pe picioare cabinetul și făcuseră dragoste rareori.

Emma împinse ușa cu degetul. Aceasta alunecă fără zgomot.

Holul era foarte întunecat, chiar mai întunecat decât dormitorul; nu beneficia de lumina ceasului digital de lângă pat.

Emma nu văzu nimic. Nu auzi nimic. Dar ceva nu era în regulă pe hol.

I se ridică părul pe ceafă, iar ea-l frecă cu mâna. Avea părul grizonant, acum mai mult cărunt, cu o tunsoare la modă. Richard îl numea „look-ul unei bunici neobrăzate”. Emma se întrebă acum dacă stilistul ei răsese bine părul de pe ceată. Părul înțepa.

Emma făcu un pas spre scară. Îi veni în minte expresia „negru ca smoala”. Probabil că în noaptea asta nu era lună, nici stele, pentru că intra foarte puțină lumină prin lucarnele aflate pe tavanul boltit al sufrageriei.

Se mișcă de-a lungul holului, încercând să zărească ceva.

Se gândi să strige, dar ce ar fi spus? Și dacă pe hol se afla cineva care nu ar fi trebuit să fie acolo, atunci ar mai vrea să vorbească cu el?

Papucul Emmei lovi ceva aflat pe podea. Ceva ce nu-și avea locul acolo.

Își simți inima în gât. Îngheță.

Tot nu se auzea nimic.

Ea-și agită degetul mare în papuc. Acel ceva de pe podea, din mijlocul holului, era plin de cocoloașe și dur. Diverse lucruri într-un fel de sac. Dădu să se aplece pentru a simți ce era, dar se opri realizând ce prostie mare făcea.

Cineva era în casă!

Emma știa că trebuie să ajungă la telefon. Trebuia să sune la 911! Dar, mai întâi, trebuia să ajungă în dormitor și să încuie ușa.

Doar trei sau patru pași mici și va fi înapoi în dormitor.

Emma aproape că ajunsese, când auzi un șuierat ciudat. Simți cum aerul se mișcă lângă obrazul ei.

Deodată, capul ei păru că explodează. Văzu stele verzi. Mormăi ceva, căzu înainte, țipând de durere. De groază.

El o lovi din nou, iar ea încercă să se protejeze cu brațele, ghemuindu-se pe podea. Își pierduse unul dintre papucii din piele de oaie. Bluza pijamalei de flanel se deschise, expunându-i sânii.

— Nu, te rog, suspină ea. Ia ce vrei. Ia tot.

Tot nu-l putea vedea. Sângele îi ardea ochii.

— Te rog, gemu ea.

El o lovi din nou. O lovi cu piciorul. Emma mai țipă o dată, poate de două ori, dar el continua să o lovească, să dea cu piciorul în ea. Nu știa cât

durase. Dar, slavă Domnului, durerea începea să pălească până ce, într-un final, dispăru, iar ea se cufundă într-un abis negru.

12.

— Mă bucur că ne întâlnim.

Casey se îndreptă spre una dintre mesele micuțe din fier forjat, din cafenea, ducând cu ea cafeaua cu lapte din soia.

— Îmi cer scuze că te-am deranjat; știu cât de ocupat ești.

Se așeză pe scaun.

Adam se așeză în fața ei, punând pe masă un cappuccino dublu cu sirop de alune.

— Dar chiar aveam nevoie să vorbesc cu tine despre cazul Lindei.

— Și eu care credeam că asta este o întâlnire, o tachină el. Am crezut că m-ai sunat pentru că nu mai puteai trăi o clipă fără mine.

Ea-i întâlni privirea pe deasupra mesei, sugerându-i „eu vorbesc serios”. Din fericire, el avea simțul umorului. Zâmbi.

— Îmi pare rău. Spuneai…

— Trebuia să te văd pentru că voiam să știu ce progrese ai mai făcut. Cât de curând crezi că va putea fi arestat Gaitlin din nou?

— Curând. El bău din cafea.

— Cât de curând?

— Casey, chestiunile astea iau timp. Te-am avertizat. Trebuie să fim foarte bine pregătiți înainte de a ne prezenta, data viitoare, la audierea preliminară. Nu vor mai exista erori. Pentru că nu va mai exista o a treia șansă. Judecătorilor nu le place ca avocații sau statul să-i facă să piardă timpul. Este absolut necesar ca data viitoare, când vom sta în fața unui judecător, să-l pun sub acuzație.

Casey își puse palmele în jurul paharului gros de carton, bucurându-se de căldura lui. Era neobișnuit de frig pentru o zi de noiembrie în Delaware. Chiar văzuse câțiva fulgi în această dimineață în timp ce se îndrepta spre muncă. Încercase să-l sune pe tatăl ei ca să-i spună asta, dar el nu răspunse la telefon. Își sprijini o mână de masă.

— Am un presentiment urât în legătură cu acest bărbat, Adam. Știu că sună ridicol. Știu că tu te bazezi pe fapte, dar el… este o persoană rea. Eu… sunt speriată de moarte, simt că o va face din nou.

El o privi cu atenție.

— Ești bine?

Mâna lui alunecă de-a lungul mesei, acoperind-o pe a ei.

— Pentru că nu pari a fi bine. S-a întâmplat ceva?

Când îi spusese lui Lincoln despre temerile ei în legătură cu Gaitlin, nu-i vorbise și de impresia că o hărțuia, că o urmărea, dar, stând aici, voia să-i spună lui Adam. El îl cunoștea pe Gaitlin. Știa ce fel de om este și ea simți că va înțelege. Avea senzația că ea și Adam erau amândoi implicați în chestia asta.

— Casey, ce a făcut Gaitlin? întrebă Adam.

Mâna lui era caldă și reconfortantă.

Ea ezită.

— Casey, te rog.

— Cred… începu ea încet. Cred că este posibil să mă urmărească.

— Ai sunat la poliție? El luă cana cu cafea, apoi o puse pe masă, fără să bea. Era clar că încerca să-și controleze furia. Nenorocitul naibii, spuse el printre dinți, făcând mâna pumn.

— Adam – ea puse mâna peste pumnul lui încleștat nu am nicio dovadă, dar am primit prin poștă un desen făcut de mână.

Ea-i explică repede despre desenul cu ochiul și ceea ce-i spusese Gaitlin în parcare.

— Trebuie să te duci la poliție, spuse el.

— M-aș putea înșela. Atunci când a apărut la spital, cei de la pază l-au verificat. Chiar avea un amic internat acolo. Era într-adevăr o coincidență că se afla în clădire. Ea ezită. Mai este o chestie… tata spune că cineva îl urmărește privind pe ferestre.

— Casey…

— Dar, Adam, tata spune că este Richard Nixon. Ea râse ușor, apoi se lăsă pe spate în scaun. Ai vrea să te duci la poliție să le spui că tatăl tău crede că Richard Nixon se uită pe fereastra ta, dar că tu crezi că ar putea fi această javră de om care e posibil să fi omorât o femeie pe care nu ai cunoscut-o prea bine, dar care-ți bântuie visele noaptea?

El își încrucișă brațele la piept. Purta un costum albastru-închis cu dungi discrete. Cămașa lui era de un alabastru-pal, iar cravata era albastră cu inserții roșii. Bărbatul știa cum să poarte un costum. Aproape că era antiteza lui Lincoln, care purta sacouri kaki de catifea, și totuși nu se putea decide care dintre ei arăta mai bine.

— Ai vrea să suni la poliție să le spui despre Nixon? întrebă ea din nou.

— Bine, ai dreptate, recunoscu el.

— Aș părea nebună și nu vreau ca asta să influențeze negativ cazul Gaitlin. Ea bău din cafea. Vreau doar să fie arestat. Vreau să nu mai umble pe străzi. Vreau să plătească pentru ceea ce i-a făcut Lindei și nu vreau ca o altă femeie să mai fie vreodată în pericol din cauza lui.

Adam își verifică ceasul.

— Oh, la naiba. Îmi pare rău, Casey, dar eu…

— Nu, este în regulă. Ea se ridică de pe scaun, luându-și cafeaua cu ea și atârnându-și geanta de umăr. Apreciez faptul că ai acceptat să te întâlnești cu mine. Știu că ești foarte ocupat pentru asemenea absurdități.

— Nu este nicio absurditate și mă bucur că ai sunat. O să văd ce pot face ca să grăbesc lucrurile în acest caz.

El se ridică, lăsând cafeaua pe masă. Era destul de aproape încât ea să fie tentată să-i aranjeze cravata care era deja impecabilă.

Ce era în neregulă cu ea? Abia făcuse sex cu Lincoln noaptea trecută, pentru prima dată. Nu era disponibilă. Și chiar îi plăcea de Lincoln. Și atunci, cum de mai putea fi atrasă de Adam?

— Mulțumesc, spuse ea, privind în jos cu obrajii în flăcări.

— Trebuie să plec. El își luă cafeaua. Cafeneaua avea două ieșiri spre două străzi diferite. El trebuia să meargă într-o parte, ea în cealaltă. Mulțumesc pentru cafea. Încă-ți rămân dator cu un pahar de vin.

•

Maury stătea întins pe spate pe noul său pat într-unul dintre dormitoarele din clădirea destinată celor care erau scoși la muncă. Fusese mutat la începutul săptămânii și deja primise o slujbă ca mecanic la una dintre fermele de pui din regiune. Luni dimineață, la șase treizeci, va fi pe drum, în duba închisorii, spre prima lui zi de lucru, gustând din libertate pentru prima dată după mai bine de un an.

Studie plicul de pe pieptul lui. Danni știuse cu exactitate în ce zi fusese Maury mutat și adresase scrisoarea așa cum se cuvine pentru ca aceasta să ajungă în timp util la noul său prieten. De unde știuse? Cine era el? Unul dintre gardieni?

Ultimul plic era mai gros decât celelalte. Mai era ceva înăuntru, nu doar o foaie de hârtie. Maury privi în sus, la tavanul de deasupra capului. Deținuții evitau patul de sus. Toți voiau patul de jos. Se duceau la infirmerie și primeau certificate din care reieșea că spatele lor era prea distrus ca să poată urca. Dar lui Maury îi plăcea patul de sus. Plăcuțele de faianță de pe tavan

alcătuiau un nou model de studiat. Erau tulburătoare. *Viața* devenise din nou tulburătoare.

Și asta nu doar datorită schimbării mediului sau datorită gustului libertății pe care avea să-l încerce în curând. Danni făcuse ca viața să fie emoționantă. Deschisese o ușă, deși, unde ducea acea ușă, Maury încă nu știa.

Ridică plicul, îl duse la nas și-l mirosi. Dacă voia să fie singur când îl deschidea, trebuia s-o facă acum. Colegii lui de celulă plecaseră în sala de mese ca să-și ia gustări de la automat. Așa era rutina aici: deținuții se aliniau la ora opt seara pentru a primi corespondența, iar apoi erau liberi să se ducă să-și ia dulciuri și băuturi răcoritoare de la automat, înainte de a se retrage în celulele lor pentru noapte.

Plicul mirosea a hârtie și a lipici. Maury se gândi că putea simți și mirosul capselor pe care gardienii le folosiseră pentru a resigila plicul. Dar sub toate acestea, simțea mirosul slab de ziar.

Danni îi trimisese un articol dintr-un ziar!

Oare despre ce era vorba? Nu putea ghici.

Brusc, curiozitatea îl făcu să nu mai aștepte nicio clipă în plus. Desfăcu cu grijă capsele, una câte una, le îndreptă, apoi le puse lângă el, pe pat. Scoase foaia de hârtie împăturită.

După cum se aștepta, înăuntru se afla și un mic articol decupat dintr-un ziar. *Biata Mătușă Emma,* scrisese Danni pe margine.

Maury citi nerăbdător.

La aproximativ ora 2:00 a.m., sâmbătă dimineața, un bărbat neidentificat a pătruns într-o locuință privată din Dewey Beach. Suspectul a intrat în casă printr-o fereastră deschisă și a bătut-o cu brutalitate pe proprietara casei, Emma Truman (62). Se crede că motivul a fost furtul. Aproximativ 10.000 de dolari în bijuterii și electronice au fost furați, precum și un vechi serviciu de ceai de argint. Oricine deține informații despre furt și agresiune este rugat să contacteze poliția statală. Doamna Truman se află într-o stare critică, la spitalul Christiana.

Maury citi articolul a două oară. A treia oară. Apoi citi mesajul lui Danni, scris de mână, pe margine. Maury nu avea nicio mătușă Emma. Oare Danni avea?

Nu. Danni îi trimitea un mesaj secret.

Inima lui Maury începu să bată un pic mai repede.

Danni se lăuda. Danni aproape că omorâse în bătaie o femeie în vârstă și voia ca Maury să știe.

•

Casey stătea la fereastra dormitorului ei. Prin spațiul dintre draperii, studia mașina parcată de cealaltă parte a străzii. De data asta, își pusese ochelarii și era trează. Nu era năucă de somn. Avea mintea limpede și era foarte sigură de ceea ce vedea. Mașina era albastră. Nu albă. Nu aparținea vreunui iubit-fantomă. Deși era întuneric, era aproape sigură că Charles Gaitlin era așezat pe locul șoferului, la volan.

Casey privi spre telefonul din mâna ei. Adam îi spusese că, dacă-l mai vedea pe Charles aproape de casă, să sune la poliție.

Și totuși, de ce șovăia? De ce oare încă mai stătea în întuneric ținând telefonul în mână?

Credea că are instincte bune. Credea că anii de terapie o învățaseră să aibă încredere în ea și în ceea ce simțea, cât și în logica ei. Oare instinctul ei nu acționase corect în legătură cu Billy, cu ani în urmă? Acum de ce se îndoia de ea?

Casey își sprijini fruntea de rama ferestrei, asigurându-se că nu poate fi văzută. Mai avea un pic și plângea. Ce era în neregulă cu ea? De ce era atât de greu? Oare voia să fie victimă? Unii oameni își doreau asta.

Nu. Ea strânse tare telefonul. Nu voia să fie victimă. *Niciodată.*

Casey sună la 911 și i se spuse că o mașină a poliției va fi trimisă imediat.

Voia să-l sune pe Lincoln… sau poate pe Adam, din moment ce el știa că era îngrijorată pe motiv că Gaitlin o urmărea, dar se abținu. Nu avea nevoie de un bărbat care să vină să o salveze. Asta fusese o parte din greșeala făcută cu Billy. Se așteptase ca tatăl ei să o protejeze.

Casey urmă întru totul instrucțiunile date de dispecerul poliției. Nu aprinse lumina în dormitor sau vreo altă lumină în casă. Nu ieși afară în halat pentru a-l înfrunta pe Gaitlin. Aștept la fereastră. La șapte minute după ce sunase, mașina albastră plecă. La unsprezece minute după apelul ei, un polițist sună la ușă. Știa din experiența de la spital că era un timp de răspuns bun. Regiunea era întinsă și nu erau destui polițiști care să patruleze noaptea.

Privi cum mașina poliției parchează pe alee. În trening și papuci, îl întâmpină pe polițist la ușa principală. Frazier lătra ca un nebun din camera tatălui ei; din fericire, Casey închisese ușa înainte să apară poliția.

— Domnișoara McDaniel? întrebă polițistul înalt a cărui pălărie îl făcea să pară și mai înalt, stând în lumina verandei din față.

— Da, eu sunt Casey McDaniel. Mulțumesc că ați venit.

— Sunt polițistul Brown. Am înțeles că ați văzut o mașină suspectă.

— Cred că sunt urmărită. Mașina era acolo. Ea arătă spre partea cealaltă a străzii. Era parcată între cele două mașini. Nu l-am putut vedea bine pe șofer, dar știu cine era. Numele lui este Charles Gaitlin.

Polițistul Brown scoase un carnețel și un pix.

— Gaitlin. Cum se scrie?

Ea îi spuse numele pe litere.

— Un fost iubit? întrebă el.

— Nu.

Instinctiv, își încolăci brațele în jurul taliei. Era frig afară. Se gândi să-l invite pe ofițer înăuntru, dar Frazier ar fi luat-o razna dacă ar fi auzit vocea unui bărbat străin în casă. Pe lângă asta, polițistul Brown nu trebuia să-și vadă de drum? Era evident că Gaitlin nu mai era acolo. Nu voia să se ducă să-l caute?

— Sunt avocată pentru victimele aduse la Spitalul Sussex County. Trebuia să depun mărturie împotriva domnului Gaitlin, la proces. A fost acuzat că și-a omorât iubita.

— Credeți că încearcă să vă intimideze ca să nu depuneți mărturie împotriva lui? Când va fi procesul?

Casey expiră.

— Data procesului nu a fost încă stabilită. Ea-și dădu la o parte părul de pe frunte, încercând să nu devină agitată. Acum, că Gaitlin plecase, părea un pic prostește să stea la ușa principală, în mijlocul nopții, și să vorbească cu un polițist. Este complicat. A fost eliberat, dar, în curând, procurorul regional intenționează să-l aresteze din nou. Gaitlin se pare că știe asta.

— Ați fost martoră la așa-zisa crimă?

— Nu. Ea-și dădu din nou la o parte părul din ochi. Era obosită, și acum avea și o durere de cap. Am lucrat cu victima. M-a sunat în noaptea în care a murit. Mi-a spus că el încerca să intre cu forța în locuința ei. Am sunat la 911. Când a sosit poliția, ea era moartă.

El privi în jos spre ea.

— Ați văzut plăcuța de înmatriculare a mașinii parcate în fața casei dumneavoastră?

Nu o credea. Sau nu era interesat. Putea simți asta în tonul vocii lui.

— Nu. Era prea întuneric. Nu l-am putut vedea din cauza felului în care parcase, iar atunci când a plecat, a mers prea repede.

— Dar ați spus că mașina era albastră?

Se gândi la mașina albă a lui Billy, atât de asemănătoare. Se întrebă de ce în prima noapte se gândise că mașina lui Gaitlin era a lui Billy.

— Da, albastră. Genul mare. Și… și avea un stop stins pe partea pasagerului.

— Ei bine, doamnă, iau datele dumneavoastră și voi patrula prin cartier…

— Dar nu puteți face mare lucru, spuse ea, simțindu-se deodată dezumflată.

Oare de ce nu-și ascultase instinctul care-i spunea să nu sune? Acum arăta ca o idioată.

— Nu, dacă nu găsesc mașina, doamnă, și dacă dumneavoastră nu o puteți identifica, după șofer sau după numărul de înmatriculare.

Dar știu că era Gaitlin, ar fi vrut ea să țipe. Însă își ținu gura și îi spuse ofițerului ceea ce voia să știe: numele ei întreg, unde lucra, numerele de telefon unde o putea găsi. În timp ce recita informațiile, se gândea la ce avea de făcut data viitoare când îl va vedea pe Gaitlin. Instinctul îi spunea că va mai exista o dată viitoare.

13.

— Nu ai spus prea multe despre munca ta.

Jayne stătea de cealaltă parte a mesei din bucătăria, în fața lui Casey, și-și ștergea mâinile cu un prosop.

Casey curăța niște cartofi dulci pentru faimosul sufleu de cartofi al mamei lor, mereu prezent în familia McDaniel de Ziua Recunoștinței și unul dintre puținele lucruri pe care le pregătea ea. Aroma ispititoare a curcanului care se cocea în cuptor umplea bucătăria. Sunetul unui meci de fotbal se strecura pe sub ușa închisă dintre sufragerie și bucătărie.

Ea se întreba cum se descurca Lincoln în sufragerie cu nepotul, cumnatul, nepoata și tatăl ei, dar presupuse, din moment ce nu văzuse mașina lui ieșind cu spatele de pe alee, că supraviețuia. Uneori, asta era tot ceea ce putea cere o persoană când venea vorba de sărbătorile în familie – supraviețuire.

— Știi tu, e muncă. Casey ridică evaziv din umeri.

— Deci, nu mai ai probleme cu prietenul femeii moarte? Jayne se întoarse cu spatele la Casey și goli o pungă gigantică de fasole verde, congelată într-o caserolă rectangulară. Vezi? Ți-am spus eu că nu ai de ce să-ți faci griji. Este unul dintre acele suflete amărâte, care nu au parte de liniște. Aruncă punga în lada de gunoi de sub chiuvetă și se duse spre frigider. Au fost născuți din părinți needucați. Săraci. Părinții lor au fost nevoiți să muncească din greu pentru a pune mâncare pe masă, astfel încât copiii nu au primit educația de care aveau nevoie. Vedem cum se repetă asta generație după generație.

Jayne își vedea de treabă. Casey continua să curețe cartofii dulci, abia auzind ceea ce spunea sora ei. Stătea pe gânduri dacă să menționeze sau nu ultimele incidente cu Gaitlin și vizita poliției statale pe care o primise noaptea trecută. O parte din ea avea nevoie să vorbească cu cineva despre asta, dar care ar fi fost rostul dacă acel cineva era sora ei? Jayne i-ar spune că-și imagina diverse chestii. Îi va explica din nou cum bărbații ca Gaitlin erau mereu acuzați pe nedrept. Cum societatea, cum *Fratele cel mare,* îi trăgea înapoi pe săraci, pe oamenii needucați. Nu ar fi crezut-o pe Casey.

— Vezi asta în fiecare zi în ziare. În biroul meu, în al tău, continuă Jayne să turuie. De ce ne comportăm așa? Asta aș vrea să știu. Când vor înceta

oamenii să nu mai fie atât de egoiști și să ia seama la jurământul…

— Mă urmărește, o întrerupse Casey. Nu mai putea suporta. Nu mai putea suporta nicio secundă ca sora ei să-i țină un discurs ca de la tribună. Gaitlin mă urmărește. Duse strecurătoarea cu cartofi la chiuvetă și deschise robinetul.

— Chiar crezi asta? Jayne vărsă supă din conservă peste fasolea verde. Ești sigură că tu nu ai doar…

— A fost în biroul meu, Jayne. A trebuit să chem paza. Îndreptă jetul de apă peste cartofi, furioasă că Jayne nu o susținea niciodată. Spunea că a venit la spital pentru a vizita un prieten bolnav. Spunea că a coborât la etajul greșit, că a văzut biroul meu și că a intrat ca să întrebe pe unde s-o ia, dar mințea.

— Te mai duci la terapeutul tău?

Jayne puse cele două cutii de conserve în chiuvetă pentru a fi clătite înainte de a fi aruncate în coșul de reciclare.

Casey trecu jetul de apă peste cutii.

— Ce legătură are cu faptul că Gaitlin a fost în biroul meu? Cu faptul că el îmi trimite bilețele, posibil amenințătoare, prin poștă?

— Primești bilețele prin poștă?

— De data asta a fost doar un desen. Un ochi. Dar cred că încearcă să mă avertizeze că este cu ochii pe mine. Cred că mă și urmărește cu mașina.

— Ce spune terapeutul tău?

— Nu am discutat despre asta. Cazul Lindei este încă deschis. Probabil că nu ar fi trebuit să-ți spun nici ție. Casey se încruntă, închizând apa. Ridică strecurătoarea plină de cartofi și scurse apa. Am discutat mai ales despre faptul că am din nou întâlniri.

— Aha. Jayne începu să amestece fasolea verde și supa cu o lingură de lemn. În timp ce adăuga niște lapte, făcu semn cu capul spre sufragerie. Arată bine. Destul de relaxat pentru gustul tău.

— Ce vrea să însemne asta? Casey începu să taie cartofii bucățele pe masa din bucătărie și să-i pună într-o oală cu apă. Și, da, arată destul de bine. Nu crezi că un tip arătos ar vrea să iasă cu mine?

Chiar în timp ce le rostea, ar fi vrut să-și poată retrage cuvintele. Erau nedrepte. Nu asta spusese Jayne, iar ea o știa. Dar Jayne o înnebunea. O făcea să spună lucruri pe care nu voia să le spună.

— Am spus doar că arată bine, atâta tot, se apără Jayne.

— Și ai spus că pare a fi destul de relaxat. Crezi că un tip relaxat nu ar putea fi interesat de mine?

— Nu, nu am spus asta. Dar, sincer, nu este genul de bărbat după care alergi de obicei.

— Jayne! După câți bărbați din viața mea am alergat?

— Trebuie să recunoști că John era destul de crispat. Jayne îndreptă lingura de lemn acuzator spre ea. Vorbesc despre faptul că te-ai îndrăgostit de un tip care seamănă cu tatăl tău.

Casey începu să tăie cartofii mai repede, cu mai multă forță. Jayne nu-l plăcuse niciodată pe John. Dar el fusese bun cu Casey. Cel puțin o perioadă. Înainte de a minți, de a înșela.

Casey se opri. Trebuia să-i acorde credit lui Jayne; de data asta marcase serios, nu-i așa? John fusese exact ca tatăl ei – distant, superior. Nu fusese așa?

Privi fix în oală.

— Chiar îmi place Lincoln, spuse ea încet. Mi-aș dori să poți fi fericită pentru mine. Mi-aș dori să mă susții măcar un pic. Privi în sus spre sora ei. Mă simt singură, Jayne. Chiar și cu tata în casă, sunt singură.

— Îmi place de el, Casey. Nu am spus niciodată că nu-mi place. Doar îmi exprimam surprinderea că ai o relație serioasă cu un astfel de tip. Ție îți plac bărbații care sunt mai la patru ace, mai… Nu știu… hotărâți să reușească.

Casey se gândi imediat la Adam. Oare greșise aruncându-se complet în relația cu Lincoln când Adam ar fi fost o alegere mai bună? Oare ar fi fost mai compatibili? Adam era cu siguranță hotărât să reușească. Cu siguranță mult mai dichisit decât Lincoln. Se îndoia că asistentul procurorului își lăsa părul să crească și știa că nu exista nicio șansă ca el să dețină vreun sacou din catifea.

Dar ea-l plăcea pe Lincoln. Și-i plăcea faptul că el o plăcea.

— Hai să vorbim despre altceva, spuse Casey.

Luă un alt cartof. Trebuia să-i pună pe aragaz și să-i fiarbă dacă avea de gând să scoată sufleul din cuptor până la patru. Era un lucru bun că bucătăria lui Jayne avea două cuptoare. În timpul anului, celălalt cuptor era folosit pentru depozitarea hârtiilor pentru prăjituri, dar era de folos de Ziua Recunoștinței și de Crăciun.

— Cum merg cursurile de artă ale lui Annabelle? Te temeai că nu-ți vor plăcea metodele de predare ale profesorului.

Jayne se întoarse spre Casey.

— Casey, nu am vrut să…

— Este în regulă. Pe bune. Ea flutură cuțitul de decojit. Astăzi sufăr de sindromul premenstrual. Întreabă-l pe Frazier, glumi ea. Aproape că l-am mușcat de cap în dimineața asta când a stat prea mult la tufișurile de trandafiri.

Jayne ezită un pic, apoi continuă conversația:

— Cred că-mi va plăcea domnișoara Cerise. Annabelle deja o iubește. Acoperi caserola cu o folie de aluminiu. Mă întreb dacă Chad nu ar trebui să înceapă cursurile pentru pici. Chiar pare a fi talentat din punct de vedere artistic, în comparație cu ceilalți copii de vârsta lui.

Casey zâmbi și dădu din cap. Știa prea bine că nu trebuia să aducă în discuție ironia faptului că Jayne își petrecea zilele luptând pentru drepturile celor săraci și serile trimițându-și copiii preșcolari la cursuri de dans, artă și yoga. Casey își amintea că, în copilăria ei și a surorii sale, lista nu se mai termina. Dacă va avea vreodată copii, nu avea de gând să procedeze astfel. Știa că nu va fi mama perfectă, că nu va lua doar decizii corecte, dar era destul de sigură că putea face alegeri mai bune decât cele făcute de părinții și de sora ei.

•

Cina decurse fără niciun incident. Curcanul a fost perfect. Sufleul din cartofi dulci era înalt de-o milă. Lincoln era practic regina balului. Stătea lângă Casey, râdea și conversa, foarte relaxat, cu familia ei. Le complimentă pe Casey și pe Jayne de mai multe ori în legătură cu masa fantastică și spuse că bunicii săi vor regreta că au ales să se ducă acasă la vărul bunicului în loc să vină la cină cu el.

Tachină copiii. Vorbi despre scorurile din sport cu Joaquin. Și, din când în când, își făcea timp pentru a-l scoate pe Ed din carapacea sa. După ce copiii s-au dus la joacă, adulții s-au retras pentru un pahar cu vin, iar Lincoln chiar l-a făcut pe Ed să vorbească despre perioada în care era profesor. Bătrânul începu să povestească despre vremurile apuse și vorbi cu dragoste despre mama lui Jayne și Casey, Lorraine.

Casey era mândră de noul ei iubit, mândră să se prezinte cu el în fața familiei. Era mișcată că el lăsase deoparte discuțiile superficiale dintre un bărbat și tatăl iubitei lui pentru a-l antrena cu adevărat în conversație. În timp ce stătea în capul mesei, ștergându-se mereu la gură cu șervetul de

pânză din poala sa, Ed deveni mai animat, își aminti multe lucruri și părea entuziasmat de legătura sa cu Lincoln.

În cele din urmă, Casey se ridică și începu să strângă farfuriile murdare. Mâncase atât de mult, încât se gândea să-și deschidă nasturii blugilor. Avea nevoie să-și dezmorțească picioarele înainte de a se așeza din nou pentru a se înfrupta din plăcintele aliniate pe blatul din bucătărie.

Undeva, între primul și cel de-al doilea ei drum spre bucătărie, conversația dintre bărbați se îndreptă spre sporturile dure, iar Joaquin făcu greșeala de a-l întreba pe Lincoln dacă a vânat vreodată. Ochii lui Lincoln se aprinseră, iar Casey gemu, luând repede paharul cu apă pe jumătate plin. Ar fi trebuit să-l avertizeze pe Joaquin să evite orice fel de discuție în care erau implicate armele. Joaquin, un vânător pasionat, călătorise de câteva ori în vest pentru a vâna elani. Jayne nu vâna, dar nu o deranja că soțul ei o făcea, atâta timp cât el dona vânatul unei instituții locale de binefacere care distribuia carnea celor săraci.

— Sunt consternat, Joaquin. Lin om cu inteligența ta, un tată? spuse Lincoln, șocat. Ai idee câte arme ajung pe mâna copiilor în fiecare an, în această țară?

— Plăcintă? Vrea careva plăcintă? întrebă Casey, urmând-o pe sora ei în bucătărie.

— Va fi bine, o asigură Jayne în timp ce intra în bucătărie cu brațul plin de farfurii murdare. Se descurcă și singur. Și dacă este serios în ceea ce te privește, trebuie să învețe să se înțeleagă cu viitorul său cumnat.

— *Te rog,* mârâi Casey, ducând farfuriile la chiuvetă. Nu am ajuns atât de departe.

Jayne o bătu pe umăr.

— Stai aici și curăță de resturi vasele murdare. Trebuie să văd ce fac copiii și apoi trec prin sufragerie. După ce se umple mașina de spălat vase, lăsăm restul la înmuiat, spuse ea în timp ce ieșea pe ușile batante.

Casey auzi vocea vehementă a lui Lincoln. Joaquin era la fel de înfocat.

Curăță, încărcă mașina de spălat și iar curăță alte vase în mod mecanic. Tatăl ei intră în bucătărie cărând o pungă de plastic cu jucării pe care probabil că le găsise în sufragerie.

— Tată, dă-mi mie alea.

— M-am gândit să vă ajut. El privi la ceasul de la mână. Se face târziu. Joe probabil că se întreabă unde suntem.

Casey zâmbi în sinea ei. Tatăl ei nu-și amintea prea des că numele real la câinelui era de fapt Joe. Îi pusese porecla de Frazier din cauza boxerului de categorie grea pe care tatăl ei îl admirase, începuseră să-i spună Frazier și, în cele din urmă, Ed uitase care era numele adevărat al câinelui.

— A fost plăcut să te aud vorbind despre mama. Puse pe tejghea punga de plastic pe care o luase din mâna lui. Nu vorbești prea des despre ea.

— Lorraine a fost o femeie frumoasă. Cu încheieturile mâinii delicate. Se așeză la masa din bucătărie. Tatăl ei a refuzat să binecuvânteze căsătoria, dar noi tot ne-am căsătorit.

Casey zâmbi. Mașina de spălat vase era plină, iar ea adăugă săpun, o închise și o porni.

— Așa este. Dar după ce ne-am născut noi, bunicul s-a mai dat un pic pe brazdă, nu-i așa?

— Eu nu proveneam dintr-o familie bună. Am muncit în timpul facultății. Nu ca mama ta, care avea propriul cont în bacă. Îi plăcea să poarte roșu. Roșul i se potrivea lui Lorraine.

Casey simți un nod în gât. Îi plăcea să-și audă tatăl vorbind atât de frumos despre mama ei. Amintirea nemulțumirii mamei în legătură cu bărbatul cu care tatăl ei o avertizase să nu se căsătorească părea a se estompa. Ori Ed nu-și mai amintea nefericirea soției lui, ori alesese să uite. Lui Casey îi plăcea ideea că amintirile urâte se estompau cu timpul. Își dori ca asta să fi funcționat și pentru mama ei înainte de a muri.

— Roșul era o culoare care i se potrivea mamei, nu-i așa, tată?

Se așeză la masă, în fața lui. O putea auzi pe Jayne vorbind în sufragerie. Conversația înfierbântată dintre Joaquin și Lincoln despre controlul armelor se pare că se încheiase. Sora ei avusese dreptate. Lincoln se descurcase și singur.

— Îți amintești de mașina roșie, mică, decapotabilă pe care și-a cumpărat-o când a împlinit patruzeci de ani?

Tatăl ei zâmbi pe jumătate, părând a-și aminti.

— I-am spus să ducă afurisita aia de chestie înapoi.

Casey aplaudă.

— Așa ai făcut. Dar apoi te-a convins să faci o tură cu ea înainte de a o duce înapoi la magazin. Ați fost plecați ore întregi. Eu și Jayne nu știam ce vi s-a întâmplat.

— Am condus până în Annapolis, îi spuse el. Ne-am oprit pentru un cocktail la un local micuț, de pe malul golfului.

Lui Lorraine mereu îi plăcuseră cocktailurile. Desigur, se pare că și lui Ed. Prima dată când l-a prins înșelând-o, fusese în mijlocul zilei, într-un bar de lângă campus. Nici până în ziua de astăzi Casey nu știa ce căutase mama ei acolo la acea oră. Poate că nu a vrut să știe niciodată.

— Mama a iubit mașina aia, spuse Casey. Obișnuiați să ieșiți cu ea vara, în fiecare duminică după-amiaza. Îmi amintesc cum ieșeați cu spatele de pe alee, cu capota lăsată. Mama purta una dintre eșarfele acelea prostești, pentru ca vântul să nu-i ciufulească părul.

— Ai plăcintă? întrebă Ed. M-am gândit eu că simt miros de plăcintă.

Și la fel de repede, momentul se termină. Lumina amintirilor se stinse în privirea lui, iar acum singura sa grijă era satisfacția imediată.

— Da, tată, avem plăcintă. Casey se ridică. De care ți-ar plăcea? Cu dovleac? Cu mere?

Casey sfârși prin a rămâne în bucătărie și a împărți o bucată de plăcintă cu tatăl ei. Jayne duse bărbaților plăcintele în sufragerie. Casey încercă să-l facă pe Ed să mănânce plăcinta în sufragerie, dar el nu voia să audă de așa ceva. Devenise ursuz și refractar; voia să mănânce și să se întoarcă la câinele lui. Se pare că avusese parte de destule amintiri și de familie pentru o zi.

Casey punea vasele în chiuvetă la înmuiat când Lincoln intră în bucătărie cărând ceea ce mai rămăsese din plăcinte.

— Delicios. Totul a fost uimitor de delicios, îi spuse el, apoi o sărută repede. A fost o zi minunată.

— Da? Ea privi în sus spre el. Îmi pare rău că nu am putut sta cu voi la desert, să servesc drept mediator sau ceva de genul acesta, dar tata nu a vrut să plece de aici. Cred că va trebui să încheiem seara în scurt timp.

— A fost în regulă. Sunt avocat, Casey. Să discut în contradictoriu este ceea ce fac eu cel mai bine.

El îi făcu cu ochiul în timp ce lua niște folie de împachetat de pe blat și începea să acopere plăcintele.

— Și eu trebuie să ajung acasă. Am capre de hrănit.

Cum bunica lui încă se deplasa cu dificultate, Lincoln își ajuta bunicul să aibă grijă de cele câteva animale care mai rămăseseră la fermă. Casey știa că el încercase să-i convingă că era timpul să găsească un adăpost bun pentru pui și capre, dar bătrânii refuzaseră chiar și să se gândească la asta. Între timp, de câteva ori pe săptămână, dimineața și seara, Lincoln își punea cizmele de cauciuc și haina pentru grajd și juca rolul fermierului.

— Mă bucur că ai fost cu noi, îi spuse Casey zâmbind. Ai făcut să fie o zi perfectă.

— Oh, da? El se aplecă și o sărută pe gât, având încă în mână folia de plastic. Apoi, pe un ton scăzut, spuse: Păcat că nu pot face să fie și o noapte perfectă.

Jayne împinse ușile batante, iar Lincoln se îndepărtă de Casey.

— Hei, hei, hei, voi doi. Hai să păstrăm bucătăria ca spațiu de interes general. Am copii mici, ușor de influențat.

Casey râse.

— Mașina de spălat funcționează. Vasele din chiuvetă sunt la înmuiat. Trebuie să plecăm. Tata deja își caută haina. Este îngrijorat că l-am lăsat pe Frazier singur acasă.

— Sunt uimită că a vrut să stea atât de mult. Jayne se întoarse spre Lincoln. Ne bucurăm că ai fost alături de noi, Lincoln. Este plăcut să mai ai și pe altcineva cu care să vorbești la masă. Cineva cu care soțul meu să discute în contradictoriu.

— Ei bine, apreciez faptul că m-ați invitat și apreciez conversația captivantă. Lincoln zâmbi în timp ce se îndrepta spre ușa bucătăriei. Mă duc să văd ce face Ed. Oricând ești gata, scumpo, plec cu tine.

Jayne abia așteptă ca ușa bucătăriei să se închisă.

— *Scumpo?* Oricând ești gata, *scumpo?* Cuprinse umerii lui Casey într-o formă de afecțiune pe care rareori o arăta. Cred că deja este pe jumătate îndrăgostit de tine. Ce tip minunat! Și era chiar la nasul tău. De ce nu mi-ai spus că l-ai cunoscut când lucrai la cazul Gaitlin?

Casey, care strângea în mâna firimiturile de plăcintă de pe blatul dulapului, se întoarse spre sora ei. Despre ce vorbea? Despre ce vorbiseră ea, Joaquin și Lincoln în timp ce Casey era în bucătărie cu Ed?

— Gaitlin nu a avut nimic de-a face cu întâlnirea mea cu Lincoln.

— Nu? Jayne se încruntă. Dar el a spus că firma sa l-a reprezentat pe Gaitlin. Eu doar am presupus… Văzând privirea lui Casey, se opri la mijlocul frazei. Oh, Doamne, îmi pare tare rău. Am făcut-o lată?

14.

Maury stătea pe spate în patul său, cu o mână sub cap, și studia desenul ce reprezenta un curcan de pe felicitarea pe care Danni i-o trimisese de Ziua Recunoștinței. Scrisese doar: „Mă gândesc la tine! Cu dragoste, Danni”, cu aceeași inimioară deasupra literei *i.*

Nicio scrisoare.

Maury se gândise și el la Danni. Așteptând. Bucurându-se de anticiparea pe care o promitea relația lor. Așteptând să vadă ce voia Danni de la el. O parte din Maury voia cu disperare să știe ce și cum, dar o altă parte nu. Nu încă. Și Danni părea că recunoscuse asta. Înțelesese. Pentru Maury, anticiparea era dureros de dulce.

La fel era și durerea. Rănea. Uneori rănea rău de tot, dar la finalul fiecărui val de durere era o plăcere atât de pură…

Închise ochii, gândindu-se la femeia moartă din butoi. Ultima înainte de a ajunge aici. Prin ce agonie trecuse înainte de a muri. Cât de dulce trebuie să fi fost acea agonie pentru ea. Pentru Maury, cu siguranță fusese.

Deschise ochii și se uită din nou la curcan. Având zi liberă de la muncă și neavând nimic de făcut din moment ce sora lui refuzase să-l ia la ea la cină, reflecta de ore bune dacă era timpul să-i răspundă lui Danni sau nu. Ceva simplu, desigur, doar pentru a încerca marea cu degetul. Poate-și va exersa codul secret. Doar trecuseră aproape doi ani de când nu-l mai folosise.

Se gândise adesea la codul pe care-l folosise la începutul carierei sale în câteva scrisori către un ziar, și la cine știa de ele. Doar FBI-ul, din câte cunoștea el. Doar polițista aceea lesbi și oricui îi mai spusese ea. Cine o fi crezut-o. Maury trimisese acele scrisori doar așa, de distracție. Pentru amuzamentul său personal. Pentru a tachina polițiștii, presa. Nu se așteptase ca cineva să fie capabil să citească ce spuneau cu adevărat.

Oare lesbi aia îi trimitea scrisorile? Oare ea era Danni? Presupuse că ar fi logic. Nu era femeie, nu-i așa?

Dar Maury nu credea că lesbi era cea care-i scria. Ea nu știa că Maury era responsabil pentru toate acele femei; altfel, acum ar fi fost condamnat la moarte, în loc să fie admis în programul de muncă ce îi scurta încarcerarea. Dacă ea chiar îi cunoștea adevărata identitate sau măcar bănuia ceva, el nu s-ar fi așteptat să plece din acest loc.

Privi curcanul de pe felicitare și apoi ridică privirea sus spre plăcuțele de pe tavan. Modelul era șters în colțul îndepărtat la dormitorului comun, sărăcăcios. Maury descoperise asta în prima noapte când fusese adus aici. O execuție de o calitate inferioară.

Nu-i plăcea atunci când cineva se juca cu modelele. Unii oameni nu înțelegeau importanța lor. Pe astfel de oameni ar fi vrut să-i…

Maury strânse pumnii, simțind cum îi crește tensiunea, cum inima îi bate mai repede și pulsul i se accelerează.

Dar apoi respiră adânc. Își relaxă mâinile. Își încetini în mod conștient bătăile inimii. Un om trebuie să dețină controlul. Controlul era cel care-i permitea să facă ceea ce voia. Îi permitea să aibă satisfacții.

Căută sub pernă și scoase jumătatea de tabletă de ciocolată pe care o păstrase de seara trecută. Desfăcu încet hârtia, inhalând mirosul dumnezeiesc de ciocolată.

Din nou, se gândi la femeia din butoi. Se gândi la părul ei frumos, roșcat, care se lipise, plin de sânge, de tâmplele ei.

Se întrebă ce ar crede Danni despre femeia din butoi…

•

— Firma ta l-a reprezentat pe Gaitlin? vru Casey să știe, ținând de portiera mașinii între ea și Lincoln.

Casey reușise să-și pună haina și să-și ia rămas-bun de la Jayne, Joaquin și copii. Îl așezase pe tatăl ei pe locul pasagerului și-i pusese centura. Acum, stând pe aleea friguroasă, în întuneric, se uita fix la Lincoln.

— Poftim? El părea complet confuz. Apoi, datorită luminii din interiorul mașinii, pe chipul lui se văzu o umbră de vinovăție. Da, firma mea l-a reprezentat. Casey, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat? repetă ea uimită. Ți-am spus acum aproape trei săptămâni că am o problemă cu tipul acesta. Ți-am spus numele lui și tu nu ai considerat că era necesar să-mi spui că firma ta l-a reprezentat în procesul în care eu ar fi trebuit să depun mărturie?

— Casey…

Apoi se uită la ea.

Semn rău.

El își ridică privirea.

— Casey, este complicat. Nu a fost clientul meu.

— Mergem? vru Ed să știe din cealaltă parte a mașinii. Ar trebui să mergem.

Casey se aplecă spre el.

— Tată, mergem imediat.

Se îndreptă și se întoarse spre Lincoln.

— Dar firma ta l-a reprezentat. Bunica lui v-a angajat ca să-l apărați. Ca să apărați acest *criminal.*

— Casey, spuse el extrem de calm, asta fac avocații. Iar eu nu am fost avocatul lui. Unul dintre colegii mei a fost.

Ei îi tremura buza de jos. Se simțea trădată. Avea senzația că e o proastă pentru că simțea astfel. Desigur că asta făceau avocații. Gaitlin avea dreptul la un avocat, indiferent cât de vinovat era. Nu era ceva personal. Asta încerca Lincoln să-i spună.

Nu-i păsa. *Era* personal. Era personal pentru că Gaitlin îi invadase intimitatea. Făcuse ca oamenii să se îndoiască de ea. Să se îndoiască de cuvântul ei. O făcuse să se îndoiască de propria persoană.

— Vreau să merg acasă, repetă tatăl ei bosumflat. Du-mă acasă. Prognoza spunea că vor fi fulguieli. Vreau să verific.

— Trebuie să plec, îi spuse ea lui Lincoln.

Urcă în mașină și încercă să închidă portiera, dar el o ținu deschisă.

Veni în dreptul ei și se lăsă pe vine astfel încât să o privească în ochi.

— Casey, îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun, dar, sincer acum, nu vorbesc despre clienții firmei. Nu m-am gândit că…

— Nu credeai că aș vrea să știu că l-ai reprezentat pe omul pe care eu încerc să-l arunc în închisoare pentru tot restul vieții? *Omul de care se temea că o urmărea,* ar fi vrut ea să spună. Dar desigur că el nu știa acest lucru.

— Nu am crezut că era important pentru relația noastră.

Nu avea de gând să-l lase să scape atât de ușor.

— Ți-am spus cine este. Te-ai comportat de parcă nu știai cine este. Ca și cum nu l-ai fi cunoscut.

— Ar fi trebuit să-ți spun, zise el ridicând din umeri. Emoția lui părea reală. Îmi pare rău. Bine? Nu știu ce altceva ai vrea să-ți spun.

Deci, nicio explicație reală.

— Trebuie să plec, spuse ea.

— Casey, nu pleca așa. Furioasă.

— Vorbim mâine. Trase de portiera mașinii pe care el încă o bloca. Scuză-mă.

Lincoln tăcu o clipă. Stătea pur și simplu acolo privind-o. Apoi se dădu la o parte.

Casey trânti ușa și porni motorul.

— Fulguieli, spuse Ed, încrucișându-și mâinile la piept în timp ce ea ieșea cu spatele de pe alee.

— Fulguieli, spuse ea ca un ecou.

•

Casey nu-l sună pe Lincoln în acea seară și când văzu numele său la apelant, nu răspunse. Nu ascultă nici mesajele pe care i le lăsă.

În Vinerea Neagră, pe la șase dimineața, ea plecă împreună cu sora ei la magazinele din Rehoboth Beach unde erau reduceri. Cele două surori urmau această tradiție anual, nu pentru că le plăcea foarte mult să facă cumpărături, ci pentru că era un obicei instituit de mama lor. Jayne și Casey nu se îmbrăcau elegant, nu se duceau la magazinele cu scări rulante și nu luau prânzul la vreun restaurant scump, cu fețe de masă albe, dar făceau cumpărături pentru cadourile de Crăciun.

Jayne părea preocupată de superofertele la pulovere și costumașe pentru copii, și nu o întrebă pe Casey despre Lincoln, iar Casey nu-i oferi nicio informație. Au ignorat complet subiectul, ca și cum Casey nu și-ar fi adus iubitul la cina de Ziua Recunoștinței cu o zi înainte, ca și cum nu se întâlnea cu nimeni. Pe undeva era furioasă că sora ei nu întreba cum merg lucrurile cu Lincoln, dar se gândi că poate Jayne îi oferea astfel un pic de intimitate.

Pe la jumătatea dimineții, mulțimea din magazine deveni copleșitoare, iar Casey ajunse acasă înainte de prânz. Când intră în spălătorie, din garaj, tatăl ei o sperie. Stătea nemișcat în pragul ușii dintre bucătărie și spălătorie ca și cum ar fi fost plantat acolo ca un copac.

— Buna, tată, îl salută ea, luptându-se cu pungile pline de cumpărături pe care le așeză pe uscător.

Frazier stătea întins pe podeaua bucătăriei, chiar în spatele lui Ed. Atitudinea câinelui sugera că erau de ceva timp acolo, că o așteptaseră. Casey închise ușa în urma ei, o încuie și-și desfăcu fularul. Dinspre sufragerie răzbătea sunetul televizorului. Era o reclamă.

— Este totul în regulă, tată?

— Ai fost plecată mult timp.

Ed își scoase batista din buzunarul de la pantaloni și se șterse la gură. Acesta era un nou obicei pe care-l căpătase de curând; se ștergea încontinuu

la gură cu batista, cu șervețelul, cu cuvertura care acoperea brațul canapelei, dacă nu putea găsi altceva.

— Nu atât de mult. Poate cinci ore. Lipsesc mai mult timp când sunt plecată la lucru.

— Frazier ți-a dus dorul.

— Oh, chiar așa? Zâmbind, își atârnă fularul și apoi haina în cuier. Și ție?

— Ridicol. Sunt tatăl tău.

El se întoarse și intră în bucătărie.

Casey inspiră adânc, expiră și-l urmă.

— Ți-e foame? M-am gândit să fac o salată cu curcanul pe care ni l-a dat Jayne ieri. Ai vrea și tu una?

El se așeză la masă.

— Nu-mi place salata. Mâncare pentru iepuri. Crezi că locuiesc într-o cușcă de iepuri?

— Atunci un sandvici. Pot face sandvici din curcan, salată verde, murături și maioneză. Așa îți place.

— Da? El privi în sus spre ea. Liniile din jurul gurii sale păreau mai adânci. Astăzi nu era doar refractar; era… trist.

— Tată, ești bine? Casey trase un scaun lângă el și se așeză. A fost cineva pe aici? Ea ezită. S-a întors Richard Nixon?

— Președintele Nixon este mort, Casey.

Ea se strădui să nu zâmbească. Sigur, nu ar fi râs de tatăl ei, doar de situația bizară în care se găsiseră amândoi în aceste zile. Cum se spune? Este mai bine să râzi decât să plângi?

— Știu că Nixon este mort, tată. Dar, a fost cineva aici? Ai văzut iarăși pe cineva privind pe fereastră?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Pocni din degete, iar câinele se ridică și veni pleoștit spre el.

— Accept sandviciul acela. Vrei un biscuit, băiete?

Pescui un biscuit pentru câini din buzunar și i-l aruncă.

Frazier îl prinse din zbor.

Casey se gândi să-l chestioneze pe tatăl ei mai târziu. Dacă fusese cineva aici, probabil că ar trebui să sune la poliție. Dar ce vor face polițiștii? Îi vor pune întrebări tatălui ei? Vor căuta amprente de pantofi în straturile cu flori? Asta începea să sune ca un disc stricat.

Frustrată, se ridică și începu să pregătească sandviciurile.

— Tată, ce părere ai despre Lincoln? întrebă ea.

— Înțelege importanța climatului nostru. Cum afectează el viața noastră de zi cu zi.

Ea puse maioneza și salata verde pe blatul dulapului.

— Ce crezi despre el ca persoană? Vreau să spun… pentru mine?

— Ai de gând să te căsătorești cu el?

Luă din frigider curcanul învelit într-o hârtie cerată.

— De fapt, acum nu sunt sigură dacă mai vorbesc cu el, așa că nu, nu am planuri de căsătorie săptămâna asta.

— De ce nu vorbiți? Ed își drese glasul. V-ați certat?

— Am avut o neînțelegere. M-am supărat pentru că nu mi-a spus ceva ce ar fi trebuit să-mi spună.

— Îți place sinceritatea, observă tatăl ei, scărpinând câinele după urechi.

Ea ar fi vrut să spună: „Nu asta le place tuturor?”, dar știa că nu era adevărat. Părinții ei avuseseră secrete și se pare că, la un moment dat, fuseseră de acord că sinceritatea și dezvăluirile nu erau necesare în relația lor. Trebuie să fi fost adevărat; altfel, de ce ar fi rămas împreună? Chiar dacă lucrurile merseseră prost în casa lor, niciodată în cei douăzeci și doi de ani în care locuise acasă nici măcar nu se pusese problema ca vreunul dintre ei să divorțeze.

— În legătură cu ce anume a mințit? Altă femeie?

Scoțând feliile de pâine din pungă, Casey se întoarse spre tatăl ei, surprinsă că el iniția o conversație. O conversație sensibilă. Chiar părea a fi interesat de ceea ce se întâmpla în viața ei.

— A fost ceva legat de muncă, acel ceva care se transferă în plan personal. Prinse cu un cârlig capătul pungii. Este complicat.

— Crezi că sunt prost? Crezi că nu pot înțelege?

Ea puse pâinea în dulap.

— Nu, nu cred că ești prost.

Simți că o ia puțin razna, dar se controlă, reamintindu-și că el nu-și dădea seama în ce stare se află, iar ea nu-l putea pedepsi pentru ceea ce fusese cândva.

— Acesta a fost modul meu politicos de a-ți spune că nu vreau să-ți zic din ce motiv ne-am certat. Unele lucruri sunt private.

El se lăsă pe spate în scaun, încrucișându-și mâinile la piept. Își pusese o vestă peste cămașa pe care Casey i-o lăsase pe pat. Astăzi arăta bine. Aproape la fel ca altă dată.

El se încruntă, încrețindu-și fruntea.

— Atunci, de ce nu ai spus așa?

Ea așteptă o secundă înainte de a-i răspunde.

— Am vrut să știu părerea ta despre Lincoln. S-ar putea să fac din țânțar armăsar. Nu am vrut să intru în detalii în legătură cu neînțelegerea noastră. Voiam doar să știu ce crezi despre bărbatul cu care mă întâlnesc. Voiam să discut cu cineva despre asta. Cu tine.

— Frazier îl place.

— Dar tu? Crezi că este destul de bun pentru mine? Ea ezită. Crezi că pot avea încredere în el?

Tatăl ei nu răspunse, dar părea că se gândește. Casey întinse maioneza pe ultima felie de pâine și înșurubă capacul borcanului, apoi îl puse în frigider.

— Mi-a plăcut de Billy Bosley. Conducea o mașină albă.

— Tată, Billy mi-a făcut rău, spuse ea încordată.

— Avea o mașină frumoasă.

Ea aranjă salata pe două felii de pâine.

— Voiam doar să știu ce crezi despre Lincoln, repetă ea. Nu vorbeam despre Billy.

— Pentru că te-ai certat cu el.

— Da, sunt certată cu Lincoln și nu știu ce să fac. Vreau să fiu precaută. Vreau să fiu sigură că el este…

Soneria sună, iar Frazier sări în picioare, lătrând sălbatic.

Casey luă un șervet și-și șterse mâinile, apoi ieși din bucătărie. Câinele o urmă. Dacă era Lincoln, nu era sigură că voia să-i dea drumul. Nu știa dacă era pregătită să vorbească cu el. Oare cât de pueril suna asta?

Dar când trecu pe lângă fereastra din sufragerie văzu că mașina de pe alee nu era un Mini Cooper albastru. Era un BMW argintiu.

Privi prin vizor. Surprinsă, îi făcu semn câinelui să se așeze și deschise ușa.

— Adam.

15.

— Ce spui de niște cereale, iepuraș drăgălaș? Angel se aplecă, ajungând la nivelul feței lui Buddy. Gustare, îi spun ei. Un fel de mic dejun și prânz laolaltă.

Băiețelul țipă ascuțit și o prinse de nas. Ea se retrase, iar el râse din nou.

— Poți să mă prinzi? Poți prinde nasul lui mami? El o prinse din nou, iar de data asta ea-l lăsă să-l prindă. Ce băiat deștept!

Râseră amândoi.

— Ți-am spus eu că ești deștept. Destul de deștept încât să mergi la facultate, aș spune eu.

Privi în ochii lui limpezi și negri. Avea pielea și ochii tatălui său, dar istețimea provenea de la familia ei. Era sigură de asta. Nu voia s-o ofenseze pe Shonda, al cărei văr era tatăl lui Buddy, dar tipul era un prost. Destul de prost încât să încerce să cumpere droguri de la un polițist sub acoperire din Wilmington. Destul de prost încât să facă să pară că el era distribuitorul – și chiar era. Buddy nu-l va vedea cel puțin cinci ani, ceea ce era bine în ceea ce o privea pe Angel.

— Mama! țipă Buddy, scuturându-și mânuțele.

— Mama, spuse Angel ca un ecou.

Auzi scârțâitul familiar al portierei mașinii ei deschizându-se, apoi închizându-se. Lăsă o mână de cereale cu miere pe tava de pe scaunul înalt al lui Buddy. Cealaltă portieră a mașinii fu trântită. Ea trase draperia. Nenorociții de frați se întorseseră.

— Mă întorc imediat, iepuraș drăgălaș.

Angel sărută părul scurt și sârmos al lui Buddy și ieși din bucătărie. Cu o mână în șold, îl întâmpină pe Charlie la ușa din față.

— Unde-ai fost toată noaptea?

Charlie trecu pe lângă ea. James îl urmă, trântind ușa atât de tare, încât o fotografie de-a lui Buddy, făcută la Sears cu ocazia primei sale zile de naștere, se zgâlțâi pe perete. Ambii bărbați puteau a bere, hainele lor erau șifonate, iar James avea un ochi învinețit. Buza lui Charlie era umflată și avea sânge uscat în colțul gurii. Unul dintre ei mirosea a vomă.

— Unde ai umblat, Charlie? vru Angel să știe. Ți-am spus că trebuie să merg la muncă și că Shonda nu poate să stea cu copilul. Ai zis că-l vei

supraveghea pe Buddy ca să pot face rost de niște bani în plus pentru noi. Ai promis. Ea-l împinse ușor. Sora mea m-a sunat de trei ori ca să afle când ajung la magazin. Nu face față singură.

James trecu pe lângă ea și se îndreptă spre baie.

Charlie intră în sufrageria în dezordine. Aproape că se împiedică de un camion mare, din plastic. Îi dădu un șut cu piciorul. Acesta lovi peretele de lângă televizor și explodă în milioane de bucățele. Sunetul îl sperie pe Buddy care începu să plângă. Sau poate îl speria sunetul vocii lui Charlie. Buddy plângea mult când Charlie era prin preajmă.

— Mami vine imediat, Buddy, strigă Angel înspre bucătărie.

Privi înapoi spre Charlie, care se trântise cu zgomot pe canapea și căuta telecomanda printre pernele pline de cocoloașe.

— Vreau să știu unde ai fost toată noaptea, repetă ea cu încăpățânare. Am pregătit piept de curcan pentru cină. Am curățat cartofi și toate cele, și înainte ca măcar să fi terminat de mâncat, tu și James ieșiserăți din parcare cu mașina *mea.* Ea-și încrucișă mâinile la piept. Te-am așteptat trează mai toată noaptea. Am crezut că zaci mort printr-un șanț pe undeva.

— Ți-am spus că mergem să cumpărăm țigări.

Găsi telecomanda și apăsă pe butonul de pornire.

— Nu durează toată noaptea să cumperi țigări.

Ea se așeză în dreptul ecranului.

Charlie se aplecă într-o parte, apoi în cealaltă.

— Mișcă-te!

— Ai băut toată noaptea, nu-i așa? Ai fost într-un bar de doi lei și ai intrat în vorbă cu fete de doi lei.

— Mă înnebuneai. Trebuia să ies de-aici. Voiam doar să beau liniștit o bere cu fratele meu. Este o crimă?

— Barurile se închid la unu. Acum este prânzul. Unde ați fost după aia? Unde mi-ai cheltuit banii?

— Am și eu bani.

— Nu ai. Nu ai niciun ban. Banii mei i-ai băut la bar și mănânci cu bonurile mele de masă. Tu și fratele tău mâncați pe banii mei.

— Voi aduce bani.

— Cum? Cum vei aduce bani dacă nu-ți miști fundul leneș și gras ca să cauți o slujbă? Bunica voastră nu vă va mai trimite bani, amărâților.

Charlie schimbă postul. Angel era din ce în ce mai nervoasă. Era supărată că el plecase cu James după ce ea se străduise atâta să-i pregătească o cină

frumoasă de Ziua Recunoștinței. Era supărată că el cheltuise bani la bar, bani pe care nu-i aveau. Și mai ales era supărată pe ea însăși pentru că îi spusese că se poate muta la ea când va ieși din închisoare. Amber o avertizase să nu facă asta. La fel și Shonda. Pe atunci, Angel se gândea că amândouă aveau niște iubiți buni de nimic care locuiau cu ele, deci cine erau ele să dea sfaturi? Acum își spunea că ar fi trebuit să le asculte.

Smulse telecomanda din mâna lui Charlie.

În aceeași secundă știu că era o greșeală. Charlie se ridică furios de pe canapea. Angel se dădu înapoi, dar nu destul de departe și nu destul de repede. O lovi atât de tare peste obraz, încât telecomanda îi zbură din mână. Ea țipă, în timp ce cădea pe covorul mizerabil, se răsuci instinctiv, protejându-și fața. Doar în caz că mai urma ceva.

În cealaltă cameră, Buddy plângea atât de tare încât se înneca.

James țipă ceva din baie.

— M-ai lovit, îl acuză Angel, înăbușindu-și un suspin.

Deși Charlie o lovise doar cu palma, fața și gâtul îi zvâcneau.

— Nu te-am lovit.

El ridică telecomanda de pe podea și se așeză din nou pe canapea.

— Dacă te loveam, ai fi știut-o.

Încă stând pe podea, Angel își trase genunchii la piept. Buddy țipa în cealaltă cameră. Ea-și șterse nasul care-i curgea cu mâneca.

— Fă-l să tacă, o avertiză Charlie, schimbând postul.

— Bine, spuse ea, trăgându-și nasul. Începu să se ridice.

— Fă-l să tacă! urlă Charlie. Sau îl fac eu să tacă!

Angel se ridică în picioare și se grăbi spre bucătărie, uitând de propria ei durere. Trebuia să-l protejeze pe Buddy. Buddy era copilul ei. Nu-l putea lăsa pe Charlie să-i lovească băiatul, pentru că, dacă o făcea, știa că ea l-ar fi omorât pe Charlie.

•

— Sper că este în regulă că am trecut pe aici. Am încercat să te sun de pe celular. Îmbrăcat lejer, cu un sacou kaki, verde-închis, Adam avea în mână ceea ce părea a fi o plăcintă făcută în casă, așezată pe o farfurie albastră de ceramică. Dar nu am reușit să te apelez. Probabil că semnalul nu este prea grozav pe aici.

— Se întâmplă tot timpul. Nu se știe motivul. Uneori am semnal puternic, alteori deloc. Se dădu înapoi ca să deschide ușa pentru Adam și îi spuse lui

Frazier: Stai, băiete. Apoi îi făcu semn lui Adam. Intră. Este mare, dar prietenos.

— Eu… eu am adus o plăcintă. O ține cu ambele mâini, arătându-i-o. Cineva de la birou a făcut-o. Cei din personalul meu mi-au dat în jur de cinci plăcinte preparate în casă, îi explică el aproape cu sfială.

Ea râse.

— De care?

— De mere. M-am gândit că ar fi bine să evit anumite riscuri.

— Hai în bucătărie să-l cunoști pe tatăl meu. Tocmai ne așezaserăm să luăm prânzul. Sandviciuri cu ce a mai rămas din curcan. Vrei să ni te alături?

Casey îl conduse prin sufragerie. Frazier venea în urma lor, mirosind haina lui Adam.

— Mi-ar plăcea un sandvici cu curcan. Dacă nu deranjez. Ai o casă frumoasă, spuse el, privind în jur. Carne de curcan adevărată, sună grozav. Cred că am mâncat niște „produse din curcan" ieri, la clinică.

— Oh, îmi pare rău.

Se întoarse spre el, surâzând. Când îl privi în ochi, se bucură că era îmbrăcată și machiată. Nu i-ar fi plăcut deloc ca Adam să o vadă în pantaloni de trening, cu un tricou pătat și cu ochelari, îmbrăcămintea ei obișnuită atunci când nu pleca nicăieri.

— Tată, privește, avem un vizitator. Apoi le făcu cunoștință. Adam Preston, tatăl meu, doctorul Ed McDaniel.

— Doctore Ed McDaniel, îmi pare bine de cunoștință.

Adam mută cu agilitate plăcinta în mâna stângă și întinse mâna dreaptă spre Ed.

— Sunteți medic?

Ed era cu gura plină de sandvici cu curcan. Maioneza i se prelingea pe la colțurile buzelor.

— Profesor pensionat. Cu doctorat în literatura americană.

Mestecând cu zgomot, îl privea pe Adam.

Casey îi întinse un șervețel.

— Eu și Adam ne-am cunoscut cu ocazia unui proces la muncă, îi explică ea. Era nervoasă și nu știa de ce. Este procuror, tată.

Ed luă șervețelul, privi din nou spre Adam, se opri, apoi privi spre Casey, evident ignorând musafirul.

— Ai chipsuri?

Casey simți cum obrajii îi iau foc.

— Îmi pare rău, mimă ea spre Adam.

El zâmbi, lăsând mâna în jos, și se îndreptă spre blatul dulapului pe care așeză plăcinta.

Casey luă o pungă de chipsuri și un bol de lemn.

— Poftim.

Duse castronul cu chipsuri la masă.

— Să-ți iau haina, Adam. Privi spre blatul dulapului. Plăcinta arată minunat.

— Mă ocup eu de haina mea. Unde s-o pun?

El își dădu haina jos. Purta o cămașă oxford, dar era evident una de weekend, albastru-închis cu dungi roșii, discrete. Elegantă pentru un weekend de vacanță, dar frumoasă. Foarte frumoasă.

— În spălătorie, după colț. Alege un cârlig, oricare. Vrei maioneză, salată verde și murături în sandviciul tău?

— Orice. Desigur, ar fi grozav. Curcan adevărat cu *orice.*

Casey scoase pâinea din dulap și luă o altă farfurie. Când luă cuțitul din chiuvetă, realiză că inima îi bătea mai repede. Se simțea prostește, aproape ametită. Era drăguț din partea lui Adam să treacă pe aici. Și adusese plăcintă. Era surprinsă cât de bucuroasă era să-l vadă. Aproape încântată. Dar de unde știa unde locuiește? Nu-și amintea să fi vorbit despre asta.

— Erai în trecere pe aici? întrebă ea când el reveni în bucătărie.

— Da, în trecere. Adam se așeză pe scaunul din fața lui Ed. Nu. De fapt, trebuie să mărturisesc… Ezită, apoi chicoti de parcă fusese prins făcând o năzbâtie. Când m-am trezit de dimineață, am decis că astăzi nu voi merge la birou. Nu prea știam ce să fac. Aveam toate plăcintele astea și mă întrebam ce să fac cu ele. Mi-am amintit că locuiești în acest cartier, așa că m-am hotărât să risc.

Ea întinse maioneza pe pâine.

— Ți-am spus unde locuiesc?

— Ar trebui să te faci avocată, Casey. Ești bună la smulgerea mărturisirilor. Și îți amintești detaliile. El luă un chips din castron. Nu, nu mi-ai spus unde locuiești, pentru că, bănuiesc eu, o femeie cu meseria ta știe că nu trebuie să dea informații personale unui străin. Adevărul este că am văzut adresa ta pe undeva, prin dosarul lui Gaitlin. Mi-am amintit-o, termină el cu timiditate.

Era fermecător. Arăta atât de bine. Și era atât de *cinstit.*

Casey duse la masă cel de-al treilea sandvici și se așeză, apoi se ridică din nou.

— Ceva de băut? Am apă și ceai verde.

— Apă ar fi excelent.

Ed continua să ronțăie chipsuri.

Casey luă trei sticle cu apă și se așeză.

— Deci ți-ai luat liber toată ziua? întrebă Casey, prefăcându-se șocată. De Ziua Recunoștinței și de Vinerea Neagră? Îți iei liber de Crăciun și de Paști?

Adam luă sandviciul în mână.

— De fapt, ieri am lucrat. Înainte de a merge la clinică pentru a lua cina de Ziua Recunoștinței, cu produse din curcan, alături de bunicul meu.

— Înseamnă că se simte mai bine?

Adam mușcă din sandvici și luă sticla de apă.

— Nu. Nu chiar. Nu poate mânca și nici altceva, dar simt că trebuie să fiu acolo. Doctorii nu pot decât să ghicească ce se petrece în mintea cuiva care este în comă, dar, din câte cunosc ei, s-ar putea ca bunicul să știe când sunt acolo și când nu. S-ar putea să audă ce îi spun. Rămase cu privirea la sandviciul pe care-l ținea cu ambele mâini. Probabil că nu aude. Știu asta, dar… Vocea i se poticni.

Casey se încordă. Își dădea seama cât de mult își iubea Adam bunicul. Cum suferea pentru el.

— Cred că este bine că ai fost acolo, spuse ea, împărtășindu-i tristețea. Știu că el ar fi încântat că ai mâncat curcan pentru el.

Preț de o clipă, tăcură amândoi, iar Casey simți că între ei există o legătură. Adam emana o căldură care îi pătrundea direct în oase. Părea a fi un bărbat căruia nu-i era teamă de emoții, iar ei îi plăcea asta. Admira asta.

Ed terminase prânzul și, nefiind deloc interesat de compasiunea lui Adam pentru bunicul său, se ridică de la masă, făcând scaunul să scârțâie când îl trase de-a lungul gresiei, și mișcând masa când se ridică.

Casey aranjă masa la loc.

— Ai terminat, tată? Șterge-te la gură. Poftim.

Îi dădu șervețelul mototolit.

— Haide, îi spuse el lui Frazier.

Un minut mai târziu, Casey auzi televizorul pornind în sufragerie. DVD-ul pe care-l lăsase de dimineață încă mai rula – *True Grit.* Când nu-și mai amintea cum să schimbe de pe DVD pe televizor, el se uita iar și iar la

același film. Uneori, i-l aranja, dar alteori îl lăsa să meargă; se gândea că așa mai luau amândoi o pauză de la Canalul Meteo.

Se întoarse spre Adam.

— Tata nu vrea să fie nepoliticos.

— Desigur că nu. El gesticulă cu sandviciul. Este cel mai bun curcan pe care l-am mâncat vreodată.

Ea râse.

— Nu glumesc. Nu pot să-ți spun cât de bine este să mănânci ceva gătit în casă, chiar dacă este un sandvici. Sunt atât de ocupat la birou, încât nu am timp să gătesc. Sau energie ca să o fac, atunci când ajung acasă, noaptea târziu. Îmi lipsește lucrul ăsta.

— Deci gătești?

— Îmi place să cred că da. Am făcut niște cursuri culinare odată, demult.

În următoarea jumătate de oră, Adam și Casey au stat la masa din bucătărie și au vorbit despre mâncare, despre restaurantele preferate, despre locurile unde-l duseseră părinții de ziua lui de naștere, când era copil. Au gustat și din plăcinta care era delicioasă.

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse Casey lui Adam în timp ce el curăța farfuriile pe care fuseseră sandviciurile

— Atât pot să fac și eu. Se întoarse spre ea. Luă un prosop și se șterse pe mâini. Ascultă, săptămâna viitoare trebuie să particip la un dineu de binefacere. Știu că îți spun abia acum, dar crezi că mă poți însoți?

Înainte ca ea să răspundă, el continuă: Verișoara mea trebuia să meargă cu mine, dar m-a sunat ca să anuleze. Este un dineu cu pretenții, la hotelul Dupont. Se apropie de ea, luând-o de mână. Mi-ai face o mare favoare dacă ai merge. Nu este genul de eveniment la care un bărbat să poată apărea neînsoțit. Sau însoțit de cineva din familie. Oamenii încep să vorbească, dacă știi ce vreau să spun.

Casey nu trebui să se gândească decât o secundă. De fapt, înadins nu-și permise să se gândească mai mult la această chestiune. De ce nu? Momentan nu știa ce simte pentru Lincoln. Și nici nu stabiliseră să nu se mai vadă și cu alte persoane. Și apoi i-ar face o favoare lui Adam.

— Trebuie să mă asigur că nu sunt de serviciu, îmi iau liber un weekend pe lună. Depind de ceilalți avocați din ținut. Dar dacă am liber în agendă, mi-ar plăcea, spuse ea. Va trebui să verific dacă sora mea poate veni să stea cu tata, dar dacă pot face asta…

— Minunat.

El o prinse în brațe, surprinzând-o, și o sărută repede pe obraz.

Mirosea a colonie scumpă. Era diferită de colonia lui Lincoln, dar plăcută. Casey simți deodată un amestec de emoții.

— Atunci, te sun luni în legătură cu sâmbătă seara? Este un drum lung, dar am rezervat o limuzină.

Casey îl urmă în spălătorie, de unde el își luă sacoul.

— Limuzină? Nu știu. Ea ezită.

— Haide, va fi distractiv. Majoritatea femeilor vor purta rochii lungi de seară, dar nu e obligatoriu pentru tine.

Rochie lungă de seară, se gândi ea, încercând să nu intre în panică. Nu avea o rochie de seară. Dar Jayne avea. Jayne avea câteva pe care le purta la balurile de caritate. Ar putea să-și cumpere și ea una.

— Mulțumesc foarte mult pentru sandvici și pentru companie și pentru că ai fost de acord să mă salvezi din situația neplăcută de a apărea la dineu fără parteneră.

Ieșiră pe ușa din față. Despărțirea de Adam a fost scurtă și nu foarte ciudată. Casey privi, din spatele draperiilor din sufragerie, cum el iese cu spatele de pe alee, apoi luă telefonul încercând să se decidă pe cine să sune mai întâi: pe Jayne sau pe Marcy.

16.

Dylan verifică camera de supraveghere; un VW galben, broscuță, și o tipă drăguță, cu o fustă scurtă de denim, care alimentau cu benzină. Părea a fi de vârsta lui. Optsprezece ani, poate nouăsprezece. Destul de mare încât să nu te bage la corupere de minori.

În colțul ecranului văzu mașina albastră care era parcată acolo când sosise el pentru tura de la patru la douăsprezece. Dacă va mai fi acolo de dimineață, șeful lui, domnul Cain, va chema poliția sau o va remorca. Făcea asta tot timpul.

Dylan se întrebă când se vor învăța minte oamenii că nu-și puteau lăsa mașina în parcare atunci când se strica. Aceasta era o parcare pentru clienți. Cineva ar putea avea nevoie de acel loc.

Nu că ar mai fi fost la fel de aglomerați acum. Nu cu noul Wawa atât de aproape.

Dylan se întoarse ca să pună țigări pe suporturile de deasupra casei de marcat. Jumătate din depozit era plin cu prostii: țigări, chipsuri, baxuri de cola. Dimineața, toate rafturile magazinului trebuiau să fie pline de marfă și se părea că Dylan se va ocupa singur de asta. Ar fi trebuit să-l ajute și Pete, dar nemernicul sunase din nou și spuse că e bolnav. Probabil era mahmur. Dylan se gândi că Pete nu va mai avea pentru mult timp slujba asta. Domnul Cain îl va concedia, mai mult ca sigur.

Fata cu VW închise pompa, luă cheile și se îndreptă agale spre ușa micului magazin. Dylan se întoarse de la ecranul de supraveghere, își împinse boneta neagră mai sus și începu din nou să așeze țigările, făcând pe indiferentul.

— Bună, o salută el când ea intră.

Ea privi în direcția lui. Zâmbi. Avea un zâmbet frumos.

— Bună.

— Este frig afară? întrebă el, aruncând o privire la picioarele ei în timp ce cobora printre standurile cu dulciuri.

— Ger. Cred că va fi chiciură în noaptea asta sau vreo nebunie asemănătoare.

Se duse la frigiderul cu băuturi și luă o fantă de portocale. În timp ce trecea pe lângă standurile cu chipsuri, luă o pungă de Doritos.

— Urăsc să conduc când este polei.

— Da. Va fi o nebunie. Oamenii patinează peste tot. Tipii în vârstă conduc cu opt kilometri pe oră.

Ea râse, punând pe tejghea chipsurile și băutura.

— Exact.

Îl privi. Avea ochii conturați cu un tuș gros și un luciu de buze de un roz sclipitor.

— Ești nou?

— Sunt aici de șapte luni. El ridică din umeri, apoi îi verifică produsele. E nașpa, dar plătește chiria.

— Era un alt tip aici. Avea pe obraz un tatuaj cu o minge de bowling. Ea-și atinse obrazul cu degetul.

— Ăla este Pete.

Nu se grăbi să găsească o pungă pentru produsele ei.

— Ciudat tipul. Îmi promitea mâncare și diferite chestii gratis, dacă ieșeam cu el.

— Aha, așa e Pete.

Îi puse chipsurile și băutura într-o pungă de plastic, mai întâi cutia de fanta ca să nu-i zdrobească chipsurile.

— Ieși în oraș?

— Nu la vreo petrecere sau ceva de genul ăsta. Doar acasă la o amică.

Ea își luă geanta, încă privindu-l.

Îl plăcea. *Mai mult ca sigur.*

— Cum te cheamă? întrebă ea.

Întrebase pe un ton care nu însemna ceva de genul: „Cum te cheamă, pentru că ai dat de belea”, ci mai curând: „Cum te cheamă, pentru că ești simpatic”.

El încercă să nu pară stupid.

— Dylan. Ca pe cântăreț.

Ea dădu scurt din cap, aprobând. Avea părul lung, șaten și strălucitor. Nici nu se vedea că fusese vopsit.

— Super. Eu sunt Ashley.

Ea începu să se îndepărteze de tejghea.

— Ashley. El dădu din cap la fel ca ea. Ei bine, fii atentă la poleiul din noaptea asta, *Ashley.* Fii atentă la mormolocii ăia bătrâni.

Ea râse.

El o privi ieșind pe ușă. Apoi, se uită la ecranul camerei de supraveghere și o privi cum se urcă în broscuța ei galbenă, pornește motorul și pleacă.

Ashley, se gândi el, zâmbind în timp ce deschidea radioul de pe tejgheaua din spate. Foarte drăguță. Și cu siguranță îl plăcea.

Continuă să aranjeze pachetele de țigări. Când goli cutia cu Slim Lights, verifică din nou camerele de supraveghere. Parcarea era goală cu excepția mașinii lui și a celei albastre, abandonată. Se strecură pe sub tejghea și merse pe lângă rafturile cu pâine, luând în trecere un pachet de prăjiturele Zebra. Intră în depozit, luă o altă cutie cu țigări sub braț și încercă să deschidă celofanul pachetului cu o mână și cu dinții, în timp ce se întorcea în magazin.

Un tip care stătea chiar lângă ușă, uitându-se la standul cu ziare, îl sperie pe Dylan. Nu-i văzuse mașina în parcare. Nu auzise ușa magazinul deschizându-se. Tipul purta niște blugi lălăi și un hanorac negru, cu gluga trasă pe cap.

Dylan se grăbi printre rafturi, aruncă cutia pe tejghea și se strecură pe sub ea. Nu avea voie să plece de lângă casa de marcat, nu ca să meargă în depozit, nici măcar la pipi. Dacă din indiferent ce motiv era nevoit să se îndepărteze de tejghea, trebuia să încuie casa de marcat și ușa din față.

— Hei, salută Dylan, mutând cutia cu țigări pe tejgheaua din spate. Nu se știa niciodată când vreun țăcănit încerca să fure ceva. O noapte friguroasă, eh?

Trase restul de celofan de pe pachetul cu fursecuri și lăsă să-i cadă unul în palmă. Mușcă din el.

Tipul care se uita la standul de ziare nu spuse nimic.

Dylan, simțindu-se un pic ciudat, verifică din nou camera de securitate.

Cu siguranță nu era nicio mașină. Probabil că tipul parcase pe stradă sau mersese pe jos. Niciuna dintre variante nu stătea în picioare. Nu prea existau cartiere prin preajmă. Iar în locul acela oamenii nu veneau pe jos.

Mestecând fursecul, Dylan aruncă o privire furișă spre tipul cu glugă, încercând să-l vadă mai bine. În timpul instruirii pentru această slujbă, acesta fusese unul dintre lucrurile pe care pusese accent domnul Cain – întotdeauna să te uiți bine la clienți. Când oamenii știu că-i privești, este mai puțin probabil să te fure. Iar dacă te fură, vei avea mai multe șanse de a spune polițiștilor cum arăta individul.

Dar, Dylan n-ar fi putut spune nimic despre tip. Putea fi negru, alb, bătrân, tânăr. Mâinile lui erau acoperite de mânecile hanoracului. Putea fi și

o *ea.*

Tipul luă un ziar local de pe suport și se îndreptă spre casa de marcat. Dylan tot nu-i putea vedea chipul. Gluga era atât de mare.

— Un pachet de Marlboro Lights, spuse el.

Era cu siguranță un *el.*

— Altceva?

Încă molfăind fursecul, Dylan se întoarse cu spatele ca să ia țigările de pe suportul de deasupra capului său. Când reveni, se pomeni cu un pistol enorm.

Fursecul din gura lui Dylan își pierdu brusc gustul. Îi venea să vomite. Pachetul de țigări căzu pe podea în timp ce el ridica ambele mâini deasupra capului. Înghiți fursecul. Nu știa ce să spună. Dumnezeule, chiar îi venea să vomite.

Tipul flutură arma spre casa de marcat.

— Tot. Într-o pungă.

Dylan tremura din toate încheieturile. Își ținu mâinile deasupra capului în timp ce se îndrepta spre casa de marcat. *Fără mișcări bruște. Fă doar ceea ce vor. Dă-le ce vor.* Asta spusese domnul Cain. Pete zicea despre Cain că era un nenorocit, dar Dylan n-ar fi putut să spună dacă avea dreptate. Mai curând părea a fi un tip destul de cumsecade, din moment ce îi spusese unui tip care se lăsase de liceu, unui angajat pe salariul minim, cum să se ferească să nu fie ucis în timpul unui jaf.

— Mișcă-te, lătră tipul.

Părea că încearcă să-și modifice vocea. De parcă Dylan l-ar fi putut identifica după voce când nici măcar nu-i putea vedea fața. Ceea ce însemna că nici camerele de supraveghere nu-i prinseseră fața.

Flutură din nou pistolul.

— Nu trage. Nu trage, spuse Dylan.

Domnul Cain spusese să nu vorbească cu ei.

Să nu-i enerveze. Doar să le dea ce vor ca apoi să plece.

Lui Dylan îi tremurau mâinile în timp ce încerca să apese butonul care deschidea casa de marcat. Dar nu se deschidea pur și simplu. Trebuia să scanezi ceva.

— Trebuie… trebuie să scanez ceva ca să se deschidă, spuse el, cu o voce speriată, ca de fetiță.

Fără să se gândească, Dylan scană fursecurile Zebra. Nu avea voie să le mănânce fără să le plătească. Mânca câte un pachet în fiecare seară. Nu le

scana niciodată. Asta făcea din el un hoț. La fel ca tipul acesta. Dacă scăpa întreg din asta, jură că va plăti tot ce va mânca de acum încolo.

Dylan simți un gust amar în gât și se sufocă un pic când ușa casei de marcat se deschise. Vârî mâna sub tejghea pentru a lua o pungă de plastic. Unele minimarketuri, cele frumoase, aveau acele butoane roșii pe care apăsai pentru a alerta poliția. Nu și acesta. În cazul unui jaf Dylan trebuia să sune la 911. Să încuie ușa în urma hoțului și apoi să sune la poliție și să aștepte în spatele tejghelei. Acestea erau instrucțiunile.

— Grăbește-te. Vrei să te grăbesc eu? îl amenință tipul cu glugă.

— Mă grăbesc. Nu mă împușca. Dylan vârî banii în pungă. Mai vrei și altceva? Un cartuș de țigări?

În clipa în care-i ieșiră cuvintele pe gură, realiză cât de stupid sunau. Tipul fura bani din casa de marcat, iar Dylan îi oferea și țigări? Domnul Cain îl va concedia mai mult ca sigur.

— Faci pe spiritualul, băiete?

— Nu. Nu.

Deodată lui Dylan îi veni să facă pipi. Și să vomite.

— Ăștia sunt. Ăștia sunt toți banii.

Împinse punga de-a lungul tejghelei și se dădu înapoi, ridicând din nou mâinile.

Tipul smulse cu mâna stângă punga de plastic plină cu bancnote și ținu pistolul cu dreapta. Avea un cilindru destul de lung pentru un pistol, mai lung decât pistolul unui polițist. Semăna mai mult cu pistoalele acelea cu șase gloanțe din filmele vechi cu cowboy.

— Hei, omule, este în regulă. Dylan privea fix spre pistol în timp ce se dădea înapoi.

De ce mai stătea tipul acolo? Dylan făcuse ce i se ceruse. Avea banii. Nu se temea că cineva va opri la pompa de benzină? Că va intra pentru un pachet cu țigări?

— Arăți stupid cu boneta aia, spuse tipul cu glugă, coborând țeava pistolului, dar încă ținându-l îndreptat spre el.

O parte a minții lui Dylan realiză că tipul trăsese înainte ca el să simtă explozia de durere. Auzi cum se declanșează pistolul și apoi propriul său țipăt în timp ce impactul îl azvârlea în spate, apoi în jos, iar picioarele i se chirceau.

Când Dylan atinse podeaua din ciment, din spatele tejghelei, mâinile lui se duseră instinctiv între picioare. Parcă tot trupul îi luase foc, dar între

picioarele lui era un infern. Privi în jos.

Era sânge peste tot; blugii lui erau uzi. Erau bucățele roșii în jur. Carne.

Capul îi vâjâia. Era amețit. Îi era rău la stomac. Durea atât de tare, încât nu mai avea putere să țipe. Pleoapele îi fluturară, și ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a se cufunda în întuneric fu ecranul de supraveghere, gol, cu excepția pompelor de benzină și a mașinii albastre.

*

— Frazier nu vrea să pleci. Ed stătea pe canapea, cu mâna pe capul câinelui. Amândoi se uitau la ea ca și cum le mâncase ultimul biscuit.

— Tată.

Casey zâmbi, luptându-se cu închizătoarea de la spate a rochiei de seară.

Trebuia să se contorsioneze într-un mod ridicol pentru a ajunge la ea. I-ar fi prins bine o mână de ajutor, dar tatăl ei era inutil când era vorba despre astfel de lucruri și Jayne era în bucătărie, vorbind la celular. Vorbea la telefon de când sosise, cu o jumătate de oră în urmă, pentru prima dată la timp. Ea și Joaquin se certau.

— De ce nu vrei să plec, tată?

— Nu-mi pasă dacă pleci, hârâi el. Este vorba de câine.

Mulțumită în cele din urmă, Casey lăsă brațele în jos. Probase trei dintre rochiile de seară ale lui Jayne, apoi se oprise la două, după care decisese că preferata ei era cea din satin albastru-verzui pe care o probase în urmă cu o săptămână în dormitorul surorii sale, aceeași rochie de seară pe care Jayne o purtase anul trecut la Balul Inimii.

Își trecu mâna prin părul pe care-l netezise deja de câteva ori. Avea destul gel pe el încât să-l țină la locul lui și în timpul unei vijelii.

— În regulă, tată, deci de ce nu vrea Frazier să plec? Jayne va fi aici și veți avea o seară agreabilă. A adus un film cu John Wayne pe care tu nu-l ai. Va face floricele. Din acelea adevărate, pe aragaz, nu făcute la cuptorul cu microunde. Va sta și peste noapte ca să putem lua împreună micul dejun. Ce ar putea să nu-i convină lui Frazier?

— Nu ești în siguranță. Scărpină câinele în spatele urechilor, fără a o privi. Dacă pleci, nu te poate proteja.

Ed părea îngrijorat. Speriat. Dar nu avea nicio logică. Se întrebă dacă va fi nevoie să-i facă o programare la doctor. Știa că unul dintre simptomele că boala este avansată putea fi teama irațională, paranoia, dar tatăl ei se comporta încă destul de bine. Avea singur grijă de el, mânca, era interesat

de câinele său și de lucrurile care-i plăceau, chiar dacă acum erau limitate. Iar memoria lui se îmbunătățea; asta nu era imaginația ei.

— Vei fi bine, tată.

— Nu eu. Tu, mormăi el, fără a o privi.

— Pot să am grijă de mine, tată. Nu am nevoie de Frazier sau de tine să mă protejați. Sunt adult. Am grijă de mine de ani de zile. Și ies cu Adam.

Se așeză pe canapea, lângă el, având grijă să nu-și șifoneze rochia de seară.

— Nu ți-a plăcut de Adam? A adus plăcintă.

Tatăl ei o săgetă cu privirea.

— Îmi place Lincoln. Înțelege tiparele vremii, îl interesează frontul atmosferic scăzut care se adună deasupra Marilor Lacuri.

Ea expiră. De câteva zile, tatăl ei o tot întreba unde era Lincoln. Până la urmă vorbise cu Lincoln pe la jumătatea săptămânii. Au discutat un pic despre motivul supărării ei, iar el și-a cerut din nou scuze. Părea a se căi sincer. Și tot mai voia să o vadă. Se gândise că vor putea trece peste această „mică denivelare din șosea”.

Ea nu rupsese relația cu el pentru că nu era convinsă că asta era ceea ce-și dorea, dar erau cu siguranță într-o pauză. Nu-i spusese despre întâlnirea cu Adam. Lincoln își ducea bunicii la o petrecere aniversară, în această seară, și va rămâne cu ei. Ea se gândi că nu era obligată să-i spună ce făcea într-o noapte pentru care nu aveau planuri împreună.

Un pic cam tras de păr, dar pentru ea raționamentul funcționa, până acum.

Casey își privi tatăl.

— Lincoln avea altceva de făcut în seara asta, așa că ies cu Adam la un dineu în scopuri caritabile, la hotelul Dupont din Wilmington. Tată, ar trebui să te bucuri pentru mine. Adam este un bărbat foarte respectat în stat. Ar putea ca într-o zi să ajungă procuror general. Sau senator.

Ed se încruntă.

Ea mai rămase un minut lângă el. O putea auzi pe Jayne cum vorbește repede, pe un ton tensionat. Evident, nu era o seară tocmai potrivită pentru ea să stea cu tatăl lor.

Poate că nu era deloc o idee atât de bună să iasă cu Adam.

Într-un fel, acum că era îmbrăcată, nu se simțea în regulă. Când vorbise miercuri cu Lincoln, își dăduse seama cât de mult îi lipsise. Cât de mult își dorea să aibă încredere în el. Să fie cu el.

Era atât de confuză în ceea ce privește emoțiile ei. Adam era un tip nemaipomenit. Aproape perfect. Chiar o plăcea, dar Lincoln… pe el simțea că îl putea *iubi.*

Gemu în sinea ei. Ce era în neregulă cu ea? Cum de-i trecuse prin cap acel cuvânt? Cu siguranță cuvântul *iubire* era sărutul morții în întâlnirile moderne. Nu era *îndrăgostită* de Lincoln. Abia dacă se cunoșteau. Se culcase cu el pentru că era singură. Pentru că el era singur.

Dacă-l compara cu Adam, Lincoln părea a fi mai potrivit. Avea trăsături mai puțin aspre. Semăna mai puțin cu ea. Casey avea sentimentul că el adăugase un echilibru vieții ei, că, într-un fel, o împăcase cu lumea și cu propria ei persoană.

Se auzi soneria de la ușă.

Frazier lătră.

— A ajuns. Ed se bosumflă, stând pe canapea, cu brațele încrucișate la piept. Vei veni târziu. Nu o să închid un ochi.

— Nu vei dormi? Pe cine încerci să păcălești? Tată, nu ai stat să mă aștepți nici când eram o adolescentă. Se duse spre ușă. Acum, te rog să fii drăguț.

Adam era îmbrăcat cu un smoching clasic, negru, cu un papion adevărat, iar părul negru și strălucitor era dat pe spate. Parcă ieșise din paginile revistei *GQ* și mirosea chiar mai bine decât arăta.

— Uau. Casey, arăți incredibil, spuse el, încă stând în pragul ușii.

Preț de-o clipă, păru că nu-și poate lua privirea de la ea și ea simți cum se înroșește din cap până-n picioare.

— Mulțumesc.

— Pentru tine. Îi oferi un superb buchet de flori, cu trandafiri albi și crini. Sper că este în regulă. Asistenta mea mi-a spus că în niciun caz să nu-ți comand unul pentru corsaj. Spunea că femeilor nu le place să le atârne de rochiile de seară.

Casey nu putu să nu zâmbească atunci când acceptă florile. Nimeni nu-i dăruise vreodată asemenea flori uimitoare. Niște flori atât de scumpe.

— Sunt frumoase. Le duse la nas și inhală parfumul lor dulce.

— Intră. Îi făcu semn cu mâna lui Adam, spre sufragerie, zâmbind. Îi spun surorii mele că plecăm și-mi iau haina.

Ea se grăbi spre bucătărie, întorcându-se la jumătatea drumului.

— Mulțumesc pentru flori. Sunt foarte frumoase.

Lăsându-l pe Adam să-l salute pe tatăl ei, Casey intră în bucătărie. N-ar fi vrut să întrerupă convorbirea telefonică a lui Jayne, dar o aștepta o limuzină pe alee.

— A venit. Plec, anunță ea.

— Stai un pic, țipă Jayne în telefon. Îl lăsă jos și luă un plic mare de pe blatul dulapului. Am uitat. Aveai asta în ușa din față.

În clipa în care degetele ei atinseră plicul, Casey știa ce era. De la cine era. I se puse un nod în gât. Preț de o clipă, simți o adiere de panică ce-o făcu să amețească. Își aminti de scârțâitul patului de spital în care dormise.

Nu ești în siguranță, îi spusese tatăl ei cu câteva minute în urmă. Nu voia ca ea să plece.

— Distracție plăcută. Nu-ți face griji în legătură cu noi.

Jayne ridică telefonul și continuă convorbirea cu Joaquin.

— Încuie ușile în urma mea. Și acoperă vizorul. Casey ieși grăbită din bucătărie. Eu am cheile mele.

Lăsă florile pe masa din sufragerie și se duse sus pentru a-și da din nou cu ruj și pentru a-și lua haina și poșeta. În timp ce urca treptele, cu o mână își ridicase poalele rochiei de seară ca să nu se împiedice și strângea în cealaltă plicul alb. Nici nu voia să se uite la el.

Dar hârtia netedă părea fierbinte. Aproape amenințătoare.

În camera ei, lăsă plicul pe măsuța de toaletă antică, albă, care fusese a mamei ei. Nici măcar nu-l va deschide în seara asta. Nu-l va lăsa pe Charles Gaitlin să-i distrugă seara, ceea ce, evident fusese intenția lui.

Luă rujul, scoase capacul, și se aplecă în fața oglinzii cu margini gravate, trasând cu grijă conturul buzelor.

Împotriva voinței ei, privirea i se opri asupra plicului.

Nu avea niciun drept. Nu avea niciun drept să o sperie. Să-i invadeze viața.

Puse capacul rujului, apoi privi din nou spre plic.

Poate că nu era un alt mesaj de la Gaitlin. Poate că se agita din nimic. Poate compania de gaz lăsa facturile în plic. Cu siguranță că era mai frumos decât să vâre factura făcută sul în ușă. Și având în vedere cât costa gazul, clienții meritau un plic, mai mult ca sigur.

Puse rujul în poșeta de satin de pe masă și smulse plicul. O enerva. Ceea ce descoperi înăuntru o enervă și mai tare.

Era un alt ochi desenat de mână. Albastru, și aproape identic cu ultimul. Niciun bilet. Dar detaliile erau mult mai bune decât cele din ultimul desen.

Acela, fusese mai mult o schiță. Acesta părea mult mai real.

Mai bine ai avea ochi și la ceafă.

Casey aruncă desenul pe măsuță de toaletă și se îndreptă spre dulap, tocurile ei înalte lovind podeaua tare de lemn. În timp ce-și punea haina, decise să nu-i spună, în seara asta, lui Adam despre plic. Nu voia să-și petreacă toată seara vorbind despre ea, despre Gaitlin. Nu voia ca Adam să se agite din cauza ei, să o trateze de parcă ar avea nevoie să fie apărată sau protejată. Să o trateze ca pe o victimă.

Cu mult timp în urmă jurase să nu mai fie niciodată o victimă. În această seară, se va preface că Gaitlin nu există, iar mâine va decide ce va face în legătură cu el.

17.

Când Casey ajunse dimineață la sediul poliției statale, detectivul Martin o ascultă politicos, chiar verifică cum răspunseseră polițiștii la apelul din noaptea în care văzuse mașina lui Gaitlin în fața casei. Părea că înțelege, dar pentru Casey deveni repede evident că detectivul considera că nu există destule probe pentru a-l acuza pe Gaitlin de hărțuire. De fapt, chiar îi sugeră într-un mod delicat, că ea nu avea nicio probă. Că în astfel de cazuri, fără dovezi și probe, practic era vorba de cuvântul unei persoane împotriva cuvântului celeilalte.

Casey își mută geanta în poală, gândindu-se ce ar putea face detectivul. Apoi îi veni o idee.

— Dacă Gaitlin mi-a trimis aceste desene și amprentele lui sunt pe ele, nu ar fi greu să găsiți o potrivire. Aveți cu siguranță amprentele lui la dosar.

— Pot încerca.

El ridică foaia de hârtie în lumină ca și cum ar fi putut vedea amprentele.

— Dar mă îndoiesc că pot găsi ceva pe asta. Nu dispunem de tehnologia pe care-o vedeți la televizor, doamnă. În cea mai mare parte, facem lucrurile așa cum le făceam cu ani în urmă. Sistemul de computere este mai bun, dar nimeni nu vrea să recunoască faptul că este vorba de fonduri.

Privi spre ceasul de pe perete.

Ea-l făcea să piardă timpul. Îl irosea și pe al ei.

— Ceea ce pot face este să trimit o mașină la locuința domnului Gaitlin să-l verifice. Pot pune un polițist să vorbească cu el despre contactul lui cu dumneavoastră. Uneori, funcționează în astfel de cazuri. Tipii de acest gen văd că vorbim serios și se potolesc. El se ridică. Între timp, ar trebui să vă luați niște măsuri de precauție. Să aveți cheile în mână înainte de a intra în parcare. Să țineți ușile și ferestrele încuiate. Lucruri de bun-simț.

Casey știa când este concediată. Se ridică de pe scaunul tare, de metal, încercând să-și domolească indignarea. Nu era vina detectivului Martin. Nu ar fi trebuit să vină aici. Știa că poliția nu poate face nimic. Nu era nici vina lor, nici a ei. Nu era a nimănui… cu excepția lui Gaitlin.

— Aș vrea să păstrez astea, dacă nu vă supărați, domnișoară McDaniel.

Ea privi spre desenele de pe birou. Le voia înapoi. De ce, nu știa. Dar nu le putea cere. Cât de ciudat ar părea asta?

— Desigur, se auzi bolborosind.

— Vă conduc până la ușă.

Ea zâmbi spre el. Era un om plăcut. Avea cincizeci și ceva de ani și probabil că lucra de mult timp. Era sigură că el urma protocolul. Probabil că experiența îl învățase că *ea* ar putea fi urmăritorul.

Totuși, o păcălise. În ciuda numărului crescut de hărțuieli în Statele Unite, a rănilor și a deceselor provocate femeilor, abuzurile încă nu erau luate prea în serios.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, detective.

— Vă sun în câteva zile.

Apăsă pe buton ca ea să poată ieși.

Casey păși în holul micuț și se îndreptă spre ieșire știind că exista riscul de a nu mai auzi de detectivul Martin.

Urcă în mașină, încuie portierele și porni motorul. Celularul ei sună. Pe ecran era afișat apelantul – Lincoln, și numărul lui de mobil. Ea ezită înainte de a răspunde.

— Bună, spuse el. Vocea lui era caldă.

— Bună. Era bucuroasă că răspunsese.

— Ai avut un weekend bun?

Se străduia să aibă răbdare cu ea. Să câștige dreptul la o a doua șansă.

— Da, am avut.

Iar seara de sâmbătă fusese uimitoare; călătoria cu limuzina, minunata Sală Aurie de Bal de la hotelul Dupont, dineul extravagant. Adam fusese fermecător, atent. Fusese partenerul perfect. Dar, deși toată seara se distrase foarte bine, Casey se gândise la Lincoln. Visase cu ochii deschiși, întrebându-se cum își petrecea seara Lincoln, alături de bunicii lui, la cina aniversară. Îi plăcuse noaptea cu lumini strălucitoare, dar ar fi fost la fel de fericită să ia cina acasă la ea sau la Lincoln și să joace table.

Deci asta era, înțelese ea. Adevărul adevărat. Era îndrăgostită de Lincoln. Cel puțin, începea să se îndrăgostească de el. Nu conta cât de perfect era Adam și cât de mult îl plăcea ca amic, dar el nu era perfect pentru ea.

— Am avut un weekend drăguț, spuse ea în telefon. Dar mi-ai lipsit. Ezită. Încă mai cred că ar fi trebuit să-mi spui despre Gaitlin, Lincoln, dar…

— Dar ești de acord să-mi mai dai o a doua șansă, o întrerupse el, evident încântat. Doar de data asta.

— Doar de data asta.

— Deci ne sărutăm și ne împăcăm? întrebă el.

Ea încă mai stătea în parcarea poliției statale. Privi spre traficul care se îndrepta spre Route 13.

— Da. Dar va trebui să-mi promiți că, dacă mai apare ceva asemănător, îmi vei spune. Desigur că nu vreau să faci ceva ilegal, dar… Se opri, apoi continuă: Lincoln, vreau să știi… probabil că asta este mai mult din vina mea, decât a ta. Eu am… unele probleme cu încrederea.

Suna atât de patetic, dar era cea mai simplă explicație. Și era adevărul.

— Mi-am învățat lecția, spuse el. Lasă-mă să mă revanșez. Oare am putea face ceva mult mai mult decât să ne sărutăm și să ne împăcăm?

Ea zâmbi. Aprecia faptul că el nu insistase în acel moment asupra „problemelor cu încrederea”. Aprecierea ei se transformă repede în vinovăție. Ar trebui să-i spună despre întâlnirea cu Adam? Doar discutau sincer, iar toată ideea cu lipsa transparenței, cu faptul de a fi sincer sau nesincer era o pantă alunecoasă.

— Spune, Casey, pot să te sun mai încolo? Am un apel pe care-l așteptam și trebuie să răspund.

— Desigur.

Se simți un pic ușurată. Trebuia să-i spună lui Lincoln despre întâlnirea ei cu Adam, dar nu era necesar s-o facă chiar în clipa asta.

— Putem vorbi diseară?

— Pot veni la tine? întrebă el.

— Tatei i-ar plăcea.

Faptul că și ei i-ar plăcea rămase nespus.

— Probabil că nu ajung la cină, dar aduc desertul.

Ea închise și băgă mașina în marșarier. Întâlnirea cu detectivul nu fusese nemaipomenită, dar ziua părea a deveni mai bună.

•

Maury stătea încovoiat pe patul lui, balansând picioarele. Își frecă iritat ceafa. Avusese o zi grea de muncă. Șeful îl muncise ca naiba. De obicei, mirosul de la ferma de pui nu-l deranja, dar astăzi o făcuse. Munca era mult mai bună decât faza a patra a detenției, dar, acum, Maury începuse să devină agitat pentru că gustase din nou din lumea de afară. Trebuia să scape de aici. Să scape de ferma de pui. Să se întoarcă la munca sa de-o viață.

La aprovizionare lucra o femeie tânără, comanda piese și alte chestii. Era scundă și un pic îndesată, probabil din Guatemala. Dar vorbea destul de bine engleza. Era drăguță, într-un fel întunecat. Lui Maury îi plăcea ca

femeile sale să fie drăguțe. Se întrebă dacă Martina ar ieși cu el dacă nu ar fi știu că era un infractor. Se întrebă dacă putea fi momită cu fleacuri drăguțe, îmbibate cu alcool și droguri. Se întrebă cât de mari deveneau ochii ei negri când era îngrozită.

Maury privi spre scrisoare împăturită aflată pe pat, lângă el. O avea de seara trecută, dar nu o deschisese. Danni începea să fie o dilemă pentru Maury.

În plic era un articol tăiat dintr-un ziar, cu o fotografie neclară, din liceu, a unui tânăr numit Dylan Polanski. Fusese jefuit sub amenințarea pistolului într-un minimarket de lângă plajă și împușcat între picioare. Se spera că el va supraviețui, dar atunci când povestea ajunsese la presă, nu se cunoștea starea lui. Conform ziarului, era al treilea jaf la un minimarket din acea zonă în ultimele șase săptămâni, dar era prima dată când cineva era rănit.

Danni scrisese pe margine: „Bietul Dylan!”

Maury nu-l cunoștea pe Dylan. Bănuia că nici Danni, până în acea noapte. Era aproape sigur că cel din magazin fusese Danni. Danni trăsese.

Ceea ce ducea la o dilemă. Acum, Maury nu prea mai știa ce să creadă despre Danni. Evident, voia să-l impresioneze. Dar Maury simțea că încerca să-l atragă într-o chestiune. Altfel, de ce-i ceruse să-i trimită desene cu ochii lui?

Maury era flatat că lui Danni îi păsa ce credea el. Era evident că-l admira. Altfel, de ce i-ar trimite articole decupate din ziar?

Maury spera că Danni nu se aștepta la vreun fel de „parteneriat” atunci când el va ieși din închisoare, în câteva luni. Asta se întâmpla uneori. Funcționa o rețea ilegală de existența căreia știau puține persoane – bărbați ca el și câteva femei. Uneori se lăudau. Ocazional, apăreau admiratori mai tineri, mai neexperimentați care sperau să prindă ceva de la cei cu mai multă notorietate, chiar să și participe.

Cu siguranță că Maury îl va încuraja pe Danni în „activitățile” sale și-l va susține cum putea. Chiar îi va oferi și îndrumare. Dar Maury, ca majoritatea criminalilor în serie, era un singuratic. Și era un singuratic deștept. Nu se încurca cu crime mărunte, ca jaful armat, care-l puteau trimite la închisoare. Operațiunea cu drogurile fusese o greșeală, o eroare de judecată, dar nu era reprezentativă pentru Maury.

Munca sa de o viață era importantă pentru el. Cu siguranță că avea părți plăcute și părți neplăcute. Nevoi care trebuia îndeplinite, satisfăcute fără martori, doar el și femeile.

Maury pipăi noul articol. Conform celor de la ziar, băiatul fusese împușcat după ce dăduse banii din casa de marcat. Hoțul nu avea niciun motiv să împuște puștiul. Doar că a vrut s-o facă.

Maury realiză că lui Danni îi plăcea violența. Mai întâi intrarea prin efracție și omorârea bătrânei. Acum puștiul împușcat între picioare. Era o cruzime. Maury nu ar fi făcut niciodată așa ceva unui alt bărbat.

Se gândi la femeia din butoi.

Îndepărtă gândul.

Problema actuală era dacă să continue sau nu relația cu Danni. Era flatat că Danni îl aprecia, dar era și precaut. Nicio adulare nu merita să-i pună în pericol eforturile. De când se afla la închisoare, Maury era nerăbdător să se întoarcă să vadă femeia din butoi. Era nerăbdător să… să-i ofere companie, emoțională, dacă nu fizică.

Poate că ar trebui să pună capăt chestiei cu Danni aici și acum.

Despături scrisoarea și citi mesajul pe care-l scrisese Danni folosindu-se de codul lui Maury.

Și cui îi trimitea desenele lui Maury? Mereu ochi. Ochi albaștri.

Maury era foarte tentat să nu mai trimită alt desen. Dar… ce rău ar putea face? Nu comitea nicio infracțiune și era evident că Danni era precaut: cutia poștală, codul secret, chiar și acoperirea lui Danni, cu *i.* Iar Danni era atât de recunoscător pentru atenția acordată de Maury. Mereu spunea asta în scrisorile lui.

Lui Maury îi plăcea ideea că cineva știa cine era, că îl aprecia pentru ceea ce putea face. Mulți alții nu-i puteau înțelege talentul, inteligența de care era nevoie. Danni înțelegea.

Luă noile creioane colorate pe care le cumpărase. Încă un desen nu putea face vreun rău.

•

Telefonul de la biroul lui Casey sună.

— Casey McDaniel, spuse ea, privind spre raportul poliției de pe birou. O femeie bătută care venise de dimineață la Urgență.

— Domnișoară McDaniel, detectivul Martin de la poliția statală.

Casey își luă privirea de pe foaia de hârtie din mâna ei. Nu se așteptase să mai audă de detectivul Martin.

— Voiam să vă spun că unul dintre polițiștii noștri i-a făcut o vizită domnului Gaitlin.

Făcu o pauză.

— Și? spuse ea în telefon.

— Spune că nu vă hărțuiește.

Era ceva în tonul lui care o irită.

— Nu așa spun majoritatea celor care hărțuiesc, detective?

Martin tăcu. Acum el era cel iritat din cauza ei.

Perfect, gândi ea. *Acum polițiștii sunt supărați pe mine.*

— Îmi pare rău, detective. Nu trebuia să spun asta.

O văzuse pe Tiffany Reynolds, victima abuzului, în urmă cu o oră, în camera de spital. Mama de douăzeci și doi de ani, cu trei copii, avea nasul spart și o posibilă ruptură de splină. Tocmai i se făcea o tomografie.

— Apreciez că ați stat de vorbă cu el.

— Ar trebui să știți, domnișoară McDaniel, că domnul Gaitlin a depus o plângere împotriva dumneavoastră.

Ea se lăsă pe spate în scaun.

— A făcut ce?

— Se plânge că-l hărțuiți sunând la poliție.

— Este ridicol.

— Aceste lucruri se mai întâmplă, doamnă.

— Și acum ce este de făcut? întrebă ea.

— Plângerea sa va fi investigată. S-ar putea să fiți contactată de-o terță parte, un investigator statal. Probabil că nu va ieși nimic din asta, dar trebuie să ținem aceste chestii la locul lor. Înțelegeți?

— Înțeleg. Casey expiră, simțindu-se un pic învinsă. Și cum rămâne cu domnul Gaitlin?

— Polițistul i-a sugerat să stea la distanță de dumneavoastră.

— Și asta-i tot?

— Doar atât putem face pentru moment, doamnă.

Privirea lui Casey se opri asupra raportului de pe biroul ei. Iubitul lui Tiffany fusese interogat. Poliția fusese acasă la ei de câteva ori în ultimele șase luni. El negase că s-ar fi atins de iubita sa. În declarație, spunea că ea lua amfetamine și halucinogene. Poliția ceruse un raport toxicologic. Rezultatele încă nu veniseră.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, spuse Casey, simțindu-se un pic demoralizată.

Își aminti cum stătuse în pragul ușii biroului tatălui său cu câteva seri înainte de a accepta ca Billy să o ducă acasă cu mașina. Își aminti cum

încercase să-i spună tatălui ei că-i era frică de fostul ei prieten. Tatăl ei o rugase să-i mai prepare un alt martini.

— Să aveți o zi bună, detective, spuse Casey, într-un final. Închise telefonul. Îi venea să plângă, dar în loc să facă asta coborî spre camera de spital a lui Tiffany.

•

— Trebuie să-ți găsești o slujbă, Charlie. Angel scotea dintr-o cutie niște tuburi transparente, sub formă de acadele, umplute cu balsam de buze. Le aranja pe un raft. Nu putem plăti chiria, benzina pentru mașina mea și să cumpărăm de mâncare. Nici măcar nu o pot plăti pe Shonda săptămâna asta pentru că are grijă de Buddy și și-a petrecut aproape tot timpul cu el în loc să stea acasă.

Charlie ronțăia chipsuri dintr-o pungă pe care o luase de pe un raft de lângă casa de marcat. Angel va trebui să-și amintească să pună cincizeci de cenți în sertar, mai încolo.

— Nu te mai lua de sufletul meu. Caut.

— Nu poți doar să cauți. Trebuie să aplici pentru o slujbă. Trebuie să urmărești ce și cum. Privi spre James care era un rând mai încolo. Apăsa iar și iar pe trăgaciul de plastic al unui pistol. *Clic, clic. Clic, clic.* Devenea destul de enervant. Nu poți să stai treaz toată noaptea, să dormi până la trei după-amiaza, și abia apoi să te gândești să-ți cauți o slujbă.

Clic, clic. Clic, clic.

— Știi ce, Angel, cândva erai amuzantă, spuse Charlie, cu gura plină de chipsuri. Ce ți s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? izbucni ea, scoțând mai repede acadelele din cutie și trântindu-le pe raft. Te-ai mutat la mine. Privi peste rafturi. El s-a mutat la mine.

— Ah, Iisuse Hristoase, iar începe.

— Nici el nu muncește.

Clic, clic, clic.

James mergea de-a lungul rafturilor, înspre ei. Avea două pistoale de jucărie și trăgea cu amândouă.

Clic, clic, clic.

— Frate, iar te înnebunește cu slujba?

Charlie își lăsă capul pe spate și-și turnă resturile de chipsuri în gură.

— Nu i-ai spus despre ideea noastră? Lăsând armele de plastic în jos, privi spre Angel. Nu ți-a spus?

— Ce să-mi spună? Ea se uită la Charlie.

— Ține-ți fleanca. Charlie mototoli punga în mână. Nu e nevoie să știe.

Angel ridică cutia goală. Trebuia să intre în camera din spate să ia alta, dar îi era frică să-i lase pe cei doi frați singuri chiar și un minut. Ar fura jumătate din lucrurile din magazin cât va lipsi ea. Dumnezeule, trebuia să-l dea afară din casa ei pe Charlie. Trebuia să-i dea pe amândoi afară.

— Sper că nu faci ceva ilegal, îl avertiză ea. Fără droguri. Ai jurat că nu o vei face. Sunt mulți oameni care au nevoie de locul meu, Charlie. Ți-am spus asta.

Luă cutia în brațe și privi spre James.

— Ar fi trebuit să ai grijă de fratele tău, nu să-l încurajezi să intre în belele.

James se încruntă, vârând cele două pistoale în buzunarele din față ale blugilor.

Și așa se mai ducea un dolar.

— Nu vindem iarbă în afara casei. Crezi că suntem proști?

Ea ar fi vrut să răspundă, dar vânătaia de pe obraz abia dispăruse. Nu voia să-l enerveze prea tare pe Charlie astăzi. Nu avea chef de ceartă. Poate că de vină era spiritul sărbătorilor. Poate că era doar obosită.

— Vorbiți despre o slujbă adevărată sau iar jecmăniți niște biete bătrâne? Se îndreptă spre casa de marcat. Sper că nu e vorba de înșelătoria cu inspecția pentru căldură, pentru că…

— Haide, scumpo. Charlie o prinse de tivul cămășii. Îți faci prea multe griji. Vrei să aduc bani în casă? Poate niște bani serioși. Îi făcu cu ochiul lui James în timp ce o prindea cu brațul. Poate să-ți iau ceva frumos de Crăciun.

Ținând cutia între ei, ea-l privi. Îl ura când îi vorbea frumos, pentru că nu-i putea rezista.

— Știi că te iubesc, scumpo, fredonă el.

Ea gemu. De fiecare dată când o spune astfel, era ca și cum toate necazurile dispăreau.

— Și tu mă iubești, nu-i așa, scumpo? El se aplecă spre ea să o sărute.

Putea fi drăguț atunci când voia. O sărută repede pe buze.

— Te iubesc, scumpule. Acum pleacă de aici. Am treabă.

— Ce-ai spune dacă l-am lua noi pe Buddy, eu și James? Îl duc la culcare. Îl pun pe James să-l supravegheze când vin să te iau după muncă. În acest fel, poți să vii acasă și să te relaxezi.

Ea zâmbi. Mai avea de stat încă cinci ore. Până în momentul închiderii va fi extenuată.

— Ar fi frumos, Charlie.

— Să mergem, îi spuse Charlie fratelui său. Las-o pe Angel a mea să se întoarcă la muncă.

Ea se îndreptă spre draperia de la depozit, cu spatele la cei doi frați.

— Lăsați chipsurile! țipă ea.

Auzi pungile foșnind în timp ce fiecare dintre ei lua câte una în drum spre ieșire.

18.

Casey împinse coșul cu alimente prin raionul cu produse proaspete, aruncând în el broccoli și o pungă cu morcovi. Avea o listă, dar o lăsase pe blatul din bucătărie în dimineața asta… sau pe biroul de la serviciu. Pe undeva.

Încercă să-și amintească ce aveau nevoie, încercă să nu se gândească la plicul din geantă.

Avusese o zi grea la birou. Plecase mai devreme, dar făcuse multe ore suplimentare.

Dimineața începuse prost, cu o ceartă cu tatăl ei. Îi intrase în cap că vrea să ia autobuzul DART ca să se ducă la Centrul pentru Pensionari, să joace cărți. Văzuse o reclamă la televizor. El nu juca cărți. Nu fusese niciodată la Centrul pentru Pensionari. Când ea sugerase că se va ocupa de asta și vor discuta mai târziu, el o acuză că-l sufocă. Voia să se ducă să joace cărți *astăzi.* Din fericire, după ce dădu două telefoane, descoperi că trebuia să facă rezervări cu douăzeci și patru de ore înainte pentru ca autobuzul să vină să-l ia. Cu această informație, reușise să-l potolească, dar avea presentimentul că nu era sfârșitul poveștii.

În ultimele două zile, observase o îmbunătățire a aptitudinilor lui cognitive și a memoriei. Nimic definitiv, dar vedea mici sclipiri ale personalității pe care o avusese cândva. Se întreba dacă și el observa, dacă asta-i oferea încrederea de a se gândi să iasă din casă fără ea, dar îi era teamă să-l întrebe.

După cearta cu tatăl ei, ajunsese la birou unde găsise vești rele. Clienta ei abuzată, Tiffany, fusese operată cu două zile în urmă pentru ruptură de splină. Acum apăruseră niște complicații. O infecție. Doctorii nu erau siguri că ea va supraviețui.

Și cireașa de pe tort: Gaitlin îi trimisese, la birou, încă unul dintre desenele lui stupide. Acum era în geanta ei, și parcă făcea o gaură prin piele.

Trecu de raionul cu mâncare organică și luă o conservă de terci de ovăz irlandez. O sticlă cu sos pentru salate. Nu știa ce să facă în legătură cu Gaitlin. Sunase la biroul lui Adam. Ultima dată când vorbiseră, chiar după strângerea de fonduri, el îi promisese că era aproape de a-l aresta din nou pe

Charles. Începea să se întrebe dacă spune adevărul sau este nesincer cu ea. După ce-l văzuse în acțiune la strângerea de fonduri din acea seară, aflase că era cu siguranță un jucător. Oare se juca cu ea?

Casey opri cărucțul în dreptul raionului cu pui. Ei îi plăcea pieptul; tatălui ei îi plăceau pulpele. Avea de gând să facă pui prăjit. Să cumpere și una și alta?

O voce masculină din spatele ei îi atrase atenția și ridică repede capul. Cunoștea vocea. *Mai bine ai avea ochi și la ceafă,* spusese el.

Se întoarse. Charles Gaitlin stătea lângă ea, aplecat peste un răcitor deschis.

— Cinci nouăzeci și cinci pentru o pungă, îi spuse el cuiva.

Casey simți cum inima îi sare-n piept. Fața ei luă foc. Să plece sau să-l înfrunte? Se întoarse spre el".

— Mă urmărești? vru ea să știe.

El privi în sus, cu o pungă de chiftele înghețate în mână.

— Poftim?

— Ne, nu le lua, spuse o altă voce masculină. *Aceeași voce, dar nu același bărbat.*

Casey privi cum un al doilea Charles Gaitlin se apropie de răcitorul cu carne congelată.

Era imposibil, doar dacă nu cumva avea un frate geamăn identic. Dar, privind mai atent, observă că cei doi bărbați semănau, dar nu erau identici. Probabil că erau gemeni, sau cel puțin frați.

Îi privi fix pe cei doi bărbați. Erau îmbrăcați la fel, cu blugi murdari și hanorace. Cel de-al doilea, cel care purta o vestă albastră peste cămașă, era Charles.

El se oprise lângă lada cu carne, cu o cutie de cereale simple în mână.

— Ce cauți aici? spuse ea. Poliția ți-a spus să stai departe de mine.

Fratele se uită la ea, se uită la Charles. Părea să fie amuzat.

— Charlie are dreptul să cumpere de mâncare, spuse el. Nu făcea nimic decât să-și vadă de treburile lui.

Casey luă geanta și scoase plicul.

— Și asta ce e? întrebă ea, fluturându-l spre el. Nu știi nimic nici despre asta?

Cumpărătorii începeau să se uite. Casey le putea simți privirile. Îi auzea șușotind. Vocea ei era foarte ridicată; era pe cale să-și piardă controlul.

— Nu știu despre ce vorbești, mormăi Charles. Nu ți-am trimis nimic. Am spus asta poliției.

— Hărțuire, spuse cel care semăna cu Charles, îți spun eu, Charlie, aici avem de-a face cu o hărțuire serioasă. Ai cu siguranță un caz.

Casey simți că pereții magazinului se închideau în jurul ei. Vocile cumpărătorilor, deși nu putea distinge cuvintele, se auzeau mai tare. Camera se învârti. Se clătină.

Se îndepărtă de cărucior, vârând plicul înapoi în geantă. Se îndreptă direct spre ușile din față ale magazinului. Ieși în frig, scotocind după chei. Găsi sprayul ei de piper. Reuși să ajungă în mașină și încuie toate ușile. Apoi stătu acolo, tremurând din toate încheieturile.

Închise strâns ochii. Cunoștea sentimentul. Ura acest sentiment.

Inima îi bătea atât de repede că avea senzația că-i va zbura din piept. Respira anevoie.

Un atac de anxietate, își spuse ea. *Este doar un atac de anxietate.* Încă funcționa. Încă raționa. Nu era ca înainte. Nu ca atunci când avusese căderea nervoasă. Asta se întâmplase o singură dată.

Dar se simțea de parcă ieri…

Respiră, își spuse Casey. *Nu te lăsa copleșită. Respiră.*

Ieșea din biblioteca din campus. Pentru că tatăl ei era profesor la universitate, avea privilegii la împrumutatul cărților. Lucra la un proiect pentru cursul de guvernare americană. Auzi mașina lui Billy oprind lângă ea. O urmărea de câteva săptămâni. Apărea la școală. Chiar și la biserică. O suna iar și iar. Închidea când altcineva din casă răspundea la telefon.

În acea noapte, el lăsase în jos geamul din partea pasagerului, de la mașina lui albă, LeSabre. Vorbise cu ea prin geamul deschis.

Voia ca ea să urce în mașină.

Începuse să plouă, iar ea nu avea rucsacul cu ea. Dacă se udau cărțile, dacă erau distruse, avea să fie datoare o groază de bani la bibliotecă. Bani pe care nu-i avea…

Casey respiră sacadat în timp ce strângea cu putere volanul din fața ei. Totul părea atât de logic în mintea ei de șaisprezece ani.

Brusc i se făcu frig. Tremura atât de tare pentru că-i era frig. Deschise ochii, introduse cheia în contact și porni mașina. Motorul mai era cald. Fusese în magazin doar zece minute. Aerai cald îi atinse fața.

Imaginea mașinii lui Billy se estompă în mintea ei.

Strânse din nou degetele în jurul volanului. Nu era încă gata să conducă, dar se simțea mai bine. Avea mai mult control.

Billy, mașina, căderea nervoasă, acestea aparțineau trecutului. Se petrecură cu mult timp în trecut. Nu mai avea șaisprezece ani. Charles Gaitlin n-o putea răni. Nu dacă nu-l lăsa. Trebuia să urmeze niște pași legali pentru a se apăra. Asta recomandase mereu clientelor ei.

Privi spre ceasul de pe bord. Era doar trei și patruzeci. Dacă se grăbea, putea ajunge la tribunalul familiei înainte de ora închiderii.

Respirând adânc, privi în oglinda retrovizoare și ieși cu grijă din parcare. Poate că Billy câștigase, dar Charles nu o va face.

•

— Deci nu există nicio posibilitate de a cere un ordin de restricție? Frustrată, Casey își dădu părul la o parte din ochi.

— Nu aici. Nu tu. Tânăra funcționară de culoare se aplecă peste birou. Pentru a face rost de ceea ce ceri, un ordin urgent de protecție pentru abuz, tipul acesta, pârâtul, trebuie să fie tatăl tău, soțul sau tatăl copilului tău, ceva de genul acesta, spuse lovind ușor cu unghiile lungi, curbate, colorate, cu oameni de zăpadă. Și dacă a fost unul dintre ei, trebuie să convingi judecătorul că ți-ar putea face rău. De obicei, trebuie să te amenințe. Ea se lăsă pe spate pe scaun și vorbi deschis. Majoritatea femeilor care vin aici au vânătăi. Au brațe rupte, dinți scoși și lacrimi. Mereu o groază de lacrimi.

Casey ar fi trebuit să-și dea seama înainte de-a veni aici că nu putea cere un ordin de restricție. Știa din experiența clientelor sale cine este protejat și de ce. Dar faptul că auzea pe cineva spunând asta, cu voce tare, o enervă.

— Ah, deci dacă este iubitul meu și-mi rupe mâna, atunci pot cere în mod legal ca el să stea la o anumită distanță de mine? Și dacă mă omoară? Trebuie să stea mereu la depărtare de coșciugul meu?

Tânăra se încruntă, încrucișându-și brațele peste sânii mari.

— Nu spun că este corect, spuse ea încet. Spun doar cum este.

Casey tăcu preț de o clipă, privind în podea. Desigur că funcționara avea dreptate. Se uită din nou la tânăra femeie.

— În regulă, dar spune-mi un lucru. Dacă totuși depun această plângere, chiar dacă noi două știm că nu va fi luată în considerare, ce se va întâmpla?

— Trebuie să spui care este natura relației. Iar dacă văd că nu este iubitul, tatăl sau soțul tău, nu pot accepta plângerea.

— Și dacă mint? întrebă ea disperată. Dacă spun că este iubitul meu?

Funcționara strâmbă din nas.

— Pe asta nu am mai auzit-o până acum. Totuși, nu aș sugera așa ceva. Arătă cu unghia ei lungă spre Casey. Te-ai putea alege cu acuzația de sfidare a curții, pentru că ai făcut tribunalul să-și piardă timpul. S-ar putea ca tu să fii cea care ajunge la închisoare, în locul scursurii care nu te lasă-n pace.

— Atunci ce să fac? Casey își desfăcu brațele. Ce face cineva ca mine? Tu ce ai face?

Funcționara chicoti.

— Eu? Am doi frați cât două frigidere. Au fost fundași, în liceu. I-aș asmuți pe Tashawn și Dontrelle pe el, așa aș face.

Casey aproape că zâmbi. Nu aproba violența sub nicio formă, dar acum, un frate mai mare ar fi fost numai bun.

— Și dacă nu am un frate mai mare? spuse ea. Ce alte opțiuni am?

— Poți încerca la Curtea de Justiție, de unde, câteodată, poți obține un ordin de restricție, dar este costisitor. Trebuie să ai un avocat și nu cred că se aplică și la situația despre care vorbești tu. Ei se ocupă mai mult de chestiuni civile, oameni care intră pe proprietatea ta crezând că au dreptul, și de prostii asemănătoare. Funcționara se aplecă înainte. Ai spus că deja ai fost la poliție, dulceață?

— Nu vor face nimic. Spun că nu pot, că nu au dovezi.

— Mă gândeam eu. Funcționara se încruntă. Mereu pare a fi astfel. Cel puțin în cartierul meu.

— Dar nu este vina poliției. Casey își luă haina și geanta. Ea doar aplică legea; din nefericire, de această dată, legea nu este de partea mea.

— Așa este, spuse funcționara cu gentilețe. Aș vrea să pot face ceva pentru tine.

— Ei bine, știu că vrei să pleci acasă. Casey se ridică. Mulțumesc pentru ajutor. Cunoști bine legile. Ar trebui să fii avocat.

Tânăra femeie radia.

— Nu eu. Am doi copilași, responsabilități, dar fiii mei, ei vor fi avocați, amândoi, am eu metodele mele. Poate chiar judecători.

— Mulțumesc încă o dată. Casey reuși să zâmbească trist. O seară plăcută.

•

Mai târziu, în cursul serii, Casey spăla rufe când Adam o sună. Luă celularul de pe blatul din bucătărie și se duse înapoi în spălătorie.

— Bună, zise ea.

— Casey, Adam. Îmi cer scuze că nu te-am sunat ieri, spuse el. A fost o zi nebunească la tribunal, iar apoi bunicul a trecut azi-noapte printr-un episod neplăcut. Am stat toată noaptea la clinică.

Părea a fi obosit.

— Îmi pare rău să aflu asta.

Ea întinse o pereche de pantaloni ai tatălui ei pe uscător și băgă mâna în buzunar.

— Va fi bine?

Scoase din buzunar un șervețel făcut ghemotoc.

— Nivelul oxigenului este din nou la normal. Doctorul nu pare să știe din ce cauză a scăzut. Este încă intubat, deci nu are niciun sens. Îl auzi expirând. Mie nu-mi sună bine.

— Nu, nu sună, recunoscu ea cu înțelegere.

Din celălalt buzunar al pantalonilor tatălui ei scoase o foaie de hârtie care fusese împăturită de mai multe ori. O puse pe uscător și aruncă pantalonii în mașina de spălat deschisă.

— Uite ce e, nu vreau să te rețin…

— De fapt, este plăcut să auzi o voce prietenoasă.

Zâmbi în sinea ei. El chiar era un dulce. Oare ce-o făcuse să creadă că se juca cu ea? Era doar ocupat. Și dedicat slujbei și familiei.

— Ascultă, motivul pentru care te-am sunat era ca să văd cum mai stai cu cazul Gaitlin. Știu că m-ai avertizat că poate dura ceva timp, dar…

Ea ezită, simțindu-se vinovată că i se confesase lui Adam, dar nu-i spusese nimic bărbatului cu care se întâlnea. Încă nu vorbise cu Lincoln despre faptul că Gaitlin o urmărea pentru că… nu era sigură de ce n-o făcuse. Poate pentru că nu era încă pregătită să-i împărtășească lui Lincoln trecutul ei, iar Gaitlin agita o mare parte din el. Poate că nu-i spusese pentru că își dorea să fie normală. Să se simtă normală. Să aibă o relație normală. Billy împiedicase asta ani de zile. Nu voia ca Gaitlin să facă la fel.

— Ce s-a întâmplat, Casey?

Vru să-i spună că în acea clipă îi trecea prin fața ochilor imaginea clientei sale în spital. Ceea ce i se întâmplase lui Tiffany aducea iar și iar în mintea lui Casey motivul pentru care voia ca Gaitlin să ajungă în spatele gratiilor. Dar nu putea găsi cuvintele. În schimb, îi spuse repede lui Adam despre celelalte desene pe care i le trimisese Gaitlin. Îi spuse despre vizita ei la secția de poliție, întâlnirea de la băcănie și încercarea ei eșuată de a depune o cerere de protecție contra lui Gaitlin.

— Casey, de ce nu mi-ai spus că asta mai continuă? întrebă Adam când ea termină. Părea a fi cu adevărat supărat.

Ea turnă detergent de rufe în mașina de spălat.

— Nu știu, mărturisi ea. Din mai multe motive. În primul rând, pentru că sunt un om în toată firea. Genul acesta de lucruri vine odată cu meseria. Gaitlin nu este primul bărbat care încearcă să mă intimideze.

— Casey, asta trece dincolo de orice intimidare.

Porni mașina de spălat și se sprijini de ea.

— Mă tot gândesc că fac din țânțar armăsar, dar… Se gândi la Billy. Dar trebuie să mărturisesc că m-a speriat un pic. Aș dori să pot face ceva. Vreau să-l fac să înceteze.

— De ce nu mă lași pe mine să văd ce pot face? Cunosc câțiva polițiști.

— Adam, nu. Nu poți face asta.

— Desigur că pot. Nu vorbesc despre nimic fizic. Doar o conversație prietenoasă în afara serviciului. Pot da câteva telefoane…

— Și să periclitezi cazul Gaitlin? îl întrerupse ea. Sub nicio formă, Adam. Refuz să te las să faci așa ceva. Nu ar fi trebuit să-ți spun niciodată despre asta, de la bun început.

— Nu spuneam să fac ceva ilegal. Iar polițiștii aceștia sunt discreți, Casey. Nimeni nu va…

— Vorbesc serios, Adam. Nu vreau să spui nimănui despre asta. Nu vreau să-i ofer judecătorului vreo scuză pentru a arunca la coș cazul Gaitlin. Nu-i voi face una ca asta Lindei, spuse ea hotărâtă.

Preț de o clipă el rămase tăcut.

— Casey, spuse el într-un final, ești o prăjiturică al naibii de dură.

Ea zâmbi. Când decisese că nu era interesată să se întâlnească cu Adam, nu-i trecuse prin cap că ar putea fi prieteni. În această seară, îl simțea ca pe un prieten.

Se duse în bucătărie ca să scape de zgomotul mașinii de spălat.

— O voi lua ca pe un compliment, spuse ea.

— Asta și voia să fie.

În bucătăria întunecată, ea se așeză pe un scaun în spațiul de luat micul dejun. Urmă încă o clipă de tăcere, dar nu una stânjenitoare. Se simțea bine să vorbească cu cineva despre Gaitlin. Cineva care nu credea că exagerează. Dacă ar fi avut pe cineva ca Adam care să o asculte atunci când avea șaisprezece ani…

— Apreciez că-ți faci timp să mă asculți, Adam. Cred că asta era tot ce aveam nevoie.

— Nu-mi spune că iubitul tău nu are o ureche?

Cuvintele lui o luară prin surprindere. Evident, se referea la Lincoln. Cum de știa despre el? Ea, cu siguranță, nu-l menționase.

— Deci, ai auzit, spuse ea, simțindu-se ca o fetiță care a fost prinsă cu mâna în borcanul cu fursecuri.

— Este un ținut mic, spuse el pe un ton firesc.

Aproape că și-l putea imagina cum ridică din umerii lați.

— Eu și Lincoln ne mai vedem din când în când la tribunal.

— Și ți-a spus că ne întâlnim?

— Nu, dar am auzit. Nu de la Lincoln, el n-ar face așa ceva, dar avocații și judecătorii sunt cei mai răi bârfitori. Marea majoritate dintre noi nu avem o viață a noastră, așa că suntem de-a dreptul fascinați când unul dintre noi are.

— Ei bine, ca să răspund la întrebarea ta, Lincoln este un ascultător excelent. Nu i-am spus despre Gaitlin pentru că firma lui de avocatură îl reprezintă pe șobolan.

— Ah, un conflict de interese. Așa este, spuse Adam.

— Nu că aș crede că Lincoln ar permite ca legătura noastră să afecteze în vreun fel relația firmei sale cu clientul…

— Nu, desigur că nu. Lincoln este un tip onest. Ridgeway, Barton și Bailey este o firmă excelentă. Totuși, cred că probabil ai avut dreptate să ții asta pentru tine.

Ea îndreptă suportul de șervețele de pe masă. Era bucuroasă că Adam sunase. O făcuse să se simtă mult mai bine în legătură cu toată povestea cu Gaitlin. O făcu să se simtă puternică.

— Nu te mai reții. Apreciez că m-ai sunat și că m-ai ascultat văietându-mă.

— Ești oricând bine-venită. Și nici măcar nu ți-am răspuns la întrebare pentru că, din nefericire, nu am niciun răspuns pentru tine. În ceea ce privește punerea din nou sub acuzare a lui Gaitlin, încă așteptăm rezultatele de laborator. Dar biroul meu se ocupă de asta. Jur că o facem.

— Știu asta. Nu ar fi trebuit să sun.

— Nu fi prostuță. Îmi place ca Departamentul de Justiție să fie ținut în priză.

O făcu să zâmbească din nou.

— Ai grijă, Adam. Sper ca starea bunicului tău să se îmbunătățească.

— Mulțumesc. Dacă mai ai probleme cu Gaitlin, sună-mă. Nu mă deranjează să apelez la acele contacte. Chiar nu mă deranjează.

— Noapte bună, Adam.

Casey închise zâmbind telefonul.

Lăsându-l pe blat, își vârî capul pe ușă. Ed stătea în întuneric cu câinele la picioare. Desigur că se uitau la Canalul Meteo.

— Ai nevoie de ceva, tată?

— Am nevoie să joc cărți la centrul pensionarilor! țipă el pus pe harță, fără a întoarce capul ca s-o privească.

Ea zâmbi din nou. Doctorii o avertizaseră că starea bolnavilor cu Alzheimer se poate deteriora și apoi îmbunătăți. Totul făcea parte din complicata boală. Săptămâna aceasta, era cu siguranță în creștere, fie din cauza noului medicament, fie a ritmului bolii.

— Vom discuta despre asta, îi răspunse ea. Lasă-mă să scot hainele din uscător. Mă poți ajuta la împachetat.

Întorcându-se în spălătorie, deschise ușa uscătorului și puse hainele calde, care miroseau a primăvară, în coșul de rufe de pe podea. Văzu bucata de hârtie pe care o scosese din pantalonii tatălui ei și o despături.

Era un desen, ceea ce era neobișnuit. Edward Dr. McDaniel fusese mereu un om al cuvintelor, nu al imaginilor.

Îndreptă hârtia pe uscător ca s-o poată privi mai bine. Desenul înfățișa o fereastră și o siluetă subțire care se uită prin ea. Silueta aceea părea a avea pistoale.

19.

În dimineața următoare, Casey se trezi gândindu-se la Gaitlin. Când termină dușul, se concentră asupra unei preocupări mult mai urgente, tatăl ei. Considera că ea și Jayne trebuiau să discute această chestiune. În drum spre serviciu o sună pe sora ei, iar Jayne fu de acord să o „strecoare” și pe ea în agenda din acea zi.

La douăsprezece treizeci, Casey coborî la cantina spitalului ca să ia prânzul împreună cu Jayne. O așteptă până la ora unu, iar cum Jayne nu apăru și nici nu răspunse pe celular, Casey se așeză la rând pentru o supă à la Sarge.

— Nu te-am văzut de zile întregi, comentă Sarge și-și trase nasul.

— Am fost ocupată. Am luat prânzul la pachet sau am mâncat biscuiți. Ai răcit?

— Probabil că mă încearcă o răceală.

În ciuda cozii de infirmiere de la sala de operații, din spatele ei, el nu se grăbi cu porția ei de supă.

— Ești prea ocupată ca să-l vizitezi pe bătrânul Sarge? Aștept în fiecare zi să-ți văd chipul frumos. Tu nu apari, îl dezamăgești pe Sarge.

El chiar părea a fi pornit.

— Nu mi-am dat seama că sunt atât de importantă pentru tine, spuse ea, luându-și castronul.

— Probabil că nu știi multe lucruri despre mine.

Sarge ținu castronul de plastic în așa fel încât ca să nu poate ajunge la el și-și trase din nou nasul.

Când îl privi în ochi, era ceva în expresia feței lui care nu-i plăcu. Își aminti imediat că-l văzuse în parcare în aceeași zi în care Gaitlin venise în biroul ei. Oare unde-l mai văzuse în ultimul timp pe Sarge? Vedea atâția oameni pe care-i cunoștea de la serviciu în afara biroului. Își stoarse creierii. La magazinul din incinta benzinăriei de unde lua benzină? Wal-Mart?

— Mulțumesc pentru supă.

Casey se întinse peste tejghea ca să ia castronul cu supă de la el.

— O zi bună.

El o privi plecând cu tava.

Când ajunse la casă, Casey își dădu seama că uitase să-i ceară crutoane, dar nu le voia atât de mult încât să se întoarcă și să-l vadă pe Sarge.

Plăti supa și sticla de apă și se îndreptă spre ferestre. Masa ei preferată era ocupată. Se așeză la cea mai apropiată masă liberă.

Sarge o cam speriase. Oare chiar se purta ciudat, sau fusese doar imaginația ei?

Mâncase jumătate din supă când Jayne apăru agitată, purtând o haină grea de iarnă, cu un fular lung de lână atârnând la spate.

— Îmi pare atât de rău, spuse ea, așezându-se cu zgomot pe scaunul din fața lui Casey în timp ce-și descheia haina.

— Te-am sunat, dar nu ai răspuns.

Jayne își puse geanta enormă în poală și scotoci prin ea.

— L-am pus mai devreme pe vibrații. Cred că am uitat să-l pun pe normal.

— Vrei să mănânci ceva? Nu am decât douăzeci de minute la dispoziție.

Casey se juca cu lingura de plastic în supă. Nu-i era atât de foame.

— Am o întâlnire cu familia unui pacient la unu patruzeci și cinci.

Jayne încă mai scotocea prin geantă.

— Nu-mi este foame. Am mâncat două gogoși și aproape că am băut un galon de cafea la întâlnire de dimineață. Aha. Scoase telefonul din geantă. Oricum, nu pot sta decât un minut. Am o tonă de lucru la birou. Știi cum este, cu cât mergem mai repede, cu atât rămânem mai mult în urmă. Deci, să vedem desenul.

Ea apăsa pe tastele telefonului, iar acesta, drept răspuns, țârâi.

Casey scoase bucata de hârtie din geanta atârnată de scaun, o despături și o împinse de-a lungul mesei.

Jayne studie imaginea pe care Casey o găsise în buzunarul pantalonilor tatălui lor. Privi în sus.

— Crezi că este o fereastră? Mie-mi seamănă a celulă cu zăbrele.

Casey se încruntă.

— Da, este o fereastră. Este ușa de sticlă din sufrageria mea, și nu faptul că tata este un artist prost mă îngrijorează. Mă îngrijorează că a văzut un bărbat cu două pistoale privind prin geamul meu.

Jayne puse telefonul jos, privind poza mai de aproape.

— Este și un palmier, îi arătă ea.

— Totuși, este un bărbat cu două pistoale în mâini, răspunse scurt Casey.

Jayne se lăsă pe spate în scaun, scoțându-și fularul de lână.

— Mă îngrijorează Charles Gaitlin, continuă Casey.

Jayne strâmbă din nas.

— De ce?

— Pentru că eu cred că mă urmărește și mai cred că-mi trimite desene prin poștă. Am fost la poliție.

— Poftim? De ce nu am aflat de asta până acum?

Jayne părea suspicioasă. Ca și cum nu ar fi crezut-o. Și chiar acesta era motivul pentru care Casey nu-i spusese nimic.

— Problema – și poliția a confirmat asta – este că nu am un caz. Nu am nicio dovadă reală.

— Ce te face să crezi că te urmărește și că-ți trimite desene prin poștă?

— Nu știu. Poate pentru că este un bărbat rău, dezgustător și răzbunător care bate femeile și-și omoară iubitele.

Jayne îi oferi una dintre privirile ei.

Casey gemu. Detesta să se simtă de parcă era mereu judecată de sora ei.

— Cred că-i este teamă că va fi arestat pentru omorârea iubitei lui, iar eu aș putea lua parte la condamnarea sa. Se lăsă pe spate în scaun, încrucișându-și brațele peste piept, apoi adăugă: Și ar trebui să-i fie, pentru că, dacă eu am un cuvânt de spus în asta, va merge la închisoare pentru tot restul vieții.

Jayne se încruntă.

— Deci ce are de-a face desenul tatei cu toate astea? Crezi că a fost Gaitlin la fereastră cu pistoalele îndreptate spre el? Se aplecă din nou asupra hârtiei, privind atentă. Arată ca cele cu șase butoiașe. Ca cele din filmele cu cowboy și indieni. Privi în sus spre Casey. Nimeni nu mai are astfel de pistoale. Criminalii trag cu automate, sau cel puțin semiautomate.

Casey privi afară pe fereastră. Copacii din spatele parcării erau gri și lipsiți de viață, crengile lor arătau ca niște brațe deschise, golașe. Se întoarse spre sora ei.

— Sunt foarte îngrijorată.

— Crezi că ar trebui să arăți asta poliției?

Jayne netezi hârtia cu palma.

— Ce rost are? Casey ridică din umeri. Vor spune același lucru pe care l-au spus și despre piesele de artă ale lui Gaitlin. Nu dovedește nimic. Nu seamănă cu Gaitlin sau cu oricine altcineva. Este o siluetă subțire. Și poate că tata nu a văzut un bărbat la geam; poate că a desenat ceva ce a văzut la televizor. Cine știe de unde a făcut rost de imagine.

— L-ai întrebat pe tata ce a desenat?

— Desigur. A spus că nu el a desenat-o și nu știe cum a ajuns în buzunarul lui. Casey apăsă ușor cu degetele pe masă. Nu sunt sigură ce trebuie să fac. Mă întreb dacă este timpul să ne gândim să-l trimitem la un centru de îngrijire cât timp sunt la serviciu sau să-i aduc pe cineva care să stea cu el.

— Este total contra acestei idei.

— Știu că este.

— Mi-a spus că vrea să meargă la centrul pentru pensionari să joace cărți.

Casey se încruntă.

— Când ai vorbit cu el?

— M-a sunat ieri.

— Te-a sunat? Nu te sună niciodată.

— Ei bine, m-a sunat, Casey, spuse Jayne ridicând un pic tonul. Spunea că vrea să meargă la centrul pentru pensionari și să joace cărți, dar că tu nu crezi că este capabil să meargă cu autobuzul sau să joace cărți.

— Nu am spus niciodată așa ceva.

Casey se întinse peste masă și recuperă desenul. Nu-i venea să creadă că tatăl ei o sunase pe Jayne pentru a se plânge de ea.

— Atunci, lasă-l să se ducă.

— Nu sunt sigură că-l vor primi.

— Lasă-i pe ei să-l evalueze. Pot stabili eu o întâlnire la centrul pentru pensionari dacă tu nu vrei.

— Nu este vorba că nu vreau, Jayne. Doar că… Casey întâlni privirea surorii ei. Nu locuiești cu el. Nu înțelegi… Lăsă fraza neterminată și tăcu.

— Știi ce cred eu? spuse Jayne încet, pe tonul său de psiholog. Cred că tata are dreptate. Ai intenții bune, dar îl sufoci.

Casey era surprinsă de lacrimile care-i înțepau pleoapele.

— Nu încerc să-l sufoc. Încerc să-l țin în siguranță.

Jayne își puse fularul de angora la gât. Nu-și dăduse haina jos.

— Hai să sunăm la Centrul pentru Pensionari, să stabilim o întâlnire, să-i lăsăm pe ei să-l evalueze și să vedem dacă vor să-l lase să vină cu autobuzul ca să joace cărți. Asta-l va mai scoate din casă – ceea ce-și dorește iar tu vei ști că este în siguranță. Există un serviciu care-l duce și-l aduce.

— Să vină și să plece singur cu autobuzul? Casey își trecu degetele prin păr. Nu știu. Sunt surprinsă că el chiar se gândește să-l lase singur pe Frazier. Cred că putem încerca.

— Minunat. Voi suna la centrul pentru pensionari.

Jayne se ridică.

— Nu, este în regulă. O voi face eu.

— Nu mă deranjează.

Din nou același ton.

— Știu că nu te deranjează.

Casey se ridică, luându-și geanta, apoi tava.

— Doar că va fi mai ușor pentru mine să stabilesc o întâlnire de la birou, unde pot vedea ce altceva mai am de făcut.

— Super. Trebuie să fug. Jayne ridică mâna. Celularul ei sună, iar ea scotoci prin geantă. Pa, mimă ea, fluturând din mână, în timp ce-și scotea telefonul din geantă și-l ducea la ureche.

— Pa, șopti Casey, mergând în direcția opusă.

•

— Cred că este o idee minunată ca tatăl tău să meargă la Centrul pentru Pensionari.

— Desigur că crezi asta. Trădătorule, îl acuză ea. Trădătorul Lincoln.

Întinsă pe o parte, cu fața spre el, pe covor, Casey ridică paharul cu vin. Tatăl ei se dusese la culcare, iar ei aveau sufrageria întunecată doar pentru ei. Lincoln aprinsese focul în șemineul folosit rareori, și acum stăteau amândoi lungiți în fața lui.

— Nu sunt un trădător. Ce mă face trădător?

— Toată lumea crede că este o idee minunată, în afară de mine, ceea ce mă face să par o nemernică.

El chicoti, mângâind-o pe păr și privindu-i chipul.

— Nu te face să pari o nemernică. Duci pe umeri mai toată greutatea îngrijirii lui Ed. Ești protectoare cu el. Nu este nimic greșit în asta.

— Sora mea crede că sunt *prea* protectoare. Își mută privirea, întâlnind-o pe a lui.

— Poate că ești, spuse el cu blândețe. Se aplecă înainte și o sărută. Asta te face să fii o fiică bună, nu una rea.

Îl sărută și ea.

— Chiar crezi asta? Gura lui era minunată lângă a ei. Caldă. Fermă. Sau spui ceea ce crezi că vreau să aud ca să fii invitat sus?

— Chiar cred că îți dorești ceea ce e mai bine pentru tatăl tău. Întotdeauna, spuse el cu fermitate. Vocea lui Lincoln deveni răgușită. Și da, sper să fiu invitat sus.

O sărută din nou, de data asta atingându-i partea interioară a buzei de sus cu vârful limbii.

— Hmmm, murmură ea, închizând ochii. Ai un gust bun.

El îi luă paharul cu vin, pe jumătate gol, din mână și-l puse deoparte, apoi se trase mai aproape ca să poată să stea față-n față.

— Tu ai un gust și mai bun.

O sărută din nou, încet, fără să se grăbească, în timp ce-i apăsa gura cu a lui, îi cuprinse cu palma sânul. Ea fremătă și se aplecă spre el, deschizând gura pentru a primi sărutul.

Lincoln își strecură mâna pe sub puloverul ei. Casey duse mâinile la spate pentru a-și descheia sutienul. Suspină împreună cu el în timp ce mâna lui caldă găsi greutatea sânului ei.

Încă sărutând-o, o împinse ușor pe spate. Casey își încolăci mâinile după gâtul lui și-l trase mai aproape în timp ce trăgea în sus de marginea puloverului ei. Vocea ei se transformă într-un suspin adânc când el își puse gura fierbinte și umedă pe sfârcul ei.

Casey gemu.

— Ar trebui să mergem sus.

— Mm-hmm.

Ea-și lăsă capul pe spate, închizând ochii, savurând senzația oferită de felul cum el sugea ușurel.

— Vorbesc serios.

— Și eu.

Îi frecă sfârcul excitat cu buricul degetului mare.

Ea-l prinse de mână. Să facă dragoste întinși în fața șemineului suna romantic, dar Casey tânjea după intimitatea dormitorului. Nu doar pentru că tatăl ei dormea la câțiva metri distanță, dar și pentru că aici se simțea expusă, chiar și cu storurile trase. Se simțea vulnerabilă.

Îl trase de mână în timp ce se ridica în genunchi. El o privi.

— Haide, șopti ea.

Își atinseră palmele. Se sărutară.

— Să aduc și vinul?

El se ridică în picioare și-i oferi mâna.

— Desigur.

— Primul care ajunge sus îl dezbracă pe celălalt, îi șopti el la ureche.

Casey porni.

•

Angel se uita la bucățile de hârtie pe care Charlie i le împinsese în față pe masa din sufragerie. Era atât de obosită încât abia își putea ține ochii deschiși. Tot ce voia să facă era să se bage în pat, sub cuvertura veche pe care bunica Naomi o făcuse pentru ea, și să doarmă. A doua zi dimineață trebuia să ajungă la muncă la ora șapte. Dar nu se întâmpla prea des ca Charlie să vrea să vorbească cu ea și era atât de drăguț. Chiar îi pregătise și o ceașcă cu ceai.

— Deci, poliția ți-a pus întrebări? Și ce dacă? Nu te-au arestat. Nici măcar nu te-au luat la interogatoriu. Nu înțeleg de ce-ți pasă de ceea ce spune ea.

Ea luă plicul de ceai, îl ridică, apoi îl lăsă din nou jos. Îi plăcea ca ceaiul de mușețel să fie tare, cu mult zahăr. Zahăr adevărat. Nu ca acela din pliculețe roz.

— Nu ai fost niciunde. Și Dumnezeu știe că nu i-ai trimis niciun desen prin poștă. Am văzut cât de prost desenezi.

— Este vorba de drepturile mele. Poliția, târfa aia nu are niciun drept să mă hărțuiască. Au venit chiar aici, în casa mea.

Ar fi vrut să-i reamintească faptul că era locuința ei, chiar dacă nu pentru mult timp dacă nu plătea chiria, dar își ținu gura.

— Cum să-mi găsesc o slujbă decentă când îmi este teamă că în orice minut ea va asmuți poliția pe mine? făcu el pe grozavul, parcă ar fi fost James.

— Nu poliția sau femeia aia te împiedică să-ți găsești o slujbă, Charlie. Știa că nu trebuie să-l forțeze, dar era adevărat. Nu poți găsi o slujbă pentru că nu ai încercat.

— Asta ar putea însemna o groază de bani pentru mine, scumpo. *Pentru noi.*

— Nu știu ce să spun despre un proces.

Angel ridică plicul de ceai din apa fierbinte, îl puse în linguriță și se folosi de ață pentru a stoarce ceaiul din plic. Toate astea sunau mult prea complicate pentru a crede că Charlie venise cu ideea. Privi deodată în sus spre el.

— Asta este cumva o altă combinație inventată de prostul de frate-tău pentru a face bani? Pentru că dacă așa este, Charlie, vei pierde. Tu mereu…

— De ce crezi întotdeauna că totul este ideea lui James? Nu ai deloc încredere în mine, iubito.

Ea-l privi cu colțul ochiului. Cunoștea privirea asta. Ceva nu era în regulă. Charlie îi putea spune „iubito” cât voia el. Întotdeauna mințea. Își putea da seama după felul în care mijea ochii. Mereu făcea asta atunci când mințea.

Dar nu servea la nimic să-l acuze. El doar va minți și mai mult. Și nu voia să se certe cu el. Nu în seara asta. Era prea obosită. Prea obosită să se certe. Prea obosită să fie lovită.

Pe lângă asta, nu voia să irosească singura noapte când era singură cu Charlie, certându-se cu el. Cu greu aveau parte de intimitate. În majoritatea nopților, James dormea pe canapea, dar se pare că el și iubita lui încercau să repare lucrurile sau ceva de genul acesta. În nopțile în care James era aici, Angel îl lăsa pe Charlie să se suie pe ea, dar îi spunea să nu facă zgomot. Însă în noaptea asta… în noaptea asta poate că va primi și ea ceva dacă nu-l enerva prea tare.

— Nu înțeleg cine sunt toți oamenii aceștia. Nu te cunosc.

Ea puse mâna pe hârtiile de pe masă.

— De ce le pasă lor că ți-au fost încălcate drepturile? Ei ce au la afacerea asta? Cât îi plătești?

— Ți-am spus, iubito, este gratis. Este o organizație care militează pentru drepturile cetățeanului.

Acum ea *știa* că minte. De unde să-i vină lui ideea cu organizația care militează pentru drepturile cetățeanului? Cu siguranță că nu din creierul lui cât o nucă.

Angel bău din ceai și se uită din nou la hârtii. Drepturi pentru Oameni, așa se numea grupul. Scria asta chiar în susul paginii. Charlie spusese că-i oferiseră un avocat care nu cerea bani. O mulțime de avocați făceau asta pretutindeni în țară. Tot ceea ce avea de făcut era să semneze hârtiile, iar ei se vor judeca pentru el. Dădeau în judecată pe oricine: pe târfa de la spital, poliția, chiar și statul. Charlie spusese că ei au zis că se poate face asta. Spunea că sunt bani la mijloc. Bani gratis.

Angel știa foarte bine că nu există asemenea lucruri, ca banii gratis.

— Nu știu, spuse ea suspicioasă. Dacă nu-mi sună bine, de obicei nici nu este bine. Trebuie să existe vreo chichiță.

— Nu există, îți spun eu. În țara asta, ești nevinovat până ți se demonstrează vinovăția. Nu au putut dovedi că eram vinovat de moartea Lindei, așa că mi-au dat drumul. Nu mă pot urmări peste tot după ce mi-au dat drumul. Așa scrie în Constituție.

Ea dădu hârtiile la o parte și mai luă o gură de ceai.

— Bine, dă-i în judecată. Dă-i pe toți în judecată. Sper să te îmbogățești. Chiar sper asta.

Lăsând cana jos, se ridică de la masă.

— Și când o vei face, vreau o mașină nouă, roșie. O Hyundai decapotabilă.

— Îți iau două. Una pentru tine și una pentru Buddy, pentru când va putea conduce.

Charlie se ridică și o cuprinse cu brațele.

— Dacă primești un milion de dolari, poți plăti ca Buddy să meargă la facultate, în loc să-i cumperi o mașină nouă. Niciun puști de șaisprezece ani nu are nevoie de o mașină nouă.

— Ce vrei tu, iubito. O sărută. Vom locui într-o vilă și vom avea servitoare. O vom angaja pe prietena lui James să ne frece toaletele.

Ea râse împreună cu el.

— Mă duc în pat. Vii?

El se întinse și-o ciupi de sfârc prin tricou.

— Desigur, iubito. Vin dacă te miști.

•

Casey aprinse lampa de lângă pat la intensitate mică, ca încăperea să fie scăldată de o lumină aurie. Întinsă pe spate, cu Lincoln deasupra ei, îi putea vedea ochii în semiîntuneric.

El îi susținu privirea de parcă putea pătrunde înăuntrul ei. Ea strânse buzele strivite de sărutări și gemu ușor, ridicându-și șoldurile pentru a-i veni din nou în întâmpinare.

Lincoln era un amant bun. Cel puțin așa credea ea. Nu făcuse sex decât cu alți doi bărbați, deci nu ar fi putut face comparații. Iar Billy nu putea trece drept iubit, nu-i așa?

Cu ochii pe jumătate închiși, Casey își plimbă mâna în jos, pe spatele lui Lincoln și peste fese. Era plăcut. Ca și restul trupului său tare, – dar nu prea musculos. Nu se ducea la sală, dar făcea destule treburi la ferma bunicilor să-i încât să aibă o formă de invidiat.

El se aplecă și o sărută, fără a-și mai mișca șoldurile.

— Hei, îi șopti el în ureche. Avea o voce groasă. Unde ești? Pari a fi la mii de kilometri distanță.

— Sunt chiar aici, spuse ea încet.

Îi mângâie obrazul, privindu-l în ochi.

— Da?

Ea-și ridică șoldurile, făcându-l să pătrundă mai adânc.

— Da.

El zâmbi și o sărută.

Își coborî coapsele, le ridică din nou, iar ea gemu de plăcere.

Intră din nou în ea. Casey își coborî mâinile pe spatele lui, trăgându-l mai adânc.

Lincoln o sărută pe frunte, dând la o parte părul umed. Mirosea atât de bine. A curat, dar nu a parfum masculin care făcea ca genunchii femeilor să se înmoaie.

Casey se împinse mai tare înspre el. Putea simți cum crește tensiunea adânc, în interiorul ei. Sexul însemna încredere, spusese terapeuta ei. Orgasmul era încredere absolută.

Casey nu știa dacă era gata să-i ofere lui Lincoln încrederea ei absolută, sau oricărui alt bărbat, dar era pregătită de orgasm.

Lincoln se mișca mai repede deasupra ei, iar ea-și lăsă mâinile să cadă pe pat, strângând cearșafurile. Simțea cum fiecare mușchi din trupul ei era încordat.

Era copleșită de mirosul lui Lincoln, care era fierbinte și transpirat, de greutatea trupului său peste al ei. Era atât de aproape…

Ridică picioarele și le strânse în jurul lui, întâmpinând șoldurile lui cu ale ei. Orgasmul lovi, brusc și dulce, iar Casey țipă, luându-și mâinile de pe pat pentru a-l îmbrățișa strâns. Lincoln își lăsă capul în scobitura gâtului ei, mai intră de două ori și termină.

Respirând anevoios, Casey se relaxă, lăsând brațele să-i cadă de-o parte și de alta. Tot trupul ei fusese atât de încordat cu un minut în urmă, iar acum avea senzația că plutea, plutea pe o plută într-o piscină.

Lincoln îi sărută tandru obrazul și se prăbuși deasupra ei.

Așteptă ca el să se dea la o parte, iar când o făcu, ea deschise ochii și-l văzu privind-o cu pasiune.

— Ce este?

— Tu, șopti el. Ești atât de frumoasă… și *gălăgioasă.*

Îngrozită, ea închise ochii.

— Oh, Dumnezeule! Crezi că ne-a auzit?

Lincoln râse și o sărută din nou înainte de a se rostogoli lângă ea.

— Nu ai fost *chiar atât* de gălăgioasă. Ușa este închisă. Și a lui la fel.

Ea-și acoperi fața cu mâna.

— Să nu-ți fie rușine. El își plimbă mâna pe burta ei dezgolită. Îmi place să te aud. Îmi place să știu că îți face plăcere.

— Oh, îmi face plăcere, cum să nu, spuse ea din spatele mâinii, chicotind.

El se uita din nou la ea. Așteptând.

Ea-și coborî încet mâna și-l privi în ochi.

— Îmi pare bine că ne-am cunoscut, Casey, șopti el.

Îi mângâie obrajii cu încheieturile degetelor, iar ea întoarse capul, bucurându-se de senzația mâinii lui pe pielea ei.

— Mă bucur că m-ai primit în viața ta. Eu… eu simt că există ceva special între noi. Ca și cum… nu știu.

Ea îi zâmbi. Era bucuroasă că el nu spusese că o iubește. Nu știa dacă era pregătită pentru asta. Dar îi plăcea tonul vocii lui. Îi plăcea ideea că poate ceea ce se petrecea între ei îl speria un pic și pe el. Casey mereu visase să se căsătorească și să aibă copii. Acest vis devenise obscur în ultimul an, dar acum viața ei părea plină de posibilități.

20.

Adam se lăsă pe spate în scaunul din biroul de acasă și-și masă ceafa. Lucrase la un caz ore bune. Indiferent din ce unghi ataca problema, ajungea la aceeași concluzie. Cazul, care trebuia prezentat la tribunal luni dimineață, era distrus. Primul secund al șerifului căruia îi fusese repartizat cazul eșuase în a oferi dovezi clare, într-un mod pe care toți cei prezenți în sala de judecată îl vor considera ca fiind oportun.

Se uită la Rolex. Un cadou de la bunicul său când el absolvise Facultatea de Drept. Era cel mai de preț bun al său și nu pentru că era un Rolex, ci pentru că i-l dăduse bunicul, împreună cu laude. Din partea lui Adam putea fi și un Timex; aprecierea era cea care conta.

Totuși, Rolexul fusese un cadou destul de scump, venind din partea lui Adam Preston sr., care, la vremea sa, fusese considerat un pic cam avar; un zgârie-brânză, cum se spunea acum. Trăise sobru toată viața sa, cheltuind puțin, economisind mult. Știa când o afacere era profitabilă și adesea profita de oamenii aflați la pământ și fără noroc, mai ales în domeniul imobiliar. De-a lungul anilor, acumulase case și proprietăți.

De aceea era atât de bogat, obișnuia să spună mama lui Adam, deși cu un pic de amărăciune în glas pentru că era atât de avar. Când starea lui de sănătate începuse să se deterioreze, Adam Preston sr. insistase ca Adam să vândă proprietatea; voia să vadă suma mare de bani pusă la bancă și declarațiile de investiție înainte de a muri, spusese el. Și era o sumă mare. Vânzarea ultimului apartament de lux al bătrânului, din Florida, tocmai se încheiase. Singura proprietate rămasă era o fermă din Roxana, la câteva minute de plajă, pe care bunicul său, într-un act neobișnuit de generozitate, i-o cedase lui Adam.

Ferma era într-o stare deplorabilă, dar pământul valora o avere. Adam știa că ar trebui să-l vândă cât timp piața de dezvoltare era fierbinte, dar sentimentalismul îl împiedicase să facă asta. Copil fiind, petrecuse verile acolo, punând întrebări bunicului său în grădină, învățând secretele creșterii unor roșii zemoase și a celui mai dulce porumb. La paisprezece ani, Adam își luase prima slujbă – debarasa mese într-un restaurant din Fenwick Island – și pedala la bicicletă câte cinci mile zilnic. Mama sa protestase cum că era prea departe pentru ca un băiat să meargă cu bicicleta, dar Preston sr. o

convinsese și Adam își păstrase slujba. Bunicul nu se oferise niciodată să-l ducă sau să-l ia cu mașina de la slujbă, în acea vară, nici în zilele ploioase, nici în dogoarea amiezii. A fost cea mai grozavă vară din câte-și amintea Adam. În august, el și bunicul culeseseră roșiile și făcuseră conserve. Făcuseră cel mai dulce sos de roșii pe care-l gustase vreodată Adam.

Ceva zăngăni lângă fereastra biroului, și Adam, speriat, privi în sus. Nu fusese de acord să-și acopere ferestrele nicăieri în casă, decât în dormitoare. În ciuda a ceea ce credea mama lui, îi plăcea să fie dezgolite. Îi plăcea felul în care lumina se revărsa pe podeaua de lemn de culoarea nisipului și pe piatra de calcar, în toată casa. Chiar și iarna era frumos. Poate chiar mai frumos iarna, pentru că lumina părea atât de… mirifică.

Adam auzi din nou zdrăngănitul, se ridică din scaun și se duse la fereastră. Lumina venea din spatele lui, de pe birou, iar plaja era întunecată, așa că nu putea distinge nimic. Dar ceva nu era în regulă. Își masă din nou ceafa și ieși din cameră, pe hol.

Planul casei era pe dos decât al majorității locuințelor. Bucătăria spațioasă, sufrageria și biroul erau toate la cel de-al doilea etaj, cu un balcon enorm care le înconjura. Cele patru dormitoare și camera media se aflau la primul etaj, iar spălătoria, un duș și o debara, la parter. Casa fiind construită pe piloni, al doilea etaj era de fapt cu trei niveluri mai sus, oferind o priveliște spectaculoasă în timpul zilei.

Intră în bucătărie și aprinse lumina. În încăpere se auzea ecoul pașilor lui. Era trecut de miezul nopții, prea târziu pentru o gustare, dar amintirea sosului de roșii făcut de bunicul său îi făcuse foame. Sandviciul uscat, cu ton, pe care-l mâncase la clinică la ora șapte, părea a fi o amintire îndepărtată. Deschizând frigiderul, privi către ușile mari din sticlă care dădeau spre balconul de sus.

Fâlfâitul se auzi din nou. Poate un oblon slăbit? O șindrilă? Adam nu avea nicio idee. Nu era nici pe departe un bun gospodar.

După ce luă o bucată de brânză fină, învelită în plastic, și un măr verde, închise ușa frigiderului și puse gustarea pe blatul de marmură. În timp ce se îndrepta spre dulapul mai îndepărtat ca să ia un tocător, privi spre partea întunecată a ferestrelor și a ușilor de sticlă.

Oare era cineva pe ponton?

Lăsă tocătorul de bambus și cuțitul pe blat și se duse la ușă. Puse mâna pe mâner. Îl învârti. Era încuiat.

Rezistă tentației de a-l deschide. Dacă era cineva pe ponton, la trei etaje distanță de pământ, nu avea de ce să-i deschidă ușa intrusului. În schimb, se întinse și apăsă pe comutatorul de pe perete. Luminile se stinseră în bucătărie, lăsându-l în întuneric.

În timp ce aștepta ca ochii să i se obișnuiască, își dădu seama că i se ridicase părul pe ceafă. Îl frecă. Nu se speria ușor, dar cu siguranță acum era neliniștit. Privi prin geam.

Lampa de siguranță lumina de-a lungul casei, învăluind debarcaderul într-un gri-închis. Încet, apărură siluetele. Distinse pe balcon grămada de scaune acoperită cu plastic, grătarul acoperit și prins de grilaj, și o masă în colț.

Privi înapoi spre grămada de scaune. Apoi, realizând că văzuse mișcare, își mută din nou privirea spre masă. Era ceva acolo, sprijinit de balustradă. Poate o persoană ghemuită? Umerii, părul… Miji ochii.

Era cineva acolo. Părul lui sau al ei părea a fi lung și flutura în vânt.

Deodată, inima lui Adam bătu mai repede. Fără să scape din ochi silueta de pe ponton, păși spre perete și ridică încet receptorul. Se duse în fața ușii și privi butoanele luminoase de pe receptor.

Dar înainte de a suna la poliție trebuia să știe la ce se uita.

Cu inima mai să-i sară din piept, cu receptorul în mâna stângă, el întinse mâna dreaptă spre panou. Încercă să-și amintească ce întrerupător din cele patru aprindea luminile pe ponton. Nu voia să facă o greșeală și să aprindă luminile în bucătărie.

Apăsă pe cel de-al doilea buton. Lumina invadă imediat pontonul… și mopul sprijinit de balustradă, cu cârceii lui de bumbac fluturând în vânt.

Apăsând receptorul la piept, Adam reuși să chicotească.

Stinse luminile de pe balcon și le aprinse pe cele din bucătărie.

Un mop. Nici măcar nu știa că are unul. Menajera probabil că-l lăsase ieri afară, iar el nu-l observase.

Simțindu-se aiurea, puse receptorul la loc în furcă și luă tocătorul pentru a-și tăia gustarea. Auzi din nou zornăitul, dar continuă să taie mărul felii. Probabil că era vreo țeavă sau vreun oblon slăbit. Va chema un meseriaș mâine.

În timp ce stingea luminile din bucătărie, luând brânza și mărul cu el, Adam mai aruncă o privire peste umăr, spre ferestre. Tot i se părea că era cineva acolo. Parcă cineva îl urmărea.

Desigur că era ridicol. Nu era nimeni acolo. Doar un mop.

*

Când Casey coborî la parter luni de dimineață, la șase treizeci, tatăl ei se afla deja în bucătărie. Era încă înfofolit în haina sa și avea bastonul în mână pentru că-l scosese pe Frazier afară.

— Te-ai trezit devreme.

— Am o zi plină. El își descheie haina. Vine autobuzul să mă ia. Mă duc să joc cărți. Și să înot. Știi, au și piscină. Înoată miercurea.

— Tată, ține minte că este doar o perioadă de probă. Vom vedea ce va fi miercuri.

Când Casey sunase la Centrul pentru Pensionari, vineri, doamna Poppy, o membră a personalului, spusese că aveau o contramandare și că ar fi încântată să o cunoască pe ea și pe tatăl ei. Politica lor era să nu aibă o evaluare de la doctor decât dacă simțeau că este necesar. Voiau să tragă propriile concluzii, îi explicase doamna Poppy.

Ed se comportase foarte bine în acea după-amiază. Identificase ziua, data, actualul președinte al Statelor Unite și masa de aer cald care trecea prin Texas Panhandle. Doamna Poppy îl găsise fermecător. Îl acceptase pe o perioadă de probă pentru un program pe care-l numeau „semi-supravegheat”. El va semna la venire și la plecare la recepție. Va fi încurajat să participe la programe și activități și va fi monitorizat de o echipă de angajați.

Casey nu se decisese dacă era ușurată sau mult mai îngrijorată decât înainte. Tatăl ei se comportase atât de normal în ultimele zile încât ea începuse să se întrebe dacă nu cumva Jayne avusese dreptate. Poate că medicamentele chiar își făceau efectul, iar ea era prea protectoare cu el, exagerându-i slăbiciunile.

Sau poate Casey era doar nebună.

— Vrei niște cafea? întrebă ea.

— Nu. Trebuie să verific vremea.

Ieși din bucătărie, cărându-și haina.

— Aerul în Carolina este din unt de arahide și jeleu.

Deci nu era *complet* nebună.

•

Casey sunase pe la jumătatea dimineții ca să vadă ce făcea tatăl ei și fusese informată, de către doamna Poppy, că era în camera pentru meșteșuguri făcând un cadou de Crăciun, și că avea o primă zi excelentă. Când o sună pe Jayne pentru a-i spune noutățile, aceasta îi oferi cunoscuta

replică „Ți-am spus eu” și apoi îi invită vineri seară, la cină, de ziua lui Joaquin. Pregătea mâncarea lui preferată, iar Lincoln era și el invitat.

Acum, Casey stătea pe veranda din față, înghețând de frig și așteptându-l pe tatăl ei. Vântul lovea colțul casei, suflându-i fularul peste față. Frazier mergea pe lângă ea, la fel de nerăbdător să-l vadă pe Ed ca și ea.

În cele din urmă, văzu camioneta dând colțul. Intră pe alee, iar Casey, escortată de boxer, ieși în întâmpinarea tatălui ei. Camioneta se opri. Portiera se deschise și apăru Ed.

— O seară bună, domnule McDaniel, spuse șoferul.

Ed nu răspunse.

— Mulțumesc, îi spuse Casey șoferului și-i făcu cu mâna.

Închise portiera camionetei în urma tatălui său, îl luă de braț și-l conduse spre veranda din față.

— Deci, tată, cum a fost?

— A fost bine.

Câinele sărea în fața lui, iar Ed îl mângâie.

— Nu am jucat cărți.

— Oh, ce dezamăgire.

— Marți și joi se joacă cărți. Așa a spus Kate. Nu m-au lăsat să schimb postul la televizor și nu am văzut deloc prognoza meteo.

— Asta se poate remedia. Cine este Kate?

— Trebuie să ai un partener pentru bridge. Nu pentru pocher. Kate spune că va fi partenera mea dacă vreau să joc bridge. I-am spus că mă mai gândesc.

Casey râse. Tatăl ei era atât de vorbăreț. Niciodată nu fusese prea comunicativ. Traversară veranda.

— Tată, cine este Kate?

El o privi.

— Care Kate? Este frig afară.

Păși în fața ei, deschise ușa și așteptă ca Frazier să intre în casă înaintea lui.

— Deci, vrei să te mai duci? Mâine? întrebă ea. Jocul de cărți este marțea.

El se îndreptă spre spălătorie, desfăcându-și fularul și scoțându-și căciula de lână.

— Kate a spus că va fi partenera mea.

Casey ajunse în fața tatălui ei și întinse mâna.

— Dă-mi mie asta. Și haina. Tu și Frazier duceți-vă și verificați prognoza meteo. Televizorul este deja deschis. Avem chili la cină. L-am preparat în dimineața asta.

Telefonul sună.

— Sună telefonul, spuse Ed și plecă.

Casey rămase o clipă pe loc.

— Mulțumesc, tată.

În drum spre spălătorie, luă telefonul de pe blatul din bucătărie.

— Alo.

— Bună. Era Lincoln.

— Bună și ție. Doar nu ai ajuns deja acasă?

Ea zâmbi, încântată să-i audă vocea. Nu vorbiseră de noaptea trecută.

— Nu, sunt încă la muncă.

Casey detectă ceva în vocea lui.

— Ce s-a întâmplat?

Atârnă în cuier haina și căciula tatălui ei, una câte una.

— Nu ar trebui să dau acest telefon. Stau afară, pe trotuar, și-mi îngheață fundul de mor.

Era evident că era supărat. El nu înjura niciodată.

— Bine. Acum o speriase un pic. Atunci spune repede. Ce s-a întâmplat?

— Nu poți spune *absolut* nimănui. *Nimănui.* Nici măcar amicului tău care-i asistent de procuror. Nu ai idee ce granițe trec eu acum. Nu am dat acest telefon.

Era prima dată când îi dădea de înțeles că știa că ea îl cunoaște pe Adam Preston. Faptul că se referise la el ca fiind amicul ei era un pic ciudat. Era gelos pe prietenia lor?

— Am înțeles, Lincoln. Ea-și scoase haina. Nu ai sunat.

— Există un proces pe rol. Unul mare. Tu ești unul dintre inculpați, împreună cu poliția statală din Delaware, poliția din Georgetown, spitalul, statul Delaware și alții.

— Glumești. Cine mă dă în judecată? Cine mă dă pe mine în judecată, și statul?

— Noi am fost anunțați din amabilitate, pentru că firma noastră l-a apărat pe client în cazul Lindei Truman.

— Gaitlin mă dă în judecată? Pentru ce?

— În mare, hărțuire, dar pretinde că l-ai împiedicat să obțină o slujbă. I-ai ruinat relația cu iubita. I-ai cauzat insomnie. Se pare că este o lungă listă cu

reclamații. Vrea despăgubiri.

— Eu îl hărțuiesc? Glumești. Era atât de furioasă încât practic țipa în telefon. Și ce are asta de-a face cu spitalul? Nu are niciun sens.

— Chestiile astea nu trebuie să aibă sens. Dar în acest caz, este de fapt o veste bună pentru tine, pentru că avocații spitalului te vor apăra.

— Lincoln, tot nu înțeleg. Am depus o plângere împotriva lui la poliție. Cum aș putea să-l hărțuiesc eu?

— Nu mi-ai spus că te hărțuiește, îi spuse Lincoln la telefon. Ce a făcut? Când ai fost la poliție?

Ea expiră, punând haina în cuier.

— Poveste lungă. Nu voiam să te implic. Încă nu vreau asta. Probabil că firma ta va fi nevoită să-l apere din nou în cazul Truman, așa că să nu facem asta.

Intră în bucătărie. În aer plutea mirosul condimentat de roșii, chimion și ardei iute.

— Cât de curând voi afla că sunt dată în judecată?

— Pe la jumătatea săptămânii, probabil. Miercuri. Joi. Dar vorbesc serios, Casey. Asta ar putea fi o porcărie. Cumva, îi are în spate pe cei de la DO. Doi avocați au zburat din Dayton în această dimineață.

— DO? Dădu capacul de pe oală la o parte și aroma deveni mai puternică.

— Drepturi pentru Oameni. Un grup de activiști pentru drepturile cetățenilor.

Casey luă o lingură de lemn din sertar.

— Glumești. Cred că sora mea le trimite bani.

— Uite ce e, trebuie să plec. Secretara mea îmi face semne cu mâna pe fereastră. Voiam doar să te pun în gardă. Te sun diseară?

— Desigur.

Casey închise telefonul. Ca și Lincoln, ea nu înjura prea des. Fusese crescută într-o casă unde niciunul dintre părinții ei nu înjura. Tatăl ei spusese mereu că existau metode mult mai elocvente de a te exprima. Dar, uneori, nimic nu suna mai bine ca o înjurătură bună.

— Nenorocitul dracului, mormăi ea.

•

Angel ieși în vârful picioarelor din camera lui Buddy, închizând ușa în urma ei. De ieri după-amiază avea febră. Când îl luase aseară de la Shonda, pielea lui parcă luase foc. Apoi ajunsese acasă și aflase că Charlie nu plătise

factura la lumină sau la telefon, dar că luase banii pe care-i lăsase ea pe masă.

Buddy se simțea mai bine astăzi, dar Angel încă mai trebuia să-l țină acasă; nu voia s-o îmbolnăvească și pe fetița Shondei. Sora ei nu fusese prea fericită când ea o sunase să-i spună că nu poate veni la lucru cu doar două săptămâni înainte de Crăciun, dar când Angel fusese de acord să lucreze ore suplimentare în weekend, Amber se mai calmase un pic.

Frântă, Angel o luă pe hol, spre sufragerie. Nu-l privi pe James care stătea lungit pe canapea în timp ce ea trecea prin fața televizorului. Venise acasă pe la trei. Spunea că nu știe unde era Charlie și că nu știa nimic despre banii pentru facturi.

Lui Angel chiar nu-i păsa unde era Charlie, dar când va veni acasă, se va răfui cu el. Ori se va îndrepta, ori va pleca. El și fratele lui. Nu avea de gând să trăiască astfel. Nu avea de gând să-și crească astfel băiatul.

— Dă-l mai încet sau închide-l, îi spuse ea lui James.

El se uita la o cursă de camioane.

El luă telecomanda, dar ea nu auzi volumul scăzând. Ea se aplecă pentru a ridica un ciocan de plastic care făcea parte din setul de unelte ale lui Buddy.

— M-ai auzit? Ți-am spus să-l dai mai încet.

— Îl dau, îl dau, mormăi el. Hei, știi ceva de Charlie?

Aruncă ciocanul în cutia de carton de lângă canapea, care servea drept ladă de jucării. Angel văzuse la Wal-Mart o ladă de jucării frumoasă, cu roșu și albastru, pe care spera să i-o poată lua lui Buddy de Crăciun. Totuși, faptul că lipsea astăzi de la muncă îi va distruge bugetul pentru săptămâna asta. S-ar putea să însemne că nu va mai exista nicio ladă de jucării.

— Dacă știu ceva de el? Ai auzit telefonul sunând? La naiba, nu, nu știu nimic de el.

— Ai o gură spurcată, știi asta, Angel? Îi spun mereu lui Charlie, trebuie să te facă să fii mai atentă ce scoți pe gura aia.

Angel își înghiți răspunsul. Avea sentimentul că în preajma lui James trebuia să aibă grijă. Poate că Charlie o lovea din când în când, dar știa că nu ar răni-o foarte tare. Dar James? James era greu de citit.

Dumnezeule, nu ar fi trebuit să se îmbete în seara aia. Nu ar fi trebuit să se culce cu James.

La televizor, un camion își ambală motorul.

— Ți-am spus să-l dai mai încet.

Ea se duse în bucătărie. Masa și dulapul erau pline cu vase murdare. James pregătise spaghete pentru cină seara trecută, când ea refuzase să gătească. Stropise cu sos de roșii aragazul, peretele și dulapul.

Camionul de la televizor se auzi mai tare. Fanii țipau și un prezentator îi încuraja strigând.

Angel udă o cârpă de vase cu apă caldă, în chiuveta din bucătărie. Abia șterse dulapurile și pusese vasele murdare în chiuveta plină cu apă fierbinte, când auzi pe cineva bătând la ușă.

— Răspund eu! țipă James.

Cu cârpa de spălat vase în mână, Angel se duse la fereastră și trase cu ochiul. Gemu. Era Drina, iubita de ocazie a lui James.

Angel nu o prea plăcea. Nu că ar fi avut ceva împotriva hispanicilor, dar Drina era cea mai mare ipocrită. Putea fi superdulce și drăguță cu tine, iar apoi să spună că ești o târfă, când era cu prietenii ei. Angel o avertizase pe Drina în urmă cu câteva săptămâni să nu-i apară în cale și în casă. Era surprinsă că era aici.

Angel lăsă perdeaua și se întoarse la vasele murdare. Îl auzi pe James deschizându-i Drinei.

— Ce faci aici, iubito? Voiam să te sun mai târziu.

— Nu mă lua pe mine cu iubito, *chico,* spuse Drina, acoperind zbârnâitul camioanelor.

Angel nu-i putea vedea din locul în care stătea, dar și-o putea imagina pe Drina cum tăbărâse pe James. Hispanicile se pricepeau la asta, mai ales scârbele, iar Drina era cu siguranță o scârbă.

— Hei, doarme copilul, spuse James.

— Ei bine, *mi niños* sunt în mașină, așa că ascultă-mă. Îmi vreau banii.

— Ce bani?

— Banii pe care i-ai furat de la mine. Banii pe care mi i-ai luat din geantă când eu făceam pipi după ce tu te-ai dat în bărci seara trecută, *chico.*

— Ssst. Vorbește mai încet.

— Nu mă atinge! Nu o face!

Angel puse încet un bol pentru cereale în apă și ciuli urechile.

— Ți-am spus, nu iei ce-i al meu. Nu iei ce am câștigat ca să-mi hrănesc copiii. Ai înțeles? Nu frec toaletele oamenilor ca tu să-mi iei banii. Ai auzit ce-a spus Drina?

— Drina, jur…

— Nu glumesc, *chico.* Dacă mai faci asta vreodată, o să-ți pară rău.

— Și ce-ai să faci, suni la poliție? întrebă James pe un ton arogant. Pentru că dacă o faci, le voi spune tot despre faptul că lucrezi în casele bogătașilor ălora…

— Nu, *loco,* nu voi chema poliția, îl întrerupse Drina disprețuitor. Dar îți vei dori să o fi făcut.

Angel auzi ușa deschizându-se, apoi trântindu-se. Un minut mai târziu, camioanele se auziră și mai tare. Ea zâmbi. Poate că o plăcea pe Drina mai mult decât crezuse.

21.

Îl aștept pe ponton. Este frig și se zăresc doar câțiva oameni. Cei care înfruntă elementele naturii merg cu capetele-n jos, pășind grăbiți, înfofoliți în haine, căciuli, glugi care le obstrucționează vederea.

Nu mă va vedea nimeni. Nu mă va remarca nimeni. Arăt ca ei.

Stau pe o bancă cu fața spre ocean. Valurile se ridică și se sparg în munți groși și albi de spumă. Se apropie un front de aer rece. Am văzut asta pe Canalul Meteo. Ca și Ed, îmi place să urmăresc prognoza meteo dimineața când îmi beau cafeaua. Îmi place să știu câte grade vor fi în acea zi ca să mă pot îmbrăca corespunzător. Îmi place să știu care este temperatura în Puerto Vallarta. Fără niciun motiv. Sunt doar curios. Sunt un om curios.

Aud pași în spatele meu, dar nu mă întorc. El știe că trebuie să stea în spatele meu. Știe că nu trebuie să se uite îndeaproape sub gluga mea. În ciuda prostiei lui, pare să simtă că sunt periculos. Rozătoarele nu sunt deștepte, dar recunosc pericolul. Mă gândesc la el ca la un rozător. Un rozător cu puțin păr.

— Ce crezi că faci? spun eu.

— Nu știu despre ce vorbești.

El își trage nasul.

Îmi încleștez mâinile acoperite de mănușile de piele, dar nu ridic mâna la el. Știu mai bine ce și cum. Sunt încă într-un loc public.

— Furi din case.

— Eu nu…

— Liniște, îi ordon cu o voce joasă.

Tace. Știe că sunt furios. Știe că nu e indispensabil.

— Faci ceea ce te-am angajat eu să faci și nu te bagi în belele. Ai înțeles?

— Am înțeles.

Îmi relaxez mâinile. Îmi îndoi degetele. Furia nu este bună. Nu are niciun scop. Mereu îmi place să acționez cu un scop. Să vorbesc cu scop. Vorbesc acum cu nătângul ăsta cu un scop.

— Cui i-ai spus despre mine?

— Nimănui.

— Iubitei tale?

— Ei nu-i spun nici de un rahat.

Mă crispez auzind limbajul lui vulgar.

— Recunoști că ai o treabă bună aici, așa-i? Te plătesc bine.

— Da. Desigur.

Își trage din nou nasul.

Mă gândesc să-i ofer o batistă, dar gândul că mucii lui s-ar putea afla pe o bucată de pânză a mea mă dezgustă în asemenea hal încât nu o fac.

— Te plătesc destul? Destul cât să-ți întrețin obiceiul de a te droga?

El ezită. Își târăște picioarele. Îmi imaginez că poartă un hanorac și că mâinile lui sunt vârâte în buzunarele pantalonilor; nu este destul de deștept încât să poarte haină și mănuși.

— Plătești destul, spune el.

— Înțelegi că nu poți spune nimănui. Încerc să vorbesc limpede ca să mă înțeleagă, chiar și cu IQ-ul său limitat. Dacă spui cuiva, știi ce se va întâmpla?

— Nu voi fi plătit.

Vocea lui aproape că se pierde în șuieratul vântului.

— Nu, spun eu. Te omor.

El pleacă. Îl las să plece.

Mai stau un minut, așteptând până ce el ajunge la bulevardul Rehoboth. La mașina lui. La un bar. Oriunde, departe de mine. Este un gunoi, iar eu urăsc ideea că trebuie să am de-a face cu oameni ca el în fiecare zi.

Înadins mă gândesc la ceva mult mai plăcut. Mă gândesc la Maury și la cum evoluează relația noastră. De când am aflat despre realizările lui, l-am admirat. Am vrut să-l întâlnesc. Poate, la un anumit nivel, să *fiu* el, cel puțin atunci când lucrează.

Acum, că am stabilit o relație de prietenie, îmi doresc atât de mult să-i fac o vizită. Și știu că și el vrea să mă vadă. Îmi pot da seama din scrisorile lui că este nerăbdător să mă întâlnească. Că acum mă vede ca pe un învățăcel merituos, dacă nu cumva egalul său. L-aș putea vizita destul de ușor. Nimeni nu ar bănui nimic.

Dar știu că trebuie să am răbdare. Că nu trebuie să existe contact fizic atâta timp cât rămâne încarcerat. Nu este sigur pentru el. Cu siguranță că nu este sigur nici pentru mine.

Asta nu înseamnă că nu-i pot cerceta felul de a gândi.

•

— Ce e chestia asta pe care am văzut-o în ziar, cum că ești dată în judecată, surioară?

Joaquin, care tocmai intrase pe ușă, veni în spatele lui Casey și-i puse mâinile pe umeri.

Ea întoarse capul și-l privi.

— Crezi tot ce citești în ziare? Îl trase-n jos ca să-l poată săruta pe obraz. La mulți ani, sărbătoritule!

Lincoln se ridică de pe locul de lângă Casey.

— La mulți ani! Mulțumesc de invitație.

Scutură mâna cumnatului ei.

— Mulțumesc că ați venit.

Joaquin ocoli canapeaua, luând un biscuit și o bucățică de brânză de pe platoul pe care Jayne îl pusese pe măsuța de cafea.

Lincoln se așeză la loc.

— Hei, nu ratez niciodată șansa de-a mânca tort.

— Bună, Ed. Joaquin rontăia din biscuit. Am auzit că ai petrecut o săptămână frumoasă la Centrul pentru Pensionari.

Ed privea la ecranul mare al televizorului în fața căruia își trăsese scaunul. Casey își dădu seama că îl auzise pe Joaquin, dar că-l ignora. Tatăl ei nu dorise să vină la petrecerea zilei lui de naștere. Spusese că vrea să stea acasă cu Frazier. Începea să se întrebe dacă nu ar fi trebuit să-l lase.

Joaquin se întoarse spre Casey și Lincoln.

— Jayne este în bucătărie?

Casey încuviință dând din cap.

— Dar nu avem voie să intrăm. Ea și copiii pregătesc cina pentru ziua ta de naștere. Am înțeles că tortul are glazură de levănțică și un dinozaur verde deasupra. Creația fiului și a fiicei tale.

— Atâta timp cât are gust bun… Mai luă un biscuit. Serios acum, ce e cu procesul acela? Ziarele l-au făcut să pară o chestie importantă, că au fost încălcate drepturile constituționale. Oameni inocenți sunt persecutați, și tot așa.

Ce se întâmplă? De ce nu-ți întrebi soția?, ar fi vrut ea să spună. *Ea susține organizația aia.* În timp ce se gândea la un răspuns mai bun, Lincoln îi sări în ajutor:

— Nu este o idee bună ca ea să vorbească despre asta, Joaquin. Spitalul o reprezintă; este mult mai complicat decât crezi. Se întâmplă mereu oamenilor cu profesia lui Casey, dar trebuie să păstreze detaliile pentru ea. Înțelegi.

— Desigur, desigur.

Joaquin fusese consilier pentru adolescenții cu probleme, mulți dintre ei îndreptându-se spre închisoare. Probabil că înțelegea. Și era mult mai puțin de stânga decât era Jayne. Era psiholog pentru că-și dorise să-i ajute pe oameni, dar nu era atât de naiv încât să creadă că *toți* erau inocenți sau puteau fi salvați. Casey se gândi că era interesant că Jayne și Joaquin aveau o căsnicie care funcționa, în ciuda faptului că adesea aveau păreri atât de diferite. Dar Joaquin era calm. Ca și Casey, uneori era de acord să fie în dezacord cu Jayne.

Un zgomot tare răzbătu din bucătărie, iar Joaquin privi spre Casey și Lincoln. O puteau auzi pe Jayne pedepsindu-l aspru pe unul dintre copii.

— Ai nevoie de ajutor, iubito? strigă Joaquin. Cina miroase minunat.

— Stai acolo! țipă Jayne din bucătărie.

Se mai auzi un zgomot tare, de parcă ceva căzuse pe podea. De data asta, fu urmat de un sunet de sticlă spartă.

Casey se ridică de pe canapea.

— Jayne?

— Să nu îndrăznești să vii aici, o amenință ea. Mă descurc. Știu că voi doi nu credeți că sunt capabilă să pregătesc o cină reușită, dar sunt.

Casey se așeză la loc, privindu-l cu ochi mari pe Joaquin.

Lincoln zâmbi, ridicându-se de pe canapea.

— Ce ați spune dacă m-aș duce eu să văd dacă are nevoie de o mână de ajutor? Nu mă va da afară, încă sunt considerat *oaspete.* Ridică din sprâncene.

— Dacă aruncă cu ceva, lasă-te jos, îl avertiză Casey, aplecându-se peste capătul canapelei ca să se asigure că are celularul pornit. Era de gardă în acest sfârșit de săptămână, iar nopțile de vineri puteau fi aglomerate, mai ales în decembrie.

Din nefericire, în timpul sărbătorilor de Crăciun, se înregistra o creștere a consumului de alcool, a accidentelor de mașină și a violențelor domestice.

Episodul din *Povești furtunoase* se auzi mai tare la televizor.

— Tată, dă-l mai încet, spuse Casey.

Ed ținea strâns telecomanda, dar sonorul nu scăzuse.

Joaquin zâmbea.

— Vrei să vezi ce mi-am cumpărat de ziua mea?

Ea ridică din umeri.

— Desigur.

Îl urmă în hol, și apoi în camera micuță pe care o foloseau drept birou. Ca fiecare încăpere din casă, orice suprafață, inclusiv podeaua, era plină de ziare, genți și jucării.

Se duse în spatele biroului, la un dulap de metal pentru pistoale unde-și ținea carabinele și puștile de vânătoare. Luă o cheie de deasupra capului său, iar Casey îl privi cum descuie ușa solidă.

Ei nu-i plăceau armele, dar știa că Joaquin era pasionat de vânătoare. Se gândi că-i putea admira pasiunea, dar nu sportul în sine.

El luă o cutie de lemn de pe raftul de sus, o puse pe un teanc de *Reader's Digest* de pe birou și o deschise.

— Un tip de la clubul meu de vânătoare mă sâcâie de luni de zile să încerc să trag la țintă.

Casey privi spre arma pe care el o scosese din cutie.

— Este frumoasă.

— Este destul de simplă, o Ruger Mk 2.A.22 semiautomată. Un pistol numai bun cu care să începi.

— Deci vrei să participi la trageri la țintă?

Ea stătea în spate, cu brațele încrucișate la piept. Era atentă și la ce se întâmpla în cealaltă cameră. Lincoln dispăruse în bucătărie și nu se mai auzise zgomot de sticlă spartă, dar nu ieșise, așa că ea se gândi că probabil el era în siguranță. Televizorul continua să urle.

— Nu știam că te interesează așa ceva, spuse ea.

El ridică din umeri, răsucind pistolul în mână.

— Nu știu. Eram un bun trăgător în armată. Mă gândeam că ar fi distractiv. Iar tipii de la club sunt simpatici. Sunt mulți militari sau polițiști pensionați.

Ea dădu din cap.

— Ar putea fi distractiv.

— Poate. Vom vedea. Întinse mâna în spatele lui și scoase o cutie mică, din carton. Vezi, tragi cu gloanțe de 22 pentru puști cu țeava lungă. Îți oferă grupuri mai restrânse de velocitate standard.

Casey nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea el, dar dădu din nou din cap. Era încântat de noua sa armă.

— Dar stă încuiată, așa-i?

— Oh, desigur. Am cumpărat unul dintre cele mai bune dulapuri pentru arme care se fabrică.

Joaquin puse cutia cu gloanțe la locul ei, apoi așeză arma în cutie.

— Copiii nici măcar nu au voie în camera asta și nu ar îndrăzni să se apropie de dulap.

Pistolul fiind pus la loc în cutia sa, el așeză cutia pe raftul de sus, închise ușa dulapului de metal, o încuie și puse cheia din nou sus.

— Nu ar trebui să ții cheia în altă parte? întrebă ea. Știi tu, doar pentru mai multă siguranță?

— Da. Dar unde să o pui în camera asta? El privi în jur, râzând. Cred că atunci când copiii vor mai crește, va trebui să găsesc un alt loc pentru ea. Acum nu pot ajunge la cheie, chiar dacă încearcă. El ocoli biroul. Să mergem se vedem cum decurge pregătirea cinei. Mor de foame.

— Desigur.

Când se întoarse, aproape că era să dea peste tatăl ei, care stătea în pragul ușii. Dăduse televizorul atât de tare în living încât ea nu-i auzise pașii pe hol.

— Tată!

— Se așteaptă lapoviță și polei în noaptea asta, îi spuse el. Ar trebui să mergem.

— Mai întâi cina, tată. Ea-i îndreptă gulerul de la cămașă, peste pulover. Tortul și cadourile, și apoi mergem acasă.

— Poleiul face ca șoseaua să fie alunecoasă, Pistruiato. Îți amintești accidentul pe care l-ai avut când erai la liceu? Ai patinat direct în indicatorul de stop din intersecție.

Casey îl urmă pe Ed în hol. Joaquin închise ușa biroului în urma sa.

— Aceea a fost Jayne, tată, iar accidentul a avut loc în iulie. Ei îi spuneai Pistruiata, nu mie. Îi masă umerii tatălui ei. Iar ea schimba CD-ul din aparat când a lovit indicatorul.

— Tăticule!

— Tăticule!

Copiii îi întâmpinară în sufragerie.

— Vino să vezi tortul din sufragerie, tăticule.

Annabelle, îmbrăcată cu un tutu roz, cu colanți mov, radia.

— Tăticule! Tăticule!

Micuțul Chad sărea de parcă era pe arcuri.

— Ești sigură că este în regulă? întrebă Joaquin. A spus mama că am voie să intru în sufragerie?

Casey îi privi pe copii cum îl conduc pe Joaquin spre cealaltă încăpere.

— Deci, totul este în regulă acolo? îl întrebă ea încet pe Lincoln.

Tatăl ei era în fața televizorului, cu telecomanda în mână.

— Cina arată minunat. El se aplecă și o sărută pe creștetul capului. Tu cum te descurci cu absurditatea asta de proces? Ești bine?

Ea privi în sus spre el.

— Nu am făcut nimic rău, Lincoln.

— Știu asta.

— Cei de la poliție spun că nu pot face nimic fără o dovadă.

— Ei bine, Gaitlin ce face?

Ea clătină din cap.

— Chiar nu vreau să fii implicat în asta.

El expiră.

— Știi, cu grupul de activiști care îi suflă în ceafa, poliția va trebui să fie foarte atentă. Nimic nu le-ar plăcea mai mult avocaților lui decât o arestare falsă pentru a pune paie pe foc.

— Bărbatul ar trebui să fie la închisoare, Lincoln, spuse ea cu hotărâre. Nu înțelegi ce fel de monstru este. Trebuie să fie judecat pentru moartea Lindei.

— Deja le-am spus partenerilor mei că nu vreau să văd nimic pe birourile lor, nimic care are legătură cu acest caz.

— Ei nu se implică în acest proces, nu-i așa?

Ea privi în sus, spre acei ochi albaștri.

— Nu cred.

El îi masă spatele într-o mișcare liniștitoare, circulară.

— De fapt, între noi fie vorba, dacă va fi arestat din nou în cazul Truman, mă îndoiesc că-l vor mai reprezenta.

Casey ridică din sprâncene.

— Din diverse motive.

— Nu e nevoie ca eu să știu despre vreunul. Ea încuviință dând din cap. Am înțeles.

Lincoln își puse mâna pe șoldul ei, ținând-o lângă el.

— Deci, ești bine? Adică în legătură cu Gaitlin. Te pot ajuta cu ceva? Ceva care să te facă să te simți mai în siguranță.

Se ridică, zâmbind, pe vârfurile picioarelor și-l sărută. Îi plăcea ideea că lui îi păsa destul de mult încât să întrebe așa ceva.

— Nu poți face nimic. Mă descurc, domnule avocat.

El se aplecă.

— Pot să mai gust un pic din asta?

— Asta? Ea-l sărată din nou, de data asta punând și limba la bătaie pentru a-l tachina.

— Mmmm.

— Bine, destul cu asta, voi doi. Asta este o casă de oameni serioși.

Joaquin intră în living bătând din palme. Purta un coif pentru petreceri, din hârtie, ca și cei doi complici care veneau în urma lui.

— Mâncăm? El se duse spre socrul său. Cina este gata, Ed. Îi luă telecomanda din mână și închise televizorul. Să mergem, spuse el, fără a-i lăsa de ales. Jayne a pregătit tortilla de pui a bunicii și știu că-ți place și ție.

— Urăsc tortilla, mormăi Ed, ridicându-se de pe scaun.

Casey râse.

— Tată! Ieri m-ai rugat să-ți pregătesc tortilla. Am folosit rețeta bunicii lui Joaquin.

Ed intră în sufragerie în urma lor.

— Nu-mi place tortilla, se plânse el în barbă. Și nu-mi place *sărbătoritul.* Jayne ar fi trebuit să se căsătorească cu Lincoln. I-am spus să se mărite cu el, nu cu ăsta.

Casey întâlni privirea lui Lincoln, iar expresia de pe fața lui era una atât de amuzată, încât ea fu nevoită să-și acopere gura ca să nu râdă în hohote.

— Ai o familie pe cinste, spuse Lincoln încercând să acopere zgomotul făcut de goarnele de hârtie pe care le foloseau nepoata și nepotul lui Casey.

— E greu să nu-i iubești, șopti ea, luându-l de mână și strângându-i-o înainte de a-i da drumul.

— E greu să nu-i iubești, repetă el zâmbind larg.

•

Lapovița lovea parbrizul și se așeza la fel cum obișnuia mama lui Carmen să așeze bomboanele pe hârtia cerată. Unii oameni testau temperatura bomboanelor punându-le în apă, dar nu și mama ei. Îi plăcea să le vadă, să le atingă. Le prepara în același fel ca și bunica ei.

Mama lui Carmen putea face tot felul de bomboane. Zahăr ars cu alune, trufe, bomboane din ciocolată albă cu alune. Lui Carmen îi plăceau la nebunie pufoasele bomboane albe pe care le prepara de fiecare Crăciun. Împreună cu surorile ei mai mici și mama lor, se strângeau în jurul mesei de la bucătărie și preparau bomboanele cu vârfuri albe ca piscurile înzăpezite ale munților. Apoi tatăl lui Carmen venea acasă și fura câteva bucățele, iar mama îl plesnea în glumă peste mână. Toată lumea râdea, iar tatăl lui

Carmen o îmbrățișa ca un urs pe mama ei și o săruta cu gura sa lipicioasă de la bomboane.

O lacrimă se prelinse pe obrazul lui Carmen. Nu vor mai exista săruturi lipicioase. Tatăl ei murise cu doi ani în urmă din cauza unui cancer la plămâni. Nu fumase nici măcar o dată, în toată viața sa.

Și acum, doctorii spuneau că de data asta, mama ei nu va mai ieși din spital. Nu erau siguri că va rezista până la Crăciun.

Carmen își șterse ochii încețoșați și mări viteza ștergătoarelor. Nu intenționase să stea până la ora asta la spital, dar în cameră era cald și liniște, iar, de data asta, mama ei dormea liniștită. Carmen nu avusese destulă energie ca să se ridice și să se ducă acasă la cele două surori ale ei. Mâine, va trebui să vorbească cu ele despre această situație înainte de a le duce la spital, după școală.

Și în curând vor trebui să discute cum va fi viața lor după moartea mamei. Deoarece Carmen abia împlinise douăzeci și unu de ani, putea fi tutorele legal al surorilor ei. Mama ei se asigurase de asta înainte de a se interna în spital pentru ultima operație.

Carmen plecase de la colegiul din Virginia, la mijlocul semestrului, cu o lună în urmă. Mama ei o sunase și-i spusese că boala nu ceda. Nu dorise ca ea să se întoarcă acasă; se supărase atunci când fiica mai mare își făcuse apariția cu mașina încărcată cu lucrurile personale. Dar lui Carmen îi părea bine că o făcuse. Îi părea bine că putea fi aici pentru surorile ei.

Nimeni nu se așteptase ca metastaza cancerului la sân să avanseze atât de repede.

Carmen își schimbă poziția în scaun, strângând un pic mai tare de volan. Drumul era alunecos și lapovița reducea vizibilitatea. Dădu drumul ventilatorului pentru dezghețare.

La un semafor, privi în jos la pulover și la „bumbii cât un țânțar” de sub el. Încercase să nu fie egoistă, să nu se gândească la asta, dar se întreba dacă și ea va avea cancer la sân. Se spunea că este ereditar.

Carmen semnaliză. Întoarse. Semaforul de la celălalt colț era verde și ea fu tentată să apese pedala de accelerație, dar știa că Honda ei ar putea derapa. Acum era capul familiei. Asta spusese mama. Acum nu-și putea asuma astfel de riscuri.

Semaforul din fața ei se făcu galben. Apăsă ușor pe frână, așa cum o învățase tatăl ei.

Să-i moară ambii părinți de cancer în doi ani. Ce șanse existau? Cândva va trebui să o întrebe pe sora ei, Hannah. Hannah era în clasa a zecea și-i plăceau numerele, statisticile. Știa care ar fi probabilitățile.

Carmen se opri la linia albă a unui stop, luă mâinile de pe volan și începu să și le frece. Își pierduse o mănușă. Trebuia să fie pe undeva prin casă.

Îi era frig. Nu ar fi trebuit să-și scoată haina și să o arunce pe bancheta din spate. Sistemul de încălzire al Hondei nu funcționa prea bine și aparatul de dezghețare nu ajuta cu nimic.

Carmen privea atent lumina roșie din față, când auzi un zgomot în stânga ei.

Se întâmplase atât de repede.

Portiera se deschise și un tip o trase de braț. Nu-i vedea chipul sub glugă. Văzu doar craniul roșu cu oasele încrucișate de pe mâneca bluzei negre.

Carmen țipă, ținându-se cu o mână de volan. Avea doar un singur gând: dacă o va omorî, cine va mai avea grijă de Hannah și Molly? Trebuia să lupte. Trebuia să reziste.

Carmen luă piciorul de pe frână și mașina începu să înainteze încet. Nu mai era nicio mașină în intersecție. Nu venea nimeni din nicio direcție. Cine ar ieși într-o astfel de noapte? Era frig, zloată.

Nu era nimeni care să o audă țipând.

Carmen strânse din dinți atât de tare încât o durea falca. Tipul era puternic. Ea țipă atunci când mâna-i alunecă, iar el o trase cu putere pe șoseaua udă. Apa țâșni rece pe fața ei, udându-i blugii.

— Dă-mi drumul! țipă ea, lovindu-l cu mâna liberă.

El o lovi tare cu piciorul în spate și trupul ei se contractă ca răspuns la durere. Îi dădu drumul, iar ea căzu rău, lovindu-se cu fața de asfalt. Ceva îi arse obrazul. Instinctiv, își acoperi capul cu mâinile. Seara trecută văzuse un documentar la televizor, împreună cu surorile ei, în care o puma atacase o femeie care mergea pe bicicletă, iar aceasta își salvase viața protejându-și capul.

Din fericire, atacatorul păși peste ea, dar începu să o lovească din nou cu piciorul. Reuși să se ghemuiască destul de repede, astfel încât tenisul lui luă contact doar cu fesele ei. Gemu atunci când simți durerea.

Carmen se rostogoli pe spate în mijlocul străzii și-l privi cum se urcă în Honda ei. Mașina? Voia mașina ei veche? Putea să ia bucata aia ruginită. Dar geanta ei era în mașină. Nu geanta ei!

Carmen știa că trebuia să stea întinsă la pământ. Lasă-l să plece. Era doar o mașină. Doar o geantă, își putea lua alta.

— Nu! țipă ea printre lacrimi.

În timp ce încerca să se ridice, alunecă în zloată, sperând că cel puțin îl va putea vedea mai bine ca să-l poată identifica dacă îi va mai ieși în cale. Dar gluga hanoracului îi ascundea fața.

— Nu geanta mea, nenorocitule! urlă ea.

Carmen aproape că ajunse la portiera mașinii, dar aceasta se închise, cât pe-aici să-i prindă degetele între bucățile de metal.

El apăsă pe accelerație. Mașina porni înainte, derapând. Partea laterală o lovi cu putere pe Carmen în șold, trântind-o din nou pe șoseaua înghețată.

Ea privi cum sclipesc luminile din spate, târându-se dincolo de intersecție. Încă nu se vedea nicio altă mașină.

— Nu geanta mea, suspină ea, frecându-și obrazul lovit, care parcă luase foc.

Dar ea nu plângea după geantă. Verigheta mamei era ascunsă în interiorul ei.

22.

— Nicio schimbare?

Adam stătea lângă patul de spital al bunicului său, cu mâinile în buzunarele pantalonilor gri de flanel. Ventilatorul șuiera. Era un sunet pe care ajunsese să-l deteste.

Infirmiera personală își ridică privirea din romanul de buzunar pe care-l citea și negă dând din cap cu compătimire.

— Îmi pare rău, domnule Preston. Nu este niciuna.

Adam rămase acolo privindu-l pe bărbatul împuținat la trup și cu pielea zbârcită. Bunicul său nu-și dorise să moară astfel. Adam nu-și putea imagina pe *nimeni* care ar vrea să moară în acest fel.

Dar tatăl lui Adam insistase să se facă toate eforturile pentru a-l ține în viață, indiferent cât de subțire era acel fir care îl ținea în viață. Azi-noapte, avuseseră o discuție tensionată la telefon; părinții lui erau acum în Budapesta.

Adam încercase să sugereze cu tact că probabil ar trebuie reevaluată starea bunicului său. Dacă nu exista nicio șansă de a-și mai reveni, de a se mai trezi vreodată, poate că era timpul să ia în considerare și alte opțiuni. Ceea ce nu spusese el era că se gândise că ar trebui să scoată din priză ventilatorul. Dar știa că nu poate să vorbească direct despre așa ceva. Tatăl său, Adam Thomas Preston jr. Era un om al eufemismelor. Era un om slab, un om care nu doar că evita, cu orice preț confruntările, dar și luarea deciziilor.

De-a lungul anilor, Adam ajunsese să disprețuiască această slăbiciunea a tatălui său. Preston jr. Nu se ridicase niciodată la înălțimea tatălui său. Poate de aceea era atât de important pentru Adam să ducă mai departe numelui Preston, să-l facă pe bunicul său să fie mândru de el.

Cu maxilarul încleștat, Adam privi în jos și netezi cearșaful alb în dreptul bărbiei bunicului său. Dacă ar fi depins de el, nu l-ar fi lăsat să sufere astfel.

Dar nu el trebuia să ia această decizie și, indiferent cât îl durea asta, Adam nu avea de ales decât să aștepte și să privească cum acest mare om dispărea.

•

Întins pe spate în patul său, Maury molfăia din batonul de Snickers pe care-l luase de la automat când venise poșta. Luminile erau stinse și era destul de liniște în sectorul D. Unul dintre colegii lui de celulă evadase în ziua aceea, așa că mai erau cinci în cameră în această noapte. Aparent, Carlos pontase când ajunsese la slujba lui de peisagist, pontase și la sfârșitul zilei și plecase. Nu era un puști prea deștept, așa că toată lumea făcea pariuri cât va dura până să fie adus înapoi. Chestia stupidă era că mai avea doar trei luni de detenție. Când îl vor prinde – și o vor face – va face nouă luni de închisoare obligatorie în uniforma albă pentru că evadase și va trebui să execute și cele trei luni din vechea sa pedeapsă.

Maury mai luă o mușcătură din batonul de ciocolată. Întotdeauna încerca să-l facă să țină cât mai mult. Extrăgea plăcerea din el.

Primise din nou un mail de la Danni, astăzi, și un articol din ziarul local *Pulsul Poliției,* despre furtul unei mașini. O tânără fusese atacată, pe drumul spre casă după ce-și vizitase mama muribundă în spital, și mașina ei fusese furată. Fata nu fusese rănită. Conform ziarului, era al treilea furt de mașini din ultima lună, dar singurul în care mașina fusese găsită în localitate. Ciudat.

Furtul de mașini chiar era ceva de prost-gust.

Maury își făcea griji pentru Danni. Ce fel de persoană fura mașina unei tinere care se întorcea acasă de la spital unde mama ei bolnavă de cancer se stingea din viață? În articol mai era o notă care spunea că o biserică locală făcea chetă pentru victimă și surorile ei mai mici… ca să le ajute să aibă un Crăciun mai luminos.

Maury ar fi vrut să aibă destui bani să le trimită ceva fetelor, dar majoritatea banilor săi erau încă în bancă pentru plăți legale.

Ciocolata din Snickers era cremoasă. Alunele crocante. Modelul texturii după fiecare mușcătură era întru totul imprevizibil. Asta îi plăcea la nebunie.

Se gândi din nou la Danni. Oare ce punea la cale? Cu siguranță că nu el furase toate cele trei mașini. Nu într-o lună. Asta ar fi prea periculos. Iar Danni nu se potrivea profilului unui hoț de mașini.

Oare ce punea la cale? Intrarea prin efracție, furtul de la minimarket, unde-l împușcase pe băiat în ouă, furtul mașinii…

Ciudat. Foarte ciudat. Și un pic tulburător.

Maury se întrebă dacă nu cumva Danni era nebun. Dacă era, nu era sigur pentru Maury să se asocieze cu el. Sub nicio formă. Și-ar fi pus în pericol

propriul viitor.

Dar Danni nu-i păruse a fi dus cu pluta. Atunci, ce era?

Iată o întrebare foarte interesantă.

•

Casey își privi ceasul în timp ce urca scările. Frazier sărea jucăuș în urma ei. Avea destul timp să ia cutiile cu cadouri de Crăciun înainte de a aștepta afară camioneta care-l aducea pe tatăl ei acasă. Se simțea vinovată că venise seara de Ajun și ea încă nu împodobise bradul. Seara trecută, Lincoln o ajutase să aducă în living pomul greu, care acum stătea golaș, dar mândru, de cealaltă parte a șemineului. Lincoln venea la masă pentru o supă de legume preparată în casă, iar apoi, împreună cu Ed, vor împodobi bradul.

La capătul holului, Casey intră pe ușa de acces care ducea în pod. Câinele o urmă curios. Ea aprinse lumina și becurile înșurubate în fasunguri utilitare, luminară streașină. Își puse mâinile în șolduri în timp ce privea pe deasupra labirintului de cutii de depozitare, containere de plastic și mobilă. Frazier schelălăi și se așeză în fund pe podea ca și cum ar fi sugerat că se afla acolo pentru a o susține, în ciuda misiunii evident descurajatoare care-o aștepta.

Când ea și Jayne vânduseră, odată cu casa părinților, majoritatea lucrurilor, păstraseră câteva obiecte de care niciuna dintre ele nu s-a putut despărți – o canapea antică, niște mese din lemn de trandafir, porțelan englezesc și cărți. Cutii cu cărți. Unele erau chiar ediții princeps. Cum casa lui Jayne era deja o harababură, cu podul și garajul ticsite, Casey fusese de acord să depoziteze la ea lucrurile până ce vor găsi o soluție mai bună.

Când cei de la mutări îi livraseră lucrurile părinților ei, Casey fusese atât de distrasă de mutarea și de instalarea tatălui ei în casă încât le spusese să pună lucrurile oriunde în pod. Acum, privind dezordinea, își dori să fi fost mai chibzuită. Nu avea nicio idee unde erau cutiile cu podoabe pentru Crăciun. Nimic nu mai arăta la fel ca în urmă cu șase luni. Toate lucrurile fuseseră mutate de la locul lor.

Dar Crăciunul nu putea fi oprit, nici măcar încetinit, de câteva cutii puse aiurea. Scoțând lanterna din buzunar, începu să caute în spațiul dintre un morman de cutii și un scaun tapițat cu motive florale. Frazier o urmă.

— În regulă, băiete, spuse ea, încercând să pară optimistă. Cutii simple, cu ceva roșu sau verde deasupra. Găsește-le, băiete. Găsește-le.

•

Ed mergea târșâindu-și picioarele pe trotuar și privind șirul de camionete albe. Boșorogii urcau la bordul lor pentru a fi duși acasă. Una dintre camionete era a lui; cea cu șoferul cu păr lung în nas. Aceea era camioneta care-l va duce acasă la Joe Frazier.

Oamenii treceau pe lângă el. Se loveau de el. O ambulanță cu girofarurile aprinse și cu o sirenă puternică tocmai ducea pe cineva. Ea căzuse la ușa principală; probabil că era moartă. Lui i se păruse că arăta ca moartă atunci când trecuse peste ea.

Acum, pe trotuar era o totală confuzie. Sunete puternice, oameni care se grăbeau ca și cum ar fi putut pleca cât mai departe de femeia care murise.

Mașinile erau parcate neregulamentar în curbă, iar autobuzele nu păreau a fi în ordinea corectă. Nu ca de obicei. Lui Ed îi plăcea ca toate să fie la locul lor. La televizor, posturile erau mereu aceleași, mereu în aceeași ordine. Așa era mai ușor să le găsești. Își aminti că una dintre camionetele albe se mutase pentru a face loc ambulanței și tipilor din spate cu truse medicale. *Para-matici,* se gândi el că le spunea. Sau ceva asemănător.

Afară era frig și Ed își strânse gulerul hainei. Bătea și vântul. Își dori să fi purtat căciula lui cu acoperitoare pentru urechi. Erau pufoase, din blană. Din blana unui animal, dar, în acest moment, nu-și putea aminti care. Nu prea conta ce animal murise pentru a-i oferi lui acoperitoare care țineau cald la urechi, pentru că lăsase căciula pe raftul din spălătorie.

Își vârî mâinile în buzunare și se îndreptă spre următoarea camionetă. Șoferul arăta ca de paisprezece ani, cu coșuri pe toată fața. Nu era camioneta bună. Simțind ceva ud la picioare, privi în sus spre cer. Fulgi de zăpadă? *Singurul sunet este adierea vântului molcom și a fulgului pufos.* Cuvintele îi apărură în minte. *Robert Frost.*

Prognoza meteo spunea ceva despre manifestări ale iernii, spre seară, târziu, dar nu și despre zăpadă. Lui Ed îi plăcea zăpada. Își ridică bărbia spre cer cu încântare și privi cum fulgii scânteietori coborau de la Iisus. Unul îi căzu pe vârful nasului, iar el râse. Scoase limba. Zăpada era rece și pișcă.

— Ed?

Ed își înclină capul înainte. Un bărbat stătea lângă o mașină albastră. *Un străin.*

— Bună, Ed. Aici erai. Te-am căutat peste tot.

Ed se uită fix la el. Nu și-l amintea pe individ, dar tipul îl cunoștea. Asta i se întâmpla lui Ed destul de des în ultimele zile. Era stânjenitor. Faptul că

îmbătrânea era un infern. Faptul că îmbătrânea și o lua razna era și mai rău. Ca și cum ar fi fost prins în cel de-al nouălea cerc al lui Dante când nici măcar nu păcătuise cu ceva.

— Casey m-a trimis să te iau.

Ed rămase tăcut. Era suspicios. El trebuia să meargă cu camioneta. Casey i-a spus că se vor vedea când el va coborî din camionetă.

— Tu ești Ed McDaniel, nu-i așa?

Ed privi înapoi spre Centrul „boșorogilor”. Ei îi spuneau Centrul Modern al Maturității, dar el știa mai bine. Nu era un loc pentru oameni moderni și maturi. Era locul în care tinerii îi lăsau pe boșorogi în timpul zilei pentru ca ei să poată merge la lucru.

Trotuarul începea să se elibereze. Camionetele albe plecau. Dacă ratase camioneta lui? Nu-și amintea mereu adresa de acasă. Era atât de confuz. Numere asemănătoare cu casa sa din Maryland, dar nu aceleași. I-ar fi fost mult mai ușor dacă ar fi fost aceleași numere. Privi înapoi spre străin.

— Ed? spuse bărbatul.

Ed încuviință dând din cap.

— Haide, omule. Treci înăuntru.

Individul purta un hanorac negru cu gluga ridicată. Avea mâinile vârâte în buzunarele blugilor și părea că-i este frig.

— O cunoști pe Casey? îl chestionă Ed.

— Desigur. Lucrăm împreună. Îți amintești? Individul deschise portiera mașinii. Aceasta scârțâi tare, de parcă stătea să cadă. Ed se întrebă de ce Casey ar trimite pe cineva de la serviciu cu o mașină a cărei portieră scârțâia.

— Haide, Ed. Bărbatul își băgă din nou mâinile în buzunare. Este frig. Să mergem acasă.

Ed mai aruncă o ultimă privire spre trotuar. Ultima camionetă pleca. Urcă în mașină. Bărbatul închise portiera.

Ed se chinui să-și pună centura de siguranță în timp ce prietenul lui Casey urca în cealaltă parte. Centura nu ajungea. Ed îi dădu drumul, apoi încercă să o tragă din nou peste burtă. Într-o astfel de mașină, trebuia să fii precaut.

— Ai nevoie de ajutor?

Tipul luă catarama din mâna lui Ed și o băgă la locul ei.

Ed trase de centură pentru a fi sigur că era potrivită.

Prietenul lui Casey nu-și puse centura. Mașina porni cu o ușoară derapare.

Ed își puse mâinile jos, pe scaun, încercând să-și mențină echilibrul în timp ce coteau. La naiba cu tinerii ăștia. Toți sunt niște șoferi nebuni.

Privea drept înainte. Fulgii de zăpadă loveau parbrizul și se topeau în mici bălți. Bărbatul porni ștergătoarele. Ed privi cum trec pe lângă case, un minimarket. Unele lucruri păreau familiare, într-un fel. Dar în zilele noastre, totul arăta la fel, nu-i așa? Un minimarket la fiecare colț.

Au mers în tăcere preț de câteva minute. Ștergătoarele de parbriz, cu un clic la fiecare mișcare, alunecau într-o parte și într-alta. Ventilatorul pentru dezghețare bâzâia.

Acum, mașina se deplasa pe un câmp, dar nu trecuseră de pizzerie, constată Ed. Când Casey îl ducea acasă, treceau de obicei pe lângă pizzerie. Însă acum era întuneric afară; lucrurile nu arătau niciodată la fel pe întuneric. Se uită la prietenul lui Casey.

— Unde mergem?

— Ți-am spus. Te duc acasă.

Ed privi din nou prin parbriz. Deși era întuneric, era destul de sigur că acesta nu era drumul corect. Nu voia să fie în această mașină. Voia să meargă acasă cu camioneta. Sau să conducă chiar el.

Lui Ed îi lipsea șofatul. Jayne și Casey spuseseră că nu avea voie să șofeze, doar pentru că se pierduse de câteva ori în traficul infernal din College Park, dar Ed încă mai avea permis de conducere. Îl ascunsese de ele și le spusese că l-a pierdut. Poate că mâine va conduce spre locul cu boșorogi.

Privi din nou spre prietenul lui Casey și-și puse mâna pe catarama centurii de siguranță. Era rece. Mâinile lui erau reci. Urechile îi erau reci. Își dori să fi avut căciula lui din blană de animal.

Mașina mergea mai repede. Drumul era alunecos. Ed putea vedea pe șosea mocirla de la zăpada topită. Nu era prudent să conduci atât de repede.

— Cum ai spus că te cheamă? întrebă Ed.

— Ronnie. Ronnie Reagan, rânji bărbatul.

Ed începu să se simtă destul de ciudat și nu-i plăcea această senzație. Chiar deloc. Inima îi bătea un pic mai repede.

— Acesta nu este drumul bun.

— De unde știi tu? Abia dacă-ți găsești drumul până la budă.

Lui Ed îi tremură buza de jos. Privi repede spre bărbat și apoi din nou spre drum. Tipul chiar semăna un pic cu Ronald Reagan. Dar Reagan nu purtase niciodată un hanorac cu glugă.

— Vreau să cobor.

— De ce ai vrea să faci una ca asta, Ed? Te duc acasă. Îți amintești? Sau deja ai uitat? Casey spune că ești un uituc. De fapt, spune că ești ca o durere-n fund.

Lui Ed îi fusese frig înainte, dar acum era înfierbântat. Chiar transpirase, cu puloverul verde și haina pe el. Putea simți cum se udă la subsuori. Detesta să fie transpirat la subraț. Lorraine nu ar fi tolerat niciodată un bărbat care mirosea urât.

Ed înghiți greu și se uită la Ronald Reagan cu hanoracul său cu glugă.

— Vreau să cobor.

Ronald Reagan apăsă accelerația și mașina alunecă într-o parte, apoi în cealaltă, luând viteză.

— Atunci, dă-i drumul. Cobori, Ed.

•

Casey localizase două dintre cele cinci cutii cu podoabe pentru Crăciun și târâse una în jos pe scări, apoi pe cealaltă. În timp ce așeza cea de-a doua cutie, se uită din nou la ceas.

— La naiba! Aproape că am uitat de tata, Frazier! Să mergem să-l luăm pe Ed.

Câinele o urmă pe Casey în spălătorie, unde ea-și puse haina și căciula. Ieșiră în curte prin garaj. Din fericire, camioneta întârzia. Casey privi spre fulgii rari de zăpadă care cădeau din cerul întunecat. Drumurile erau ude; probabil că șoferul nu se grăbea.

Frazier alergă spre cel mai apropiat tufiș și ridică piciorul. Casey o luă pe alee, observând o cutie de cola pe peluza din față. Mai bine decât o sticlă de bere. Terminându-și treaba, Frazier începu să alerge în jurul curții din față.

— Destul de vioi, pentru un bătrânel, îi spuse ea câinelui.

Luă de jos cutia de suc și un ambalaj de gumă de mestecat. În drum spre tomberonul verde de lângă casă, ea observă o pungă de plastic prinsă în tufișurile de azalee.

Mai culese o jumătate de duzină de gunoaie, iar apoi luă mingea de tenis de pe veranda din față și i-o aruncă de câteva ori lui Frazier. În cele din urmă, câinele se sătură să mai joace prinselea și se întinse pe alee. Casey se uită din nou la ceas. Tatăl ei deja întârzia de o jumătate de oră. Intră înăuntru ca să verifice căsuța vocală a celularului și telefonul din casă. Nu era niciun mesaj de la Centrul pentru Pensionari.

Ieși din nou prin garaj. Frazier se mutase în garaj și stătea întins, cu botul pe labe, privind spre alee. Casey începea să se îngrijoreze. Merse în jos pe alee, apoi înapoi. Afară era frig. Ninsoarea se oprise.

Intră în casă și telefonă la Centrul pentru Pensionari. Femeia mai în vârstă care răspunse la telefon o informă că fusese o mică întârziere la plecarea camionetelor. Îi spuse lui Casey să nu-și facă griji din pricina ninsorii. Tatăl ei va sosi în curând.

Casey mai așteptă încă cincisprezece minute și apoi sună din nou, rugând-o pe doamna Polaski, recepționera de seară, să-l contacteze pe șoferul camionetei ca să vadă cât de mult întârzia. Casey se îngrijoră să nu se fi defectat camioneta. Dacă așa era, îi va ieși în întâmpinare și-l va lua pe tatăl ei. Știa că Ed va fi iritat dacă va fi obligat să stea în camionetă, pe marginea șoselei.

Doamna Polaski sună peste zece minute. Casey stătea în fața ferestrei din living. Frazier aștepta la ușa din față. Doamna Polaski îi confirmă că tatăl ei fusese acolo toată ziua, dar îi spuse că șoferul camionetei deja își terminase traseul și tocmai returnase camioneta. Conform celor spuse de șofer, tatăl lui Casey nu luase camioneta spre casă.

— Sunteți sigură că a fost acolo? întrebă Casey, strângând receptorul, cu inima bătându-i cu putere.

— Toată ziua, spuse doamna Polaski, aparent enervată. L-am văzut chiar eu ieșind pe ușă în această după-amiază, după ce a semnat de plecare. Tatăl tău este un bărbat bine. Foarte fercheș.

— Deci a fost acolo toată ziua, a semnat de plecare la recepție, a părăsit clădirea, dar nu a ajuns la camionetă? Nu a urcat cumva într-o altă camionetă? întrebă Casey.

— Toate camionetele sunt prezente. Nimeni nu l-a văzut pe tatăl dumitale de când a plecat de aici, domnișoară McDaniel. Sunteți sigură că nu a plecat acasă cu vreun prieten?

— Nu are prieteni.

Casey închise și sună la poliție.

Ed se uită fix la Ronald Reagan preț de un minut. Era speriat, dar și furios. Prietenul lui Casey nu era prea drăguț. Cu siguranță, nu foarte prezidențial.

— Ce e? Nu vrei să sari? cotcodăci bărbatul.

Ed acoperi catarama centurii de siguranță cu mâna și o ridică ușurel.

— Vreau să oprești mașina.

— Și eu vreau ca fiica ta să o lase mai moale.

— Cu ce să o lase mai moale? spuse Ed destul de tare încât Ronald Reagan să nu poată auzi cum desprinde catarama centurii.

— Știe Casey.

Lui Ed nu-i plăcea felul în care o spusese. Nu-i plăcea felul în care rostise numele ei. Se întrebă dacă acest Ronald Reagan era prieten cu Richard Nixon cel care stătea uneori în rondurile de flori. Nu-l plăcea pe niciunul dintre ei. Își puse mâna dreaptă pe mânerul portierei și verifică pentru a fi sigur că nu era încuiată.

— Oprește mașina și lasă-mă să cobor.

— Ți-am spus că dacă vrei să cobori, trebuie să sari.

În toată viața sa, Ed nu fusese forțat să ia decizii pripite, dar în sufletul său știa că acum trebuie s-o facă. Spera doar că nu-și va rupe ceva.

În timp ce mașina lua o curbă, Ronald Reagan încetini. Ed trase de mânerul portierei și-o împinse cu cotul. Tipul de la volan țipă, întinzând mâna pentru a-l prinde pe Ed.

Dar Ed era mult prea rapid pentru el. Prea deștept. Se aruncă de pe scaun, trăgându-și brațul drept pentru a nu fi prins de cureaua centurii de siguranță. Se lovi mai întâi la umăr, apoi la față. Mai ales la bărbie. Alunecă în iarba umedă, târându-și vârful pantofilor pe marginea șoselei, apoi prin pietriș.

În timp ce cădea, încercase să se rostogolească, așa cum făcea și John Wayne atunci când sărea de pe cal, dar nu funcționase la fel de bine. Durerea îi străbătu umărul. Bărbia îi ardea, în spatele lui, auzi cum mașina demarează, cum Ronald strigă niște obscenități.

Preț de un minut, Ed rămase întins lângă drum, în întuneric, încercând să-și recapete răsuflarea. Inima îi bătea cu putere și era atât de speriat, încât îi venea să urineze. Dar o parte din el se simțea bine. Scăpase de răpitorul prezidențial. Ca și Ducele, va supraviețui pentru a înfrunta o altă zi.

Ed se ridică, frecându-și bărbia. Era ud, îi era frig și nu știa unde se află. Se ridică încet în picioare. Pantoful îi sărise din picior. Îl găsi în șanț, lângă o cutie de pui prăjit. Nu-i plăcea puiul prăjit. Îi plăcea găina crocantă pregătită de Casey. Avea mult mai puțină grăsime saturată.

În lumina unei case de pe cealaltă parte a străzii, Ed studie pantoful maro. Era destul de zgâriat la vârf. Nu era sigur că va putea înlătura zgârietura chiar dacă-i lustruia. Puse pantoful pe marginea drumului și-și vârî piciorul

în el. Privi în sus spre casă. Ar putea merge acolo și să bată la ușă, dar încă mai era un pic zdruncinat. Ce ar spune acelor oameni?

Nu, era mai bine să meargă pe jos spre casă.

Privi în sus, apoi în jos, spre șosea. Întrebarea era, în ce direcție?

Stătu un moment pe gânduri și apoi decise că ar trebui să meargă în direcția contrară celei în care plecase Ronald Reagan. Nu voia să dea din nou peste el în seara asta. Poate că dacă s-ar înapoia în oraș, ar recunoaște ceva. Dacă ar putea găsi pizzeria!

O mașină se apropie dinspre Georgetown, iar Ed ieși de pe drum. Era alunecos. Deja luase o căzătură în seara asta. Nu-i mai trebuia să-l lovească și o mașină care patina pe șosea. Mașina trecu, iar el o luă pe pietrișul de lângă șosea, pe unde era mai ușor de mers.

Avea bani în buzunar. Douăzeci de dolari. Mereu îi ținea acolo, împreună cu o poză cu Frazier și una cu nepoții lui. Jayne pusese poza nepoților acolo. Ea spusese că Ed nu avea nevoie de bani, dar lui îi plăcea să-i aibă. Vor fi de folos dacă va găsi pizzeria. Îi era foame. Dacă va găsi restaurantul, își va lua o bucată de pizza și o cola. Poate chiar o bere. Fără prea mult alcool. Apoi se va duce acasă.

Ed își târșâia picioarele pe marginea drumului. În seara asta se va duce acasă, dar mâine, când va pleca spre Centrul boșorogilor, mai mult ca sigur că va conduce chiar el.

23.

Lincoln sosi la scurt timp după ce Casey sunase la poliție. Ea voia să meargă cu mașina să-și caute tatăl, dar Lincoln insistase să rămână acasă și să aștepte telefonul poliției. Și apoi, s-ar putea ca Ed să încerce să sune, sau chiar va apărea acasă, argumentă el.

Lui Casey îi era teamă că, în cazul în care va fi găsit, Ed va refuza să se urce în mașina lui Lincoln, dar el o liniști, oferindu-se să-l ia și pe Frazier. Dezarmată, Casey rămase pe veranda din față, luptându-se cu lacrimile și fluturând mâna în timp ce Lincoln ieșea cu spatele de pe alee, cu boxerul așezat pe locul pasagerului din Mini Cooper. *Un prieten bun,* se gândi ea. *Un tip bun.*

Jayne sună de două ori. Era cu Annabelle la recitalul de dans pentru Crăciun, dar jurase că într-o oră va ajunge la Casey. După o oră și jumătate, primise două apeluri de la Lincoln, dar nicio veste de la poliție, de la Ed sau Jayne, iar Casey era singură. Știuse că tatăl ei nu ar fi trebuit să se ducă la Centrul pentru Pensionari.

Când telefonul sună din nou, se năpusti asupra lui.

— Casey McDaniel? spuse vocea oficială de la celălalt capăt al liniei.

— Da, da, eu sunt.

— Sunt ofițer Boden de la poliția din Georgetown. Am vorbit mai devreme.

Casey respiră adânc. Stomacul ei se răzvrătea.

— Da, domnule.

— Îl am pe tatăl dumitale aici, la Pizzeria lui Bob.

Casey mai respiră o dată.

— L-ați găsit. Oh, mulțumesc. Nu vă pot spune cât apreciez asta.

— Stătea aici bând bere și mâncând pizza. Un alt ofițer a intrat ca să ia cina și l-a recunoscut după descrierea pe care am trimis-o. Îl pot aduce acasă…

Casey auzi o altă voce în fundal. Era tatăl ei care-l întrerupse pe ofițerul Boden.

— Se pare că domnul McDaniel nu dorește să accepte ospitalitatea noastră, spuse ofițerul. Ați dori să veniți să-l luați sau să încercăm să-l convingem…

— Nu, nu. Vin imediat. Cinci minute. Mulțumesc foarte mult!

Casey ieși ca vântul din casă, luându-și haina cu ea, dar nu mai irosi timp ca să o și îmbrace. Tatăl ei probabil că era speriat; voia doar să ajungă la el. Mai târziu, va afla detalii despre ceea ce s-a întâmplat. În mașină, în drum spre pizzerie, vorbi cu Lincoln la telefon, iar el a fost de acord să se întâlnească acasă. Casey dădu de mesageria vocală a lui Jayne și Joaquin, așa că lăsă un mesaj.

Intră grăbită în restaurant și-l găsi pe tatăl ei stând într-un separeu în fața unei farfurii pătate cu grăsime. Se ștergea la gură cu un șervețel. Ea privi în jos la paharul gol de bere. Ed nu părea a fi deloc înspăimântat.

Un polițist stătea în apropiere, vorbind cu un chelner.

— Tată.

Încercă să nu pară prea îngrijorată, dar când îi văzu bărbia însângerată și hainele ude, își stăpâni cu greu emoțiile.

— Îmi pare atât de bine să te văd.

El o privi.

— Le-am spus polițiștilor că vei veni după mine. Aveam de gând să merg pe jos până acasă, dar este atât de frig. Ai văzut zăpada?

Ea se strecură în separeu și se așeză lângă el.

— Da. A nins și acasă.

— Totuși, nu s-a depus nimic. El se șterse din nou la gură cu șervețelul. Lapoviță în noaptea asta. Nu va fi zăpadă de Crăciun.

Casey încercă să se uite mai bine la fața lui.

— Tată, ce s-a întâmplat?

— Asta? Își atinse bărbia. Probabil că nu vrei să știi.

— Desigur că vreau.

— Este o prostie. Este vina mea. Mi-am distrus pantoful. El arătă sub masă. Nu cred că vor dispărea zgârieturile, nici dacă-l lustruiesc.

— Este în regulă, tată.

Îi acoperi mâna cu a ei, observând că și aceasta era julită.

— Domnișoară McDaniel.

Ofițerul se apropie de masă.

Casey se ridică.

— Ofițer Boden, mulțumesc foarte mult. Ea privi spre tatăl ei. Pare a fi în regulă, doar un pic lovit. Nu am nicio idee cum a ajuns aici.

Ofițerul îi făcu semn cu degetul, iar Casey se apropie ca el să poată vorbi fără ca Ed să-l audă.

— Ronald Reagan, spuse el.

— Poftim?

Tânărul ofițer aruncă o privire înspre Ed, apoi înapoi spre Casey.

— Spune că Ronald Reagan l-a luat cu mașina de la Centrul pentru Pensionari.

Casey nu știa ce să spună.

Polițistul zâmbi cu blândețe.

— Presupun că suferă de un fel de demență. Dar se descurcă destul de bine. E foarte politicos. S-a oferit să-mi cumpere o bere.

Casey își duse mâna la frunte. Deci, acum Ronald Reagan venea la Centrul pentru Pensionari? În regulă, inventase asta. Oare îl inventase și pe Nixon care se uita pe la ferestre? Dar tatăl ei ajunsese cumva aici, iar ea se îndoia că mersese pe jos tot drumul pe o astfel de vreme.

Privi spre ofițer.

— Îmi cer scuze că v-a deranjat astfel. Vă mulțumesc foarte mult că l-ați găsit. A fost o confuzie la Centrul pentru Pensionari, cei de acolo au crezut că el era în drum spre casă.

— Atunci, poate a uitat unde locuiește. Boden dădu din cap. Mătușa mea Tillie suferă de demență. Mereu uită unde este frigiderul. Pune laptele în dulapul cu lenjerie. Nu este necesar să vă cereți scuze.

Se întoarse și porni spre ușă. Mașina lui era parcată într-o zonă interzisă, în față, cu motorul pornit.

— Este plăcut să vezi o întâmplare cu sfârșit fericit. Ne mai vedem Ed, îi spuse el din mers, făcându-i semn cu mâna.

Ed ridică paharul și-și termină berea.

Casey se așeză din nou pe banchetă, lângă el.

— Tată… cum ai ajuns aici? Ai mers pe jos?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Se întinse după haină. Drumul devine alunecos. Trebuie să mergem acasă.

— Vom merge, spuse ea, dar mai întâi trebuie să știu ce s-a întâmplat. M-ai speriat rău, tată. Nimeni nu știa unde ești. Nu poți face una ca asta.

El privi șervețelul mototolit din mâna sa.

— Am făcut o greșeală. Nu ar fi trebuit să mă urc niciodată în mașină cu el.

— Cu Ronald Reagan?

Ea așteptă.

— A spus că te cunoaște. A spus că tu l-ai trimis să mă ia, dar eu știam mai bine.

Vocea lui se frânse.

Pe Casey începură să o usture ochii. Îi făcea rău să-l vadă pe tatăl ei astfel, atât de vulnerabil. Dar mai era ceva în vocea lui care-i atrase atenția.

— Chiar te-ai suit cu cineva în mașină, tată? Cu cine? Și pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu-mi spui că era Ronald Reagan sau Richard Nixon.

Ed învârti șervețelul, iar o bucățică de hârtie se rupse și căzu pe masă.

— Semăna un pic cu Ronald Reagan, și a spus că este prietenul tău de la spital. A spus că tu l-ai trimis.

Casey îl prinse pe tatăl ei de mână.

— Te cunoștea?

Ea-și mută privirea. Bănuise că, dacă nu mersese pe jos, acceptase să meargă cu mașina cu un alt pensionar, și apoi făcuse cale întoarsă fiind prea jenat să recunoască faptul că nu putea găsi casa. Bănuise că el ajunsese aici pentru că recunoscuse locul.

— Tată, ascultă-mă. Omul acesta știa cum te cheamă?

Ed încuviință dând din cap.

— Știa și numele meu?

Ed încuviință dând din nou din cap.

— Mă doare bărbia, spuse el frecând locul lovit. O zonă cu presiune ridicată în Rockies.

— Tată, este foarte important. L-ai recunoscut?

— Purta genul acela de hanorac cu glugă, spuse el gesticulând cu șervețelul. Nu i-am putut vedea prea bine fața.

— Era același bărbat pe care l-ai văzut cum privea prin ferestrele noastre?

— Acela era Richard Nixon, izbucni el. Crezi că sunt prea prost ca să știu care-i diferența între Tricky Dick și Ducele?

— Nu, nu cred că ești prost. Încerc să aflu ce s-a întâmplat. Tată… Ea ezită… Cred că cineva mă urmărește.

El începu să învârtă șervețelul.

— Ar trebui să suni la poliție.

— Am făcut-o. Dar nu am nicio dovadă.

— Nevinovat până ce i se dovedește vinovăția, spuse Ed cu o voce stinsă.

— Exact. Acum spune-mi despre bărbatul care te-a luat cu mașina. Ce mașină conducea?

— Veche. Albastră.

Casey lovi cu palma în masă.

— Nenorocitul acela. Se întrerupse.

Ed tresări la sunetul acela puternic și începu să strângă de pe masă bucățelele din șervețel, frământându-le între degetele lui zbârcite.

Casey era atât de furioasă încât privirea i se înceţoșă. Era Gaitlin. Trebuia să fie el. Privi din nou spre tatăl ei.

— A spus ceva? Vreau să spun, de ce voia să te ia cu mașina?

Ed privi în jos, la bucățica de hârtie dintre degetele lui noduroase.

— A spus că ar trebui să o lași mai moale.

— De unde ai juliturile astea? Te-a lovit, tată?

Ed continuă să-și țină capul plecat.

— Am căzut.

— Și te-a lăsat pur și simplu să cobori aici?

— Cunoșteam pizzeria. Îmi plac ciupercile. Ed nu mai spuse nimic preț de o clipă, apoi continuă: Sunt șanse să apară un front rece în seara asta. Minus un grad.

După o clipă de tăcere, Casey se ridică. Nu avea rost să-i mai pună întrebări tatălui ei pentru moment. Poate că-i va putea spune mai multe mai târziu, dar acum se închisese în sinea lui. Putea vedea asta în ochii lui gri. Putea vedea în felul în care mâinile îi tremurau. Se întinse pe lângă el ca să-i ia haina.

Îl va omorî. Îl va omorî pe Charles Gaitlin.

— Tată, să mergem.

Îl îndemnă să iasă din separeu.

Ceea ce o înfuria la culme pe Casey era faptul că nu putea face nimic în legătură cu asta, iar Gaitlin o știa. Tatăl ei spusese polițiștilor că cel de-al patruzecilea președinte al Statelor Unite îl dusese cu mașina până la pizzerie. Cine o va asculta când va spune că de fapt era Charles Gaitlin?

Îl ajută pe tatăl ei să-și pună haina și-l luă de braț.

— Haide, tată, spuse ea. Să mergem acasă.

•

În drum spre casă, Casey o prinse într-un final pe Jayne pe celular; Jayne primise mesajul, și știa că poliția îl găsise pe tatăl lor și că el era în siguranță. Au căzut de acord că nu avea rost ca Janye să treacă pe la ei. Copiii trebuiau să se ducă la culcare după o zi atât de plină. Jayne și Casey

puteau sta de vorbă mâine după-amiază, acasă la Casey, când se întâlneau la masa din Ajunul Crăciunului, înainte de a merge la biserică.

Casey îl sună pe Lincoln și îi spuse că Ed se urcase în mașină cu un necunoscut, dar nu-i oferi prea multe detalii. Nu-i spuse despre Ronald Reagan sau despre cine suspecta ea că-l luase cu mașina pe tatăl ei.

Lincoln și Frazier așteptau în curte când Casey intră pe alee. Frazier sări pe stăpânul lui atunci când acesta ieși din mașină, în garaj.

— Bună, Ed.

Lincoln stătea liniștit de parcă nu se întâmplase nimic.

— Se pare că prietenul tău ți-a simțit lipsa astăzi.

Ed îmbrățișă câinele și apoi intră în casă. Frazier îl urmă.

Lincoln rămase în garaj, așteptând-o pe Casey. Ea lăsă în jos ușa automată, se îndreptă spre el și-și puse capul pe umărul lui. Lincoln o luă în brațe și o sărută pe creștetul capului.

— Pare a fi în regulă, spuse el.

— Este în regulă, repetă ea. Este un pic julit. Ud. Se pare că a căzut la un moment dat, dar nu vrea să-mi spună ce s-a întâmplat. Presupun că-i este jenă.

— Sunt bucuros că s-a întors sănătos acasă. O sărută din nou. Sper că nu te vei grăbi să iei decizii în legătură cu Centrul pentru Pensionari.

— E limpede că nu mai poate merge acolo.

— Dar îi place, îi spuse el cu blândețe. Mi-a spus că are o *prietenă.*

Casey nu voia să abordeze acest subiect.

— Dar umblă aiurea. Nu este în siguranță. Să se urce în mașinile străinilor! Asta se putea sfârși rău, Lincoln.

— Sunt sigur că poți face unele aranjamente ca cineva să-l escorteze de la camionetă până la Centru și înapoi. Porniseră împreună spre ușa casei. Cu siguranță că nu este singurul bătrân care confundă camioneta. Cred că și mie mi s-ar întâmpla asta, glumi el.

Casey trase aer în piept. Unul dintre cele mai drăguțe lucruri din relația lor era faptul că Lincoln avea o perspectivă diferită asupra lumii, cu totul alta decât a ei.

— Ai dreptate. Știu că ai dreptate.

În spălătorie, Casey încuie ușa în urma ei.

— Este mai fericit de când a început să meargă acolo. Și i-a fost mai bine. Dar va trebui să procedăm altfel. Poate că eu și Jayne ar trebui să-l ducem și să-l aducem cu rândul.

— Sunt sigur că se poate face ceva, o asigură el. Poate ajut și eu.

Merseră pe hol, trecură de bucătărie și intrară în living. Ed stătea pe canapea, dar, în mod neobișnuit, televizorul era stins.

— Dă-mi-o. Dă-mi-o.

Ținea mâna întinsă, iar câinele mare și maro îi dădu fără tragere de inimă jucăria sa care chițăia, un hotdog mare și roz, într-o chiflă. Ed aruncă hotdogul și acesta se lovi de șemineu și ricoșă. Câinele se repezi după el.

— Vrei să deschid televizorul, tată? Putem verifica ce e cu frontul de presiune scăzut din Rockies.

— Obosit. Cred că mă duc la culcare.

În timp ce se ridica de pe canapea, întinse mâna spre Frazier. Câinele sărea în fața lui fără să se lase atins.

— Nu ne putem juca de-a prinselea dacă nu mi-o dai, îl dojeni el.

Frazier mai țopăi o vreme, iar când se apropie, Ed apucă hotdogul. Câinele strânse jucăria între fălci făcând-o să chițăie și apoi renunță la ea.

Casey îi urmă pe cei doi pe hol.

— Mă întorc imediat, îi strigă lui Lincoln peste umăr. Este o sticlă de vin pe blatul dulapului.

Frazier trăgea de cracul pantalonului lui Ed în timp ce acesta ținea jucăria deasupra capului.

— Nu prea cred, băiete.

Vârî jucăria în spatele beteliei de la pantaloni.

— Nu vrei să mi-o dai? Este un joc în doi.

Casey se opri în pragul ușii dormitorului. *Este un joc în doi.*

— Ai nevoie de ceva? întrebă ea.

Este un joc în doi. Cuvintele îi veniră din nou în minte.

— Să-ți aduc pijamaua?

— Pot să mi-o iau și singur, mormăi el cu mâna pe clanță.

— Ar trebui să cureți julitura aceea.

Ea întinse mâna, dar și-o retrase înainte de a-i atinge bărbia. Ezită. Lui nu-i plăcea deloc când ea ezita.

— Și cea de pe mână.

— Le voi spăla.

Privi în sus de parcă voia să mai spună ceva.

Casey așteptă.

— Voiam doar să-ți mulțumesc, spuse el șovăitor. Pentru, știi tu, pentru că ai venit să mă iei.

— Desigur, tată. Ea-l privi în ochi. Aș face orice pentru tine.

— Și eu aș face orice pentru tine, spuse el brusc. Știi asta, nu-i așa, Pistruiato?

Privi spre ea, apoi în jos spre câine, ca și cum nu suporta să-i întâlnească privirea.

— Nu aș lăsa pe nimeni să-ți facă rău. Niciodată.

— Știu. Zâmbetul ei era trist. Îl mângâie pe braț. Noapte bună, tată.

Ușa se închise. Fraza rostită mai înainte de tatăl ei îi revenea în minte ca o placă stricată. *Este un joc în doi. Este un joc în doi.*

Asta era. Acesta era răspunsul la problema ei cu Gaitlin. Dacă putea demonstra că o urmărește, că-i trimite acele desene prin poștă, îl putea trimite la închisoare. Tot ceea ce trebuia să facă era să-l prindă asupra faptului. Să găsească o dovadă. Fotografii. Orice.

Casey intră în bucătărie cu un zâmbet pe față.

— Tatăl tău este bine?

Se îndreptă spre Lincoln care stătea lângă blatul dulapului. El turna pentru amândoi două pahare cu pinot noir.

— Cred că va fi bine.

— Și tu?

Îi puse un pahar cu vin în mână.

— Eu? Sunt bine.

Bău din vin și apoi zâmbi spre el. Deși nu știa exact cum îl va urmări pe Gaitlin, cum îl va prinde, planul o făcea să se simtă bine. Ca și cum avea în sfârșit un mod de-a riposta.

— De fapt, acum mă simt minunat.

El se aplecă și o sărută.

Simți savoarea de pinot noir: cu gust de pământ, foarte parfumat.

— Da? spuse el.

— Da.

Îl sărută, în timp ce mâna ei aluneca pe pieptul lui, apoi pe umăr. Își desfăcu buzele și încercă să guste cu limba cât mai mult din el.

— Am crezut că vom pune luminițele în brad, o tachină el.

— Așa este. Puse paharul jos, cuprinzându-l cu celălalt braț după gât. Dar mai întâi am nevoie de un sărut. Poate două.

— Cred că voi fi nevoit să mă supun.

Timbrul vocii lui îi spunea cât de mult o dorește.

Îi plăcea acel timbru al vocii lui. O făcea să se simtă atât de puternică. Ani de zile Casey se luptase pentru sexualitatea ei. Ca majoritatea victimelor unui abuz sexual, cumva se învinovățea pe ea însăși, indiferent cât de ilogic părea, de ceea ce se întâmplase. Chiar și relația ei cu John fusese afectată de asta. Casey nu i se putuse dărui în totalitate. Nu putuse primi ceea ce îi oferea el. În timp ce relația se denatura încet, la fel se întâmpla și cu sexul. Sau poate mai întâi sexul și apoi relația. Oricum ar fi fost, în cele din urmă, el găsise ceea ce își dorea în altă parte, dar nu și ea.

Însă cu Lincoln era diferit. Pentru prima dată în viața ei, se simțea ca un adult și nu ca o puștoaică de șaisprezece ani neexperimentată pe bancheta din spate a mașinii prietenului ei mai în vârstă. Se simțea capabilă să-și aleagă propriul ei drum sexual. Simțea că deținea controlul, iar acest lucru era atât de real încât dacă voia, putea să i-l cedeze lui Lincoln.

Ținând-o în brațe, Lincoln își adânci sărutul. Mâna lui alunecă pe ceafa ei și coborî spre fese. Îl sărută la rândul ei cu lăcomie, apăsându-și pântecul de-al lui. El își schimbă poziția, împingând-o în dulapul din bucătărie.

Degetele ei găsiră nasturii cămășii lui și-i descheiară în grabă, apoi îi scoaseră cămașa din pantalonii kaki. Își strecură mâna pe dedesubt și-și trecu vârfurile degetelor peste peticul de păr de pe pieptul lui.

Dar nu îi era de ajuns. Avea nevoie de senzația de piele pe piele. Reuși să-i scoată cămașa și tricoul.

— Tatăl tău? îi șopti el în ureche.

— Nu iese niciodată după ce se duce în camera lui, îl asigură ea.

Adevărul era că nu-i prea păsa. Riscul de-a fi prinsă făcând sex în bucătărie nu era la fel de important în acest moment, pe cât era să simtă mâinile lui Lincoln pe trupul ei dezgolit.

Își scoase puloverul, și, nerăbdătoare, îl ajută pe Lincoln să-i desfacă sutienul roz de dantelă.

— Ce te-a apucat? îi șopti Lincoln la ureche. Îmi place.

Îi sărută umărul dezgolit, apoi buzele lui începură să coboare spre sâni.

Ea se arcui pe spate, împingându-și sânii înainte, făcând mai ușor pentru el să-i prindă sfârcul între buze. Își trecu degetele prin părul lui negru, răvășit.

Adevărul era că nu știa ce o apucase în seara asta. De obicei, îi plăcea sexul controlat. Ordonat. Într-un pat cu cearșafuri curate. Nu era genul de femeie care să se rostogolească în fân sau care să o facă pe blatul din bucătărie. Cel puțin nu credea că era așa.

Poate că aceasta era noua Casey. Casey cea îmbunătățită. Poate că era acea Casey care-l putea păcăli pe Charles Gaitlin și-și putea pune ordine în viața care acum părea a fi în balans.

Lincoln își puse mâinile pe șoldurile ei și deși rămase tăcut, ea știu ce voia el. Își scoase pantalonii, apoi chiloții roz, și-i lăsă să cadă pe podea. Trase de catarama curelei lui Lincoln, o deschise și-i descheie pantalonii. Îi împinse în jos. Privindu-l în ochii albaștri, pe jumătate închiși, ea-și strecură mâna în boxerii lui.

Nu-i displăcuseră niciodată organele genitale ale unui bărbat. Nu-i fusese niciodată frică de ele, cum le era anumitor femei, dar nici nu-i plăcuseră cu adevărat. Dar acum îi plăceau ale lui Lincoln.

Gurile lor se întâlniră din nou, mai insistente. El o mușcă de gât, de lobul urechii. Nu tare, dar suspină cât să trimită cascade de senzații spre fiecare por al pielii ei. De obicei ea avea nevoie de un preludiu prelungit, dar în această noapte ceva o împingea să-și depășească propriile limite. Avea nevoie de Lincoln acum. Avea nevoie să-l simtă. Tare. Înăuntrul ei.

Dezmierdându-l, ea se mișcă spre marginea blatului. El îi sărută umărul dezgolit, brațul, rotunjimea sânului. În lumina ce venea dinspre becul de deasupra aragazului, ea-i putea zări chipul. Ochii lui erau aproape închiși, fața calmă, aproape visătoare.

— Vino aici, șopti ea.

— Nu sunt sigur că sunt destul de înalt, îi șopti el în ureche cu o voce răgușită. Dar am fost cercetaș, să știi. Sunt foarte ingenios.

Ea râse și-i plăcu sunetul propriei voci care acum era mai profundă.

— Ne întâlnim la jumătate, spuse ea.

Jumătate pe blat, jumătate pe jos, ea-și depărtă și mai mult picioarele pentru el. Când Lincoln intră în ea, gemură amândoi.

El îi șopti numele. Îi spuse că era frumoasă. Ea se agăță de el, înfigându-și unghiile scurte în spatele lui gol. Se împinse înspre el, arcuindu-și șoldurile iar și iar.

— Poți încetini, îi sugeră el, cu un amestec de amuzament și pasiune.

Ea negă din cap cu înfocare. Plăcerea venea în valuri.

— Casey…

Încă sprijinită de blat, ea îi înconjură șoldurile cu picioarele, punându-și capul pe umărul lui. Se încordă în așteptarea momentului care se apropia. Mușchii ei se crispau, se relaxau și se crispau din nou. Când veni extazul, ea-și apăsă gura de umărul lui, înăbușindu-și strigătul.

Lincoln o urmă. Se împinse mai adânc în ea, gemu și apoi se retrase.

Casey începu să râdă, dându-și seama ce făcuse pe blatul din bucătărie în timp ce tatăl ei se afla în cealaltă cameră, și se lăsă pe spate, ținându-se de umerii lui Lincoln.

El își sprijini capul de sânii ei goi, cu sfârcurile întărite.

— Ce este atât de amuzant?

Vocea lui era înăbușită, dar și el chicotea.

— Nu știu. Ea râse mai tare. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu știu, repetă ea. Cred că te iubesc.

24.

În clipa când cuvintele ieșiră din gura lui Casey, ea-și dori să le poată retrage. Cu mâinile pe umerii lui Lincoln, sări jos de pe blat și începu să-și strângă lucrurile. Mai întâi își puse puloverul, fără sutien, simțindu-se deodată vulnerabilă. Cam atâta a durat sentimentul de putere.

Liniștea din încăpere părea că se sparge în bucăți. *El nu-i răspunsese.*

De ce ar fi făcut-o?

— Dumnezeule, asta a fost penibil, se auzi ea spunând după o clipă care păru o eternitate.

Își luă chiloții de pe podea și și-i puse. O femeie avea nevoie de chiloți pentru a se simți puternică într-o asemenea situație.

— Casey…

— Nu, este în regulă. Eu…

Nu știa ce spunea, ce *ar trebui* să spună. Se opri înainte să înrăutățească lucrurile.

Se aplecă, ridică boxerii și pantalonii lui și i-i întinse. El îi luă, dar îi așeză pe blatul dulapului, apoi o prinse de încheietura mâinii.

— Casey.

Ea se opuse, trăgându-se înapoi.

— Vino aici, spuse el. O trase mai tare.

Îi era atât de rușine, încât lacrimile îi ardeau pleoapele. Dacă ar plânge, s-ar simți umilită. Oare la ce se gândise când îi spusese că-l *iubește?* O luase razna?

Nu gândise deloc. Asta o speria și mai mult.

— Uită-te la mine, îi șopti el.

Îl lăsă să o ia în brațe, dar tot nu-l putea privi.

— Nu am vrut să… El se opri, apoi începu din nou. M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

Îi cuprinse bărbia cu degetul mare și arătătorul și o ridică.

Ea închise ochii.

— Vreau să iau lucrurile încetișor, atâta tot. Țin la tine. Țin la tine foarte mult. Doar că am făcut varză o căsătorie și vreau să fiu sigur că…

Căsătorie? Abia auzi ce mai spusese. El se gândea la *căsătorie?*

Desigur că nu asta a vrut să spună. Nu-i așa?

Ea, cu siguranță nu mersese cu gândul atât de departe. Și totuși, cuvintele lui o făcură să se simtă mai bine…

— Vreau să fiu sigur. Înțelegi ce vreau să spun? întrebă el cu blândețe.

Ea deschise ochii și-l privi. Încă nu știa ce să spună iar asta părea să nu-l deranjeze.

O trase mai aproape de el și stătură acolo, îmbrățișați în semiîntunericul din bucătărie, ea în chiloți și pulover, el neavând nimic altceva decât o pereche de șosete maro.

O ținu în brațe mult timp. Destul de mult ca ea, atunci când își ridică capul de pe umărul lui, să zâmbească. Era optimistă.

— Vrei să mă ajuți să pun luminițele în brad?

— Așa, sau vrei să mă îmbrac? întrebă el cu un zâmbet larg.

•

Angel se privi în oglinda din baie, având în mână punguța cu praf alb pe care o găsise sub chiuvetă.

Avea ochii congestionați. Băuse prea mult.

Mai întâi cele șase beri, apoi un whisky Jack Daniels pe care Charlie insistase să-l bea. Dar era Ajunul Crăciunului, nu-i așa?

Merita să se relaxeze un pic.

JD-ul fusese cadoul de Crăciun pentru ea. Aproape că râse în hohote. O sticlă de whisky de Crăciun de la bărbatul ei? O sticlă pe care el și fratele lui deja o goliseră pe jumătate. Iar ea se gândise la un inel de logodnă sau la ceva la fel de stupid.

Studie chipul femeii din oglindă. Arăta mai bătrână de douăzeci și șase de ani. Mult mai obosită decât trebuia să arate cineva la douăzeci și șase de ani. Ea-și întoarse fața astfel încât singurul bec – din trei – care încă ardea deasupra oglinzii să-i lumineze bărbia. Vânătaia începea să dispară. Acoperită cu fond de ten, abia dacă se mai zărea. Era urma unei dispute din săptămâna trecută. Charlie abia o atinsese cu pumnul. Fusese mai rapidă decât el.

Sau poate că el fusese prea beat pentru a ținti bine.

Privi la punguța din mâna ei. Nu știa ce să facă. Îi spusese lui Charlie că nu voia droguri în casă. El nu le folosea când se cunoscuseră. Asta era ceva nou. Aici era mâna lui James. Charlie cheltuise mulți bani săptămâna trecută, de parcă i-ar fi avut. Îi intrase în cap ideea că se va îmbogăți de pe urma procesului. Ea încercase să-i spună că vor dura ani buni până să primească vreun ban, dacă primea vreunul, dar el nu o ascultase. James îi

spusese că vor cădea cu toții la învoială și că va primi foarte ușor un milion, două.

Pipăi punguța. *Fără drogări.* Nu cu copilul în casă. Dacă era arestată? Buddy putea fi trimis la casa de copii. Angel și-ar pierde privilegiile de părinte care-și întreține copilul dacă era prinsă cu porcăria asta aici. Nu conta dacă era sau nu a ei; ar fi fost o scuză bună pentru ei ca fie dată afară. Mai ales dacă era în urmă cu chiria.

Dar era trecut de miezul nopții. Era Ajunul Crăciunului. Chiar voia să primească o lovitură de Crăciun? Oare voia să petreacă singură Crăciunul? Charlie nu era cine știe ce, dar era mai bun decât nimic, nu-i așa?

Privi din nou în oglindă. I se vedea părul de altă culoare la rădăcini.

Era dată la o parte, bătută. Nu merita asta. *Dar nimic nu se va schimba niciodată dacă nu va face ea ceva să schimbe lucrurile.*

Deschise larg ușa de la baie și se repezi pe micul hol, păstrând tăcerea până ce ajunse în sufragerie.

— Ieși afară! spuse ea.

Charlie și James stăteau de-o parte și de alta a canapelei, cu câte o cutie de bere în mână. La televizor se difuzau lupte profesioniste.

— Ieși afară! îi spuse Angel șuierând lui Charlie. Se uită la James. Și tu. Afară din casa mea.

— Haide, iubito, dă-te din fața televizorului.

Charlie își lungi gâtul. Avea fața roșie de la băutură. Trebuia să-l tundă. Cu firul subțire, părul lui arăta oribil imediat ce creștea un pic, arăta de parcă avea părul dat pe spate. James arăta și mai rău pentru că nu ea-l tundea pe nenorocit.

— Ți-am spus fără droguri, fără iarbă, Charlie.

Aruncă în el cu punguța cu praf alb.

El o ridică.

— De unde ai luat asta? întrebă pe un ton enervat.

Nu nega că era a lui.

— De sub chiuvetă, din capacul de la crema de ras. A căzut când încercam să iau niște hârtie igienică, pentru că se pare că sunt singura din lume care pune o rolă nouă!

— Își bagă nasul în lucrurile tale? îl întrebă James pe Charlie.

— A căzut pur și simplu! Și este casa *mea*! Angel își încrucișă brațele la piept. Numele meu este pe contractul de închiriere și eu am cumpărat crema de ras. Doar dacă nu cumva ai furat-o de la magazin!

Îl privi dur pe James. Se înfierbântase. Îi ajunsese.

Charlie se uită la James.

— Omule, ți-am spus că nu în casă. Avem un copil, spuse el, arătând cu gesturi de om beat spre dormitorul lui Buddy.

Nu-i venea să creadă că Charlie îi luă apărarea.

— Deci ai de gând să-i ții parte? James se ridică de pe canapea aruncând cutia de bere în Angel.

Ea se feri de cutie. Berea se împrăștie, iar cutia lovi colțul suportului de televizor.

Charlie se clătină pe canapea.

— Frate contra frate? întrebă James.

— Ieși afară! Ieși afară! urlă Angel, întorcându-se spre el. James o împinse, dar era beat, așa că nu avea prea multă forță. Ea-și recăpătă echilibrul înainte de a cădea. Se repezi înainte, dându-i un brânci.

Charlie îl lovi pe James în umăr. Doar un ghiont.

— Hei, omule, ia-ți mâinile de pe femeia mea!

James se balansă spre Charlie. Charlie nu se mișcă până ce pumnul lui James îl lovi în bărbie.

— Au! Fiu de cățea! Charlie își frecă falca. Acum chiar că m-ai enervat. Ieși afară!

Din apartamentul alăturat, se auzi o lovitură puternică, în peretele din sufragerie.

— Liniște, nenorociților! urlă vecinul lui Angel, vocea sa fiind înăbușită de placa de fibră.

— Nu pot să cred că te comporți în halul ăsta, Charlie. James se retrase cu spatele spre ușa de la intrare. Suntem frați, omule. Își lovi pieptul cu ambele mâini. Este Crăciunul. Unde vrei să mă duc?

— În iad, unde-ți este locul! țipă Angel, ridicând cutia goală de bere și aruncând-o spre el.

Charlie o cuprinse cu brațul pe după umeri și o strânse tare.

— Liniștește-te, scumpo, o să plece.

— Vreau să plece, spuse ea. Acum! Să plece din casa mea și să nu se mai întoarcă niciodată. Aduce droguri lângă copilul meu!

— În regulă, în regulă. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Charlie îi dădu drumul și se îndreptă spre ușă.

— Haide, James. Mai bine ai dispărea în seara asta, spuse el.

— Știu când nu sunt bine-venit.

James deschise larg ușa.

— Ai dreptate! Nu ești bine-venit! țipă Angel. Bun de nimic, sculă bleagă…

— Angel, taci, izbucni Charlie.

Vorbise pe acel ton care voia să spună că ea exagera. Chiar și beată, știa când să se retragă.

— Vreau să plece, spuse ea mai încet.

— Și va pleca. Acum stai aici și ține-ți gura. Du-te și ia jucăriile să le punem sub brad. Bine? Mă întorc într-un minut și vom aranja cadourile de la Moșul pentru micuțul Buddy.

Angel îi privi pe James și pe Charlie cum ies pe ușă.

Charlie încă mai încerca să-l facă pe fratele lui să îmbrace o haină. Ultima dată când se uitase Angel afară, cădea lapoviță. Nu voia ca Charlie să-i dea haina lui James. Nu o vor mai vedea niciodată. Din partea ei, James putea să înghețe bocnă.

Intră în bucătărie. Camera se învârtea cu ea. Îi era puțin greață. Nu mai putea bea ca pe vremuri. Mâine va avea o mahmureală zdravănă.

Se duse la chiuvetă, luă un pahar cu apă și se îndreptă spre fereastră. Trase draperia de deasupra scaunului înalt al lui Buddy. Afară, unul dintre becuri se arsese, dar celălalt încă mai era aprins. Îi putea vedea pe Charlie și pe James discutând. Certându-se. James gesticula spre casă. Înjurând. Vorbind urât despre ea, mai mult ca sigur.

Angel era tentată să deschidă fereastra și să-i strige lui Charlie că putea să plece și el cu James. Știa prea bine că și el consuma droguri. Și chiar dacă nu erau drogurile lui, știa despre ele. Vârâte în capacul cremei de ras? Asta era ascunzătoarea lor secretă? Cât i-ar fi luat unui polițist să o descopere? Chiar și unuia prost?

Lăsă draperia să cadă și bău paharul cu apă. În timp ce se plimba prin bucătărie, Charlie intră pe ușă. O trânti în urma lui.

— Poftim. A plecat. Acum ești fericită, târfă proastă și oribilă?

Ea rămase acolo unde era. Charlie devenea rău atunci când era beat. Spunea lucruri pe care nu le credea. Făcea lucruri pentru care-și cerea scuze mai târziu.

O privi preț de un minut, apoi se îndreptă spre hol. Ochii lui Angel se umplură de lacrimi. Tot ceea ce-și dorea era să fie iubită. De ce nu o putea iubi Charlie?

De ce nu o putea iubi nimeni?

•

Adam stătea pe spate în scaun, în biroul său și se uita la ceas. Era trecut de miezul nopții. Era Crăciunul iar el stătea în birou verificând o depoziție care nici măcar nu trebuia făcută săptămâna asta. Doar că nu voia să se ducă acasă.

Își împreună degetele și-și duse mâinile la spate, sprijinindu-și ceafa pe ele. Clinica fusese veselă în această seară, într-un fel sumbru. Atât de veselă și atât de mohorâtă, încât se simțea și mai deprimat decât de obicei când pleca de la bunicul său. Fuseseră mulți vizitatori pentru că era Crăciunul. Toată lumea râdea, vorbea, prefăcându-se că oamenii nu agonizau sau chiar mureau pe holurile lungi. Infirmierele și pacienții purtau căciuli roșii de Moș Crăciun. Unii chiar se împodobiseră cu niște cornițe maro.

Un cor de spiriduși cântase colinde și se oprise în pragul ușii bunicului său. Cântaseră „Frosty, omul de zăpadă”. Adam zâmbise, dăduse din cap în ritmul muzicii, dar făcuse asta doar din politețe. Nu-i prea plăceau sărbătorile, mai ales când bunicul său era atât de bolnav. Dacă ar fi avut o iubită, o soție, copii, poate că ar fi fost diferit, dar colindele de Crăciun nu făcuseră altceva decât să-i reamintească de cât de singur era acum. Îl forțau să înfrunte adevărul. Cu toate realizările sale, era la muncă, la miezul nopții, în Ajunul Crăciunului.

Se întinse după cana cu cafea, luă o înghițitură și o scuipă la loc în cană. Era aproape rece.

Se întrebă ce făcea Casey în seara asta. Oare în timp ce Adam mâncase o salată de ton lângă bunicul său aflat în comă, Casey stătuse la masă mâncând șuncă și cartofi dulci? Oare se dusese la slujba de la miezul nopții înconjurată de familia ei?

Oare Lincoln era acolo?

Lincoln Tyndall devenea un ghimpe în coastă, ca unul pe care îl ai în călcâi și îl ignori până într-o zi când te trezești că te doare. Când Adam aflase de la una dintre stenografele de la tribunal că el se întâlnește cu Casey, fusese foarte bucuros pentru ea. Poate un pic gelos, dar bucuros că-și găsise pe cineva. Fericit că ea era fericită. O plăcea, dar cazul Gaitlin fiind încă în desfășurare, iar viața lui personală fiind așa cum era, chiar că nu avea timp să se întâlnească cu ea. Nu să se întâlnească așa cum ar trebui. Nu… să o curteze.

Nu prea era o perioadă propice în viața lui.

Dar o dorea. Și se simțea vinovat că o dorea.

Problema era că nu prea avea încredere în Lincoln Tyndall. Era ceva în legătură cu el. Desigur, juca bine. Era un avocat decent și se descurca destul de bine în sala de judecată. Avea acel aspect ușor neîngrijit, de parcă picase din copaci, care era atât de popular acum la Hollywood. El, cu sacourile din catifea și cu mașina micuță și economică.

Dar era ceva în felul lui de a privi oamenii, de a-i urmări. Mai ales femeile. Nu-i plăcea ideea ca Lincoln să se uite în acest fel la Casey. Casey era specială.

Din impuls, Adam atinse mouse-ul și monitorul computerului se aprinse. Intră pe un site accesibil doar anumitor angajați ai statului. În principal, era folosit de cei de la poliție și, din când în când, de instituțiile corecționale, pentru că afișa arestările și alegațiile împotriva unei persoane, mergând în urmă până la data la care statul își computerizase dosarele.

Tastă *Lincoln Tydell* și apăru poza de pe permisul de conducere. Un tip onest. Un zâmbet stupid. Căută mai departe.

O amendă pentru viteză. Fusese prins de radar în South Bethany. August 2006. Idiotul. Toată lumea știa că nu trebuie să mergi cu viteză pe acolo. Adam chicoti. Continuă să citească.

Și…

Citi un rând dintr-un fragment aflat în colțul din dreapta, de jos, al ecranului. Îl reciti, gândindu-se că citise greșit.

Nu. Acuzațiile fuseseră retrase. Cel mai probabil din lipsă de probe. Astfel de acuzație putea fi greu de demonstrat, așa cum descoperise și Casey. Citi din nou nota.

În urmă cu doisprezece ani, Lincoln Tyndall fusese acuzat că urmărise pe cineva.

25.

Casey stătea în parcarea pieței de vechituri și privea spre ușă. Îl urmărise pe Charlie de la casa prietenei lui la un minimarket, de unde-și cumpărase țigări și un baton de ciocolată, și apoi până aici. Mașina albastră nu era a lui, aflase ea, ci a prietenei lui. Se afla în piața de vechituri de douăzeci de minute. Se întreba dacă ar fi trebuit să intre să vadă ce făcea acolo și să riște să-l piardă atunci când pleca, sau să stea în parcare și să-l aștepte.

Era uimită cât de ușor era să găsești pe cineva. De fapt, era de-a dreptul șocant. Pentru că nu a vrut să abuzeze de poziția ei de la spital, nu se folosise de nicio sursă de acolo pentru a-l găsi pe Gaitlin, deși era destul de sigură că Linda oferise informații despre el personalului de la spital sau poliției. Și nu sună nici la biroul lui Adam.

Casey nu putea să vorbească de acțiunea ei. Nici lui Adam, nici lui Lincoln, din motive legale. Nici surorii ei, pentru că… Jayne nu ar fi înțeles.

Ca să nu mai spunem că era ilegal. Dacă era prinsă, era posibil ca statul să piardă procesul împotriva lui Gaitlin, iar Casey slujba.

Îi luase mai puțin de trei ore să-l găsească pe Gaitlin, și asta incluzând telefoanele date, mersul cu mașina la poștă și o oprire la magazin ca să cumpere cereale.

Citise în articolul despre proces din ziar că el locuia în Georgetown. În timp ce se prefăcea că trimite o scrisoare, Casey ceruse unui funcționar de la poștă adresa lui Gaitlin. Se pare că domnul Gaitlin devenise un fel de celebritate și că funcționarii federali erau dornici să vorbească despre el. Corespondența lui, conform angajatului de la poștă, era trimisă pe adresa unui complex de apartamente din apropiere, în atenția unei anume Angela Carey.

Casey bătu ritmul pe volan, cu degetele mari, simțindu-se doar un pic vinovată pentru că se afla aici. Îl lăsase pe tatăl ei la Centrul Maturității Moderne, cu instrucțiuni precise că trebuie să o aștepte înăuntru, în hol, până la sfârșitul zilei când va veni să-l ia. El nu o întrebase unde pleacă și ea nu se oferise să-i spună. Nu spusese nimănui că-și ia liber. Își luase o săptămână, urmând ca după aceea să realizeze planul.

Seara îi va fi mai greu să se țină după Gaitlin. Și știa că nu-l poate urmări douăzeci și patru de ore pe zi, dar acum doar încerca să afle pe unde umbla, ce făcea, care era rutina lui. El nu lăsase să treacă o săptămână fără a o contacta în vreun fel, fie că stătea în stratul cu flori uitându-se prin fereastră, fie că-i trimitea unul dintre acele desene stupide. Într-o săptămână, cu siguranță îl putea prinde cu ceva.

O ajutase pe una dintre vecinele lui Gaitlin, o tânără mamă cu doi copii mici, să care cumpărăturile în apartamentul ei. Femeia îi oferise destule informații despre Charlie, inclusiv faptul că el nu muncea și că fratele său, James, stătea acolo cu el și cu prietena lui, dar femeia nu-l mai văzuse pe acel frate de câteva zile.

Mai trecură zece minute. Gaitlin tot nu ieșise din clădire. Împinsă de nevoia de a merge la toaletă, și de curiozitate, Casey decise să intre înăuntru. Piața de vechituri, cândva un depozit, fusese transformată cu inteligență într-un fel de minimall.

Înăuntru, ea descoperi că „magazinele” erau încăperi improvizate din garduri de sârmă aliniate de-a lungul unui culoar pe care mergeai în cerc spre centrul structurii. Constată cu uimire că puteai găsi orice în aceste magazine, și la preț redus. Erau magazine cu unelte și ustensile de bucătărie, un magazin de muzică, un magazin cu mâncare spaniolă, un stand cu ziare și chiar o frizerie. Urmând semnele care indicau toaleta publică, ea descoperi o piață unde într-o parte se vindeau delicatesele, iar în alta produsele de patiserie, pizza și înghețată. Când ieși de la toaletă, se opri în fața magazinului Amish, întrebându-se dacă ar trebui să se întoarcă la mașina ei sau să meargă să-l caute pe Gaitlin.

Cu coada ochiului văzu o figură familiară, dar nu era cea a lui Gaitlin. Era vechiul ei „amic”, Sarge, de la cantina spitalului. Stătea la o masă în sectorul cu mâncare, bând dintr-un pahar și mâncând o brioșă. Probabil că și el își luase liber de la serviciu pentru sărbători. Se întoarse, sperând că nu o văzuse. Nu voia să stea de vorbă cu el, din mai multe motive.

Atunci îl văzu pe Gaitlin cumpărându-și o bucată de pizza cu cârnați. Rămase pe loc până ce el plăti și apoi îl urmări, trecând pe lângă un magazin, apoi pe lângă un altul și-l văzu intrând într-un magazin ieftin. O femeie blondă care avea douăzeci și ceva de ani, poate treizeci, lucra la casa de marcat. Îi dădu unui client restul și bărbatul ieși. Casey stătea la un magazin distanță prefăcându-se că se uită la niște lumânările roz care miroseau puternic a gardenii. Îi urmărise pe Gaitlin și pe femeie prin gardul

care delimita magazinul. Gardul era acoperit de lopeți de plastic pentru dat zăpada, eșarfe împletite și pliciuri, lucruri de tot felul, dar de unde stătea ea, îl vedea bine pe Gaitlin.

Casey nu și-o amintea prea bine pe tânăra femeie care-l luase cu mașina de la tribunal, dar bănuia că era aceeași.

— Încă mai ești aici? îl întrebă femeia pe Gaitlin. Ea începu să scoată creioane dintr-o cutie de carton și să le pună într-un bol de plastic, lângă casa de marcat. Credeam că te duci să aplici pentru slujba de la Exxon.

— Îmi era foame. Este o crimă? El își vârî pizza în gură.

Ea îl privi cu mâna în șold.

— Mi-ai adus și mie ceva?

El continuă să mănânce.

Ea termină de pus creioanele în bolul de plastic cu un gest evident de enervare. Gaitlin continuă să mestece. O familie hispanică se opri în fața magazinului, intenționând să achiziționeze o lopată pentru zăpadă. Casey încercă să respire pe gură; ura mirosul fals de gardenii.

— Vrei coaja? întrebă Gaitlin într-un final. Buzele lui erau pline de grăsimea de la cârnați.

— Nu, răspunse ea iritată.

Familia decise să nu cumpere lopata pentru zăpadă și-și văzu de drum.

— Dar îți place coaja, spuse Gaitlin.

— Ce mi-ar plăcea ar fi o bucată de pizza doar pentru mine, doar că nu pot cheltui doi dolari douăzeci pe o bucată mare de pizza fierbinte pentru că trebuie să mă opresc la magazin în drum spre casă ca să cumpăr pâine și unt de arahide.

El ridică din umeri și vârî coaja în gură.

Femeia căută sub tejghea și scoase un șervețel maro care arăta ca acelea aflate în toaleta femeilor.

— Șterge-ți fața.

El smulse șervețelul din mâna ei și-și șterse grăsimea de la gură.

— Bănuiesc că ai nevoie de mașina mea. Că doar de-aia te-nvârți pe aici. Dacă-mi mai iei mașina, trebuie să juri că vei fi înapoi la șase. I-am promis Shondei.

— Jur.

Gaitlin ridică ambele mâini de parcă ea-l amenința cu pistolul.

— Și juri că vei trece pe la Exxon, când vei pleca de aici, și vei lăsa cererea? Este pe bancheta din mașină. Am completat-o eu.

— Jur.

Ea-și încrucișă brațele la piept. Ca și Linda, această tânără probabil că fusese frumoasă cândva. Dar părul ei era decolorat, avea prea mult contur de ochi și arăta obosită. Expresia tristă „Tratată ca o iapă de povară”, îi veni în minte lui Casey.

Simți o împunsătură de compasiune pentru Angela Carey. Era tentată să aștepte să plece Gaitlin și apoi să intre și să vorbească cu ea. Să-i spună cum era Gaitlin, să o avertizeze că ar trebui să iasă din această relație înainte de a fi prea târziu. Dar Angela știa deja cine era Gaitlin. Ea-l luase cu mașina în ziua în care ieșise din închisoare.

Casey învățase că nu-i puteai ajuta pe oamenii care nu-ți voiau ajutorul.

În timp ce Gaitlin ieșea din magazinul cu produse la un dolar, Casey se întoarse cu fața spre lumânările roz. Mirosul de gardenii era atât de puternic, încât îi făcea greață. Gaitlin nu o observă. Păstrând o distanță sigură, îl urmări până în parcare. Pe autostradă, el trecu pe lângă benzinăria Exxon. După câțiva kilometri opri în parcarea unui bar mic care făcea reclamă la tichetele de loterie, la Budweiser și la „Country Karaoke” în fiecare sâmbătă noaptea.

Casey se strecură într-un loc aflat lângă parcarea cu pietriș, sub un afiș de un galben-șters pe care scria: „Bine ați venit, fani ai curselor”. Opri motorul și verifică portierele mașinii, pentru a fi sigură că sunt încuiate. Apoi pescui un pix din geantă și luă pagina de ziar cu rebus de pe scaunul pasagerului.

Avea presentimentul că va fi o după-amiază lungă și plictisitoare.

•

— Îți mănânci jeleul, profesore?

Ed se uită la bătrâna care stătea lângă el în sala de mese care servea și drept sală de recreere. *Kate.* O plăcea. Și ea fusese cândva profesoară de chimie, la liceu.

Era drăguță cu el. Nu se supăra când el folosea din când în când un cuvânt greșit, cum se întâmplase în această dimineață când spusese *lalea* în loc de *as* la masa de joc. Dar tot bătrână era. Ed nu știa ce simte pentru femeile bătrâne. Într-un fel, ele îl făceau să se simtă bătrân.

— Ai de gând să mănânci asta?

Kate lovi cu lingura de plastic recipientul de pe tavă.

El se încruntă.

— Este roșu.

— Jeleu de Crăciun, îi spuse ea. Nu l-am mâncat pe tot înainte de Crăciun. Cred că acum a devenit jeleu de Anul Nou.

Ea chicoti și i-l luă de pe tavă.

— Nu-mi place jeleul, spuse el. Mie și lui Frazier ne place budinca. Ciocolata.

— Ar trebui să-l aduci pe tipul ăsta, Frazier, pe aici, într-o zi. Poate să joace și el cărți.

Ed mestecă încet friptura. Era bună, dar nu la fel de bună ca cea de acasă.

— Frazier nu joacă des cărți.

— Niciunul dintre noi nu o făcea înainte de a ne primi bastoanele. Ea cotcodăci râzând de gluma ei, dându-i un cot lui Ed.

Avea coate ascuțite.

— Nu vreau să vorbesc despre jeleu. Mai luă o bucată de friptură. Vreau să vorbesc despre fiica mea.

— Pistruiata? Da.

Kate luă folia de pe recipient și băgă lingura înăuntru.

Ed încercă să se concentreze la ceea ce voia să spună. Îi era atât de greu să-și pună ordine în gânduri. Era frustrant. Uneori chiar înfricoșător, pentru că adesea se pierdea. Se pierdea în propria sa minte.

Puse jos furculița.

— Kate, îmi fac griji pentru ea. Cineva o pândește. O urmărește.

Kate supse din lingură gelatina roșie care se clătina.

— Asta ar putea fi rău. Fiul meu, Eli, avea o prietenă care a fost jefuită în Trenton. I-au furat poșeta. Hoții te urmăresc.

Ed se uită la friptura sa de vită, care nu mai arăta la fel de apetisantă. Mai era și piure cu sos. Lui îi plăcea mai mult sosul de pui decât cel de vită. Era un mic restaurant unde el și Lorraine obișnuiau să le ducă pe fete ori de câte ori mergeau în vizită la familia lui Lorraine în…

Ed îndepărtă acel gând. Își scoase din minte sosul.

— Este un om rău. Știu că așa este.

— Atunci sună la poliție. Kate răzuia cu zel recipientul, cu lingura de plastic. Pentru asta sunt acolo. Să-i prindă pe hoți, și alte asemenea chestii, gesticulă ea cu lingura.

Ed dădu din cap.

— Nu, acesta este un om foarte rău. Mai rău decât un hoț care fură poșete. I-ar putea face rău.

Privi spre bătrâna doamnă ofilită, cu buzele roșii ca rubinul, care stătea lângă el. Era atât de micuță, încât semăna cu un pitic sau poate cu una dintre acele doamne-spiriduș care se puneau în grădină.

— Nu pot permite să se întâmple una ca asta. Înțelegi, nu-i așa? Înțelegi că trebuie să o protejez?

Kate trânti brusc lingura și recipientul gol pe tavă. Îi luă mâna lui Ed între mâinile ei mici și ridate.

— Înțeleg, profesore. Trebuie să o protejezi. Trebuie să-i protejăm pe cei pe care-i iubim.

— Indiferent de consecințe, spuse el. Clătină din cap. Ar putea deveni foarte urât.

— Indiferent de consecințe, repetă ea, privindu-l în ochi.

Ea avea ochi frumoși. De un albastru-pal. Arătau și mai albaștri în contrast cu părul alb și buzele rubinii. Kate îl asculta. Îl înțelegea. Acesta era un alt motiv pentru care o plăcea.

— Ai nevoie de ajutor ca să o protejezi? întrebă Kate, încă acordându-i întreaga sa atenție. Poate că merg încet cu cadrul, dar încă mai am ceva spus, adăugă ea ducându-și mâna la tâmplă.

— Nu am nevoie de ajutor, spuse el. Pot face asta. De data asta o pot proteja.

— Ce bine că ne au pe noi copiii ăștia, asta este tot ce pot spune, profesore. Ai nevoie de Katydid, pui mâna și o suni. Se întoarse spre bătrâna care stătea în cealaltă parte a ei. Janice, ai de gând să mănânci jeleul?

Ed ridică din nou furculița de plastic. Apetitul începea să-i revină. Se simțea mai bine după ce vorbise cu Kate. Se gândise de ceva timp că trebuia să facă unele pregătiri… în caz că Pistruiata va avea nevoie de el. Faptul că Kate era de acord era o confirmare.

•

— A spus el că vrea să treacă pe aici?

Jayne stătea în holul aglomerat împreună cu Casey, având un tutu de culoarea lavandei într-o mână, și ac și ață în cealaltă. Chad își pusese fusta pe cap și cumva rupsese un rând de dantelă. Jayne îi spuse că băiatul se liniștise acum, deși lui Casey i se părea că-l aude alergând prin bucătărie și țipând că vrea suc.

Casey ridică din umeri.

— A întrebat și ieri, deci se pare că asta are în minte. A spus că nu a mai venit în ultimul timp în vizită.

Casey nu-și dăduse haina jos. Avea de gând să facă un ocol pentru a-l verifica pe Gaitlin și apoi, așa cum promisese, să treacă pe la Lincoln. Nu-i va lua mult să-l găsească pe Charlie, dacă el își urma tiparul obișnuit. În ultimele cinci zile descoperise că el se învârtea între patru locuri: la prietena lui; la barul ieftin; la piața de vechituri sau acasă la prietena fratelui său, în același parc de rulote unde locuise Linda.

Parcul de rulote era ultimul loc unde-l căutase Casey pentru că nu-i făcea plăcere să meargă acolo. Spera să fie într-unul dintre celelalte locuri în seara asta.

De fiecare dată când intra pe drumul cu pietriș, își imagina luminile mașinilor de intervenție din noaptea în care murise Linda. Își amintea fețele sumbre ale ofițerilor de poliție și ale doctorilor. De fiecare dată când vedea fosta locuință a Lindei, o cuprindea același sentiment de neputință pe care-l simțise în noaptea aceea.

Casey privi spre tatăl ei care stătea pe scaunul din fața televizorului.

Joaquin urmărea un meci de baschet. Ed se comporta foarte bine în seara asta; nu-i spusese lui Joaquin să schimbe postul și nici nu ceruse să aibă controlul telecomenzii.

— Tată, vrei să-ți dai jos haina?

— Nu, mormăi Ed, privind drept spre televizor. Este frig aici. Mereu este frig în casa asta afurisită.

Surorile se uitară una la cealaltă și zâmbiră.

— A spus *de ce* a vrut să vină? o întrebă Jayne pe Casey. Voia să vorbească cu mine? Să vadă copiii? Ea flutură tutu-ul din tul spre camera familiei. Voia să se uite la baschet cu Joaquin?

Casey ridică din umeri, chicotind împreună cu ea.

— Nu mi-a spus. Dar s-a comportat destul de bine săptămâna asta. Nu prea vorbăreț, dar… bine. Până acum nu s-a plâns că-l duc și-l iau de la Centrul pentru Pensionari în loc să-l las să ia autobuzul.

— Te voi ajuta cu asta imediat ce voi putea, dar cu vacanțele școlare, programul nostru este o nebunie. Jayne deschise ușa de la intrare. Deci te întorci la nouă?

— Da. Casey își încheie nasturii de la haina verde, de lână. Am de făcut câteva comisioane.

Sora ei ridică din sprânceană.

— Așa se numește acum? „Să faci comisioane”? Trebuie să-mi amintesc asta când vor mai crește copiii. Pentru moment „mami și tati iau ceaiul în dormitorul lor” pare că funcționează.

Casey râse în timp ce ieșea în frig din casa călduroasă.

— Mă întorc repede.

•

Ed se prefăcea că se uită la televizor. Baschet. Bărbați de culoare, tineri înalți în maiouri. Nu înțelesese niciodată acest joc, chiar și în vremurile când ar fi putut-o face. În acest moment nu-i prea păsa așa încât nu se mai străduia să înțeleagă.

Le putea auzi pe fetele sale discutând, dar nu putea distinge ce spuneau. Nu conta; vorbeau despre el. Despre cât de nebun era. Mereu făceau asta.

Se lăsă pe spate în scaun.

— Tată, vrei să-ți dai haina jos? țipă una dintre ele.

Oare credeau că era tare de urechi? Ei bine, era un pic dar de vină era afurisitul de meci de baschet. Sonorul televizorului era dat atât de tare încât le făcea pe ele să urle. Nu pe el.

— Este frig aici, răspunse el. Mereu este frig în casa asta afurisită.

Continuă să privească fix spre televizor așa cum făcea atunci când urmărea cu interes prognoza meteo. Trebuia să-și joace rolul cât mai bine. Să se asigure că nu era nimeni suspicios.

La Pistruiată trebuia să fie atent. Ea era cea ageră. Jayne era prea egoistă ca să fie mai atentă. Mereu fugea de colo colo. Era împrăștiată, încordată. Așa fusese de când era o copilă. Nu că nu ar fi iubit-o pe Jayne a lui… dar relația dintre el și Jayne era diferită de cea dintre el și Pistruiată. Mereu fusese așa.

Ed auzi ușa de la intrare deschizându-se și se relaxă în scaun. În sfârșit, Pistruiata pleca. Odată plecată, șansele lui vor crește. Ginerele său va fi absorbit de meci. Nepoții vor alerga fără oprire prin toată casa. Jayne se va ocupa de micile ei proiecte, va vorbi neîncetat la telefon, fără a fi atentă la copiii ei, care se comportau ca niște mici indieni, sau la el.

Ed trebuia doar să aibă răbdare. Să aibă răbdare și să încerce să nu adoarmă la meciul fără sens de la televizor.

26.

Angel îl aștepta pe Charlie când acesta opri în parcarea din fața blocului de apartamente.

O luase în seara asta de la muncă, la timp, așa cum făcuse toată săptămâna, și se arătase bine dispus. Da, mirosea a bere, dar se arătase drăguț cu ea. Chiar menționase cât de minunat fusese de Revelion, când stătuseră împreună acasă și nu plecaseră să petreacă pe undeva.

După muncă, au trecut pe la Shonda ca să ia copilul și apoi au venit acasă. Numai că, ajunși acasă, Angela și-a dat seama că a uitat să ia lapte. Buddy avea nevoie de lapte. Micul șmecher îl bea la fel cum bea Charlie bere.

Charlie se oferi să cumpere lapte. Cu propriii săi bani. Spusese că bunica lui îi dăduse niște bani de Crăciun. Știa că Angela încă nu-și primise cupoanele pentru suc, lapte și cereale pe luna ianuarie, așa că își spusese că era un gest foarte drăguț din partea lui. Îi promisese că se va întoarce în zece minute și că va lua pentru acasă mâncare chinezească.

Asta se întâmplase în urmă cu patru ore. Angela se simțea ca un personaj de desen animat pe urechile căruia ieșeau aburi. De la fereastră, privi cum Charlie traversează parcarea, bând dintr-un recipient de doi litri de lapte.

Buddy era de mult în pat. În seara asta băuse un biberon cu suc în loc de lapte.

Angela mâncase un pachet de terci de ovăz instant ca cină. Curățase frigiderul, ceea ce nu era greu pentru că nu era mai nimic în el. Apoi strânsese jucăriile lui Buddy și le pusese în noua cutie de jucării de sub brad. Era mândră de acel cufăr de jucării roșu cu albastru. Fusese scump, dar o ajutaseră banii pe care îi câștigase pe orele suplimentare.

În seara asta, după ce îl pusese pe Buddy în pat, fusese atât de obosită încât adormise pe canapea, dar acum era trează. Era pregătită pentru Charlie.

Intră în casă fără mâncare, cărând laptele. Avea o mustață de lapte ca aceea pe care o vezi în reclamele din reviste.

— Îl pun în frigider, spuse el, încercând să treacă pe lângă ea.

Ea-i smulse laptele din mână.

— Unde ai fost? Îi mirosi haina. Ai fost la bar, nu-i așa? Credeam că trebuia să aduci cina acasă. Ai spus că aduci cina acum patru ore!

— Târfa mică, spuse el nedeslușit.

O lovi atât de tare încât capul i se bălăngăni și parcă i se rupse ceva la gât. Pumnul lui păru că apare de niciunde. Acum un minut stătea acolo luându-l la rost și în următorul minut avea senzația că falca ei urma să se despice în două.

Lacrimile îi întunecau vederea, dar ea încercă să stea dreaptă. El lovi din nou, izbind-o cu capul de perete. Lovitura îi provocă greață și simți cum sângele îi curge pe ceafă. *O să mă omoare,* se gândi ea. *Nu, nu o va face. Nu o va face!* Azvârli recipientul cu lapte și-l lovi direct în piept. Capacul verde de plastic zbură și laptele se împrăștie peste tot, udându-i pe amândoi.

— Javră, mârâi Charlie, privind în jos la noua sa haină stropită cu lapte. Se năpusti asupra ei.

Angela știa când să rămână pe poziții și când să fugă.

Fugi.

•

Deschid ușa uscătorului și savurez aerul cald care iese din el, odată cu un parfum proaspăt, întind mâna și scot un maiou alb. Îl prind de umeri și-l scutur. Tare. Fac asta a doua oară, sperând să mai eliberez o parte din tensiunea din propriii mei umeri.

În seara asta soarta nu-mi zâmbește. Așa a fost toată ziua.

Întind maioul deasupra mașinii de spălat, bucurându-mă de senzația materialului cald sub degetele mele. Împăturesc o parte, aranjând-o cu atenție. Îmi trec degetul mare de-a lungul pliului pentru a face o cută frumoasă.

În seara asta îmi trec prin minte multe gânduri apăsătoare. Gânduri care au devenit griji. De obicei nu mă îngrijorez și nu-mi place acest sentiment. Nu-mi place lipsa mea de apetit, incapacitatea mea de-a dormi sănătos, sau faptul că nu mă pot concentra cum trebuie. Nu-mi place senzația de greutate din stomac care apare atunci când întorc grijile pe toate părțile în minte.

Împăturesc și cealaltă parte a maioului. Îi fac dungă. Netezesc materialul cald.

Aș vrea să pot vorbi cu Maury față-n față. Ar fi un bun ascultător.

Îmi fac griji pentru Casey, pentru Angel, pentru Drina. Destul de ciudat, îmi fac griji și pentru Linda. Știu că este moartă, dar mă gândesc la ea, la ce trebuie să fi trăit în ultimele secunde ale vieții ei. Teroarea. Durerea.

Împăturesc partea de jos a maioului, îl întorc și-l netezesc. Este perfect. Întind mâna și iau un tricou din uscător.

Am și alte griji.

Există soluții pentru grijile mele. Am descoperit câteva soluții pentru fiecare dintre ele. Ceea ce trebuie să fac acum este să decid cât de supărătoare este fiecare chestiune și ce sunt dispus să fac… ce sunt dispus să risc… pentru a pune în aplicare aceste soluții.

•

Cu copilul care urla în brațe, Angel reuși cumva să încuie portierele mașinii. Charlie era ca un sălbatic. Înnebunise, era furios. Lovea cu pumnii în geamul din dreptul pasagerului în timp ce ea-l punea pe Buddy pe locul de lângă ea. Era sânge peste tot. Pe Angel, pe păturica cu care-l învelise pe Buddy. Charlie o mai lovise de câteva ori înainte ca ea să-și ia copilul și să fugă din casă. Nasul ei sângera abundent.

Charlie lovi cu mai multă putere în geamul mașinii. Buddy urla și mai tare.

Angel îi ignoră pe amândoi în timp ce încerca să bage cheia în contact. Slavă Domnului că-i căzuseră cheile din buzunar lui Charlie când o lovise în sufragerie; altfel, acum ar fi alergat pe stradă, cărându-l pe Buddy și geanta cu scutece.

Dar cheia nu voia să intre în contact, mâna îi tremura atât de tare. Nu intra!

Charlie o înjura și continua să lovească în geam. Dacă-l spărgea, Angel știa că era moartă. De data asta își pierduse complet controlul.

— Haide, haide, mârâi Angel, încercând să nu plângă.

Nu putea respira atunci când plângea. Era doar un nas care sângera, dar durea ca naiba. Probabil era rupt. Știa cum era. Îl mai avusese rupt o dată. Un fost iubit.

Buddy se ridică și se târî spre scaunul ei. Acum era complet treaz și-și puse mâna micuță peste a ei. Trebuia să stea la locul lui. Ea știa asta. Dacă reușea să plece din parcare, cât mai departe de Charlie, atunci se va putea opri să-l pună pe Buddy în scaunul lui și să-l calmeze. Avea niște suc în geanta cu scutece. Îi va da un biberon, iar el va înceta să plângă.

Dar mai întâi trebuia să plece de aici.

— Stai jos, Buddy. Stai lângă mami. Lovi ușor bancheta cu palma și cheia. Uite aici.

Dar era speriat. Era doar un bebeluș. Nu-l ajuta cu nimic dacă era speriat.

— Ma-ma! spuse Buddy umflat de plâns.

— Oprește-te! Oprește-te, Charlie! țipă Angel spre geam.

În cele din urmă, cheia intră și Angel o întoarse cu putere, apăsând pedala de accelerație. Trebuia să-i dai multă benzină când era frig, altfel nu pornea.

Sângele îi picura pe buze și ea și-l șterse cu mâneca hanoracului, deja plină de sânge. Un nas putea sângera mult. În plus, avea o tăietură sub ochi. Își dădea seama de asta după felul în care ustura. Și poate și la cap. Își pipăi moalele capului în timp ce dădea în marșarier. Și părul îi era ud. Și mai mult sânge.

Mașina se zdruncină mergând cu spatele.

Charlie se îndepărtă de geam.

Era o minune că încă nu venise poliția, atrasă de urletele lui. Cu siguranță că unul dintre vecini a sunat la poliție. Toto, din apartamentul alăturat, îi amenințase că o va face săptămâna asta, iar în seara aia Charlie țipase doar un pic. În noaptea asta… în noaptea asta era ca un psihopat dintr-un film de groază.

Angel schimbă vitezele și pomi înainte. În timp ce se îndepărta, îl văzu pe Charlie fugind după ea, cărând o bucată de ciment.

La dracu'! Dacă lovea geamul, sticla se putea face praf.

Angel apăsă cu putere pedala de accelerație. Cu colțul ochiului văzu bucata de ciment îndreptându-se spre mașină. Dar probabil că Charlie ratase pentru că tot ce auzi, peste plânsetul lui Buddy, fu o lovitură. Cu o mână pe volan, se întinse ca să-l aline pe băiețel și merse mai departe.

La câteva străzi distanță, Angel realiză că plânge la fel de tare ca Buddy. Nu putea vedea printre lacrimi și nu-și putea recăpăta suflarea. Privind în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că Charlie nu alerga prin mijlocul străzii după ea, trase pe dreapta.

Nasul ei încă sângera. Trebuia să oprească sângerarea.

Ținându-l pe Buddy cu o mână, căută în geanta cu scutece și scoase o cârpă pe care o folosea ca să-l șteargă la nas.

— Va fi bine. Nu mai plânge, puișor, îl alină ea. Vom fi bine. Nu avem nevoie de el. Jur că nu avem nevoie de el.

Și de data asta chiar vorbea serios.

•

Casey trecu pe lângă complexul de locuințe; nu se vedea mașina albastră, ceea ce era ciudat la această oră matinală. Bău din cafea. Aerul cald din radiator îi sufla spre față, iar la radio se auzea o melodie rock cunoscută.

Îi lăsase pe tatăl ei și pe Frazier în fața televizorului, mâncând cereale Cap'n Crunch și vizionând *Omul care l-a ucis pe Liberty Valence* pe DVD. Casey găsea că este interesant că toată viața tatăl ei mâncase cereale din tărâțe și deodată se decisese că le voia pe cele cu zahăr, pentru copii. Săptămâna trecută își dorise Cocoa Puffs; săptămâna asta, Cap'n Crunch, cu fructe crocante.

Casey ocoli blocul. Chiar dacă nu era nici măcar opt dimineața, mașina Angelei Carey nu era cu siguranță acolo.

Piața de vechituri se deschidea abia la zece. Poate că plecase mai devreme, și îl lăsase pe Charlie acasă cu scumpetea de băiețel pe care-l văzuse în scaunul pentru copii din mașină, în fiecare zi.

Gândul că Gaitlin putea face pe bona îi întorcea stomacul pe dos. Dacă se enerva pe copil? Îi era teamă pentru el. Bărbații care loveau femeile loveau și copiii.

Casey mai dădu încă o raită în jurul blocului, deliberând dacă să parcheze sau să se ducă la piața de vechituri. O perdea de la sufrageria Angelei părea dată la o parte… sau poate ruptă. Casey ar putea vedea mai bine dacă ar parca pe locul pentru handicapați.

Telefonul lui Casey sună, iar ea apăsă pe casca Bluetooth din ureche.

— Alo?

— Casey, aici Rose O'Shannon. De la Urgențe.

Casey opri în locul de parcare aflat vizavi de complexul de apartamente.

— Bună, Rose.

— Știu că nu ești de gardă.

— De fapt, sunt în concediu până miercuri, spuse Casey cerându-și scuze. Cred că Alberta este de tură toată săptămâna. Ar trebui să ai numărul ei.

— Da, așa este. Alberta este aici dar… Rose ezită.

Lui Casey îi plăcea femeia de cincizeci și ceva de ani, de origine irlandeză. Rose era o persoană foarte eficientă, dar putea fi uimitor de miloasă. Se vorbea prin spital că nu lipsise de la nicio slujbă săptămânală de când primise prima comuniune. Casey nu știa dacă convingerile religioase o făceau pe Rose să fie atât de capabilă, dar femeia era o infirmieră uimitoare în sala de urgențe.

— Casey, probabil că nu ar trebui să dau acest telefon, spuse Rose cu o voce joasă.

Casey apăsă pe dispozitivul de la ureche pentru a bloca zgomotele mașinilor care treceau pe stradă.

Rose nu o lăsă pe Casey să vorbească.

— Am o pacientă aici. Are tăieturi pe față. Mai mult ca sigur nasul rupt, orbita oculară probabil este fracturată. Spune că prietenul ei a făcut asta.

Casey gemu în sinea ei. Toată lumea de la Urgențe știa că se implica cu predilecție în cazurile cu femei bătute, dar nu știa dacă era aptă pentru așa ceva. Simțea că timpul pe care-l avea la dispoziție pentru a dovedi că Gaitlin o hărțuia este pe sfârșite. Trecuseră cinci zile și el nu se apropiase deloc de ea, de casa ei, de Centrul pentru Pensionari, sau măcar de căsuța poștală, din câte știa ea.

— Rose, începu Casey.

— Casey, numele ei este Angel. Spune că iubitul ei este Charles Gaitlin și că el a bătut-o.

Casey puse mâinile pe volan și-l strânse cu putere. Câți Charles Gaitlin ar putea exista? Privi în direcția perdelei care atârna la geamul din sufragerie.

— Ai spus că numele ei este Angel?

— Da. Ei bine, este Angela, Angela Carey, dar spune că toată lumea-i zice Angel. Chiar acum este tratată, dar nu știu sigur cât timp o pot reține.

Casey simți un nod în gât.

— Copilul ei? Are un băiețel.

— Spune că este la o prietenă. Este bine. Se pare că asta s-a întâmplat noaptea trecută. Angel a venit abia de dimineață și doar pentru că prietena ei a obligat-o. Nu au reușit să oprească sângerarea nasului.

Casey privi din nou la fereastra sufrageriei. La perdeaua care atârna patetic. *Gaitlin putea fi chiar acum înăuntru,* se gândi ea. *Plutind de bucurie.*

— Ține-o acolo, nu o lăsa să plece. M-ai auzit, Rose? *Nu o lăsa să plece.* Vin imediat.

*

Casey trase perdeaua de la sala de tratament, se întoarse și aproape că se lovi de Rose.

— Cum a mers? întrebă Rose.

Purta pantaloni albaștri și un tricou cu păsărele galbene, Tweety.

— Destul de bine, șopti Casey, apoi se îndreptă spre hol făcându-i semn cu degetul să o urmeze. Este destul de speriată, dar cred că are capul pe

umeri. Pare a fi o mamă bună. Vrea să facă ceea ce este bine pentru băiețelul ei.

— Ofițerul Mendez a spus că Angel nu vrea să vorbească cu ea. Că i-a dat varianta obișnuită cum că a căzut și că a fost numai vina ei.

Rose puse mâna pe stetoscopul care se legăna la gâtul ei.

— Crezi că se va întoarce la iubitul ei?

— Sunt aici de ceva vreme și am văzut destule cazuri asemănătoare ca să știu prea bine că nu trebuie să-mi fac speranțe, dar am un presentiment bun în ceea ce o privește pe fata asta. Este curajoasă.

Casey privi înapoi spre perdelele de la sala de tratament.

— Desigur, locuința este a ei, nu a lui. Încerc să o conving că ar trebui să se ducă la un adăpost și apoi să trimită poliția să-l dea afară de pe proprietatea ei.

Rose se încruntă.

— Asta funcționează doar până când ea-i va deschide ușa data viitoare. Trebuie să obțină arestarea lui.

— Știu. Casey zâmbi trist. Dar poate că, după câteva zile într-un adăpost, va privi altfel problema. Ceva timp departe de el și niște sfaturi ar putea să o facă să-și dea seama că trebuie să plece de lângă el, indiferent cât ar costa-o. Ar fi cel mai bine ca el să fie încarcerat, dar încerc să privesc situația din punctul ei de vedere. Înțeleg de ce aceste femei nu vor să-i vadă urmăriți penal. Pentru moment, Angel pare a vrea doar să scape de el. Ea ridică o mână. Știu că este apartamentul ei, dar dacă se ajunge la situația în care să fie nevoită să se mute pentru a scăpa de el, trebuie să o convingem că merită asta. Nimeni nu vrea mai mult decât mine să-l vadă pe Gaitlin înapoi în spatele gratiilor, dar trebuie să o ajut pe Angel. Acum, ea este prioritatea mea.

— Ai vorbit cu ea despre ultima lui prietenă? Despre ce i-a făcut ei?

Casey făcu o grimasă.

— Nu-l consideră vinovat, desigur. Chiar și după cele întâmplate, ea tot mai crede că el este om de treabă.

— Exact la fel ca femeia pe care a omorât-o, spuse Rose, atingând cruciulița de aur pe care o purta la gât.

— Mă duc să dau câteva telefoane. Poate găsesc un loc pentru Angel în vreun adăpost.

— Nu poate sta cu prietena care are grijă de copil?

— Spune că nu. Casey o luă la pas pe hol. Cât timp crezi că o putem ține aici?

— Cel puțin încă o oră, o oră și jumătate. Nasul ei este cu siguranță rupt și rănile din moalele capului au nevoie de copci.

— Poți sta cu ea? întrebă Casey. Promit să mă întorc în zece minute.

Rose zâmbi cu simpatie.

— Voi fi aici.

Cincisprezece minute mai târziu, Casey se întoarse. Perdeaua de la sala de tratament era pe jumătate dată la o parte, așa că ea ciocăni în perete.

— Angel, sunt eu, Casey. Pot să intru?

— Desigur, spuse femeia pe un ton nazal.

Casey îi făcu semn cu mâna lui Rose, care se afla la celălalt capăt al holului. Mimă un *mulțumesc,* știind că infirmiera era mult prea ocupată ca să mai fie și bonă pentru pacienți. Casey o găsi pe Angel întinsă pe spate pe un pat. Avea în nări bucăți mari de tifon.

— Am vești bune. Casey se duse lângă patul femeii și-i puse mâna pe braț. Sunrise are un loc liber pentru o femeie și copilul ei. Este un adăpost mic și privat situat în partea de sud a orașului. Ea încercă să pară jovială și pozitivă. Buddy poate să meargă, nu-i așa?

Angela încuviință dând din cap și apoi își acoperi nasul cu mâna.

— Sângerarea s-a oprit, dar știu că arăt caraghios. Schiță o jumătate de zâmbet. Buddy este foarte deștept. Până să împlinească un an, deja mergea. Acum are optsprezece luni. Poate spune o mulțime de cuvinte.

— Trebuie să fii mândră de el. Casey trase un scaun lângă pat. Vrei să faci asta, Angel? Vrei să spui polițiștilor adevărul despre cine a făcut asta? Vrei să mergi la adăpostul pentru femei și să rupi acest cerc al abuzului? E nevoie să fii puternică, dar știu că poți.

Angel își mută privirea spre peretele alb din fața patului.

— Voi merge, pentru că mi-a ajuns toată porcăria asta, dar nu vorbesc cu poliția. N-ar fi bine pentru el. Se întoarse spre Casey și o privi mai îndeaproape. Tu ești femeia aceea, nu-i așa? Cea pe care o dă Charlie în judecată. Știam că te cunosc de undeva și apoi mi-am amintit că te-am văzut în parcare în ziua când a ieșit din închisoare. Stăteați de vorbă.

Casey privi în jos spre mâinile ei strânse în poală.

— Vrei să găsesc pe altcineva care să te ajute? Ridică privirea și o privi pe femeie. Nu am vrut să te păcălesc, Angel. Vreau doar să te ajut. Aceasta este meseria mea. Ajut femeile ca tine.

Angel o privi îndelung.

— Nu, nu vreau pe altcineva. Pot să-mi dau seama că știi cum este. Apreciez ajutorul tău. Totuși, te înșeli în privința lui Charlie. Nu este un criminal. Dar nu-mi pasă că te dă în judecată. Ridică din umeri. Oricum, este una dintre multele scheme stupide ale fratelui său.

Casey vru să o întrebe ce voia să spună, dar își reaminti că în acest moment era vorba de Angel, nu de Gaitlin. Și cu siguranță nu de ea.

— Nu te poți întoarce acasă dacă el este acolo. Nu înainte de a-l denunța. Dacă-l denunți, poliția îl va aresta, iar tu te poți duce acasă. Te poți întoarce la viața de dinainte de Charlie.

— Știu. O lacrimă îi apăru în colțul ochilor. Dar nu pot face asta. Îl iubesc.

Casey simți milă pentru tânăra femeie. Era aceeași poveste pe care o auzise de mii de ori. Chiar și după ce le desfigurau în bătaie, femeile încă-i mai iubeau.

— Oricum, nu contează. Angel își frecă nasul cu podul palmelor. Nu am plătit chiria luna trecută. Deja am întârziat pe luna asta. Urma să fim dați afară. Doar că nu i-am spus asta lui Charlie ca să nu se enerveze.

— Ești sigură că nu vrei să stai de vorbă cu ofițerul Mendez? întrebă Casey, mai încercând o ultimă dată.

— Nu. Dar îmi poți vorbi despre acel adăpost. Angel întoarse capul într-o parte ca să o poată privi pe Casey în ochi. Mai sunt și alți copii acolo cu care să se poată juca Buddy?

27.

— Nu mai poți sta aici, *chico.* Nu te vreau aici.

Drina aruncă hanoracul și jacheta de denim ale lui James pe podea, în fața ușii. Ea plătea chiria pentru această rulotă în fiecare lună, frecând toaletele altor oameni. Locuința nu era cine știe ce, dar era mândră de ea pentru că era a ei. Deoarece *ea* plătea chiria, *ea* avea dreptul să spună cine stătea aici, iar James nu va mai sta. Nici el, nici bătăușul de femei care era fratele său.

— Ieși afară!

Ea arătă spre ușă.

— Și unde să mergem? James se ridică de pe canapeaua ecosez, deschizând brațele. Haide, Drina, iubito.

— Nu-mi pasă unde vă duceți. Doar plecați, *chico.* Și-ți iei și fratele cu tine.

Ea privi spre Charlie, care stătea la celălalt capăt al canapelei, pe jumătate beat de la cele douăsprezece cutii de bere pe care cei doi bărbați le aduseseră acasă.

— *Acum,* spuse ea tare.

Luă cheile de la camioneta lui James de pe televizor și i le aruncă.

El abia o urnise, cu o zi înainte. O nouă pompă de benzină. În spate se afla o baracă mare pe care o foloseau câțiva oameni din parcul de rulote. Drina plătea încă douăzeci și cinci de dolari în plus, în fiecare lună, pentru a ține acolo bicicletele copiilor și mașina de tuns iarba. James nu ar fi trebuit să-și țină mașina acolo; ea va avea probleme cu proprietarul din cauza lui pentru că folosea spațiul locatarilor. Totuși, camionul funcționa, ceea ce era bine, deoarece altfel James și fratele său ar fi mers prin ploaie în noaptea asta.

— Hei, m-ai auzit, *chico*?! urlă Drina la Charlie.

El arăta de parcă stătea să adoarmă, cu capul lăsat într-o parte și cu salivă în colțul gurii. Ea închise televizorul.

— Ți-am spălat haina. Este în bucătărie. Acum, șterge-o! Afară!

— Haide, Charlie. James își puse gluga pe cap. Nu avem nevoie de rahatul ăsta.

Confuz, Charlie se ridică, trăgându-și bluza de flanel peste burta durdulie și albă. James se duse în bucătărie și luă haina de pe care Drina curățase laptele. Ea nu știa ce se întâmplase noaptea trecută între Charlie și prietena lui și nici nu voia să știe. Dar James spusese că Angela și băiețelul plecaseră, iar pe haina lui Charlie, pe lângă lapte, mai fusese și sânge. Drina nu voia ca James și Charlie să stea în casă alături de copiii ei. Nu mai voia asta. Poate că Charlie nu o omorâse pe femeia aia, poate că era acuzat pe nedrept, dar după cum vedea Drina lucrurile, la cât de rău devenea atunci când se îmbăta, era doar o chestiune de timp până ca el să ucidă pe cineva. Și nu avea de gând ca acel cineva să fie ea sau unul dintre copiii ei.

— Plecăm? întrebă Charlie. O lași să te dea afară?

Se uită la James, apoi la Drina, apoi din nou la James.

Drina deja decisese că dacă se dădea la ea, îl va împușca între ochi. Poate că va trebui să petreacă o noapte în pușcărie, copiii probabil vor merge la *bunica* lor pentru câteva zile, dar nimeni nu o va învinovăți. Nimeni nu va învinovăți această femeie hispanică săracă, tânără, muncitoare, care încerca să trăiască visul american. Nu atunci când Charlie era bine cunoscut pentru abuzurile comise.

Se mișcă spre biblioteca aflată în colțul îndepărtat al sufrageriei. Acolo, sus, ținea arma, într-o cutie de pantofi. Nimeni nu știa că o are, în afară de fratele ei, care i-o dăduse. Nici copiii nu știau de ea, nici James, nimeni. Dacă Drina apăsa pe trăgaci, ar fi fost în legitimă apărare. *Dios Mío* s-ar putea să fie nevoită să-i omoare pe amândoi în legitimă apărare.

James îi puse haina în brațe lui Charlie și-și luă bluza de trening și jacheta de denim de pe podea.

— De ce faci asta, Drina?

Se îndreptă spre ea.

— Știi de ce. Ți-am spus să stai departe de casele unde fac eu curat. Ți-am spus că mi-aș putea pierde slujba.

— Și nu am fost acolo. Nu am mai fost în casele alea de săptămâni întregi.

— Minți. Ea întinse mâna deasupra capului ca să ia cutia. Te-am văzut vorbind cu el.

— Drina, nu înțelegi. Eu…

Ea scoase pistolul din cutia de pantofi, iar el amuți.

— Ieși afară, spuse ea încet. Ieși afară și să nu te mai întorci niciodată, *chico.*

— Și lucrurile mele?

Deși vocea îi suna atât de masculin, se îndrepta deja spre ușă. Fratele său, un laș mai mare decât el, se grăbea să i-o ia înainte.

— Poți să te întorci să le iei. Într-o zi când nu sunt aici. Dar te avertizez, îl amenință ea îndreptând pistolul spre el.

James ieși pe ușă, urmându-și fratele. Drina zâmbi în timp ce încuia ușa în urma lor. Nici măcar nu fusese nevoită să încarce pistolul…

*

Adam stătea întins în pat, cu mâinile pe lângă corp și asculta. Auzise voci. Femei. Mereu îi plăcuse sunetul vocilor de femei. Unele erau ca niște triluri.

Se întrebă dacă era zi sau noapte. Era greu să-și dea seama, pentru că nu-și putea deschide ochii. Erau înghețați. Ca și brațele sale. Și picioarele-i erau înghețate, ca bețele pe care le folosise la fermă pentru a lega roșiile. Numai că acele bețe fuseseră folositoare. Aceste bețe atașate trupului său erau inutile. El era inutil.

Auzi clicul și apoi șuieratul aparatului de oxigen. Știa că acesta îi bagă aer cu forța în plămâni. Oxigen care-l menținea în viață. Știa că asta îl ține în viață împreună cu toate acele tuburi care păreau că intră și ies prin fiecare orificiu al trupului său.

Adam se simțea prins în cursă. Prins în cursă de membrele sale inutile, de aparatul de oxigen, de vocile femeilor care vorbeau atât de blând și amabil cu el. Toți credeau că fac un lucru corect, menținându-l în viață în acest fel. O legumă. Așa se spunea înainte ca termenul să devină „incorect din punct de vedere politic”.

Numai o singură persoană părea că-i înțelege durerea, și acesta era nepotul său.

Când se gândea la tânărul bărbat, emoția creștea în sufletul său. Era atât de mândru de băiat. Adam al Treilea era inteligent. Mai mult, era abil. Nu ca tatăl lui bun de nimic. Se spune că anumite trăsături de caracter sar adesea peste o generație.

Băiatul înțelegea cum merge lumea. Înțelegea politica. Știa cum să fie un om politic. Va avea mai mult succes în politică decât avusese Adam. Nepotul său era mai arătos, mai bine educat și știa cum să-și facă jocul. Băiatul știa ce se așteaptă de la el și cum să ofere ceea ce i se cerea în timp ce-și urmărea propriile obiective. Adam avea speranțe mari pentru cariera politică a nepotului său.

Își dorea cu disperare să poată vorbi cu el. Băiatul venea în mod regulat. Vorbea atât de mult, încât Adam își pierdea și-și recăpăta cunoștința ascultându-l.

Își dori să poată vorbi, să-l poată sfătui. Băiatul se descurca bine la biroul procurorului general, dar slujba lui nu era ușoară. Era stresantă. Avea nevoie de o femeie, o femeie la care să se întoarcă acasă, cu care să-și împartă viața. În ultima vreme, vorbea despre cineva. Casey. Casey era numele ei. Amintea ocazional de ea, dar Adam își dădea seama că el chiar o place. Că, uneori, era îngrijorat pentru binele ei.

Ah, dacă și-ar putea exprima gândurile! Dacă l-ar putea sprijini pe băiat. Dacă ar putea face orice, în afară de a zăcea aici, așteptând să se prăpădească!

Ventilatorul făcu clic, se învârti și șuieră, din nou amintindu-i de neputința lui. Sunetele erau ca niște cuie în coșciugul care nu se mai închidea odată. Acesta devenise iadul lui personal.

Ar fi vrut să fie înapoi la fermă, ar fi vrut ca nepotul lui să fie din nou copil și să culeagă împreună roșii. Fiul lui bun de nimic nu înțelesese niciodată munca grea la care trebuie să te înhami pentru a avea niște roșii bune. Fiul său se plânsese de căldură și de gândaci, dar nu și nepotul său. Băiatul strivise gândacii cu talpa adidasului fără să comenteze nimic. Își ajutase bunicul să îngrijească roșiile și le culesese pe o arșiță înăbușitoare. Îl ajutase să le conserve. Aliniaseră borcanele pe rafturile din pivnița rece. Adam își aminti de ultima dată când fuseseră la fermă, doar cu câteva săptămâni înainte de a suferi atacul. În pivniță, încă mai erau borcane. Roșii durdulii de Roma băgate în borcane rotunde. Erau prea vechi ca să fie mâncate, dar nu se îndurase să le arunce.

Adam auzi pași și ascultă cu atenție. Atât îi mai rămăsese. Sunetele și gândurile din mintea sa care nu mai erau la fel de limpezi ca înainte.

Persoana care intră în cameră nu era femeie.

Aștepta să vorbească. Poate era un infirmier? Un doctor? Nepotul său? Nu, nepotul său trecuse pe aici mai devreme. Sau fusese ieri? Oricine era acea persoană, va vorbi. De obicei vorbeau, deși știau că Adam nu le poate răspunde. Asta se întâmpla pentru că era internat într-o clinică privată care costa, în fiecare lună, cât un sedan.

Dar el nu vorbi. Adam auzi niște sunete lângă pat.

Auzi clicul… auzi cum se învârte ventilatorul… dar apoi liniște.

Unde era șuieratul?

Brusc, simți o greutate pe piept. Ceva mare. Ca frigiderul pe care-l țineau în pivnița vechii ferme. Se luptă, nu cu trupul, pentru că nu o putea face, ci cu mintea. În mintea sa, se zvârcoli, se răsuci și țipă. Imploră. Crezuse că era gata de plecare. Stătuse întins aici ore fără șir, săptămâni, luni, dorindu-și să moară. Dar nu încă!

Unde era șuieratul? se întrebă el cu frenezie.

Nu exista niciun șuierat pentru că ventilatorul se oprise. Nu-i mai băga forțat oxigen în plămâni. Nu-l mai ținea în viață.

De ce ar opri el ventilatorul?

Frigiderul de pe pieptul lui Adam deveni și mai greu, de parcă greutatea întregii lumii apăsa pe pieptul său. Știa că se sufocă. Acum începea să amețească. Imaginile i se succedau prin minte. Nepotul său, pe când era bebeluș, iar el îl ținea la piept. Nu era atât de greu.

Roșiile pe araci. În borcanele de pe raft.

Greutatea începu să mai scadă. Nu auzi clicul, învârtirea și șuieratul, dar știa că nu mai contează. Era prea târziu.

Adam se întrebă cu ultima sclipire de raționament dacă Sfântul Petru chiar îl va întâmpina la Porțile Raiului. Se întrebă cum va putea explica de ce a fost un om atât de teribil.

•

Casey stătea în bucătărie, în pijamaua de flanel și în papucii din piele de oaie, scufundând un plic de ceai de mușețel într-o cană cu apă fierbinte. Fusese o zi lungă, dar productivă. După ce-și lăsase tatăl la Centrul pentru Pensionari, luase micul dejun cu Angel, la adăpost.

Tânăra refuza în continuare să-l denunțe pe prietenul ei pentru abuz, dar o rugase pe sora sa, care o angajase la piața de vechituri, să-i dea liber câteva zile pentru a-și pune gândurile în ordine și a se vindeca. Lui Angel părea să-i facă plăcere compania celorlalte femei de la adăpost și se întâlnea cu un terapeut în fiecare zi. Participa și la întâlnirile de grup, împreună cu alte femei abuzate. Unul dintre membrii personalului se dusese acasă la ea, într-un moment în care Gaitlin nu era acolo. Folosind cheile lui Angel, adusese tinerei și băiețelului ei lucruri curate și obiecte personale. Angela vorbise cu prietena ei, cea care stătea cu copilul și aflase că Gaitlin o căuta. El o rugase pe prietena ei să-i spună că-i părea rău pentru cele întâmplate și voia ca ea să se întoarcă acasă. Casey aflase de la Angel că Charles folosea acum camioneta fratelui său, roșie cu spatele albastru, ca nou mijloc de deplasare.

Casey urmărise astăzi, pentru o vreme, Fordul roșu cu partea din spate albastră. Frații Gaitlin plecaseră din casa lui Angel spre piața de vechituri, apoi spre un alt complex de locuințe din oraș și la bar. Charles încă urma același tipar, doar că folosea un alt vehicul și era însoțit de fratele său. Nu o contactase pe Casey sub nicio formă de când începuse să-l urmărească. Oare o văzuse undeva, înțelesese că îl urmărea și încetase cu hărțuirea? Părea foarte puțin probabil, dar cu siguranță era prudent.

Însă, cumva, Charles Gaitlin nu i se părea genul prudent.

Partea negativă a zilei fusese o conversație cu Lincoln. O sunase pentru a anula întâlnirea lor din această seară spunând că are prea mult de lucru. Când vorbiseră, el păruse distrat. Casey se întrebă dacă nu aflase cumva că o ajuta pe Angel, sau că-l urmărea pe Charles, și aștepta ca ea să-i vorbească despre asta. Se simțea vinovată că nu discutase niciuna dintre aceste chestiuni cu el, dar ea era genul prudent și credea în continuare că făcuse alegerea potrivită. Nu era de acord ca între o femeie și un bărbat, care-și doreau o relație de lungă durată, să existe secrete, dar pentru moment simțea că trebuie să nu spună nimic.

Ridică pliculețul de ceai din cană și-l aruncă la gunoi. Tocmai încerca să bea prima înghițitură din ceaiul fierbinte, când celularul ei sună. Privi spre ceasul din bucătărie. Era 11:10. Oare Lincoln se simțea vinovat pentru că anulase întâlnirea? Uneori suna târziu atunci când lucra.

Luă celularul de pe blatul dulapului. Numele apelantului era Adam Preston. Surprinsă, ea răspunse.

— Casey.

El părea că nu mai are aer.

— Adam?

— Îmi pare rău, știu că este târziu.

Ea-și dădu seama după vocea lui că ceva era în neregulă.

— Nu face nimic, Adam.

— Bunicul meu… El părea pe punctul de-a izbucni în lacrimi. A… murit în noaptea asta. Acum câteva minute. Cei de la clinică pot declara decesul, dar m-au întrebat dacă vreau să-l văd. Părinții mei sunt în Praga sau în Barcelona. Trebuie să le verific itinerarul.

— Vrei să vin cu tine, Adam? Ne putem întâlni acolo, spuse ea. Știa că, probabil, așa era mai bine pentru bătrân, dar mai știa și că nu era ușor pentru cei dragi.

— Nu-mi place să te rog să ieși atât de târziu. El ezită. Voi fi bine. Eu doar… cred că voiam să vorbesc cu cineva. Să spun cuiva. Râse ușor. Este un pic jenant. Acum câteva luni am recunoscut față de tine că nu am timp de întâlniri. Iar acum bunicul meu moare și eu îți spun că nu am pe cine să sun. Nu pentru că nu aș avea prieteni, dar…

— Adam, nu mă deranjează să vin.

Și chiar nu o deranja. Deja urca scările ca să-și schimbe hainele. La așa ceva se pricepea, la tragedie și la moarte. Era darul ei. Unul pe care nu-l savura, dar totuși era un dar.

— Spune-mi la ce clinică este și așteaptă-mă acolo, în sala de așteptare.

— Nu trebuie să… tatăl tău…

— Tata va fi bine. Pare că a adormit. Îi las mereu mesaje pe oglinda de la baie când plec. Le verifică atunci când nu-și amintește unde sunt. Îi voi lăsa un bilet. Dacă se trezește, îl va vedea. Mă voi întoarce înainte să-și dea seama că am plecat.

Intră în dormitor și aprinse lumina.

— Acum, spune-mi unde te găsesc.

•

Casey se întâlni cu Adam în sala de așteptare a clinicii și-l îmbrățișă imediat. Părea a fi lucrul cel mai bun de făcut. El nu plângea, dar avea ochii roșii. Era evident ușurat să vadă o față prietenoasă.

— Îmi pare rău, șopti ea.

El o strânse tare în brațe înainte de a-i da drumul.

— Apreciez că ai venit. Am ezitat să te sun, dar… Se opri, apoi reîncepu: Mă bucur că ești aici.

Se dădu înapoi, privind în jos la pantofii săi sport.

Casey se gândi că cei de la clinică îl sunaseră după ce ajunsese acasă de la birou. Purta pantaloni de trening și un tricou cu mâneci lungi sub haina neagră, de lână. Probabil că făcuse exerciții în seara asta.

O infirmieră apăru în sala de așteptare, dar rămase în spate, la o oarecare distanță.

— Suntem gata, domnule Preston, dar, vă rog, nu vă grăbiți.

Casey îl privi pe Adam, punându-i mâna pe braț.

— Vrei să merg cu tine?

El clătină din cap.

— Nu… eu doar…

— Știu. Aveai nevoie de un prieten. Este în regulă. Nu este nimic greșit în asta, Adam. Unele lucruri nu ar trebui să le facem singuri. Ce-ai spune dacă aș sta jos și te-aș aștepta? Dacă ai nevoie de mine, voi fi aici. Du-te să-l vezi și apoi vom afla ce hârtii trebuie completate, ca să poți lua trupul.

Adam își încleștă mâinile.

— Au spus că bătăile inimii lui au oscilat toată ziua. Când am plecat în seara asta, știam că nu o mai duce mult. Apoi… pur și simplu… a murit. Știam că asta se va întâmpla, în curând. Doctorii m-au avertizat, spuse el. Apoi adăugă încet: Doar că nu mă așteptam… nu mă așteptam să fie în noaptea asta.

Casey îl strânse de mână și apoi îi dădu drumul.

— Du-te să-l vezi. Cred că te vei simți mai bine. Acum nu mai este legat la ventilator, la monitoare sau la alt echipament. Va fi în patul lui. Va avea ochii închiși. Va arăta foarte liniștit.

Ochii lui Adam se umplură de lacrimi.

— Mulțumesc pentru asta, Casey. Nu voi uita.

Ea zâmbi trist.

— Pentru puțin.

Se așeză singură în sala de așteptare liniștită și slab luminată. Adam nu lipsi mai mult de zece minute. Se ridică atunci când el intră în cameră. Arăta mai bine decât atunci când plecase. Arăta ușurat.

Casey îl îmbrățișă din nou. El o îmbrățișă la rândul său, iar ea simți o legătură între ei pe care, credea ea, o pot împărtăși doar cei care au pierdut pe cineva iubit.

— Ești bine?

— Sunt bine. Aveai dreptate. Acum mă simt mai bine. Arăta atât de liniștit. În sfârșit.

Casey îi zâmbi.

— Mă bucur. Mă bucur că l-ai putut vedea așa cum era cândva.

— Deja am semnat ce trebuia semnat. Arătă cu degetul în direcția holului de unde venise. Am rezolvat tot. Am făcut aranjamente pentru a-l incinera. Doctorul de gardă s-a pronunțat, așa că poate fi dus direct la casa de pompe funebre.

— În regulă. Bine.

El stătu acolo un minut, cu mâinile împreunate. Apoi le desfăcu.

— Cam asta-i tot. Apreciez faptul că ai venit, Casey. Vorbesc serios. Acum ar trebui să te duci acasă.

— Ești sigur? Îl privi, nefiind convinsă că l-ar putea părăsi. Nu vrei să bem o cană de cafea sau altceva, mai întâi? Arăți de parcă ți-ar prinde bine încă puțină relaxare.

— Eu… nu-mi place să te rețin. Este o încăpere de recreere mereu deschisă pentru familiile pacienților. El arătă spre hol. Dacă vrei, putem bea ceva.

Casey îl luă de braț și se îndreptară spre hol. Se simțea bine știind că-l poate ajuta.

— O cană, spuse ea, apoi îmi văd de drum.

•

Stau la biroul meu, amestec în cana cu cafea și ascult clinchetul linguriței. Sunt enervat de ceea ce am citit în ziar. Amestec mai repede și vărs cafea marginea ziarului, pătându-l.

Îmi place să dețin controlul, dar se pare că situația cu Charlie o ia razna. La început m-a amuzat procesul în care cei de la Drepturi pentru Oameni îl susțineau, dar acum acest caz are parte de prea multă publicitate. Povestea a fost preluată și de Associated Press și capătă proporții. Peste câteva săptămâni, va fi un erou.

Charlie poate fi catalogat în multe feluri, și și-a îndeplinit sarcinile destul de bine cum nici habar nu are, dar nu este un erou.

Beau din cafea.

Trebuie făcut ceva în legătură cu Charlie, dacă nu din alt motiv, atunci pentru că mă enervează. Oricum mă plictisisem de jocul de-a urmăritorul. Am învățat din el, dar sunt gata să merg mai departe.

În afară de asta, încep să mă simt vinovat. Îmi place de ea mai mult decât mi-am dat seama. Văd că are potențial. Nu o văd doar ca pe un pion, ci poate ca pe o regină.

În dimineața asta am fost la poștă, sperând să primesc o scrisoare de la Maury, dar nu era niciuna. Nu a scris de o săptămână și asta mă îngrijorează. Oare nu mai sunt în grațiile lui? Vreau să mă duc să-l văd. Vreau să-mi cer scuze. Mi-a luat mult timp să-l găsesc pe Maury. Nu vreau ca acum să-i pierd prietenia. Nu acum, când aș putea avea nevoie de ajutorul lui.

Mă întreb dacă este supărat din cauza desenelor pe care i le-am cerut. Sau poate articolele din ziar l-au deranjat. Nu vreau să creadă că eu concurez cu el în vreun fel. Vreau pur și simplu să posed cunoștințele pe care le posedă el.

28.

Drina auzi ciocănitul în ușă în timp ce strângea rufele murdare de pe podeaua băii, din spatele rulotei. Se auzi din nou ca și cum venea dinspre hol.

— Vin imediat! strigă ea.

Aprinse lumina din față înainte de-a deschide ușa. Voia să se asigure că nu era James. Venise pe acolo de patru ori în ultimele trei zile de când îl dăduse afară, cerșind iertare, rugând-o să-l primească înapoi. Îi tot promitea că se va angaja și alte tâmpenii de genul acesta. Spunea că o iubește. Că nu poate trăi fără ea, că va muri fără ea. Drina mai auzise asta.

Trase draperia de la fereastră. Era directorul parcului. Îi deschise ușa și-l lăsă înăuntru. Ultima dată când Getty venise aici, o făcuse ca să o bată la cap în legătură cu tâmpită aia de camionetă a lui James parcată în șopron.

— L-am făcut să-și ia camioneta de acolo acum câteva zile. A plecat, și el și porcăria lui de camionetă. Jur.

Getty lovi cu degetele în șapca lui galbenă și se uită la Drina. Era un tip în regulă. Încerca să-și facă meseria. Drina știa asta.

El miji ochii. Ceva nu era în regulă.

— Am plătit chiria, spuse ea suspicioasă. Am pus plicul în cutie, așa cum fac în fiecare lună. Nu l-ai primit?

— Drina, scumpo, el a fost pe aici?

— Cine? spuse ea. Dar știa la cine se referă. James? Nu… ei bine, a venit de dimineață înainte să plec la lucru, dar i-am spus să-și mute fundul alb de pe proprietatea mea. I-am spus să nu se mai întoarcă. I-am spus că am terminat cu el.

— Nu l-ai văzut în seara asta?

Ea clătină din cap.

— Am venit acasă de la muncă. Mi-am hrănit copiii și ne-am jucat. Le-am făcut baie și i-am băgat în pat. Nu a fost nimeni pe aici în noaptea asta.

În depărtare, ea auzea sirena poliției. Poate a ambulanței. Mașinile de poliție și ambulanțele veneau în cartierul ei mai des decât îi era ei pe plac.

Drina începu să aibă un presentiment ciudat. Ca și cum ceva era cu adevărat în neregulă. Ca atunci când copilul surorii ei se înecase în lac, de 4

Iulie. Dar copiii ei erau în siguranță. Știa că sunt în siguranță pentru că-i băgase în pat și-i învelise.

Luminile albastre luciră în spatele lui Getty care stătea în ușa deschisă. Putea auzi vocile celor de afară.

O cuprinse panica.

— *Dios Mío* ce s-a întâmplat, Getty?

Se întoarse spre ușa deschisă.

El îi bară drumul cu mâna.

— Nu ar trebui să ieși.

— Ce este? Cine este? Se holba la fața lui îndesată și bătrână. James? *Ay Dios!* Nu James! țipă ea, apucându-se de cap cu ambele mâini.

Getty încercă să o împiedice să iasă pe ușă, dar ea-l împinse și alergă pe treptele de beton, în ciorapi, fără pantofi. Oameni se agitau prin curtea ei. Vecini. O mașină a poliției opri între rulota ei și următoarea. Auzi sirena unei ambulanțe care se apropia.

Drina fugi pe lângă vecinii ei, în spatele rulotei.

— James! James! țipă ea.

Șosetele îi alunecară în noroiul parțial înghețat.

Vecinii se strânseseră lângă șopronul din spate, unde copiii ei țineau bicicletele și cărucul. Unde James își parcase camioneta.

— Drina, spuse cineva.

— Drina, nu.

Aveau lanterne. Fasciculele sclipeau în întuneric, luminând acoperișul înclinat, de tablă al șopronului.

— Vă rog să vă îndepărtați. Domnule, doamnă, spunea ofițerul de poliție din spatele ei.

Cineva lumină cu lanterna capătul șopronului unde James își parcase camioneta. Drina aproape că se aștepta să vadă din nou camioneta. Nu era nicio camionetă. Doar o siluetă. Ceva care atârna…

Drina luă o lanternă de la o femeie de lângă ea și lumină silueta, începând de jos și urcând încet.

Mai întâi văzu picioarele, apoi hanoracul negru, cu glugă. Un suspin ieși din gâtlejul ei în timp ce ridica lanterna mai sus, până când fasciculul de lumină încercui fața lui James. Cum și ceilalți ridicaseră lanternele, în jurul capului lui se formase un fel de aureolă. Părea un înger care plutea. Numai că în jurul gâtului avea o funie care atârna de grindă.

Drina țipă și căzu în genunchi pe pământul rece și umed. Lanterna se rostogoli, iar ea se prinse cu mâinile de păr, țipând. Ultimul lucru pe care-l văzu atunci când își lăsă capul în jos fu bicicleta roșie a fiului ei sub ghetele lui James care se legănau.

•

Angel aduse în față un alt sac cu sare grunjoasă din zona de depozitare, din spatele draperiei, târându-l până la ușă.

— Pune-i acolo unde-i poate vedea lumea, îi ordonase sora ei înainte de a pleca să mănânce de prânz cu noul ei prieten. Oamenii nu cumpără ceea ce nu văd.

Amber era deșteaptă. Era o bună femeie de afaceri.

De dimineață, peste ținut căzuse o ploaie înghețată. Angel ieșise cu greu din parcarea adăpostului. Mașina ei mare, veche, cu cauciucuri tocite nu mergea prea bine pe gheață. Putea să-și cumpere și ea un sac cu sare grunjoasă și să-l arunce în portbagaj pentru urgențe. Nu voia să rămână împotmolită undeva cu micuțul Buddy în mașină, mai ales că radiatorul nu funcționa prea bine. Cu reducerea acordată angajatului, ar fi costat doar 1,50 dolari.

Puse sacul cu sare grunjoasă peste ceilalți doi pe care deja îi cărase afară și se întoarse să ia altul. Piața de vechituri era liniștită astăzi. Oamenii stăteau acasă, sau mergeau cu mașina acolo unde era necesar: la școală, la serviciu, la doctor.

Dacă ar fi avut ceva bun-simț, Angel ar fi stat și ea acasă. Numai că nu se putea duce acasă. Încă locuia la adăpost. Nu avea nici bani și nici unde să se ducă. Își dorea să se întoarcă acasă, cel puțin până va primi ordinul de evacuare. Dar trecuse o săptămână și Shonda spunea că Charlie este încă în casă. El și fratele său. Shonda se oferise să-și trimită câțiva veri ca să-i scoată de acolo, dar Angel îi cunoștea pe tipii ăia. Purtau mănuși de fier atunci când evacuau oamenii.

Angel nu voia să-i creeze probleme lui Charlie. Voia doar ca el să plece din casa ei. Voia ca el să dispară din viața ei.

La adăpost, consiliera o avertizase că nu ar trebui să se întoarcă la lucru, sau să se ducă în vreun loc unde ar putea fi prietenul ei. Dar Angel muncea de când avea paisprezece ani și nu putea să *nu muncească.* Înnebunea dacă stătea degeaba, uitându-se la telenovelele de la televizor și ascultând problemele altora. Era obișnuită să fie ocupată. Pe lângă asta, nu mai putea accepta pomană de la persoanele drăguțe de la adăpost. Buddy avea nevoie

de lapte. Avea nevoie de vitamine. Angel era cea care intrase în porcăria cu Charlie; Buddy nu trebuia să plătească pentru asta.

Discutase cu o fată de la adăpost să închirieze o locuință împreună. Tammy avea doi copii, dar avea o slujbă bună. Locuise în casa prietenului ei, deci trebuia să-și caute o nouă locuință. Știa undeva o rulotă de închiriat pe care și-o putea permite dacă împărțea costurile cu o colegă de cameră. Sugerase că ar putea locui împreună, poate chiar ar sta fiecare pe rând cu copiii astfel ca fiecare dintre ele să poată ieși în oraș o dată pe săptămână, să se întâlnească cu un bărbat decent, cu o slujbă bună. Angel și Tammy făcuseră haz de idee. De parcă ar exista bărbați decenți.

Angel o plăcea pe Tammy și le plăcea și pe cele două fetițe ale ei. Se gândi că s-ar putea înțelege bine dacă ar locui împreună. Dar ca să se mute cu Tammy, Angel trebuia să strângă niște bani și singura modalitate prin care îi putea face era să muncească. Deci, se întorsese la muncă. Charlie nu ar fi venit aici să o lovească sau ceva de genul acesta. Nu o lovea niciodată de față cu cineva. Nu voia să aibă probleme.

Angel se întoarse în fața magazinului cu un alt sac cu sare grunjoasă și-l puse peste grămadă. Când se îndreptă și-și frecă spatele, îl văzu pe Charlie stând acolo. Purta una dintre bluzele negre, de trening, ale lui James și avea mâinile vârâte în buzunare.

— Angel.

— Nu ar trebui să fii aici. Angel se întoarse la casa de marcat întrebându-se cum de crezuse vreodată că el arăta bine. Am treabă.

— Angel, te rog, spuse el pe un ton umil.

Charlie putea fi umil când voia. Dar eu nu-i va mai cădea în plasă.

— Angel, nu ai auzit? Despre James?

— Ce? Ea trecu în spatele casei de marcat ca să pună distanță între ei, în caz că el încerca să devină drăgăstos. L-au ridicat, în sfârșit, pentru că a furat din casele unde lucra prietena lui?

— Nu, spuse Charlie iritat. Este mort.

— Oh, Dumnezeule! Angel își ridică privirea de la casa de marcat. Charlie, glumești. Dar văzu pe fața lui că nu glumea. Îmi pare atât de rău. Ce s-a întâmplat?

Ocoli casa de marcat.

— Ei spun că este sinucidere, fornăi el, dar eu nu cred asta. James nu ar face așa ceva. El nu ar face-o. Charlie o privi. Cred că cineva l-a spânzurat și a făcut să pară că a făcut-o el. Era băgat în ceva despre care nu voia să-mi

spună. S-a întâmplat chiar în curtea Drinei, unde puteau vedea copiii. El ridică mâna, apoi o lăsă jos. James nu ar face așa ceva niciodată. Nu s-ar sinucide niciodată.

— Ah, Charlie.

Angel întinse brațele spre el, îl cuprinse de talie și-și puse capul pe umărul lui.

— Trebuie să te întorci acasă, iubito. Am nevoie de tine acum. Trebuie să mă ocup de înmormântare și de bunica. Nu a primit prea bine vestea.

Angel nu spuse nimic. Se simțea oribil în legătură cu James. Desigur, nu-l plăcea pe nenorocit, dar totuși era fratele lui Charlie.

Însă Angel era hotărâtă. Nu avea de gând să se întoarcă acasă cu Charlie. Acum avea planuri noi. Planuri cu Tammy. Planuri care nu-l includeau pe Charlie. Îi părea rău de el, dar nu destul de rău încât să se pună din nou în calea pumnului lui. Și știa că acolo va sfârși. O va lovi din nou. Bărbații ca Charlie mereu făceau asta.

— Deci, vii acasă, iubito?

Angel se desprinse de el și se dădu înapoi.

— Nu pot face asta, Charlie. Știi că nu o pot face. Își atinse nasul. Abia își scosese atela ieri. Știi asta, și știi și de ce, șopti ea.

— Ah, îmi pare rău, iubito. Eram beat și o luasem razna. Nu voi mai face asta; jur că nu voi mai face. Am întors o nouă pagină, acum că James nu mai este. Sunt alt bărbat. Întinse brațele spre ea. Haide, iubito. Te rog! Am nevoie de tine, iubito. Eu… nu cred că pot trăi fără tine.

Ochii lui Angel se umplură de lacrimi și ea mai făcu un pas înapoi. Așa reușeau iubiții ei să o impresioneze. Se topea toată atunci când spuneau că au nevoie de ea. Apoi se gândi la Buddy. La ceea ce avea nevoie Buddy.

— Îmi pare rău de James, Charlie, jur că-mi pare, dar nu mă pot întoarce. Și va trebui să-ți găsești o altă locuință. Ordinul de evacuare ar trebui să apară zilele astea pentru că nu am mai plătit chiria.

El fornăi și-și șterse nasul cu podul palmei. Cu siguranță își făcea jocul pentru a stârni compătimire.

— Nu te mai întorci acasă, iubito? Dar fratele meu este mort.

— Voi veni la înmormântare dacă vrei. Eu și Buddy. Spune-mi doar când și unde. Dădu tristă din cap. Dar nu mă întorc la tine, Charlie, niciodată. M-ai bătut. M-ai bătut iar și iar, și nu te pot lăsa să mă mai lovești. Nu pot permite ca Buddy să crească crezând că așa trebuie să se comporte un bărbat.

Charlie rămase acolo, privind-o preț de o clipă, cu mâinile atârnându-i de-o parte și de alta a trupului. Slăbise, și avea nevoie de un bărbierit.

— Nu mai vii acasă? șopti el, acum părând uluit.

Ea negă dând din cap.

În timp ce ea-și ținea respirația, Charlie se întoarse încet și ieși din magazin.

Angel spera să nu-l mai vadă niciodată pe Charles Gaitlin.

•

— De ce suntem aici? vru Ed să știe, stând pe locul pasagerului. Credeam că mergem să luăm pizza.

— Mergem să luăm pizza, tată. Ne întâlnim cu Jayne și copiii peste o jumătate de oră. Eu doar… vreau să văd ce face cineva. Un client.

Casey sunase la adăpost pentru a vorbi cu Angel și află că ea plecase la lucru, în ciuda recomandărilor directoarei. Casey lăsase un mesaj, dar Angel nu o sunase.

Casey citise, în ziarul de dimineață, despre sinuciderea fratelui lui Gaitlin și era îngrijorată în legătură cu Angel. Se temea că Charles se va folosi de moartea fratelui său ca să o ademenească departe de adăpost și s-o prindă din nou în plasa lui. Bărbații că el nu ezitau să profite de femei în orice fel puteau.

Casey merse în josul străzii, prin fața complexului de apartamente și apoi, văzând doar o lumină palidă în apartamentul lui Angel, o luă prin parcare.

— Mâncăm pizza aici? mormăi Ed.

— Nu, tată. Mâncăm pizza la Bob’s Pizza Palace. Acolo ai zis că vrei să mergi.

— Ar fi trebuit să merg cu mașina mea.

Ed își încrucișă brațele la piept și se uită pe geam.

— Ți-ai vândut mașina, tată, spuse ea cu blândețe.

— Atunci, ar fi trebuit să o conduc pe a ta. Așa durează prea mult. Mi-e foame.

Casey vru să-i aducă aminte că nu mai avea permis de conducere, că nu mai era capabil să conducă, dar, când își privi tatăl așa cum ședea pe scaunul de lângă ea, ceva îi spuse că el știa asta. Nu era prea fericit că făcea un alt pas spre pierderea libertății, iar ea nu-l putea învinovăți pentru asta.

Deci, nu spuse nimic și conduse încet prin parcare. Fu ușurată că nu găsi mașina lui Angel. Totuși, văzu vechea camioneta lui James roșie, cu spatele

albastru. Era parcată în locul pentru handicapați, chiar lângă ușa lui Angel. În același loc unde Charlie își parca adesea, ilegal, mașina.

În timp ce se îndrepta spre ieșirea din parcare, Casey se gândi la Charles Gaitlin care probabil stătea singur în apartament. Fratele lui era mort. Prietena lui plecase. Poate că chiar în momentul ăsta stătea acolo îmbătându-se și plângându-și de milă. Casey se întrebă cât îi va lua până să găsească altă femeie pe care să o bată.

Trebuia să vorbească cu Adam despre cazul Lindei. Trebuia să afle de ce dura atâta după ce el îi promisese că în scurt timp Gaitlin va fi din nou arestat. Știa că avea destule pe cap – părinții lui se întorceau din Europa și trebuia să facă aranjamentele pentru înmormântarea bunicului său, de sâmbătă. Dar săptămâna viitoare vor discuta cu siguranță despre această problemă. Casey considera că fusese destul de răbdătoare cu sistemul judiciar; era timpul să înceapă să împingă de la spate pe cineva.

— Unde mergem acum? întrebă Ed în timp ce Casey ieșea în stradă.

— Mergem să mâncăm pizza cu Jayne și copiii, tată.

— Era și timpul, la naiba.

Zâmbi în sinea ei, simțindu-se mai bine ca în ultimele zile. Se pare că Gaitlin își pierduse interesul. Nu o mai urmărea. Angel părea a fi în siguranță, cel puțin în prezent. În ciuda nemulțumirilor sale, starea mentală a tatălui ei era relativ bună. Iar relația ei cu Lincoln era pe drumul cel bun. Viața era frumoasă.

29.

Muzica ambientală se auzea în surdină în holul de la intrare unde Casey și Lincoln așteptau ca să semneze cartea de oaspeți. Deși ajunseseră cu un sfert de oră mai devreme pentru slujba de înmormântare, fuseseră nevoiți să aștepte la rând, în frig, pentru a intra înăuntru. Casa de pompe funebre va fi plină până la refuz. Adam Preston sr. se pare că fusese un bărbat foarte respectat cândva, în arena politică. Cineva de la birou îi spusese astăzi lui Lincoln că se aștepta ca guvernatorul să-și facă apariția.

Casey și Lincoln înaintară în rând.

— Ca să lămurim asta acum, îi șopti Lincoln la ureche, nu vreau nimic din toate astea când voi muri.

Ea ridică din sprânceană.

Lincoln privi pereții albi ai holului, de care atârnau picturi religioase. Participanții la înmormântare erau îmbrăcați în negru. Femeile purtau ciorapi negri și pantofi de lac tot negri. Locul mirosea apăsător a crini. *Florile morții.*

— Fără slujbă pentru mine, religioasă sau de orice alt fel. Vreau să fiu incinerat și cenușa să-mi fie aruncată peste pământul de la ferma bunicilor mei.

— Lincoln, așa ceva nu este legal, îl certă ea.

În adâncul ei era însă mulțumită. Mulțumită pentru că el voia să-i spună cum să procedeze cu cenușa lui. Asemenea conversații sugerau că își dorea să o aibă prin preajmă destul de mult timp încât să îmbătrânească împreună.

— Nu trebuie să spui nimănui ce ai făcut cu mine, o tachină el șoptindu-i la ureche. Chiar lângă helești eu, sub arțarii argintii, acolo vreau să-mi petrec eternitatea. El gesticulă ca și cum presăra sare într-o farfurie. Poate un pic de cenușă și în helești eu. Pot să pun pariu că voi fi o mâncare pentru pești numai bună.

— Lincoln!

Fu nevoită să-și acopere gura ca să se abțină să nu râdă. Câțiva participanți la înmormântare priviră în direcția ei, încruntându-se. Ea-i întoarse spatele lui Lincoln și mai înaintă un pic.

Adam ieși pe o ușă care dădea spre camera principală a casei de pompe funebre, acolo unde se va ține slujba. Merse de la podiumul unde se afla

cartea de oaspeți, pe lângă rând, spre ușă, strângând mâini. Vorbind pe un ton liniștit. Arăta la fel de bine în costumul negru, sumbru, cu cămașă albă și cravată de un roșu-închis cum arătase în noaptea în care purtase smoching la hotelul Dupont. Când ajunse la Casey, el își deschise brațele. Casey îl îmbrățișă, simțindu-se doar un pic stingherită pentru că făcea asta în fața lui Lincoln.

Îi spusese lui Lincoln că se întâlnise cu Adam la clinică în noaptea în care bunicul lui murise și-i menționase că vorbise de câteva ori cu Adam în această săptămână. Lincoln nu păruse încântat, dar dacă era gelos, nu o spusese.

— Ești bine? întrebă Casey în timp ce se desprindea din îmbrățișarea lui.

El folosise parfumul lui obișnuit.

— Rezist, surâse Adam.

— Îl cunoști pe Lincoln Tyndall.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Bărbații își strânseră mâinile și privirile lor se întâlniră.

Menținură strânsoarea parcă o secundă prea mult, și asta păru nepotrivit. Casey aproape că putea simți cum crește nivelul de testosteron în camera aglomerată. Era flatată de gelozia Lincoln, flatată că Adam o plăcea destul de mult încât să-și înfoaie creasta, dar, să fim serioși, erau în secolul douăzeci și unu și participau la o slujbă de pomenire.

— Părinții tăi au ajuns? întrebă Casey, întorcându-i un pic spatele lui Lincoln. Aș vrea să-i cunosc.

— Da. Ți-i voi prezenta când vei ajunge înăuntru, dar sper că veți veni la locuința lor din South Bethany, după aceea. Amândoi. El le oferi un zâmbet de politician, rapid. Doar o mică recepție pentru familie și prietenii apropiați.

— Adam, îmi pare atât de rău.

O femeie slabă, în vârstă, cu părul blond se îndreptă spre el, cu mâinile ca niște gheare. Obrajii ei erau de un roșu-strălucitor din pricina fardului. Una dintre prietenele bunicului, fără nicio îndoială.

— Mă scuzați, șopti Adam. O strânse de mână pe Casey, apoi îi dădu drumul și plecă. Doamnă Clendaniel.

Casey și Lincoln își reluară locul în rând, iar el se aplecă și-i șopti la ureche:

— Trebuie să fiu îngrijorat că el va încerca să se dea la femeia mea?

Ea-l privi peste umăr.

— Sunt femeia ta?

— Desigur că ești. Își plimbă mâna pe spatele ei. Nu știu. El miroase la naibii de bine. Cât crezi că dă pe parfumul acesta sofisticat? Crezi că e franțuzesc?

Ea se întoarse cu fața la el.

— Mă întâlnesc cu tine, Lincoln. Nu cu Adam.

— Asta nu-mi prea răspunde la întrebare, spuse el în barbă.

Tonul lui o surprinse. Era un pic… agresiv. Lincoln era mereu atât de calm, de liniștit. Îl luă de mână, strângându-i-o în timp ce accepta pixul pe care-l i-l oferise domnul dinaintea ei. Își trecu numele în cartea de oaspeți. Ea și Lincoln nu vor participa, cu siguranță, la recepția de la locuința părinților lui Adam. Ultimul lucru care-i mai lipsea acum era ca Lincoln să se bată cu Adam ca doi cocoși.

•

— Sunt buni, Shonda, chiar foarte buni.

Angel puse câțiva tăiței pe tava de pe scaunul înalt al lui Buddy.

— Sunt buni, nu-i așa, băiete?

— Sunt doar macaroane cu brânză din cutie, amestecate cu sos de roșii, spuse Shonda, luând o îmbucătură din castronul de plastic. Nu adaugi apa pentru supă. Asta le face cremoase.

Era duminică seara, iar ei stăteau la masa din bucătăria Shondei-Angel, Shonda, Buddy și fetița Shondei, Toneesha. Toneesha, care avea aproape doi ani, era foarte drăgălașă. Era atât de drăgălașă încât o făcea pe Angel să-și dorească să aibă și ea o fetiță pe care s-o dichisească.

Era plăcut să vină seara la Shonda, să nu trebuiască să-și petreacă timpul la adăpost. De obicei, Shonda era ocupată cu iubitul ei Darrell, de care se despărțea și apoi se împăca, dar săptămâna asta erau iar despărțiți. Un pic mai devreme, la telefon, Angel o auzise pe Shonda amenințându-l pe Darrell că-i va tăia biluțele dacă mai apărea în casa ei, așa că bănui că el nu va apărea în noaptea asta.

Angel spera că Shonda o va invita pe ea și pe Buddy să rămână peste noapte. Ar putea dormi pe canapea sau altundeva. Asta dacă sora Shondei nu avea de gând să vină să doarmă aici în noaptea asta. Casa avea doar două dormitoare, așa că în weekend putea fi aglomerat. Toată lumea de la adăpost fusese foarte drăguță cu ea și cu Buddy, dar nu era la fel ca atunci când erai cu o prietenă adevărată. Iar Shonda era o prietenă adevărată.

— Și biscuiții sunt buni, spuse Angel.

— Îmi place ca fetița mea să mănânce mâncare bună.

Shonda întinse margarină pe un biscuit.

Buddy își băgă ultima bucățică de macaroană în gură și aruncă pe podea cana din plastic. Câinele Shondei o mirosi.

— Mama, spuse Buddy, bătând din palmele murdare de brânză.

— Ai terminat?

Angel se ridică, luă un șervețel și-l șterse la gură. Când se întoarse, Shonda o ajuta pe Toneesha să coboare de pe scaunul ei. Angel șterse fețele și mâinile copiilor, iar aceștia plecară spre sufragerie vorbind pe limba lor.

Angel se așeză la loc pe scaun pentru a-și termina macaroanele cu brânză.

— Vrei o bere?

Shonda scoase o cutie din frigider și o deschise.

Angel neagă dând din cap.

— Nee. Încerc să o las mai ușor. Se pare că de fiecare dată când beau prea mult dau de necazuri.

— Nu am de gând să te lovesc, o tachină Shonda, dând la o parte castronul ei.

Angel zâmbi strâmb și-și linse degetul, apoi strânse ultimele firimituri de biscuiți de pe masă.

— Știi ce vreau să spun.

— Da. Bravo ție. Se pare că de fiecare dată când beau îl las pe Darrell să intre în casa mea.

— Săptămâna asta, cât am stat la adăpost, mi-a făcut bine.

Angel își atinse ușurel nasul care era încă sensibil. O mare parte din umflătură dispăruse, de fapt semăna din nou cu nasul ei.

— M-a făcut să mă gândesc mult. Am terminat-o cu Charlie.

O privi pe Shonda peste masă. Zilele astea Shonda avea o coafură gen afro. Îi stătea atât de bine încât Angel își dori și ea una asemănătoare.

— Vorbesc serios.

— Sunt sigură de asta.

Shonda se lăsă pe spate în scaun.

— Nu, pe bune. Ți-am spus de fata aceea de la adăpost? Am stat din nou de vorbă în dimineața asta. Crede că ne putem muta în rulotă de la 1 februarie. I-am arătat contractul de închiriere Juanitei, cea care conduce adăpostul, și putem rămâne aici restul lunii.

— Unde se va duce Charlie dacă va fi dat afară din casă?

Angel ridică din umeri, apoi luă o înghițitură de punci din paharul de plastic cu „Dora Exploratoarea” pe el.

— Nu știu. Nu-mi pasă.

— Ți-a spus când va fi înmormântarea?

— Nu. Angel puse paharul jos. I-am spus că merg, dar nu am mai auzit nimic de el de când a venit ieri la mine la lucru. În ceea ce mă privește este bine, pentru că nu mă duceam pentru James care s-a sinucis. M-am oferit să merg crezând că Charlie ar vrea să fiu și eu acolo. Nu am mai auzit nimic de el, așa că poate i-a intrat în tărtăcuța aia a lui faptul că nu mă mai întorc. Este prea ocupat cu procesul ăla simandicos, gândindu-se la toții banii ăia pe care-i va primi, ca să-i mai pese și de mine.

— Se pare că ți-a venit mintea la cap, spuse Shonda ridicând cutia cu bere.

— Da, lucrurile încep să se aranjeze acum. Angel se jucă cu paharul gol. Doar că aș vrea câteva din lucrurile mele. Ea privi în sus. Crezi că le va amaneta?

Shonda ridică din umeri.

— Este bărbat. Îl cred capabil de orice.

— Nu că aș avea cine știe ce. Poate lua prostia aia de televizor. Vreau doar hainele și jucăriile lui Buddy. Vreau lada de jucării. Este Little Tykes. M-a costat șaizeci și trei de dolari.

— Doar nu te gândești să te întorci în casă, nu-i așa?

Shonda se ridică pentru a-și mai lua o bere.

— Nu știu. M-am gândit la asta. Ea ridică din umeri. Probabil că nici măcar nu va fi acolo. Probabil că e la tâmpenia aia de bar. Lui și lui James le plăcea să joace biliard duminică seara.

— Vrei să le iau eu? Dacă-mi apare în față, îl bat de nu se vede.

Shonda se sprijini de ușa deschisă a frigiderului și desfăcu o nouă cutie de bere.

Angel o privi. Nu se îndoia deloc că prietena ei îl putea bate pe Charlie, dar nu voia să o bage în mizeria asta. Rămase pe gânduri. Casey McDaniel o avertizase să nu se întoarcă acasă. Și directoarea de la adăpost o avertizase să nu se ducă. Spuneau că se pot face mai târziu unele aranjamente ca ea să-și poată lua lucrurile. Dar dacă Charlie îi amaneta lada de jucării? Ce „aranjamente” va mai putea face atunci?

— Buddy poate rămâne un pic aici?

— Nu face asta, o avertiză Shonda.

Angel se ridică, luând bolul ei și al lui Buddy. Le puse în chiuvetă și dădu drumul la apă.

— Tu ce ai face? întrebă ea.

— Eu? M-aș duce să-mi iau boarfele, spuse Shonda. Dar eu l-aș fi omorât pe nenorocit de prima dată când m-ar fi lovit. Poate că Darrell face tâmpenii, tatăl lui Toneesha a făcut porcării, dar nimeni nu o lovește pe Shonda.

Angel se întoarse la masă și luă celelalte vase și tacâmuri murdare.

— Poate sta aici sau nu? Nu lipsesc mai mult de o oră.

— Sigur că poate sta aici. Poate sta aici oricând vrei. Îl iubesc pe Buddy ca și cum ar fi băiețelul meu.

Shonda închise frigiderul și atinse cu degetele colierul de aur, pe care-l purta mereu, și pe care era gravat numele ei, cu litere cursive.

— Vrei să-l chem pe Darrell, să-i spun să vă întâlniți acolo împreună cu niște băieții de-ai lui?

— Credeam că l-ai amenințat că-i tai biluțele dacă mai apare pe aici.

— Dacă-l sun va face ce-i spun eu.

Angel închise robinetul și-și șterse mâinile pe un prosop de baie care atârna pe scaun.

— Mă descurc și singură. Charlie era blând ca un mielușel ultima dată când l-am văzut. Cred că moartea lui James i-a cam stins cheful de bătaie.

— Fă ce trebuie să faci.

Shonda ieși din bucătărie și se îndreptă spre sufragerie să stea cu copii.

— Mă suni dacă ai nevoie de mine. Poți conta pe Shonda, îi spuse ea peste umăr.

•

— Nu ar trebui să ieși la ora asta târzie, o certă Ed, schimbând posturile la televizor.

Frazier înălță capul de pe covor și se uită la Casey cu ochii lui mari căprui, ca și cum ar fi fost de acord cu stăpânul lui.

Casey stătea în picioare în living, cu haina pe ea și cu cheile în mână. Angel nu o sunase și era îngrijorată. Nu-i făcea plăcere să tot sune la adăpost și să-i deranjeze pe cei de acolo. Doar va face o tură, va verifica pe unde umblă Gaitlin și se va întoarce imediat.

— Tată, sunt prea mare ca să-mi interzici ceva.

— Băiatul acela ar trebui să vină aici.

Ed băgă mâna în castronul cu floricele de porumb aflat pe măsuța de lângă canapea. Aruncă un bob de porumb în aer.

Frazier deschise gura și o închise cu un clămpănit, apoi începu să caute pe podea, aproape de Ed.

— Pe vremea mea, băiatul trebuia să vină acasă la fată. Nu se ducea ea la el.

Casey ar fi vrut să-i spună că nu se ducea la Lincoln. El se pregătea pentru un proces. Era la birou de la prânz și probabil că va lucra până la miezul nopții, așa îi spusese. Dar evident că nu-i putea spune tatălui ei unde se ducea.

— Mă întorc imediat.

Dădu să plece.

— Casey!

Se întoarse și rămase surprinsă de privirea lui.

— Trebuie să fii atentă, spuse el cu o voce stranie.

Se uită la el preț de o clipă.

— Desigur, tată. De ce spui asta? întrebă ea șovăitor. Ai… ai văzut ceva? Vreunul dintre președinți a fost pe aici?

El deveni deodată agitat. Se întoarse spre televizor.

— Îți spun, Pistruiato. Trebuie să ai grijă.

— Voi avea, tată. Ne vedem peste câteva minute.

Casey trecu prin bucătărie și intră în spălătoria întunecată. Avu o senzație ciudată care-i ridică părul pe ceafa, o senzație atât de stranie încât fu cât pe-aci să se întoarcă să arunce cheile pe blatul dulapului din bucătărie și să încheie seara aici.

Dar teama ei pentru Angel era mult mai puternică decât teama de necunoscut. Încuie ușa în urma ei.

•

Ed se ridică de pe canapea, puse telecomanda pe masă și se duse la ferestrele din față ale livingului. Frazier stătea lângă el în timp ce urmăreau amândoi stopurile mașinii lui Casey îndepărtându-se pe alee.

Ed era nervos în noaptea asta, și nu știa de ce. Își dori să aibă pe cineva cu care să poată vorbi, își dori ca acum Kate să-și poată aminti numărul de la locuința fiicei ei ca el să o poată suna. Îi spusese că-i va da numărul, că vor ieși împreună în oraș. Ed nu trebuia să-și facă griji că nu avea mașină, Mercedesul ei decapotabil din ’84 era parcat în garaj.

Ed nu știa dacă ar fi condus mașina lui Kate, dar nu era prea îngrijorat în legătură cu asta. Dacă ea nu-și putea aminti numărul de telefon, cum o putea suna să o scoată în oraș?

Pomi prin încăperea întunecată, luminată doar de ecranul televizorului. *Povestiri despre furtuni.* Deja văzuse episodul acesta. Văzuse cât de curajos interveniseră cei de la paza de coastă.

Se îndreptă spre hol, fără a se mai deranja să aprindă luminile. Nu-i era teamă de întuneric. Nu-i era frică de Bau-Bau sau de Ned Pepper. Nu erau reali. Lui Ed îi era frică de oamenii adevărați. Și nu pentru el, ci pentru fiica lui.

Nu credea în fenomene paranormale sau în creaturile venite din spațiu. Dar ceva nu era în regulă. Putea simți cum tensiunea crește în jurul lui și tot nu știa din ce cauză, dar era sigur că o va recunoaște atunci când o va vedea. Între timp, va continua să se pregătească.

Ajuns în dormitorul său, aprinse lumina. Deschise ușa dulapului și scoase câteva cutii cu pantofi. Își păstra acolo pantofii cei negri pentru înmormântare. A lui sau a altcuiva. Mai avea și o pereche de pantofi maro mai eleganți și o pereche de pantofi pentru navigat care erau prea noi ca să-i dea de pomană. În fundul dulapului, în spatele cutiei cu pantofi Cole Haan pentru înmormântare, era cutia în care-și ținea de obicei pantofii de golf. Jayne insistase să-i doneze unei instituții de caritate locală, dar, din punctul de vedere al lui Ed, oamenii care primeau de pomană nu ar trebui să meargă să joace golf. Pe lângă asta, îi plăceau pantofii. Chiar dacă nu va mai juca niciodată golf, un bărbat trebuie să-și păstreze un pic din demnitatea sa. Uneori, un bărbat avea nevoie de aceștia. Dar acum, aceștia erau ascunși în spatele unui coș cu rufe, în dulap. Mai era și altceva în cutie.

Duse cutia pe pat și se așeză lângă ea. Frazier ședea pe podea și aștepta, uitându-se la cutie.

Câinele nu era de acord.

În circumstanțe normale, nici Ed nu ar fi fost de acord. Dar Frazier nu înțelegea. Nu știa povestea. Nu știa că Ed eșuase ca tată, că nu-și protejase fiica de Billy, cu mașina lui albă. Frazier era un câine bun, dar nu înțelegea vinovăția pe care Ed o nutrise în toți acești ani. Nu înțelegea de ce trebuia să o protejeze de această dată pe Pistruiată, cu orice preț.

Se va revanșa mai târziu față de câine. Poate-i va lua un iPod sau altceva.

Se uitase la reclame și se gândise că lui Frazier i-ar plăcea să aibă propriul său MP3. Ed respiră adânc și îndepărtă capacul de pe cutia de

pantofi. Privi cu atenție pantoful stâng. Din interiorul lui, scoase pistolul încărcat și-i verifică siguranța.

30.

Angel ocoli complexul de apartamente o dată, apoi a doua oară. Recunoscu majoritatea vehiculelor. Jaful de camionetă al lui James nu era acolo.

Precaută, dădu cu spatele și parcă la o distanță de două locuri de cel în care parcase în noaptea când Charlie o bătuse. Inima îi bătea cu putere în timp ce cobora din mașină, lăsând-o neîncuiată. În timp ce traversa parcarea, continua să se uite când spre stradă, când la fereastra de la sufrageria ei și înapoi spre stradă. Dacă Charlie apărea, o va lua repede din loc. Cu sau fără lada de jucării.

Dar chiar dorea să recupereze lada de jucării a lui Buddy. Nimeni nu înțelegea cât de importantă era acea ladă de jucării, nici chiar Shonda. Pentru Angel era un simbol a ceea ce putea ea realiza dacă se străduia destul de mult. Era un simbol a ceea ce era capabilă să facă pentru fiul ei. Și nu voia ca Charlie să o amaneteze pentru bani de bere sau droguri.

Printre draperiile din sufragerie se zărea lumină, dar asta nu însenina că Charlie era acolo. Mereu lăsa lumina aprinsă. Spunea că nu *el* plătește. Nu părea să-i pese că Angel o făcea.

Merse cu prudență până la trotuar. Era frig afară și ea nu-și luase haina. Doar puloverul pe care Shonda i-l dăduse de Crăciun. Lui Angel îi plăcea la nebunie puloverul; era piesa ei preferată de îmbrăcăminte. Era alb, pe gât, și avea brodați fulgi de zăpadă. Era nou-nouț când l-a primit, încă mai avea etichetele. Era singurul cadou pe care-l primise de Crăciun.

La ușa de la intrare, Angel se opri și ascultă. Putea auzi televizorul în apartamentul alăturat. I se păru că aude televizorul și în locuința ei. Nici asta nu era o surpriză. Charlie mereu pleca și-l lăsa pornit.

Puse mâna pe clanță. O apăsă ușurel. Era descuiat.

La naiba! Oare Charlie era acasă? Oare camionul se stricase din nou? James abia fusese înmormântat și camionul său deja crăpase. Dacă stăteai să te gândești, într-un fel, era trist.

Angel își mușcă interiorul buzei. Se gândi să ciocănească la ușa de alături, să-i întrebe pe vecini dacă l-au văzut pe Charlie, dar nu voia să-i implice. Tot ceea ce voia să facă era să intre, să ia lada de jucării a lui Buddy și să plece.

Mai stătu un minut acolo, dar era atât de frig că nu mai putu rezista. Ciocăni la propria ușă și apoi își apăsă urechea de ea. Dacă-l auzea pe Charlie, va fugi înapoi la mașină, va urca și va pleca.

Nu auzi nimic. Tremurând, ciocăni din nou. Apoi mai tare. Câinele de alături începu să latre. Din interiorul apartamentului nu se auzi nimic.

Aruncând o privire peste umăr, apăsă clanța și împinse ușa un pic. Trase cu ochiul prin deschizătura ușii. Televizorul era pornit, dar nu era dat prea tare. Erau desene animate. Canapeaua era goală.

Intră în vârful picioarelor, aproape împiedicându-se de o ghetuță roșie. O ridică, întrebându-se unde era cealaltă. Lui Buddy îi plăceau foarte mult ghetuțele sale roșii. Mereu le scotea din cutia de lângă ușă și le încălța. Va avea nevoie de ghetuțe dacă va ninge.

— Charlie? strigă ea.

Niciun răspuns.

Se întrebă dacă el era la baie.

Privi spre hol. Acolo nu era aprinsă lumina. Charlie mereu aprindea luminile când se ducea la baie. De unde stătea ea, putea vedea sufrageria plină de recipiente de mâncare și cutii de bere. În spatele sufrageriei putea vedea bucătăria goală.

Închise ușa, vârî cheile în buzunarul de la blugi și respiră un pic mai ușor. El nu era acasă. Va termina repede. Va lua lada de jucării a lui Buddy și va pleca de aici. Ghetuța roșie i se balansa pe deget.

Poate că va lua și ghetuțele lui Buddy. Întrebarea era: oare ce făcuse el cu cealaltă?

Cu vârful adidasului lovi o cutie goală de bere, iar zgomotul o sperie. Când privi în jos și văzu cutia, se simți ca o proastă. O dădu la o parte cu piciorul și se duse spre lada de jucării, o deschise și puse ghetuța înăuntru. Întorcându-se, privi mizeria din jur.

Nu părea că Charlie făcuse ceva din noaptea în care plecase ea. Paharul din care băuse ea apă în acea noapte era încă pe bidonul de lapte pe care îl folosea drept măsuță. Lângă capătul canapelei, pe podea, era o pătură. Dormise acolo. Pe brațul canapelei era o scrumieră. El fuma din nou. Locul duhnea a fum de țigară și a mâncare chinezească acră.

Se lăsă în genunchi și-și vârî mâna sub canapea. Scoase încă două cutii de bere, o minge turtită, din plastic, o șosetă mică, albastră, și o pungă goală de chipsuri. Nu era nicio ghetuță.

Cercetă podeaua sufrageriei, apoi verifică bucătăria. Nicio ghetuță roșie.

— Ce ai făcut cu ghetuță, Buddy? spuse ea cu voce tare în casa goală. Îți vor îngheța picioarele în zăpadă, dacă nu ai ghetuțe.

Auzindu-și vocea, se mai calmă un pic. Era singură. Se simțea în siguranță.

Se uită pe fereastra sufrageriei după faruri și apoi o luă spre hol. Mai întâi verifică dormitorul lui Buddy, care era cel mai aproape de baie. Strânse câteva lucruri într-un cearșaf. Știa că nu trebuia să piardă timp încercând să ia mai mult, dar cel puțin va avea câteva lucruri. Lăsă bocceaua jos pe hol și mai puse o jumătate de pachet cu scutece. Privi din nou peste umăr înspre ferestrele de la sufragerie. Faruri?

Așteptă. Nimic

Trebuie să fi fost imaginația ei.

Intră apoi în dormitor. Cineva dormise în patul ei, și se întrebă dacă nu cumva fusese James. Charlie nu ar fi dormit niciodată acolo fără ea. Ideea că un bărbat care acum era mort dormise în patul ei o înfiora un pic. Apoi își dădu seama că ea se culcase cu bărbatul care acum era mort și asta o zgudui cu adevărat.

Brusc, simți nevoia să iasă cât mai repede din casă.

Se lăsă în genunchi și-și băgă capul sub pat. Adidasul lui Charlie, un chilot roz…

Auzi un zgomot în spatele ei și îngheță. Așteptă.

Nimic.

Apoi auzi din nou sunetul. De data asta nu mai era o părere.

Ușa de la intrare fu deschisă și apoi închisă.

Mâna îi tremură atunci când lăsă chiloții pe podea. Inima îi bătea cu putere, părea să-i fi ajuns în gât. Îi spusese Shondei că nu-i era frică de Charlie, dar mințise.

Nu… nu-i era frică atât de el, cât de durere.

Nasul ei abia se recupera. Iar copcile de la cap i le vor scoate abia mâine după-amiază.

Și acum? Nu putea ieși pe geam. Stătea la parter. La ferestre erau bare pentru a împiedica o intrare prin efracție. Singurul mod de-a ieși din micul apartament era prin ușa din față sau prin cea din spate, din bucătărie. Ca să ajungă în bucătărie, trebuia să treacă prin sufragerie.

Exact acolo unde stătea Charlie.

Angel nu știa de când stătea acolo, ascultând.

Două minute? Zece? I se părea că trecuse o oră.

El era foarte liniștit. De la capul patului din dormitor nu putea vedea prea bine, dar el trebuie că era în sufragerie. Știa că ea era acolo. Mașina ei se afla în parcare.

Privi spre chiloțeii roz de la picioarele ei.

Se gândi să se ascundă în dulap, să aștepte până ce Charlie va adormi și apoi să se strecoare afară. Dar dacă voia să-și mai ia o bere? Dacă chiar acum stătea pe canapea uitându-se la *SpongeBob Square-Pants* și se îmbăta?

Pe lângă asta, dulapul nu era destul de mare pentru ca ea să se poată ascunde în el. Era plin de cutii. Aici, în dormitor, era prinsă în cursă. Fără scăpare, ca și șoricelul pe care-l încolțise în bucătărie, cu o mătură, acum câteva săptămâni. Lovise șoarecele cu mătura până când acesta murise.

Singura ieșire era ușa din față.

Angel merse ușor spre ușa dormitorului. De acolo, putea vedea ușa din față. Nu auzi nimic. El nu schimbase postul.

Squidward vorbea despre o participare la o paradă. O paradă subacvatică. Angel văzuse episodul. Era amuzant. Într-un fel.

Ea trase aer în piept și făcu un pas pe covorul albastru, murdar. Apoi încă unul. Încet, fără zgomot, făcu câte un pas pe hol.

În ciuda faptului că acum câteva minute îi fusese foarte frig, acum era fleașcă de sudoare.

Ura să se simtă astfel. Ura să aștepte să primească un pumn.

Niciodată, își jură ea în sinea ei. Niciodată nu va mai lăsa un bărbat să ridice mâna la ea.

Cumva, Angel ajunse la capătul holului. Ușa din față nu era la mai mult de cinci pași distanță. Făcându-și curaj, aruncă o privire rapidă spre canapea.

Charlie nu era acolo. Ea așteptă, privi din nou, de data asta uitându-se mai bine.

Nu era nici în bucătărie.

Preț de o secundă fu extrem de confuză. Privi înapoi spre hol și deodată se sperie atât de tare încât crezu că va face pe ea.

Lumina de la baie! Lumina de la baie era aprinsă.

Numai cinci pași până la ușă. La naiba cu lada de jucării.

În timp ce se îndrepta repede spre ușă, auzi pașii lui în spatele ei. Cu colțul ochiului, văzu hanoracul negru cu glugă.

Nu-i văzu fața. Avea gluga ridicată. O lovi atât de tare încât alunecă într-o parte, se izbi de perete, apoi căzu la podea. Se făcu ghem, încercând să-și apere moalele capului, acolo unde erau copcile, dar el o prinse de păr și o ridică, expunându-i gâtul.

Când văzu cuțitul, deschise gura să țipe, dar fu redusă la tăcere de o arsură puternică. Lama îi tăie gâtul și deodată se simți udă și caldă. El își desprinse mâna din părul ei iar ea căzu, lovindu-se cu capul de covor. Se sufoca. Era plină de sânge. Covorul era acoperit de sângele care începea să bălțească sub ea. Frumosul ei pulover alb cu fulgi de zăpadă era acum roșu.

Îi tăiase gâtul.

Țipă, dar singurul sunet care ieși din gâtul ei fu un murmur înăbușit. Era prea slăbită ca să se poată mișca, așa că rămase întinsă acolo.

Se gândi la lada de jucării. La ghetuțele roșii. La Buddy. Ce va face Buddy fără tătic și fără mămică? Nu era drept, nu era cinstit. Lacrimile îi umplură ochii, durerea din sufletul ei era mai mare decât cea pricinuită de rana de la gât.

Încercă să respire, dar nu reuși. Parcă cineva o ținea cu forța sub apă. Bulbuci de sânge îi ieșeau din gură și din gaura de la gât.

Nu voia să moară. Într-un ultim efort zadarnic de a se salva, ea ridică pumnul și lovi cât de tare putu peretele. Poate le putea atrage atenția vecinilor.

El o prinse de picior și o târî pe burtă departe de hol. Angel privi cum trupul ei lasă o dâră roșie în urmă. Era ametită. Se auzea cum respiră convulsiv, dar sunetul din urechile ei era acum mai slab.

O lăsă lângă lada cu jucării, iar ea privi spre panoul albastru, din față, în timp ce-l auzi ieșind pe ușă și închizând-o în urma lui. Paralizată, cu capul vâjâindu-i, nu putea face altceva decât să se uite fix la cutia de jucării în timp ce vederea îi devenea tot mai ștearsă. Ultimul lucru pe care-l văzu fu lumina farurilor în timp ce el ieșea din locul de parcare pentru handicapați, aflat lângă ușa din față.

31.

Casey fu surprinsă să-l vadă pe Adam intrând în biroul ei, luni dimineață, când ea ajunsese acolo doar de zece minute. El nu mai venise niciodată la ea la birou și asta îi dădea o senzație de disconfort. Oare Lincoln avusese dreptate? Oare Adam încerca să intervină între ei?

Apoi își dădu seama, după expresia feței lui, că era ceva în neregulă. Își apăsă mâinile pe birou. Gândul îi zbură la tatăl ei. Îl lăsase la Centrul pentru Pensionari în urmă cu o jumătate de oră. Dar dacă i se întâmplase ceva lui Ed, cei de acolo ar fi sunat-o pe ea sau pe Jayne. Cum ar putea ști Adam ceva despre asta? Trebuia să fie ceva în legătură cu cazul Gaitlin.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te sperii venind aici. Dar… voiam să-ți spun personal înainte de-a afla din altă parte.

Rămase în picioare lângă biroul ei, privind-o. Avea o expresie gravă.

Ea se ridică de pe scaun.

— Adam, ce este?

— Angel Carey este moartă.

Casey își acoperi gura cu mâna.

— Îmi pare rău, șopti el.

— Ce s-a întâmplat?

Era șocată, deși nu știa de ce. În meseria ei, cu câte vedea la Urgență, nu ar mai fi trebuit să o șocheze nimic. Femeile ca Angel se băgau în probleme tot timpul. Accidente auto în mașini nesigure. Făcând autostopul cu bărbatul nepotrivit.

— Polițiștii sunt încă la scena crimei, așa că nu am toate detaliile, dar am venit imediat ce am aflat. A fost omorâtă, Casey. Înjunghiată mortal în apartamentul ei, spuse el încet.

Casey îl privi fix.

— Înjunghiată mortal? repetă ea. În… în apartamentul ei?

— Îmi pare rău, Casey. Știu că încercai să o ajuți. Știu că i-ai găsit un adăpost. Știu… Adam se întoarse, apăsându-și fruntea cu podul palmei. Dumnezeule, mă simt atât de prost. Știam că așa ceva se va întâmpla dacă nu-l ducem înapoi după gratii. Își încleștă mâinile. Știam asta. Se întoarse și

gesticulă spre ea. Și tu o știai. Amândoi am avut destul de-a face cu chestii din astea ca să nu vedem realitatea situației.

Ea asimilă încet spusele lui.

— Poliția crede că Gaitlin a făcut-o?

— Știe că el a făcut-o. L-au arestat aseară, cu puțin înainte de ora unsprezece. Se pare că prietena ei a găsit-o, dar era prea târziu. Prea târziu pentru a o putea salva, spuse el, cu vocea încărcată de emoție. A fost declarată moartă la locul faptei.

— L-au arestat la ora unsprezece?

Ea încercă să se concentreze la ce spunea el.

— Cum… când a omorât-o?

Nu are niciun sens. Ceea ce spune Adam nu are sens.

Telefonul de pe birou sună tare și strident. Îl putea ignora, putea lăsa să intre căsuța vocală, dar când sună a doua oară, nu mai suportă țârâitul, așa că ridică receptorul.

— Casey McDaniel, spuse ea în receptor, încercând să nu arate nimic din emoția care o copleșea.

— Casey, aici Lincoln.

Ea privi spre Adam.

— Lincoln.

— Ai aflat?

Privi din nou spre Adam.

— Despre Angel Carey, spuse ea domol.

Își mută privirea de la Adam, nefiind sigură de ce se simțea vinovată de faptul că el se afla aici, în biroul ei, acum. Se simțea… ciudat.

— Da, am aflat. Ezită. Adam este aici, spuse ea, nefiind foarte sigură că ar fi trebuit să-i dea această informație.

Din partea lui Lincoln urmă o pauză.

— El… a vrut să-mi spună asta personal. Știa că sunt implicată în cazul ei de la spital, spuse ea în receptor. Voia ca eu să știu înainte… știi tu, înainte de a afla din altă parte.

— Înainte ca *eu* să-ți spun?

Furia din vocea lui Lincoln era de necontestat.

— Lincoln… Ea ezită din nou.

Nu voia să poarte o astfel de conversație acum, nu cu Adam acolo. Lincoln nu avea de ce să fie gelos, dar nu era timpul să discute despre asta.

— Pot să te sun eu mai încolo? Sau poate luăm prânzul împreună? Ești liber să ne vedem la prânz?

— Sună-mă mai târziu, Casey. Să văd ce pot face.

Lincoln închise înainte ca ea să poată răspunde.

Puse receptorul în furcă, stingherită că Adam ascultase conversația. Deși nu auzise ce spusese Lincoln, lui nu-i putea scăpa esențialul, sau tensiunea din vocea ei. Dar nu asta conta în acest moment; ceea ce conta era Angel.

Se întoarse spre Adam, privind la fața lui frumoasă și cizelată.

— Ai spus că poliția l-a arestat pe Gaitlin la ora unsprezece noaptea? La ce oră a fost omorâtă?

— Ei cred că în jur de opt jumătate. Prietena ei a sunat. Se pare că Angel a plecat din casa prietenei sale înjur de opt ca să-și ia ceva din apartamentul ei unde Gaitlin încă mai locuia, și, cum nu s-a întors după o oră, prietena ei a plecat să o caute. Gaitlin dispăruse, dar ea le-a spuse polițiștilor unde să-l găsească. Desigur, el și-a făcut apariția într-un bar și ei l-au arestat.

Casey se calmă sprijinindu-și mâinile de birou.

— Ce a spus Gaitlin când l-au arestat?

— Tu ce crezi? A spus că nu el a făcut-o. A spus că este nevinovat.

Casey privi spre podea, la pantofii din piele, lucioși, ai lui Adam.

— Are dreptate, Adam. Nu el a făcut-o.

Se simți amețită de gândurile care îi umblau prin cap.

— Ce vrei să spui cum că nu el a ucis-o? Desigur că a făcut-o. A înjunghiat-o cu un cuțit. La fel ca pe Linda Truman.

— Nu, spuse Casey domol. Charles Gaitlin nu a omorât-o pe Angel Carey, noaptea trecută, între opt și nouă. Nu ar fi putut-o face. Ea-i întâlni privirea. Nu o putea face pentru că eu eram cu el, Adam.

Preț de-o clipă, în biroul lui Casey se lăsă liniștea. Ea auzi pași pe hol. Voci înăbușite. Bâzâitul unui copiator.

— Ai fost cu el? spuse Adam într-un final. *Cu* el?

— Ei bine, nu. Nu *cu* el. Ea se dădu înapoi, lăsându-se cu greutate pe scaun. Parcă n-o mai țineau picioarele. Dar știu unde a fost între opt și nouă pentru că… pentru că-l urmăream.

Adam tăcu.

— Știu, știu. A fost o prostie. Acum pare o mare tâmpenie.

Ea ridică mâna și o lăsă să cadă pe birou.

— Știi că bănuiam că Gaitlin mă urmărește. Nu puteam merge la poliție să fac nimic în legătură cu asta pentru că nu aveam nicio dovadă.

— Așa că l-ai urmărit tu? întrebă el sceptic.

Ea se aplecă înainte, acoperindu-și, pentru o clipă, fața cu mâinile. Tremura. Nu se putea gândi decât la faptul că dacă Gaitlin nu o omorâse pe Angel… oare nu o omorâse nici pe Linda? Oare Jayne avusese dreptate? Oare persecutau un om nevinovat?

— Casey?

Ea privi în sus.

— În regulă, recunosc. A fost o prostie din partea mea… doar că nu voiam să fiu o victimă. Știu că-ți este greu să înțelegi asta, dar eu… mi s-a întâmplat ceva cu mult timp în urmă și am jurat să nu mai fiu niciodată o victimă.

El dădu din cap în timp ce se așeză pe scaunul din fața biroului.

— Casey… ai idee ce bramburească va… El se opri la mijlocul propoziției.

— Asta va complica cazul, nu-i așa?

Se simțea ca o idioată. Dar cum să-și fi imaginat că s-ar putea întâmpla așa ceva? Care erau șansele ca ultima prietenă a lui Gaitlin să fie înjunghiată mortal, iar el să nu fie responsabil pentru asta?

— Deci, acum ce fac? La cine mă duc? întrebă ea. La poliție? La avocații lui Gaitlin? Își cuprinse din nou capul cu mâinile. Lincoln nu va înțelege asta.

Adam se lăsă pe spate în scaun, descheindu-și haina.

— Ar trebui să faci ce crezi că este mai bine, dar știi ce cred eu că ar trebui să faci?

Ea-și sprijini mâinile pe birou, apoi respiră adânc.

— Desigur că vreau să știu ce crezi. Te respect foarte mult, Adam.

El zâmbi cu jumătate de gură.

— Chiar mă placi un pic, nu-i așa?

Zâmbi la rândul ei, dar nu spuse nimic. Având în vedere circumstanțele, atât i-ar mai fi lipsit, să flirteze cu el sau cu altcineva.

— În regulă, uite ce ai de făcut. El se ridică din scaun și făcu câțiva pași. Astăzi, nimic.

— Nimic?

— S-ar putea ca cei de la poliție să te sune, să-ți pună întrebări, dar asta va dura o zi, două. Ne va oferi ceva timp. Îmi va oferi mie timp.

— Timp?

— Ca să pun evenimentele cap la cap. Trebuie să-mi scrii exact unde te aflai noaptea trecută și la ce oră. Unde era Gaitlin. *Cu exactitate.* S-ar putea să fie bine. S-ar putea ca tu să fi apărut înainte sau după cele întâmplate. Prietena ei s-ar putea să se înșele în privința orei. Polițistul cu care am vorbit a fost azi-noapte la fața locului. Spunea că prietena lui Angel își ieșise din minți, urla. Băuse. Au fost nevoiți să o trimită acasă, pe ea și pe copii, cu o mașină de patrulare a poliției.

— Acolo se află băiețelul lui Angel? Cu prietena ei?

— Așa am auzit.

El se opri și se sprijini cu mâinile de spătarul scaunului.

— Nu facem nimic ilegal. Tu doar aștepți să răspunzi la întrebări atunci când ți se vor pune.

— Dar tu nu ar trebui să fii aici, spuse ea.

— Nu ar trebui să fiu aici.

— Nu mi-ai spus nimic din ceea ce eu nu aș fi putut afla singură dacă aș fi coborât la Urgență, îl asigură ea. Și știi că nu aș spune nimănui nimic din ceea ce mi-ai spus.

— În regulă, deci pentru moment, nu spui nimic. *Nimănui.*

— Asta însemnând… Lincoln. Ai dreptate. Desigur. Nu vreau să distrug și procesul firmei sale în apărarea lui Gaitlin dacă acesta este cu adevărat nevinovat.

— Exact. Și asta… Adam ezită.

Casey privi în sus spre el.

— Și asta și mai ce?

El tăcu preț de o clipă.

— Nu ar trebui să-ți spun.

— Să-mi spui ce?

El întinse mâna, arătând extrem de vinovat.

— Nici măcar nu ar fi trebuit să aduc așa ceva în discuție.

— Acum trebuie să-mi spui, insistă ea. El încă ezita. Adam, te rog.

— Îmi este rușine să recunosc față de tine că i-am verificat dosarul, dar…

— Al cui dosar l-ai verificat?

— Al lui Lincoln.

Ea-l privi uimită.

— Casey, chiar nu cred că problemele tale au ceva de-a face cu el, dar… Ea așteptă, ținându-și respirația. Lincoln a fost acuzat că-și urmărea o

prietenă. Acuzațiile au fost în cele din urmă retrase. Dar cu siguranță, au existat unele acuzații.

Casey se lăsă pe spate în scaun, respirând greu.

— Așa cum spuneam, probabil că nu este nimic.

— Dar dacă nu Gaitlin mi-a trimis acele desene, dacă nu el era cel care se uita prin ferestrele mele?

Privi în altă parte, apoi se uită fix la biroul ei, ochii ei pierzându-și concentrarea. Este o idee absurdă.

— Dar am văzut mașina albastră a lui Gaitlin, rațională ea. Trebuie să fi fost el. M-am întâlnit cu el și cu fratele său la magazin. Era evident că mă urmăreau.

— De aceea este atât de greu de dovedit genul acesta de lucruri, Casey, așa cum ți-au explicat și cei de la poliție, spuse el cu blândețe. Coincidențele se pot combina cu evenimente care, ei bine, nu sunt chiar atât de întâmplătoare.

Casey gândi cu voce tare:

— L-am urmărit pe Gaitlin timp de o săptămână și el nu s-a apropiat niciodată de casa mea, de vreo poștă, de biroul meu sau de Centrul pentru Pensionari. Făcu o pauză. Iar cel care mă urmărea nu a mai încercat să mă contacteze toată săptămâna. Am presupus că Gaitlin mă urmărea, dar dacă Lincoln știa că eu îl urmăresc pe Gaitlin? Săptămâna asta m-a întrebat unde mă duc, ce fac.

— Casey, eu nu spun că a fost Lincoln. Nu a fost el. Este membru al baroului, pentru numele lui Dumnezeu. Îl cunosc. Este un tip de treabă. Un tip integru. Eu doar te rugam să mă lași o zi, două. Nu vrem să distrugem cazul firmei sale. Dacă Gaitlin e nevinovat, va avea nevoie ca acei avocați să-l apere, pentru că cei de la biroul meu, având în vedere circumstanțele, vor cere pedeapsa cu moartea. Asta-ți pot garanta.

Casey era pur și simplu blocată. Nu știa ce să spună. Nu știa ce să gândească.

— Casey, spuse Adam cu blândețe, eu trebuie să mă întorc la birou.

— Nu ar trebui să-i spun lui Lincoln, spuse ea domol.

— Poți face ceea ce crezi că este corect, dar eu aș mai aștepta.

— Mă suni?

— Te voi suna.

— Mulțumesc.

Ea privi spre el. Nu se simțea destul de sigură pe ea încât să-l conducă până la ușă. Nu voia ca el să creadă că nu se putea descurca cu asta, că nu-și putea stăpâni emoțiile.

— Te sun mai târziu ca să văd ce faci. El se opri la ușă. Vei fi bine?

Ea expiră.

— Voi fi bine.

Așteptă până ce el plecă, apoi se ridică și închise ușa.

După ce auzi sunetul încuietorii, fierbințeala îi cuprinse fața și genunchii i se înmuiară. Un suspin i se ridică în gâtlej în timp ce aluneca ușor pe podea, sprijinindu-și spatele de ușa biroului.

Amintirile apărură ca niște secvențe. Mașina albă. Billy vorbindu-i mieros. Ploaia. Ea urcând în mașină.

Avusese încredere în el. Poate că-l și iubise.

Credea că este îndrăgostită de Lincoln. Oare alesese bărbatul greșit, *din nou?*

32.

Când Casey luă celularul de pe bancheta mașinii și văzu că apelantul era Lincoln, fu tentată să nu răspundă. Avuseseră o conversație telefonică foarte scurtă și tensionată atunci când ea îl sunase după ce acea scurtă cădere nervoasă din birou. El nu venise să ia prânzul împreună. O sunase de două ori în acea zi, dar ea nu-l sunase înapoi și nici nu-i ascultase mesajele.

Acum suna din nou. Oare ca să-și ceară scuze pentru tonul folosit mai devreme? Sau pentru că o întrebase de ce fusese Adam acolo de dimineață, de ce nu-i telefonase pur și simplu? Nu prea discutaseră despre moartea lui Angel sau despre arestarea lui Gaitlin. Conversația fusese de natură pur personală.

Toată ziua ea întorsese pe toate părțile detaliile contactului pe care îl avusese cu oricine ar fi fost cel care o urmărea. Nici măcar o dată nu putuse demonstra cum că teoria că Lincoln o urmărea era falsă. Existau 200.000 de oameni în ținut, dar din moment ce putea fi doar unul dintre ei, putea fi el.

Doar că ei nu-i venea să creadă că Lincoln ar putea face una ca asta. Și de ce ar face-o? Adam nu-i dăduse niciun detaliu despre ce făcuse Lincoln în trecut, sau care au fost circumstanțele exacte ale acuzațiilor aduse, sau de ce s-a renunțat la ele. S-ar putea ca nici măcar să nu fie adevărat.

Telefonul continuă să sune. Nu știa ce să-i spună.

Ea-și atinse dispozitivul din ureche.

— Bună.

— Pistruiato!

— Tată? Ea strânse mai tare volanul. Tată, de ce folosești celularul lui Lincoln?

— Sun de pe telefonul lui.

Ea încercă să nu pară exasperată.

— De ce folosești celularul lui Lincoln? Tocmai am plecat de la birou ca să vin să te iau. Voi întârzia doar câteva minute.

— Lincoln m-a luat. Te-a sunat să-ți spună. Ți-a lăsat un mesaj. Vrei pizza? Mergem să luăm pizza.

Casey era supărată pentru că Lincoln îl luase pe tatăl ei, dar îl trecuse și pe el pe listă, la sugestia lui, ca persoană de contact în caz de urgență sau ca persoană căreia îi este permis să-l ia pe tatăl ei la sfârșitul zilei. La acea

vreme, păruse a fi o idee bună pentru că Jayne și Joaquin erau mereu greu de găsit la telefon.

— Sunt pe drum spre casă. Ne vedem acolo. Mergi direct acasă, așa-i?

Vocea ei era stridentă. Nu avea niciun motiv să creadă că Lincoln nu-l va duce acasă. Dar era plină de îndoieli și pentru a suta oară își dori ca terapeuta ei să nu fi fost în concediu de maternitate. Își dori să poată sta de vorbă cu cineva.

Toți acești ani, tot acest timp în care muncise pentru a avea încredere în ea și în instinctele ei – și acum părea că totul se duce pe apa sâmbetei într-o singură zi. Doar nu se putuse înșela în asemenea hal în legătură cu Lincoln?

— Tată? spuse ea.

— Pepperoni, răspunse el.

•

Probabil că Lincoln l-a dus pe tatăl ei direct acasă după ce s-au oprit să ia pizza; Mini Cooper-ul său albastru era pe alee când sosi ea. Atent, el parcase în așa fel încât să-i permită ei să intre în garaj…

Ea tocmai își atârna haina, și se crispă atunci când Lincoln intră în spălătorie.

— Bună, spuse el.

Părea plin de căință.

Casey era atât de confuză. Angel era moartă. Și știa că nu Charlie o făcuse. Acum își dădea cu presupusul despre aproape fiecare subiect. Simțea nevoia să se strecoare în pat și să-și tragă cearșafurile peste cap.

— Bună, spuse ea, fără a se uita la Lincoln.

Trecu pe lângă el și se îndreptă spre hol.

— Îmi pare rău în legătură cu conversația de astăzi, de la telefon, spuse el, urmând-o. Ți-am adus vinete cu parmezan pentru că știu că te-ai săturat de pizza. Ed voia pizza.

Ea intră în sufragerie. Tatăl ei ședea pe canapea, iar televizorul era pornit. Frazier era întins pe podea, ronțăind o bucată de coajă de pizza pe care o ținea între cele două labe din față.

— Tată, spuse ea.

Ed ridică o cutie de cola în direcția ei. Ea se întoarse și intră în bucătărie.

Lincoln o urmă.

— Casey, ce vrei să-ți spun? Îmi pare rău. A fost o zi proastă pentru noi toți. Sunt gelos pe el. Pe prietenia lui cu tine. Recunosc asta.

Ea se sprijini de blatul dulapului din bucătărie, nefiind încă pregătită să vorbească.

— Nu înțelegi de ce sunt supărat? Nu este vorba despre Gaitlin, continuă Lincoln. Nu este vorba despre *caz.* Este vorba despre tine. Despre tine și despre mine. Nu vreau ca el să-ți sară-n ajutor. Nu vreau ca el *să fie acolo* pentru tine de fiecare dată când întorc spatele. Nu vreau ca el să te sune la miezul nopții când are o tragedie în familie, îmi pare rău, dar așa simt. Nu spun că nu o poate face; spun doar că mi-aș dori să nu o facă. Nu vreau să te împart cu el. Este atât de greșit?

— Nu am nevoie să mă salveze nimeni, spuse ea, privind gresia de pe podea. Trebuia să fie ștearsă cu mopul. Erau urme de labe peste tot. Pot să am grijă de mine.

— Desigur că o poți face. Știi ce voiam să spun.

Stătea în picioare în fața ei, cu o mână-n buzunar.

În cele din urmă, ea-și ridică privirea. Se uită la el. Săptămâna trecută se tunsese, dar părul lui reușea, nu se știe cum, să arate zburlit. Îi plăcea părul lui zburlit, ochii lui calzi, albaștri, și ținuta lui relaxată. Cu siguranță că nu era la fel de spilcuit ca Adam, poate nu la fel de arătos, dar arăta ca un avocat al poporului. Arăta demn de încredere. Nu ca un urmăritor. Arăta ca și cum nu ar fi putut face rău nici unei pisicuțe.

— Casey, ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat?

Întinse mâna spre ea, dar ea i-o dădu la o parte.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu mi-ai spus că ai fost arestat pentru urmărire?

Nu vrusese s-o spună. Îi ieșise pur și simplu din gură.

— Poftim?

— Deci, negi?

— Hei! Încetișor.

Întinse din nou mâna spre ea, dar ea se retrase.

— Vorbești despre arestarea mea din urmă cu un deceniu? Cum de ai… Se opri înainte de a termina propoziția, apoi spuse în scârbă: Ticălosul ăla nenorocit!

— Nu contează cum am aflat. Ea se lăsă pe spate, apăsând podurile palmelor de blatul dulapului. Vreau să știu de ce nu mi-ai spus.

El o privi fix o clipă.

— Poate pentru că-mi era rușine? El își înclină capul. Poate pentru că asta s-a întâmplat pe vremea când eram un puști stupid care a făcut o greșeală stupidă? Și asta ce are mai exact de-a face cu noi, acum? Ce ți-a spus Adam…

— Asta nu are nimic de-a face cu Adam. Este vorba de mine și de tine și… gemu exasperată. Lincoln, ar fi trebuit să-mi spui. *Știai* că am probleme cu încrederea.

El își trecu degetele prin păr.

— Nu mi-ai spus de ce ai *probleme cu încrederea* și eu nu am vrut să fiu curios. Nu m-am gândit niciodată că ceva ce am făcut în facultate ar putea interveni între noi.

— Cineva m-a urmărit cândva, spuse ea, cu o voce seacă. Și s-a sfârșit… urât.

— Ah, Casey.

Păși spre ea și o luă în brațe. Ea nu-l îmbrățișă, dar nici nu-l îndepărtă.

— Îmi pare rău, spuse el, apoi o sărută pe creștetul capului. Ar fi trebuit să-ți spun. Ai dreptate. Dar, sincer, nu am crezut că ar conta atât de mult. Nu după atâta vreme. Lasă-mă să-ți explic ce s-a întâmplat.

— Nu trebuie să o faci.

— Ba da, trebuie. Nu este chiar atât de complicat. Vezi tu, am ești cu tipa aia și am crezut că o iubesc. Ea m-a părăsit, iar eu am luat-o un pic razna. I-am trimis bilețele. Am sunat-o de multe ori, chiar și atunci când ea m-a rugat să nu o fac, apăream la petrecerile unde era ea, iar ea și-a sunat un unchi care era polițist. Acesta m-a arestat sub acuzația de hărțuire.

— Nu de urmărire?

— Nu. Pe vremurile acelea nici măcar nu aveam legi împotriva urmăririi.

Lacrimile îi înțepau pleoapele. Acum era și mai confuză. Adam spusese „acuzații de urmărire”, nu-i așa?

— Îmi pare rău, spuse el din nou. Îmi pare atât de rău pentru Angel. Se dădu înapoi și o luă de mâini. Și voiam să-ți spun personal că am fost de acord să lucrez în echipa care-l va apăra pe Gaitlin de noua acuzație de crimă. Casey, nu știu ce se petrece, dar ceva nu este cum trebuie, de data asta.

Ea privi spre el. Era copleșită de emoții. Credea povestea lui cum că-și urmărise iubita; era o chestie mult prea comună pentru puștii de vârsta aceea ca să nu creadă. Cât despre Adam, era evident că voia să iasă cu ea în

oraș. Poate că îi spusese asta pentru că era gelos pe Lincoln la fel cum Lincoln era gelos pe el.

Casey nu știa sigur, dar ceea ce știa era faptul că Lincoln nu o urmărise în aceste săptămâni. Nu știa cine este, dar în sufletul ei știa că nu este Lincoln. De vină era doar îndoiala ei mizerabilă, care-o făcuse să-l suspecteze. De vină era nebunia acelei zile.

Ea-i studie chipul. Era atât de serios.

Ezită. Adam o rugase să nu-i spună lui Lincoln ce știa despre Gaitlin. Adam lucra la biroul procurorului. Era un bărbat puternic. Oare-și folosise puterea într-un mod personal pentru a cauza o înstrăinare între ea și Lincoln? Pentru a o face să se îndoiască de Lincoln și să alerge în brațele lui?

Încredere. Era vorba de încredere. Mai mult, era vorba de a avea încredere mai degrabă în ea decât în vreunul dintre bărbați.

— Dacă tot facem confesiuni în seara asta, aș putea adăuga și eu una.

Se duse la masă și se așeză pe un scaun. Lampa de deasupra mesei arunca o lumină slabă, galbenă pe suprafața din lemn.

Lincoln se așeză pe scaunul de lângă ea.

— În regulă, spuse el încet.

Așteptă ca ea să vorbească.

Casey strânse din buze în timp ce-și privea mâinile așezate pe masă.

— Când Adam a venit azi la mine la birou și mi-a spus despre Angel și despre faptul că Gaitlin a fost arestat…

— Da.

Casey simți tensiunea din vocea lui Lincoln.

— Am avut o conversație despre asasinarea ei și apoi Adam m-a rugat să nu-ți spun ceva anume.

— Despre el?

Ea negă dând din cap, apoi îl privi.

— Despre Gaitlin. Vezi tu, i-am spus lui Adam că știam că Gaitlin nu a omorât-o pe Angel pentru că eu îl urmăream atunci când a avut loc crima. În timpul acelei *ore* în care poliția spune că a avut loc asasinatul.

— Tu îl *urmăreai* pe el?

— Cu mașina, îi explică ea. E o poveste lungă, dar credeam că el mă hărțuiește. Îmi era teamă că mă urmărește, iar poliția nu putea face nimic în legătură cu asta, așa că m-am gândit că aș putea încerca să rezolv singură problema.

— Deci tu ești alibiul lui Charles Gaitlin, spuse Lincoln încet, de parcă ar fi încercat să proceseze informația.

— Da. L-am urmărit până la locuința prietenei fratelui său, unde a stat, pe aleea pustie, mai bine de-o oră. Așteptând-o să se întoarcă acasă, cred.

— În aceeași oră în care se pare că a fost omorâtă Angel?

Ea încuviință dând din cap.

— Iar Adam nu voia să-mi spui pentru că dorea să aibă un avans asupra cazului?

— Nu. Ei bine, nu sunt sigură de ce. Poate credea că nu era încă momentul. Poate…

— Ce măgar! Toată lumea spune că trebuie să ai grijă cu cei din familia Preston. Știam că are aspirații politice, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar ascunde intenționat dovezi…

— Nu mi-a interzis să-ți spun, Lincoln. Nu a fost așa. Doar l-am întrebat ce crede el că ar trebui să fac…

— În legătură cu mine, o întrerupse el.

Ea închise ochii preț de-o clipă.

— Nu, nu în legătură cu tine. Îi prinse mâna și i-o strânse. Eram îngrijorată că voi prejudicia cazul… cazurile. Al Lindei… al lui Angel. Acum mă tem că am… vocea i se opri în gât… acuzat un bărbat nevinovat. Charles Gaitlin nu a omorât-o pe Angel; știu sigur asta. Dacă nu a omorât-o nici pe Linda?

El îi privi mâna așezată deasupra mâinii sale.

— Ce harababură.

Casey râse. Nu știa de ce, dar o făcu.

— Este amuzant?

El zâmbi pe jumătate, nefiind sigur că ar trebui să zâmbească.

— Nu. Ea râse din nou. Chiar deloc.

El îi luă mâna, o ridică la buze și-i sărută încheieturile degetelor. Îi sărută buricele degetelor, unul câte unul.

— Nu-ți face griji, vom descurca noi asta.

— Știu, spuse ea, încă o dată fiind pe cale de-a izbucni în lacrimi. Dar va trebui să-mi juri că nu vei spune nimănui că Adam a încălcat confidențialitatea.

— Nu ar fi trebuit să-mi verifice dosarul, spuse Lincoln încet.

— Nu, nu ar fi trebuit s-o facă, fu ea de acord. Dar cu toții am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facem, bazându-ne pe emoții. De data

asta nimeni nu a fost rănit.

El tăcu un timp.

— Cred că ai dreptate. Ceea ce este cel mai important acum este faptul că știi că sunt sincer cu tine când îți spun că nu aș face nimic care să te rănească. Sau să te sperie.

— Știu.

— Chiar știi?

De data asta zâmbea. O privi cu ochii lui mari, albaștri, cu o sclipire de amuzament în ei.

— Mai știi și, Domnișoară Știe-Tot, că sunt îndrăgostit de tine?

33.

Mi-am asumat un risc atunci când am venit, dar ieri, când Casey mi-a spus că poate garanta pentru Gaitlin, știam ce trebuia să fac. Chiar este păcat. Relația se dezvolta frumos. Ea chiar ținea la mine.

Trebuie să recunosc că m-a surprins. Preț de o clipă, m-a prins cu garda jos. Nu mi-am închipuit niciodată că va avea curaj să-l urmărească pe Gaitlin sau că ar riposta așa cum o făcea. Într-un fel, sunt mândru de ea. Și totuși, nu o pot lăsa să-mi stea în cale. Trebuie să-mi acopăr urmele. Nu-mi pot pune în pericol propria carieră, nici măcar pentru dulcea, mult mai dura, decât mă așteptam eu, Casey.

Aștept la masa care a fost instalată special pentru întâlnirile client-avocat. Încăperea este mică. Rece. Goală. Nu mă deranjează. E plătită din banii din taxe. Nu se intenționa a fi o sală de recepții de la Marriott.

Maury va sosi din clipă-n clipă.

Încerc să-mi imaginez surpriza de pe chipul său când a fost anunțat că are un vizitator. Că a venit să-l vadă un avocat. Nu mă așteaptă.

Deodată, devin nervos și trag de gulerul cămășii. Parcă e mai strâns decât de obicei.

Am așteptat mult timp să-l întâlnesc pe Maury față-n față. Sper să nu fie furios că am venit. Dar nimeni nu va pune la îndoială prezența mea aici. Nimeni nu a făcut-o când am venit. Nimeni nu o va face nici mai târziu. Nu se va face nicio legătură între acest eveniment și cele care vor urma.

Știu că pot face asta și singur, fără ajutorul lui Maury. Dar el este maestru în a face să dispară trupurile, așa că mi-am asumat acest mic și calculat risc de a-l întâlni personal.

Adevărul este că vreau să primesc aprobarea lui. Intru într-un nou domeniu. Sunt deștept. Mai deștept decât cei din jurul meu. Pot face ceea ce doresc, dar, în acest moment, am nevoie de un surplus de încredere.

Sau poate că mă aflu aici pentru a mă premia pentru decizia mea. Pentru ceea ce urmează să fac.

Se aude un ciocănit în ușă și Maury intră. Este îmbrăcat cu o uniformă kaki, cu numele fermei de pui unde lucrează brodat deasupra buzunarului stâng de la piept. Așteaptă până ce se închise ușa înainte de a se uita la mine.

Îi arăt spre scaun. El se așază. Sunt uimit că inima îmi bate mai tare. Pulsul meu crește. Sunt în prezența unui adevărat maestru. Parcă aș întâlni un star rock sau o stea de cinema, doar că sunt mult mai interesat să conversez cu acest bărbat decât cu Lindsay Lohan sau chiar cu Mick Jagger.

— Maury, spun eu.

Nu este o întrebare. Am văzut poze cu el. I-am văzut dosarul penal și dosarele de la FBI. Deși a fost interogat de nenumărate ori, de către FBI, în legătură cu dispariția câtorva femei, a fost încarcerat doar de două ori. O dată pe când avea optsprezece ani, pentru că a furat o mașină, și apoi când avea aproape treizeci de ani, pentru o altă infracțiune măruntă. Acum are patruzeci și doi de ani și este în formă.

— Pedeapsa ta aproape că s-a terminat. Cât mai ai? Încă cincizeci de zile? spun eu, vrând să conversez despre nimicuri pentru moment.

— Patruzeci și una, spune el.

Se lasă pe spate în scaun. Este destul de plăcut la înfățișare. De greutate medie. Păr șaten. Ochi albaștri. Într-un bar, într-un magazin, nu l-aș observa, doar aș crede că este un tip care arată destul de plăcut. Ceea ce este, desigur, unul dintre motivele pentru care este bun în ceea ce face. Se amestecă bine în mulțime.

— Trebuie să plec la lucru peste patruzeci de minute, dar pun pariu că deja știi asta. Mă privește. Deci, ce te aduce în colțul meu de pădure, dimineața, atât de devreme… Danni?

În ochii săi albaștri și reci observ un fel de magnetism. Un alt motiv pentru care este atât de priceput în ceea ce face.

Maury scoate un pachet de gumă din buzunarul de la piept. Știu că-i plac dulciurile. Am citit asta în dosarul de la FBI. Se apleacă înainte și întinde pachetul mai întâi spre mine.

Este politicos, manierat.

— Nu, mulțumesc, spun eu.

El scoate din pachetul de hârtie o lamă de gumă cu aromă de scorțișoară, o desface și-și ondulează lama de gumă roșie în gură.

— Nu-mi pasă de…

— Nu e nevoie să-mi explici, mă întrerupe el în timp ce-și sprijină antebrațele de masă.

Nu atât de politicos pe cât ar trebui să fie. Dar îmi reamintesc că este în închisoare de mai bine de un an.

— Sunt curios, spun eu, simțind mirosul de scorțișoară al gumei în respirația lui. De ce vindeai droguri? Ți-ai asumat un risc prostesc și ai pierdut.

— Ai dreptate. El ridică din umeri. Evident că nu aveam intenția să fiu prins.

Se lasă din nou pe spate în scaun și-și întinde picioarele.

— Făcea parte din alt „proiect” la care lucram.

— Înțeleg, spun eu.

Sunt curios în legătură cu acest „proiect”, dar știu că nu ar fi frumos din partea mea să întreb.

— Ar trebui să vii uneori la fermă să ne vizitezi pe sora mea și pe mine, spune el. Ți-ar plăcea de ea.

Simt că mă evaluează. În ciuda schimbului nostru de scrisori, știu că primele impresii față-n față sunt importante și nu mă pot abține să sper că el mă va găsi… acceptabil.

— Nu cred că ar fi prudent din partea mea să te vizitez, Maury.

El ridică din nou din umeri.

Amândoi stăm acolo preț de o clipă, el încă măsurându-mă din priviri.

— Cum de-ai aflat de mine?

— Cum ți-am spus și mai înainte, sunt un fan.

El mijește ochii de un albastru-palid.

— Lucrez injustiție, spun eu. Oamenii vorbesc. Din cauza „*intereselor*” mele, am făcut unele cercetări. Au dispărut destul de multe femei în zona celor trei state în ultimul deceniu.

— Nu am fost arestat în legătură cu niciuna dintre ele, se apără Maury.

— Nu, dar ai fost interogat. L-am privit. Câțiva agenți FBI te țin sub observație; ar trebui să fii atent.

— Sunt atent.

El își mesteca guma.

— Scrisorile tale au fost interesante. A fost frumos să fiu la curent cu ceea ce se mai întâmplă afară. Cu bietul nostru văr… încercă să-și amintească numele.

— Dylan, îi spun eu.

Sunt ușurat că este mulțumit de răspunsul meu în legătură motivul pentru care l-am contactat. Cum de știu cine este. Ce face.

— *Dylan,* repetă el. Sunt curios. O intrare prin efracție, un jaf, furtul unei mașini. Un adevărat… cum îi spune? întreabă Maury, mestecând guma

roșie. Repertoriu?

El așteaptă, apoi continuă când eu zâmbesc doar:

— Cred că este o încercare de copiere. Aici primim ziare. Auzim diverse lucruri. Vorbe. De fiecare dată când îmi trimiți unul dintre acele articole, ceva asemănător s-a întâmplat înainte de asta. Dă din cap. Destul de deștept. O bună modalitate de a-ți acoperi urmele. Se știe că și eu am făcut la fel… în anumite etape. Ceea ce vreau să știu este, de ce?

Mă gândesc să-i spun că nu-mi este comod să-i răspund la întrebare, dar nu avem prea mult timp. Trebuie să fiu la tribunal peste o oră și mai trebuie, pe parcursul zilei de astăzi, să găsesc timp să mă duc la Lowe să cumpăr provizii pentru trusa mea. Dacă e să scot ceva de la Maury, știu că trebuie să-i ofer altceva în schimb. Pare un preț mic de plătit, o simplă explicație.

— De ce? spun eu pe un ton filosofic. De ce nu?

Mă studiază. Știu că suntem diferiți. Că dorințele care-l guvernează sunt diferite de ale mele. Ale lui sunt crude. Mă gândesc că explicația mea simplă, și totuși complexă, ar putea fi dificil de înțeles pentru el.

— O fac pentru că pot, spun eu, cu un aer de mister în voce. Pentru că pot scăpa nepedepsit. Pentru că alții vor trebui să plătească pentru asta.

Mă gândesc la James. La lucrurile pe care mi le-a făcut, cu bună știință și fără să-și dea seama. Mă gândesc la privirea surprinsă de pe chipul lui când a văzut șireangul. Deși era atât de drogat, știa că dăduse de necazuri.

Dar cum de nu și-a dat seama cum va sfârși? Când a fost de acord să o urmărească pe Casey, când i-am dat bani de droguri, sigur știa că asta nu se va sfârși bine.

— Deci asta te face să te înflori? întreabă Maury, aducându-mă la conversația pe care o purtam. Atunci când vezi alți oameni mergând la închisoare pentru ceea ce ai făcut tu.

Este rândul meu să ridic din umeri.

— Nu-mi pasă cine merge la închisoare atâta timp cât nu sunt eu acela.

— De aceea m-ai rugat să-ți desenez imaginile acelea? Ca să pic eu în locul tău?

— Firește că nu. A fost ceva sigur. Și amuzant, nu crezi?

— Deci, asta este? Faci toate astea pentru că poți? Pentru că tu crezi că ești destul de deștept ca să scapi basma curată?

— Într-o clipită, concluzionez eu, încercând să nu par prea arogant. Dar nu-ți face griji. Nu am de gând să intru în competiție cu tine. Nu mă văd intrând în domeniul tău de activitate.

El dă din cap gânditor, mestecându-și guma care nu mai miroase a scorțișoară. Apoi se apleacă înainte și-și sprijină antebrațele pe masa veche, privindu-mă în ochi.

— În regulă. Deci, ce pot face pentru tine, Danni?

Zâmbește ușor.

•

Casey împacheta ornamentele de Crăciun în sufragerie, punându-le în cutii, când sună telefonul. Tatăl ei se uita la *Rooster Cogburn* pe DVD.

Casey verifică cine o sună. Era afișat: Număr necunoscut. Fu tentată să nu răspundă. Dar câțiva dintre clienții ei îi cunoșteau numărul de mobil.

S-ar putea să fie cineva care o căuta pe ea, și nu vreun studiu de piață.

— Casey McDaniel, spuse ea în telefon.

Ed îi aruncă popcorn lui Frazier. În seara asta îi era greu să se concentreze, deși îi plăcea filmul, îi plăceau actorii. Rooster J. Cogburn și Eula Goodnight. Tipii răi îl omorâseră pe tatăl ei, care fusese preot, iar șeriful și Eula își uniseră forțele pentru a-i găsi și a face dreptate.

Fusese o zi lungă. Kate tot insistase să iasă în oraș împreună, iar el să conducă Mercedesul. Pistruiata se purta ciudat; era îngrijorată în legătură cu ceva. O întrebase despre asta în mașină, în drum spre casă de la centrul boșorogilor, dar nu-i spusese decât că se întâmplase ceva rău săptămâna asta la serviciu. Nu avea destulă încredere în el încât să-i spună ce se întâmpla, sau de ce Lincoln și Adam o sunau.

Avea un presentiment rău. Și Frazier la fel. Abia îl interesa popcornul lui.

Ed asculta pe jumătate la televizor, pe jumătate pe Pistruiată care vorbea la mobil.

— Bună, spuse ea. De unde suni? Nu a fost afișat numărul tău de telefon.

Ea tăcu și ascultă.

Ed ghici că era Lincoln. Ea-l plăcea pe Lincoln. Ed îl plăcea. Ea făcea sex cu el. Ed nu.

Ed mai aruncă o bucată de popcorn și Frazier o prinse din zbor. Mâncau popcorn fără grăsimi pentru că Ed încerca să slăbească. Dacă el și Kate vor ieși în oraș, trebuia să dea jos câteva kilograme.

— Oh, în regulă, spuse Pistruiata. Acum? Desigur.

Ea-l lăsă pe Lincoln să vorbească din nou.

— Ne vedem în câteva minute.

Închise celularul și continuă să împacheteze ornamentele în bucăți de hârtie folosită la ambalat pe care o păstraseră de la Crăciun. Nu-i spuse lui

Ed cine sunase. Cine venea. Sau de ce venea. Asta însemna că ea credea că nu este treaba lui, sau nu voia să-l îngrijoreze, dar el putea ghici.

Era Lincoln, venea să facă sex.

Ea mai împachetă câteva ornamente de sticlă și apoi se duse la ușa din față, o descuie și aprinse lumina pe verandă. În timp ce se înapoia, aruncă o privire în oglinda cu ramă aurie care fusese atârnată în livingul lor din campus. Lui Ed îi plăcuse mereu acea oglindă. Își amintea de fața frumoasă a lui Lorraine oglindită în ea. Mereu se uita în oglindă înainte de a ieși pe ușă.

Pistruiata era cea care se uita acum în oglindă, își netezea părul de culoarea mierii cu șuvițe roșcate. Se dichisea. Lincoln o făcea fericită. Ed era bucuros; ea merita să fie fericită.

Ed mai aruncă o bucățică de popcorn spre câine.

— Mă duc să fac niște ceai. Vrei și tu, tată?

Ed o ignoră. Știa că nu-i place ceaiul. Oare ea chiar credea că el era atât de bătrân și de senil încât să nu-și aducă aminte că nu-i place ceaiul? Dădu televizorul mai tare, încercând să blocheze unele gânduri care-i umblau prin minte.

iPod-ul.

Pistruiata spusese că se va mai gândi dacă-i va lua un iPod lui Frazier. Ed avea banii lui. Îl putea plăti el, dar ea spusese că nu banii erau problema. Doar că nu știa dacă Frazier avea nevoie de un MP3 player.

Ceai? Gândurile se învălmășeau atât de tare în această seară, încât ceea ce-și dorea să bea era un martini sec. Lorraine preparase mereu cel mai bun martini.

Ușa din față se deschise și Ed aruncă o privire peste umăr. Privi cum Richard Nixon intră pe ușă. Numai că nu era același Tricky Dick pe care Ed îl văzuse stând de partea cealaltă a geamului.

Frazier lătră, iar Ed se întoarse și-l prinse pe Frazier de zgardă.

— Stai jos, băiete, șopti el, nefiind sigur de ce trebuia să vorbească încet. Simți cum i se ridică părul pe ceafă. Își trecu mâna peste el. Părul îi înțepă buricele degetelor.

— În bucătărie, strigă Pistruiata. Fac niște ceai.

Ed privi spre bucătărie. Ceva nu era în regulă.

Se înșelase în privința apelului telefonic. Se pare că nu Lincoln fusese cel care sunase, ci Richard Nixon. Totul era atât de confuz. Și Lincoln fusese cândva președinte. Discursul de la Gettysburg. *Cu optzeci și șapte de ani de*

ani în urmă, părinții noștri au creat pe acest continent o nouă națiune, gândită a fi liberă și dedicată conceptului că toți oamenii sunt creați egali. Noiembrie 1863.

Ed își strecură degetele pe sub zgarda lui Frazier și se ridică. Genunchii îi scârțâiră. Era timpul să se pregătească, deși nu era foarte sigur pentru ce anume. Ceea ce știa era că avea nevoie de armă. Și mai știa că Lincoln avea dreptul să intre în casă, iar Richard Nixon nu.

34.

— Bună, spuse Casey, stând cu spatele la el în timp ce măsura ceai punându-l în ceainicul alb pictat cu flori de liliac. Ceainicul fusese al bunicii ei. Nu mă așteptam să am vești de la tine în seara asta. Credeam că lucrezi până târziu.

Cum nu răspunse, ea se întoarse.

— Nu ai… Gâtul i se strânse.

Un bărbat stătea în picioare în bucătărie. Un bărbat care purta un hanorac negru și o mască din latex înfățișându-l pe Richard Nixon.

Gândurile ei o luară razna, iar pulsul i se acceleră.

Tatăl ei nu-și imaginase că Richard Nixon pândea la geam. Bărbatul care-i spiona purta o mască!

Holbându-se la intrus, Casey pipăi cu mâna în spatele ei, sperând să găsească ceva pe blatul dulapului cu care să se apere. Un cuțit, o carafă de sticlă. Orice.

— Nu țipa, o avertiză el, strângând-o dureros de încheietura mâinii. Am venit doar pentru tine.

Prinzând-o și de cealaltă mână, i le trase pe amândouă în față.

— Dacă scoți vreun sunet îl omor și pe tatăl tău. Se uită la televizor. Poate rămâne acolo să continue să se uite la televizor sau pot să-i tai beregata. Tu alegi.

Casey tremura de frică. Nu recunoștea vocea, înăbușită de masca din latex. De ce acest bărbat purta o mască cu Nixon? Totul era prea bizar. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Nu era posibil. Trebuie că era un vis. Crezuse că prepara ceaiul, dar de fapt adormise. Avea un coșmar. Unul foarte rău. În orice minut, Linda va apărea dintr-un colț întunecat și va începe să țipe la ea. Poate va apărea și Angel.

El scoase din buzunarul hanoracului ceva ce semăna cu o cravată lungă de plastic și-i legă încheieturile mâinilor, în față. Cătușe din bandă adezivă.

— Eu… nu înțeleg, bolborosi ea.

— Nu este important ca tu să înțelegi. El o împinse înainte. Ceea ce *este* important este să înțelegi că dacă încerci să atragi atenția cuiva cât suntem în curte, sau odată aflați pe drum, mă voi întoarce și-ți voi omorî tatăl, iar tu va trebui să te uiți. Apoi te voi omorî. Ai înțeles?

Casey se luptă cu hohotul de plâns care i se ridicase în gâtlej. Ea încuviință dând din cap, speriată de moarte.

— Ai înțeles? repetă el, împingând-o în hol, închizând ceainicul electric de pe blatul dulapului atunci când trecu pe lângă el. Spune-mi că ai înțeles.

— Da, reuși ea să spună. Am… am înțeles. Dar de ce…

— Nu tu vorbești acum, Casey. Eu vorbesc, iar tu asculți. Asculți și ieși pe ușa din spate care dă în garaj și urci în mașina care este parcată pe alee. Am un pistol în buzunar. Vrei să ți-l arăt? Este un Glock de 9 milimetri asemănător cu cel pe care-l au agenții de securitate. Este un pistol creat pentru a ucide oameni.

Casey merse prin spălătorie ca și cum ar fi fost un zombi. Era atât de îngrozită încât nu se putea concentra la ceea ce se întâmpla.

— Așteaptă. Afară este frig.

Îl auzi cum pășește în spate, apoi simți greutatea paltonului ei pe umeri.

— Nu vreau să răcești.

*

Ed scotocea în sertar după ciorapii cu carouri, când telefonul fix sună. Îl ignoră. Nu răspundea niciodată la telefon. Nu-l căuta nimeni niciodată. Dar apoi auzi celularul Pistruiatei sunând în sufragerie. Ea nu răspunse nici la acesta.

El privi spre pistolul de pe patul său și se îndreptă spre hol. Frazier țopăia în spatele lui. Celularul era pe masa din sufragerie, lângă un ornament în formă de vază albastră. Nu mai suna. Acum ciripea. *Un mesaj.* Se holbă la el un minut, apoi telefonul sună din nou. Ed se aplecă peste masă și se uită la telefon. Își lăsase ochelarii pe undeva. Nu putea citi ce scria pe ecran.

Deliberă dacă să răspundă sau nu la telefon. Nu-i plăceau celularele. Le găsea enervante. Mereu sunau în poșete, în buzunare. Oamenii răspundeau la ele stând la rând la magazin în timp ce tu încercai să vorbești cu ei.

Celularul continuă să sune. El privi în direcția bucătăriei. Pistruiata răspundea mereu la telefon. Probabil că plecase undeva. Ridică telefonul și apăsă butonul verde. Putea să folosească un mobil, doar că nu-i plăcea.

— Bună, spuse Ed.

— Ed?

— Da, el este.

Frazier amușină pe sub masă. Căuta o bucățică gustoasă de mâncare pe care o ratase, dar se pare că nu avea noroc.

— Verifică în bucătărie, îi spuse el câinelui.

— Poftim? îl întrebă vocea de la telefon.

— Vorbeam cu Frazier, spuse Ed. Nu sunt resturi sub masă. Vrea resturi și trebuie să se ducă în bucătărie sau în living, lângă canapea. Nu prea mâncăm în sufragerie, eu și Pistruiata. Este o femeie foarte ocupată, știi. Dar sufrageria este mereu curată… nu ca la Jayne. Ai văzut vreodată cum arată la Jayne…

— Ed, de ce ai răspuns la celularul lui Casey?

Merse prin sufragerie și privi spre holul care dădea în spălătorie. Ușa garajului era întredeschisă. Nu era genul Pistruiatei să lase ușa descuiată. Deodată se simți ciudat. Ca și cum ceva rău se întâmpla chiar în fața lui, dar el nu-și prea dădea seama ce anume.

— Ed, unde este Casey? repetă vocea de la telefon.

— Nu cred că este aici.

Ed merse prin bucătăria goală și intră în spălătorie. Se uită fix la ușa parțial deschisă, începea să-i fie un pic frică.

— A plecat undeva? întrebă vocea.

— Da, spuse Ed.

— Unde?

— Poate să ia un iPod?

Ed încerca din greu să-și amintească ce se întâmplase în ultimele două ore. Își aminti de șeriful Rooster J. Cogbum. De Richard Nixon. De discursul de la Getysburg. Deschise mai mult ușa garajului.

— Nu a luat mașina, observă el.

— Casey nu este acolo, dar mașina ei este? În voce se simțea spaima. Ești sigur că nu este undeva prin casă? Poate în curte?

— Știu când fiica mea este aici și când nu este, izbucni Ed.

Pistruiata și Jayne spuneau mereu că era morocănos. Cum putea un bărbat să nu fie morocănos când i se puneau mereu astfel de întrebări?

— Nu este aici.

— Vin acolo, Ed. Stai unde ești. Înțelegi, Ed? Vin imediat.

— Nu-mi găsesc șosetele.

Ed închise telefonul, apoi ușa garajului. Încă nu era sigur ce avea de făcut, dar era bucuros că mașina era acolo. Ar fi fost mult de mers pe jos, dacă ar fi fost nevoit să împrumute Mercedesul lui Kate.

•

Ed găsi într-un final șosetele în carouri. Era deja încălțat cu șosete și pantofi atunci când se auzi soneria de la ușă. Vârî pistolul sub pernă și

merse în living. Frazier se agita la picioarelor lui, în timp ce Ed se uită pe fereastră. Dacă era Ronald Reagan, nu avea de gând să-l lase să intre.

Nu era președintele. Ed deschise ușa.

— Casey?

El trecu pe lângă Ed.

— Ți-am spus că nu este aici.

— Casey?

Bărbatul căută frenetic în bucătărie, în garaj, pe hol și apoi scoase un strigăt de furie înainte de a se întoarce în living. Reveni aducând telefonul ei, pe care Ed îl lăsase pe masa din sufragerie.

— Nu este aici.

— Nu.

— A plecat, dar nu și-a luat mobilul, și nici mașina. Îl prinse pe Ed de mână. Ți-a spus că pleacă undeva? Spuneai ceva de un iPod.

Ed privi spre brațul său, acolo unde-l strângea Lincoln. Privi cu severitate.

Lincoln îi dădu drumul.

— Nu mi-a spus că pleacă undeva. Ed ezită. Apoi își aminti că ușa din față se deschisese în timp ce el se uita la Rooster și la Eula. Ed se așteptase să fie Lincoln, dar fusese Nixon. Am crezut că poate a plecat să ia un iPod. Vorbea domol ca și cum gândea cu voce tare. Dar acum nu mai sunt atât de sigur.

— Ce te face să spui asta?

Lincoln stătea în picioare în mijlocul livingului, cu mâinile în buzunarele hainei negre. Arăta încălzit. Nixon purta doar un hanorac. El arăta înfrigurat.

Ed se gândi bine. Nu credea că Pistruiata plecase să cumpere un iPod. Doar că nu-și dădea seama de ce nu credea.

— De ce nu stai jos, Ed? sugeră Lincoln, mergând în sufragerie, de unde aduse un scaun.

Ed se așeză.

— Ed, trebuie să te gândești. Ai spus că nu a plecat la magazin. Ce te face să crezi asta dacă nu ți-a spus unde pleacă?

Ed tăcu o secundă, gândindu-se. Apoi privi în sus.

— Pentru că Richard Nixon a fost aici.

Lincoln scoase un geamăt puternic, se îndepărtă, apoi reveni.

— Știu că mă crezi nebun, spuse Ed, amintindu-și acum mult mai clar.

Era ca și la televizor atunci când nu avea antenă. Uneori imaginea era clară, alteori nu era. În mintea lui, anumite imagini deveneau din ce în ce mai clare.

— Poate că uneori sunt confuz, continuă el, dar sunt sigur că Nixon a venit în casă și s-a dus direct în bucătărie unde Pistruiata prepara ceaiul.

— Ești sigur că a fost un bărbat aici? îl întrebă Lincoln.

Ed încuviință dând din cap, relatând întâmplările în ordinea în care și le amintea.

— Pistruiata împacheta ornamentele pentru pomul de Crăciun. El arătă spre cutia de pe masă.

Apoi celularul ei a sunat și i-a spus lui că poate trece pe aici. S-a dus să facă ceai, iar eu m-am uitat când el a intrat pe ușă. Credeam că ești tu. Credeam că ai venit ca să faci sex cu Pistruiata.

Lincoln făcu o față lungă.

— Dar era Nixon, continuă el. Și s-a dus în bucătărie.

Lincoln privi spre celularul lui Casey din mâna sa și apăsă câteva butoane. Se auzi un bip.

— Cineva a sunat-o în jur de șapte jumătate? întrebă el.

— Nu știu cât era ceasul. Nu mă prea pricep la ore, mărturisi Ed. Am Alzheimer. Credeam că voi, oameni buni, puteți ține minte asta.

Lincoln luă un scaun și se așeză lângă el, apoi trase scaunul mai aproape.

— Știu că-ți este greu să-ți amintești, dar este important. Mă tem pentru Casey, s-ar putea să fie în pericol. Cineva a sunat-o, dar, conform telefonului ei, nu era o persoană pe care o cunoștea. Vezi tu, Ed, poți verifica numerele de la care ai fost sunat. Telefonul ei spune că cineva a sunat de la un număr „necunoscut”. Era cineva pe care nu-l cunoștea.

— Ea nu-l cunoaște pe Nixon, îi explică Ed.

Lincoln trase adânc aer în piept, la fel cum făcea uneori Pistruiata când vorbea cu el. Ed știa că îi face pe oameni să devină frustrați, dar nu exista niciun motiv să le sară mușchiul. Oare ei nu știau că și el era frustrat?

— Dar… sunt sigur că o cunoștea pe persoana cu care a vorbit, spuse Ed. I-a spus să treacă pe aici. Ea nu invită străini în casă. Se uită la Lincoln. Ar trebui să sunăm la poliție?

Lincoln îl privi. Avea o privire tristă. Era speriat și trist. Ed își coborî stânjenit privirea. Îi era rușine.

— Nimeni nu mă va crede că acel bărbat era Nixon. Nimeni nu va crede că a fost un bărbat aici pentru că asta sună nebunește. Eu par a fi nebun.

Lincoln își presă podul palmei de frunte.

— Ed, spuse el cu o voce blândă, eu te cred. Cred că a fost un bărbat aici. Casey bănuia că cineva o urmărește. Credea că este un bărbat cu care avusese de-a face la serviciu, dar nu putea fi el, pentru că în seara asta se află în închisoare.

— Pistruiata mea, spuse Ed încet. Cineva a răpit-o pe Pistruiata mea. S-a mai întâmplat și înainte, știi? Vocea i se frânse.

— Casey a mai fost răpită?

— Nu pot permite să se întâmple din nou. Ed strânse mâna lui Lincoln. Mâna sa arăta atât de bătrână și de ridată, peste cea a tânărului. Înțelegi?

Lincoln tăcu preț de-o clipă.

— Îmi poți spune ceva despre bărbatul care a intrat și care arăta ca Richard Nixon? Ce purta? Cum suna vocea lui?

— Nu a vorbit cu mine, explică Ed. Nu l-am auzit pe el și pe Pistruiată pentru că m-am dus în camera mea.

Închise ochii o secundă și apoi îi deschise.

— Purta un hanorac cum poartă puștanii, cu glugă. Cred că era negru. El dădu din cap. Asta-i tot ce-mi amintesc.

Lincoln respiră.

— Este în regulă.

Îl bătu ușor pe mână.

— Oh, spuse deodată Ed. Îmi mai amintesc ceva despre el.

— Ce anume?

— Mirosea bine.

35.

Casey privi pe geam în timp ce înaintau cu viteză. El prinsese centura de siguranță în jurul ei, țintuind-o pe locul din spatele pasagerului dintr-o mașină pe care nu o recunoștea. O avertizase că încuietoarea pentru copii fusese activată, așa că chiar dacă reușea să ajungă la mânerul portierei, ea nu avea cum să scape.

Lacrimile îi înțepau ochii. Stomacul o durea și se temu să i se va face rău. Cum de se putea întâmpla una ca asta?

Mașinile treceau în sensul opus cu farurile aprinse. Ea știa unde sunt, dar nu și încotro se îndreptau. Se întrebă dacă era posibil ca o mașină a poliției să treacă pe lângă ei, pe autostrada aglomerată chiar și la această oră din noapte.

Amintiri ale nopții cu Billy îi apărură în minte. Mașina pe autostradă. Farurile. Imaginile erau alb-negru. De ce erau mereu alb-negru?

Mașina albă cu bordul negru. Pielea ei arătase atât de palidă pe bancheta din spate a mașinii. Mâinile și silueta lui.

În acea noapte, în care Billy refuzase să o ducă acasă, ea se rugase să apară o mașină a poliției. Billy nu-i pusese cătușe și nici nu activase siguranța pentru copii. Mândria, apoi rușinea o împiedicaseră să încerce să scape.

— De ce faci asta, Adam? spuse ea când, în cele din urmă, își recăpătă glasul. *Ce* faci?

El rămase tăcut.

Ea se forță să-l privească. Nu părea că locul lui era aici, în Honda albastră, cu o bucată de carton pe post de odorizant care atârna de oglinda retrovizoare, purtând hanoracul negru, cu glugă. Nu părea deloc a fi în elementul lui, iar ei îi era dificil să facă legătura între acest bărbat și cel pe care-l întâlnise la biroul procurorului general, în urmă cu trei luni. Bărbatul cu care flirtase. Cu care fusese la întâlnire. În care avusese încredere.

Ticălosul!

— Unde mă duci?

Privind în oglinda retrovizoare, el ridică un deget ca și cum ea ar fi fost un copil neascultător.

— Tu nu vorbești.

Obrajii ei se înroșiră din cauza furiei. Se aplecă înainte.

— Ba da, vorbesc, Adam. Te întreb, nu vreau să știu…

Ea abia îi văzu brațul. Simți impactul pumnului său atunci când acesta luă contact cu bărbia ei și cu o parte a feței. Capul îi pocni, falca îi explodă de durere. Lacrimile îi umplură ochii în timp ce se îneca cu fierea care parcă i se ridicase în gât.

— Tu nu vorbești, repetă el.

— Tu ai făcut-o, spuse ea printre lacrimi în timp ce se lăsa pe spate pe banchetă, cât mai departe posibil de el. Ai omorât-o pe Linda, și pe Angel, și ai încercat să-i înscenezi totul lui Gaitlin. De aceea faci asta pentru că eu sunt alibiul lui. Le-ai omorât pe amândouă.

— Nu le-am omorât pe amândouă.

•

Strâng cu putere de volanul mașinii furate, ezit să vorbesc, dar vreau să o fac. Nu știu dacă vreau să explic, să justific ceea ce am făcut. Ceea ce voi face. Sau doar vreau să mă laud.

Să te lauzi este periculos.

Pe bancheta din spate, ea scâncește ușor, iar eu simt o vagă idee de vinovăție. Nu am crezut că se va întâmpla asta între mine și Casey. Am avut fantezii cum că ne dădeam întâlniri, iar ea se va îndrăgosti de mine. Mi-am imaginat cum ar fi să mă căsătoresc cu ea, să facem petrecerea la hotelul Dupont, în sala de bal aurie, și să o aduc în casa mea din Bethany Beach ca să-mi poarte în pântec copiii. Chiar mă gândisem care cameră liberă am putea-o transforma, pentru ca tatăl ei să se simtă confortabil. După ce mi-am văzut propriul bunic într-o clinică, nu aș mai putea face asta niciodată unui alt membru al familiei.

Dacă Ed ar fi devenit socrul meu, mai bine l-aș fi omorât cu mâinile mele iubitoare decât să-l duc la un azil. Aș fi făcut să pară că altcineva a făcut-o, dacă cineva ar fi cercetat problema mai îndeaproape, așa cum am făcut-o și cu preaiubitul meu bunic. În ceea ce-l privește pe bunicul, nu s-a făcut nicio investigație. Am detașat ventilatorul cum trebuie. Dar dacă ar fi existat unele bănuieli, acestea ar fi dus spre bărbatul care s-a spânzurat în garajul iubitei sale. Bietul suflet torturat, James Gaitlin.

Mă uit la Casey în oglinda retrovizoare. Felinarele de pe stradă îi luminează chipul frumos, părul ei blond-roșcat. Buza de jos îi sângerează, până în colțul gurii. Inima mi se înmoaie.

— Este complicat, spun eu.

Ea mă privește cu răceală.

— Poate că nu mă crezi, dar nu am omorât-o pe Linda. Charlie a făcut-o. Fratele lui mi-a spus că a făcut-o. Charlie a recunoscut asta față de James. Fiind beat și furios, a înjunghiat-o mortal.

— Îl cunoști pe James? întrebă ea domol.

Îmi dau seama că este prinsă între teamă și curiozitate. Oamenii sunt mereu curioși.

— Cu ocazia cazului lui Charlie? întrebă din nou.

— Nu, a fost pură coincidență că l-am cunoscut pe James și mai târziu am fost chemat să-i pun sub acuzație fratele. L-am prins pe James încercând să-mi jefuiască locuința vara trecută și am aflat că iubita lui era menajera mea. Se folosea de ea ca să dea spargeri în casele din cartierul meu, așa că a fost destul de ușor să-l conving să lucreze pentru mine. I-am permis să-și continue găinăriile atâta timp cât făcea ceea ce-i ordonam.

— Deci, el m-a urmărit cu mașina lui Angel, nu Charles? El mi-a trimis desenele?

— El te-a urmărit. Zâmbesc, simțind un val de plăcere adolescentin. Dar eu am trimis desenele. Am crezut că ar fi amuzant dacă ai crede că Charlie te urmărea.

Cum nu spuse nimic, am continuat. Nu văd ce rău ar putea face dacă îi spun. De fapt, mă simt destul de bine vorbind despre asta. Mă înroșesc de plăcere.

— Charles nu știa nimic despre relația fratelui său cu mine, îi explic eu. Am insistat ca el să nu afle. Cât timp mă ocupam de cazul Lindei Truman, înțelegi tu? Semnalizez și o iau pe Route 113 în Dagsboro. Mașina este acasă, în garaj. Voi scăpa mai târziu de mașina furată.

— James era băiatul care se ocupa de comisioanele mele, spun eu.

Ea se uită drept înainte.

Îi ofer un șervețel dintr-o cutie de pe podea.

— Ai sânge aici, spun eu, privind-o în oglinda retrovizoare, atingându-mi colțul gurii.

Ea ridică cu grijă mâinile încătușate și ia șervețelul. Își șterge cu greutate gura.

— Ai… ai spus că Charlie a omorât-o pe Linda. Dar tu ai ucis-o pe Angel?

— Când Charlie a primit susținerea celor de la Drepturi pentru Oameni, am început să devin nervos. Ei joacă murdar. Charlie o omorâse pe Linda,

iar el merita să moară. Poate că a avut o șansă să scape o dată din cauza unei chestii tehnice, dar nu voi permite să scape din nou. Intenționez să manipulez acest caz astfel încât Charlie să sfârșească prin a primi pedeapsa cu moartea pentru omorârea lui Angel.

— Dar cei de la Drepturi pentru Oameni îl susțineau pentru că eu credeam că mă urmărește. Tu mă urmăreai. Tu ești responsabil, pentru că m-ai făcut să cred că era Charlie. Tu ești cel care i-a făcut pe activiști să-i sară în ajutor, spune ea.

— Ți-am spus că este complicat. Gândesc la mai multe niveluri. Îmi place cum, uneori, evenimentele se suprapun parțial, devenind mai provocatoare. Asta-mi face treaba mai dificilă.

— Treaba ta?

— Să nu fiu prins. Pentru furturi, pentru intrări prin efracție și alte lucruri.

Ea rămâne liniștită preț de un minut, se uită drept înainte. Când vorbește, vocea ei este slabă. Realitatea își face efectul. Începe să-și piardă speranța că va scăpa.

— Ai comis toate aceste infracțiuni despre care am tot citit în ziar și nimeni nu are nici cea mai mică idee?

— Nu le comit pe *toate.* Sunt foarte selectiv, astfel încât să mă integrez în modul de operare al altor infractori.

— Alți oameni merg la închisoare pentru crimele comise de tine.

— Nu chiar. Care este diferența dacă un infractor ajunge în închisoare pentru că a jefuit două minimarketuri sau trei?

— Și cum rămâne cu *această* infracțiune? Dacă James este mort, îți asumi un risc răpindu-mă chiar tu.

— Ei bine, am avut un pic de ajutor de la prietenul meu, spun eu, radiind de mândrie când îmi amintesc de întâlnirea mea cu Maury. Totuși, el nu a putut veni. Nu că nu ar fi vrut să fie aici…

Observ, datorită luminii de la bord, că-i tremură buza de jos. Este foarte frumoasă, chiar și așa de speriată. Părul ei este mătăsos. Pielea ei este moale. Două pete de culoare îi accentuează pomeții obrajilor.

— De ce îmi spui toate astea? întreabă ea cu o voce tremurată.

Eu strâng cu putere de volan. Am o voce tristă atunci când vorbesc. Și chiar sunt trist.

— Știi de ce-ți spun astea, Casey. Îți spun asta pentru că, în scurt timp, nu va mai conta ceea ce știi.

— Pentru că voi fi moartă, șoptește ea.

Cotesc spre drumul spre Roxana. Este pustiu, așa cum știam că va fi.

— Pentru că vei fi moartă, îi confirm eu.

•

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Ed pe Lincoln.

Lincoln stătea în sufragerie, având încă haina pe el, și privind fix peretele. Încercând să gândească. Îi era atât de teamă pentru Casey încât gândurile îi săltau prin cap, intersectându-se, ricoșând.

Adam Preston a răpit-o pe Casey.

Nu avea absolut niciun sens.

Și totuși, în adâncul sufletului său, Lincoln știa că este adevărat. În momentul în care Ed menționase că intrusul mirosea frumos, Lincoln făcuse legătura. Nu știa ce-l împinsese pe Adam să o răpească pe Casey, sau ce intenționa să-i facă, dar știa că ea era la el.

Ceea ce era un motiv în plus să nu sune la poliție. Ei ar fi înclinați să creadă mai degrabă povestea lui Ed despre Richard Nixon decât că asistentul procurorului, Adam Preston al treilea, a urmărit și răpit o femeie. Lincoln nu avea timp pentru explicații lungi sau interogatorii; nu avea timp să justifice în fața polițiștilor bănuiala sa nebunească. Casey nu avea timp.

Așa că Lincoln se gândi că era pe cont propriu. Cel puțin pentru moment.

Se ridică din scaun și începu să se plimbe prin încăpere.

— Trebuie să facem ceva, spuse tatăl lui Casey.

Inima lui Lincoln era de acord cu Ed. Nu știa ce i se întâmplase lui Casey în trecut. Ed spusese că fusese răpită. Își aduse aminte de o aluzie de-a ei, că cineva în care avusese încredere o rănise. Orice s-ar fi întâmplat, era evident că Ed se simțea cel puțin parțial responsabil. Bietul om era îngrijorat de moarte. Speriat de moarte.

Totuși, probabil nu mai speriat decât Lincoln însuși.

— Vom face ceva. Eu voi face ceva, îi spuse Lincoln lui Ed. Lasă-mă un minut. Unde ar duce-o? gândi el cu voce tare. Unde ar duce, un bărbat proeminent cum este Adam, o femeie, dacă ar răpi-o?

— Acasă la el, spuse Ed. Mângâie câinele pe cap. Billy a dus-o acasă la el.

Lincoln se opri lângă masă. Privi în jos spre ornamentele de sticlă, așezate cu grijă pe un vraf de hârtie șifonată rămasă de la Crăciun. Dacă Adam îi făcea rău lui Casey, Lincoln nu și-o va ierta niciodată. Fusese suspicios în legătură cu acest bărbat, dar nu-și ascultase instinctele.

Presupusese că era doar gelos pe Adam, pe înfățișarea lui de fotomodel, pe familia lui înstărită, pe cariera lui, pe relația lui cu Casey.

— Crezi că ar duce-o acasă la el? spuse Lincoln cu îndoială.

— Nu știu, mormăi Ed. Este un loc bun pentru a începe.

Pentru moment, era o idee la fel de bună ca oricare alta. Numai că Lincoln nu știa unde locuiește Adam și era sigur că nu va afla de la informații numărul de telefon sau adresa lui.

— Voi da câteva telefoane, Ed, și o voi găsi pe Casey.

Ed se sprijini cu mâinile de masă și se ridică în picioare.

— Sunt gata. Să mergem.

— Nu. Tu rămâi aici. Își puse mâinile pe umerii bătrânului. Tu și Frazier stați aici și așteptați în caz că se întoarce Casey sau sună, sau orice altceva.

— Nu cred că Nixon o va mai aduce înapoi, spuse Ed.

— Te rog, Ed. Stai aici și așteaptă-mă.

Strânse umerii bătrânului și se îndreptă spre ușă.

— Încuie după mine.

Ed nici nu așteptă ca Lincoln să iasă de pe alee. Se îndreptă spre hol, luă arma de sub pernă și înșfacă haina în timp ce ieșea din cameră.

— Haide, Frazier, strigă el. Hai să o aducem pe Pistruiată înapoi.

36.

Casey tremura din cauza umezelii. Avea haina pe umeri, dar tot îi era frig. Frig până-n măduva oaselor.

— Este prea strâns? întrebă Adam, legându-i picioarele de un vechi scaun de lemn pe care o așezase. Nu putea face altceva decât să se uite la el. Era nebun.

Se încruntă și mai rupse o fâșie de bandă adezivă din rolă. Lucra la lumina unei lămpi de atelier care atârna de un cârlig bătut în grinzile tavanului jos.

Adam o dusese undeva la țară, pe lângă Roxana. Merseseră pe un drum lung de țară și parcaseră în spatele unei ferme în ruină, asemănătoare cu majoritatea celor care umpleau peisajul rural al ținutului. În timp ce se apropiau cu mașina, Casey crezuse că era abandonată, dar se dovedi că lumina era aprinsă în interior. Cineva o folosea, deși nu locuia acolo. Părea că nimic nu se schimbase din 1950, inclusiv aparatura din bucătărie.

Adam o conduse prin bucătărie, în holul împodobit cu ghirlande de pânze de păianjen și apoi în pivniță. Ea rămase o clipă în picioare în întunericul ca smoala înainte ca el să găsească lampa și s-o aprindă. Lumina slabă nu ajungea până în colțurile îndepărtate ale încăperii mari și dezordonate. O așeză într-o zonă care fusese eliberată, dar era înconjurată de coșuri așezate grămadă, schelete de mobilă și saci pentru hrană. Putea vedea siluetele altor vechituri în afara cercului de lumină și umbrele dreptunghiulare și întunecate ale unei ferestre micuțe, sus, pe peretele de la parter.

— Este bine așa? întrebă Adam, mai adăugând o altă fâșie de bandă în jurul gleznelor ei.

El îi puse mâna pe genunchi atunci când se ridică.

Ea întoarse capul într-o parte… la fel cum făcuse în acea noapte, în mașina lui Billy. El parcase în curtea din spatele casei lui. Ea-și amintea de un câine care lătra. Își aminti cum el o forțase să treacă pe bancheta din spate.

Billy o făcuse să-și scoată pantofii, apoi blugii, apoi bluza și sutienul. Când i se opusese, el îi rupsese chiloțeii. Erau din bumbac de culoarea lavandei cu inimioare roșii.

„Chiloței veseli”, le spusese Jayne atunci când mama lor cumpărase mai multe perechi pentru ambele surori.

Casey încă-și mai amintea chiloțeii de pe podeaua mașinii. Își amintea mai mult de ei decât de durere. Se dusese acasă fără chiloții ei, iar mai târziu se întrebase dacă mai erau încă în mașină în noaptea în care Billy sărise de pe pod, în mașina sa albă, LeSabre, și se înecase în râu.

Oare el ar mai fi fost pe pod dacă tatăl ei ar fi crezut-o atunci când i-a spus că Billy a violat-o? Dacă ar fi fost mai puțin îngrijorat în legătură cu reputația lui și i-ar fi permis lui Casey să meargă la poliție? Oare arestarea lui Billy l-ar fi dus la închisoare și l-ar fi salvat, împiedicându-l să plonjeze de pe pod în acea noapte? Sau era soarta? Oare Billy fusese condamnat să aibă un astfel de mormânt chiar din momentul în care o luase pe Casey cu mașina, când ea se întorcea de la bibliotecă prin ploaie?

Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu pentru că Billy se înecase, nu pentru că Adam era un nebun care era pe punctul de a o omorî, nici măcar pentru că Billy o violase, ci pentru că era din nou victimă.

Ea respiră sacadat.

Jurase că niciodată nu va mai cădea în capcană, iar acum, după atâția ani, era aici. Totul se schimbase. Și totuși nu se schimbase nimic. Iar de data asta, o va costa viața.

— Adam, *te rog,* imploră ea. Nu poți…

— O *pot* face și o *voi* face, spuse el tăios. Și voi scăpa basma curată, așa cum am scăpat cu anumite chestii ani de zile. Acum taci și stai acolo. Sper să mă scuzi, dar încă nu sunt pregătit.

Tonul lui Adam se schimbase; parcă ar fi invitat-o să ia prânzul, iar masa nu era gata.

Cine era acest bărbat? Cum de îl judecase atât de greșit? Cum de toată lumea din jurul lui îl judeca atât de greșit?

— Am ceva de făcut sus. Dar las lumina aprinsă. Nu există nimic aici care-ți poate face rău, așa că nu ai de ce să-ți fie frică.

Se îndreptă spre o masă de lucru și aprinse un alt bec care atârna. În spatele mesei erau aliniate rafturi cu fructe și roșii puse în borcane de sticlă, prăfuite. Pe masă erau piese dintr-un echipament mecanic. Tuburi. Fire. Un fel de ceasuri.

Adam luă ceva de pe masă și se întoarse spre ea. Avea în mână un tub alb, de plastic, cu fire, cu un dispozitiv atașat de el.

Lui Casey i se uscă gura. Nu mai văzuse în viața ei o bombă, dar știa că asta este.

— Un mic proiect la care am lucrat la sfârșit de săptămână. Se ghemui în fața ei. În această fiolă este mercur. Dacă-l agiți, conținutul tubului se va amesteca și va exploda. Nu am avut șansa să-l folosesc, dar eu bănuiesc că tu vei exploda.

Se folosi de bandă pentru a-l fixa sub scaunul lui Casey.

— Știu că mi-ai promis că nu vei încerca să fugi, dar asta este ca o asigurare pentru mine.

— De unde știi că nu mă voi arunca singură în aer ca să scap de tine? întrebă ca, privind în jos spre el.

— Pentru că nu o vei face. Pentru că ești om și vei crede, până în ultima secundă, că există o șansă să scapi, să fii salvată, sau că eu voi renunța la gândul de a te omorî și de a-ți ascunde părțile trupului astfel încât să nu mai fie găsite niciodată.

Mulțumit, el se ridică.

— Eu m-aș arunca în aer ca să scap, dar nu și tu, Casey.

Încercă să-i mângâie bărbia, însă ea întoarse capul brusc.

Adam ieși din cercul de lumină și se îndreptă spre scări.

— Stai cuminte. Mă întorc imediat. Îi făcu cu ochiul. Promit.

•

Lincoln strânse cu putere de volan. A fost nevoit să dea trei telefoane înainte de a găsi pe cineva dispus să intre în Sistemul de Informații de la Departamentul de Justiție din Delaware și să caute adresa de acasă a lui Adam Preston al treilea. Lincoln îi datora detectivului o mare favoare.

Era surprins că Adam avea trecute două adrese. Prima era pe malul oceanului, în South Bethany Beach. Mersese acolo mai întâi. Privise la ferestre, găsise BMW-ul în garaj, dar nu văzuse nicio lumină în interior cu excepția celei de pe hol, presupuse el.

Se dusese mai întâi acolo pentru că era mai aproape, dar nu-și făcuse speranțe. Orice motiv nebunesc ar fi avut Adam să o răpească pe Casey, Lincoln se îndoia că ar fi dus-o într-un loc atât de evident. Acum Lincoln se îndrepta spre o adresă din zona rurală, în apropiere de Roxana. Se folosise de celular pentru a o găsi pe hartă. Era în mijlocul pustiului – locul potrivit pentru a duce o femeie dacă voiai să o…

Lincoln alungă gândul. Ceea ce conta acum era să o găsească pe Casey. Nimic altceva.

Întoarse la intersecție, urmând indicațiile pe care i le oferea harta. Privi în oglinda retrovizoare. Era o noapte friguroasă și bătea vântul. Nu văzuse decât câțiva șoferi pe drumul de țară. Acum, doar unul, la mai bine de o jumătate de milă în spatele lui.

Lincoln încetini. Conform hărții, se afla la vreo 700 de metri de locul pe care-l căuta. Privi prin parbriz. În depărtare, peste un câmp, văzu silueta unei case cu două etaje. La unele ferestre, lumina răzbătea din spatele storurilor.

Aproape că rată poteca noroioasă. Stinse farurile și coti spre alee, apoi opri. Așteptă până ce mașina din spatele lui trecu mai departe și dispăru în pădure. Apoi coborî din mașină și merse pe aleea întunecată. Adrenalina îi clocotea în vene.

Sigur era cineva în vechea fermă. Lincoln se duse pe veranda din față și încercă să se uite pe fereastră, dar lumina venea din camerele din spatele casei. Auzi muzică în interior. Unul dintre cei Trei Tenori, se gândi el.

Nu putea vedea pe nimeni și nimic. Se duse în spatele casei și găsi o Honda albastru-deschis pe care nu o recunoscu.

Oare făcuse o greșeală? Dacă se uita pe geamurile altei case, ar putea sfârși prin a fi arestat sau împușcat. Dar polițistul spusese că această proprietate era deținută de Adam. Nu de tatăl sau de bunicul său. Al Treilea. Și presupunând că aveai de gând să comiți o crimă, ți-ai folosi propria mașină dacă nu erai nevoit să o faci?

Lincoln stătu pe alee, neștiind ce să facă.

Era o ușă în spatele casei, care probabil că dădea în bucătărie. Să ciocănească? Nu, ar fi o nebunie.

Trebuia să arunce o privire înăuntru.

Privi spre mașină. Din impuls, deschise portiera din dreptul pasagerului, nefiind sigur ce anume căuta. Poate o lanternă? Un levier pe care să-l folosească pe post de armă? Lumina inundă interiorul, iar el urcă repede înăuntru și închise lumina de deasupra capului.

Mașina mirosea a Casey! Mirosea ca părul ei.

Lui Lincoln i se strânse gâtul de emoție. Nu avea nicio îndoială că ea fusese în această mașină.

Avea celularul în buzunar. Ar trebui să sune la poliție. Știa că încă nu avea nicio dovadă că ea era înăuntru, dar îl scoase din buzunar și formă 911.

Ecranul celularului se lumină, și el citi mesajul: „Nu există semnal”. La naiba! Acum câteva minute, când se folosise de sistemul de navigație,

funcționa. Dar erau multe locuri din sudul statului Delaware unde semnalul era slab sau nu exista pentru că erau foarte puține antene. Se luptă cu dorința de a arunca telefonul cât mai departe pe câmp. Va trebui să se întoarcă pe drumul principal.

Dar asta însemna să o părăsească pe Casey.

Nemaigăsind nimic folositor în mașină, ieși și închise încet portiera. Merse în cealaltă parte a casei. Muzica încă se auzea vag prin pereți. Deliberă din nou dacă ar trebui să se întoarcă sau nu la mașină.

În partea de sud a casei, observă o lumină slabă care venea de jos. De la niște ferestre micuțe, întunecate și dreptunghiulare. Lincoln se ghemui în fața uneia dintre ferestre. Dacă răpeai pe cineva, unde ai duce acea persoană? O pivniță dintr-o veche fermă era un loc numai bun pentru a o ascunde.

Neputând vedea nimic, Lincoln își vârî celularul în buzunarul hainei și se lăsă pe iarba udă și rece. Fereastra era vopsită în roșu, ca pentru șopron. Frecă geamul cu mâna. Nimic. Apoi încercă să-l răzuiască. Spre surprinderea lui, vopseaua se decojea și apăru o rază slabă de lumină. Fusese vopsit pe dinafară, nu pe dinăuntru!

El frecă cu vigoare, cu degetele, eliberând o mică porțiune rotundă, fără să-i pese că așchii de vopsea i se înfigeau sub unghii. Apoi se lăsă pe burtă, pe pământ. Înaintă încet.

Era o pivniță foarte asemănătoare cu a lui: pereții de cărămidă dați cu var, podeaua murdară. Doar că aceasta nu părea să se fi schimbat în ultimii cincizeci de ani. Peste tot erau pânze de păianjen. Văzu vrafuri de coșuri, saci de pus hrana, chiar și legume conservate în casă.

Apoi o văzu pe ea și pieptul i se strânse atât de repede încât fu nevoit să respire adânc. Casey stătea dreaptă, pe un scaun, în mijlocul încăperii, cu spatele la el.

Lincoln nu încăpea prin fereastră, chiar dacă era dispus să-și asume riscul ca Adam să audă geamul spărgându-se. Nu știa unde era Adam, dar se pare că nu era în pivniță.

Multe astfel de case dispuneau de două intrări în pivniță, una afară și una în interior. Adam trebuia să fie în casă.

Lincoln sări în picioare și fugi spre ușa de aluminiu care dădea în subteran.

•

Ed nu o luă pe drumul noroios. În schimb, împreună cu Frazier apucă pe drumul care ducea prin lanul de porumb lăsat neîngrijit.

Parcă în pădurea aflată în josul drumului. Fusese nervos atunci când ieșise cu spatele de pe alee. Îi fusese teamă că nu-și va mai aminti cum se șofează, dar mâinile și picioarele lui își amintiseră.

Îl văzuse pe Lincoln luând-o pe aleea vechii ferme, dar îi fusese teamă să meargă după el. Se gândise că îl va obliga să se ducă acasă. Lincoln nu înțelegea că el trebuia să fie acolo. Că Ed trebuia să o salveze pe Pistruiată.

Drumul peste câmp era mai lung decât crezuse, iar lui i se făcuse cald în haina sa. Deschise fermoarul. Frazier țopăia pe lângă el. Joe Frazier era un câine bun. Nu era nevoie să fie ținut în lesă. Joe Frazier era și un boxer bun.

Ajuns la fermă, Ed merse în spatele acesteia. Auzi muzică. Rodolfo al lui Pavarotti din *Boema.*

Nu știa ce trebuia să facă. Se gândise că o va lua pe Pistruiată și apoi vor traversa câmpul de porumb spre mașină. Acum, că reușise să-i demonstreze că era capabil să șofeze, poate-l va lăsa să conducă spre casă.

Lincoln credea în Dumnezeu, însă nu obișnuia să se roage. Dar se rugă când trase de mânerul ușii pivniței, iar Dumnezeu îi zâmbi. Balamalele scârțâiră atât de tare încât el îngheță preț de o secundă. Își ținu respirația.

După o clipă, cum nu auzi nimic din interior, cum Adam nu dădu buzna din întuneric, Lincoln trase mai tare.

Deschise ușa doar atât cât să se strecoare prin deschizătură și să pășească pe scări în jos. O închise ușurel în urma sa și se luptă cu dorința de-a alerga spre Casey. În schimb, se ghemui și ascultă. Nu auzi nimic. Oare cum de nu auzise ea ușa? Cum era posibil ca cineva aflat pe o rază de o milă depărtare de casă să nu o audă? În timp ce cobora încet treptele, el ghici motivul.

Prin podeaua de deasupra capului se auzea muzică. O voce puternică de tenor. Nu știa prea multe despre operă pentru a identifica tenorul.

Aruncă o privire după colț, da, în clipa aceea, mâna lui atinse un borcan de sticlă, iar acesta se clătină, frecându-se de perete cu un sunet strident. Lincoln rămase cu ochii la borcanul cu roșii.

— Este cineva acolo? șopti Casey.

Ea nu se întoarse. Nu se mișcă.

Nevăzând pe nimeni, Lincoln alergă spre ea.

O va lua în brațe și o duce de acolo. Văzuse cheile legănându-se în contactul Hondei. Vor pleca cu mașina și, imediat ce va avea semnal, va

suna la poliție.

— Casey, șopti el.

Când ajunse la ea, el îi puse mâna pe umăr și păși în fața ei ca să-i vadă chipul.

— Nu mă atinge, îl avertiză ea cu o voce care nu părea a fi a ei.

Lincoln îi dădu imediat drumul. Se gândea doar la faptul că Adam o violase deja.

— Casey… El privi spre fața brăzdată de lacrimi. Avea mâinile încătușate în față.

— Pleacă de aici, șopti ea cu asprime. Du-te, Lincoln. Fugi.

— Casey… întinse brațele spre ea. Nu-i păsa ce-i făcuse Adam. O iubea. Voia să se căsătorească cu ea. Voia să aibă copii cu ea.

— Sub scaun, Lincoln. Casey era aproape isterică. O bombă sub scaun.

El coborî privirea, abia realizând ce spusese ea. *O bombă?*

Apoi o văzu. Fire. Un tub. În stare brută, artizanală, dar aproape sigur era o bombă.

— Cheamă ajutoare, șopti ea cu ochi rugători. Celularul tău.

— Nu am semnal aici. Am încercat.

Se ghemui în fața ei.

— Nu mă poți atinge, îl avertiză ea. Sau scaunul. El a spus că se declanșează la mișcare. Trebuie să te duci după ajutor dacă nu-ți poți folosi telefonul. Trebuie să pleci acum, înainte ca el să coboare.

Ea arătă cu bărbia spre o scară de lemn strâmtă, fără balustradă, care se pierdea sus, în întuneric.

Lincoln privi spre dispozitivul prins sub scaunul lui Casey. Totul devenea din ce în ce mai nebunesc.

— Crezi că este capabil să…

— *Știu* că este!

Ușa scârțâi din nou și Lincoln sări în picioare. Oare Adam ieșise din casă și venise prin cealaltă parte? Oare realizase că Lincoln era acolo?

Ușa scârțâi din nou, iar Lincoln și Casey se încordară.

— Lincoln, șopti ea, cu ochii plini de lacrimi.

El se repezi spre primul obiect pe care l-ar fi putut folosi drept armă – un mâner lung de lemn care fusese atașat cândva unei greble sau unei lopeți. Se așeză între scaunul lui Casey și scările care dădeau în exterior.

Auzi pași și ceva țâșni din întuneric. Lincoln reacționă fără să se gândească, balansând bățul.

Din fericire, nu era un bun țintaș. Rată capul lui Frazier la milimetru.

— Oh, Dumnezeule, bombăni Lincoln în timp ce câinele sălta în jurul lui.

La două trepte în urma lui, din întuneric, apăru Ed.

— Ed, ce cauți aici? întrebă Lincoln pe un ton rugător.

— Am venit să-mi iau fata.

Dădu ocol scaunului pe care ședea Casey.

— Ce…

— Ssst, îl avertiză Lincoln, prinzându-l de braț și trăgându-l înapoi, înainte ca el să o atingă pe Casey sau scaunul de care era legată.

— El este sus.

— Nixon?

— Adam Preston.

Ed se holbă la fiica lui.

— L-am văzut pe Nixon. Se întoarse spre Lincoln. Spune-i că nu sunt nebun.

Casey zâmbea și plângea în același timp.

— Nu ești nebun, tată. Purta o mască cu chipul lui Richard Nixon. Acum, ascultă-mă. Trebuie să ieși de aici. Trebuie să aduci ajutoare.

Ed privi în jos spre ea.

— Nu plec fără tine. Iau un cuțit și tai banda. Casey se uită la Lincoln căutând un sprijin. Lincoln îl prinse pe Ed de braț și încercă să-l întoarcă spre ușă.

— Chiar dacă tăiem banda, nu se poate ridica. Trebuie să aduci poliția. Probabil că vom avea nevoie și de FBI.

— Nu înțeleg. Ed se smuci din strânsoarea lui Lincoln. De ce nu se poate ridica? Dacă nu poate merge, o pot duce eu în brațe. Sunt încă puternic. Sunt puternic pentru un bătrân.

— Ed, spuse Lincoln cât putu de blând, ascultă-mă. Adam a legat o bombă de scaunul ei. Dacă ea încearcă să se ridice, va exploda.

Ed se întoarse și privi fix spatele fiicei sale.

— O bombă?

— Da. Așa că am nevoie ca tu să iei celularul meu – Lincoln îl scoase din buzunarul de la haină și-l puse în mâna lui Ed –, și să o iei pe drum.

Mergi cât de departe este necesar, până ce telefonul va funcționa, apoi sună la nouă-unu-unu și spune unde ne aflăm. Adresa este în telefon. Nici măcar nu trebuie să o ții minte. Le-o poți citi.

Ed se opri la jumătatea drumului spre scări. Lincoln încercă să-l împingă, dar bătrânul nu voia să se miște. Era puternic pentru vârsta lui.

— Este o bombă sub scaunul fiicei mele? spuse el cu o voce joasă.

— Da.

Privi în sus spre Lincoln.

— Atunci, ce te face să crezi că plec de aici, băiete?

37.

Sfârșitul sfârșitului

Verific pentru ultima oară conținutul genții, atingând cu degetele ustensilele mele. Maury mi-a explicat cum se folosește fiecare obiect, iar eu am notat tot.

Sincer, sunt foarte încântat de mine.

Ea nu se aștepta ca eu să apar. Nu mă vor suspecta niciodată. Sunt prea deștept pentru ei.

Am bandă adezivă, o bobină de cablu de 4, pentru a asigura obiectele; o cutie cu mănuși de latex de unică folosință, ca să nu mă murdăresc; clește de tăiat sârmă, pentru a tăia tendoanele. Apoi mai e și foarfecă de grădinărit, pentru a tăia oasele mai mici; prosoape pentru mâini, pentru a absorbi sângele; salopete de unică folosință, pentru a-mi păstra hainele curate; un material de pus pe jos, pentru podeaua murdară. Nu pot fi neatent, nu pot lăsa urme deși nu există nicio șansă ca cineva să vină aici să le caute. Mai am și un bomfaier, pentru a tăia oasele mai mari, și mai sunt și acoperitoarele pentru pantofi, de unică folosință.

Acoperitoarele pentru pantofi sunt o idee deșteaptă. În graba mea, probabil că nici nu m-aș fi gândit la ele. Dar Maury este un om cu experiență.

Caut în fundul genții: un cuțit de vânătoare – este evident la ce folosește; cearșafuri de plastic, pentru a reține stropii de sânge; fâșii adezive, pentru a lega nu doar încheieturile de la mâini; o eșarfă albastră, pentru căluș.

Lângă mine, sprijinită de vechea masă din bucătărie, se află o lopată. Termenul corect ar fi o *cazma.* Bună pentru săpat. Bună pentru a îngropa. Aici sunt douăzeci și șapte de acri de teren, destul spațiu. Dar nu voi îngropa bucățile din trupul ei aici. În schimb, voi face un drum până la ferma lui Maury. Doar ca să fiu sigur.

Ultimul obiect pe care-l iau de pe masa din bucătărie este un Glock de 9 mm. Îl bag în buzunarul din spate al pantalonilor kaki, cântând împreună cu Pavarotti.

•

— Casey, bagă-i mințile-n cap, spuse Lincoln. Fă-l să înțeleagă că trebuie să se ducă după ajutor.

— Tată, *te rog,* îl imploră Casey. Ești singurul care poate face asta.

Era speriată și se străduia să nu se miște. Nici măcar nu întoarse capul. Ed și Lincoln o ocoliră pentru ca ea să-i poată vedea pe amândoi fără să se miște pe scaun. Frazier se așezase pe podeaua murdară, foarte aproape de ea, dar nu atingea scaunul.

— Nu te părăsesc, insistă Ed, privind în jos spre ea. Nu am fost acolo când ai avut nevoie de mine. Știi la ce mă refer.

Părea a fi perfect conștient în acest moment. Era din nou vechiul Ed. Doar că era încăpățânat.

— Știu, șopti ea, privind cu afecțiune spre el printre lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, Pistruiato. Pentru tot. Din ochii lui gri izbucniră lacrimi. Am greșit. Am greșit foarte tare. Am nevoie să mă ierți.

— Este în regulă, tată. Te-am iertat cu mult timp în urmă. Dar acum chiar am nevoie de tine. Am nevoie să te duci să aduci ajutoare.

El negă dând din cap.

— Îmi pare rău, nu pot face asta. Orice s-ar întâmpla, de data asta voi fi aici. Privi spre Lincoln. El va trebui să plece.

— Ed… Casey, nu avem timp de așa ceva.

Lincoln privi spre tavan. Muzica se auzea în continuare.

O voce i se alătură tenorului. Adam cânta. Avea o voce excelentă.

— Cred că ar trebui să plecați amândoi. Ea privi în jos la boxerul de la picioarele ei. Și Frazier, adăugă ea. Ar trebui să plecați cu toții după ajutoare.

Lincoln se întoarse spre tatăl ei.

— Ed, nu vreau să fiu nepoliticos, dar eu sunt mai tânăr decât…

— Oh, vrei ca eu să traversez din nou câmpul?

— Ed, spuse Lincoln, cu o voce uimitor de calmă, acum încercăm să ne gândim la ce este mai bine pentru Casey, și cel mai bine este dacă eu rămân aici să o protejez.

— Cu ce? îl luă Ed peste picior. Cu un mâner de sapă? O pot proteja la fel de bine ca tine.

Tatăl ei băgă mâna în buzunar, iar Casey suspină când el scoase un pistol.

— Oh, Dumnezeule, este încărcat, tată?

Lincoln făcu un pas în spate.

— Da, este încărcat, spuse Ed. Nu prea ar fi de folos dacă nu ar fi încărcat.

Casey era la fel de îngrozită de ideea că tatăl ei avea un pistol, cât și de tot ceea ce se întâmpla în această noapte.

— Tată, nu știu de unde-l ai, dar trebuie să i-l dai lui Lincoln.

— Nu este afurisita voastră de treabă de unde-l am, spuse Ed țâfnos.

— Casey, murmură Lincoln.

— Știu, știu.

Privi înapoi spre tatăl ei, având grijă să nu-și mute decât privirea. În ciuda frigului din pivnița umedă, transpira abundent. Voia ca cineva să-i dea jos haina, dar îi era teamă că ar putea mișca scaunul.

— Dă-i pistolul lui Lincoln, tată.

— El urăște armele, protestă Ed. Nu a tras cu niciuna în viața lui.

— Tu ai tras? reuși ea să spună.

Era îngrozită la gândul că Ed ar putea apăsa accidental pe trăgaci, trimițând un glonț în el însuși sau în Lincoln.

Ed ezită. Casey își dădea seama că se gândea să predea arma.

— Tată, te rog. Nu poți deține legal arma, spuse ea, încercând o abordare diferită. El mereu fusese un om care respectase legile. Nu cu diagnosticul tău.

— Dar voiam să ajut. Vocea lui Ed era sugrumată de emoție. Pentru prima dată în această seară, părea speriat. Am luat arma pentru a te proteja. Nu vreau să am probleme cu poliția. Vreau doar să-mi protejez fiica. Vreau să te protejez, insistă el printre lacrimi.

Casey simți că i se rupe sufletul. Își iubea tatăl atât de mult. Îi iubea pe amândoi bărbații. Nu voia ca viața ei să se sfârșească. Se gândi la ceea ce spusese Adam despre bombă. Ce ar face el în situația dată, și ce ar face ea. Avusese dreptate. Ea nu s-ar fi aruncat în aer, pentru că ea încă mai spera. Spera ca ea și bărbații pe care-i iubea să iasă vii de aici. Avea speranță, și acum avea și o armă.

— Dă-i imediat arma lui Lincoln, tată. Ia-l pe Frazier și fugi spre mașină. Sună la poliție. Fă-o acum, tată, izbucni ea.

Ed se uită la ea preț de-o clipă și apoi lăsă arma în jos.

— Cred că ar trebui să o ia Lincoln, admise el. Probabil că are mâinile mai sigure. Mâinile mele nu mai sunt la fel de sigure precum erau cândva.

Lincoln luă ușurel arma de la Ed.

— Trebuie să te duci după ajutor, spuse el cu blândețe. Îi dădu celularul. Trebuie să pleci *acum.*

Un sunet dinspre scările care duceau în interior îi făcu pe cei trei și pe câine să privească într-acolo. Pași. Lumină. Apoi, vocea lui Pavarotti se auzi mai tare.

— Du-te, Ed, insistă Lincoln, împingându-l spre ușa scării care ducea în exterior.

Ed se mișcă uimitor de repede, strângând telefonul în mână.

— Frazier.

Câinele o zbughi după el.

Fiecare mușchi din trupul lui Casey se încordă în timp ce privea drept înainte, așteptându-l pe Adam. Lincoln se mută undeva, în spatele ei, ascunzându-se.

— Am venit, anunță Adam, coborând scările, având în mână o geantă verde, sport.

În clipa în care pătrunse în cercul de lumină, Casey își dădu seama că el simțise că ceva era în neregulă. Puse geanta jos, la picioarele lui, și-și duse mâna la spate, căutând ceva în betelia pantalonilor. Cercetă cu privirea pivnița aglomerată și întunecoasă.

— Ce am făcut noi, Casey? În vocea lui se auzi o mică urmă de surprindere. Privi în jos la picioarele ei. Nu te-ai mișcat. Nu o puteai face. El pocni din limbă. Deci, ce este diferit?

Casey se uita fix la el, fiindu-i teamă să vorbească. Nu-și dădea seama unde era Lincoln, știa doar că era în spatele ei.

Cu mâna încă la spate, Adam întoarse capul în stânga și-n dreapta, amintindu-i de un câine de prerie. În alte circumstanțe, poate că ar fi râs. Pentru prima dată în această seară, Adam era nesigur pe el.

— Este mai rece decât era înainte, spuse el deodată.

El aduse mâna în față și Casey văzu pistolul. Adam îl îndreptă spre fața ei.

— Ușa care dă afară este deschisă, nu-i așa? Încuietorile sunt stricate de ani de zile. Am vrut să le înlocuiesc, dar nu a fost niciodată nevoie.

El mai făcu un pas în față încă țintind cu pistolul spre fața ei.

— De ce este ușa deschisă, Casey?

Ea auzi ceva mișcându-se în spatele ei.

— Pentru că am deschis-o eu, spuse Lincoln.

Adam făcu un pas înapoi, îndreptând pistolul în direcția lui Lincoln.

— Cum ai ajuns aici? Cum ne-ai găsit?

În uimirea sa, semăna cu un copil.

Lincoln era atât de speriat pentru Casey, atât de speriat de arma pe care Adam o ținea cu ambele mâini, încât abia putea pășsi. Nu ținuse o armă în mână în viața lui. Sperase că nici nu o va face, și acum el îndrepta una spre pieptul cuiva. Dar, în momentul în care Adam apăruse din întuneric, își dăduse seama că ar face orice ca să o salveze pe Casey. O iubea, și ar fi făcut orice ca să-i cruțe viața, inclusiv sacrificând-o pe a sa.

De un singur lucru nu era sigur în acest moment: că ar putea ucide un alt om.

— Lincoln, scânci Casey.

— Lasă arma jos și dezactivează bomba, îi ordonă Lincoln.

— Sau ce? îl provocă Adam.

Încă mai mergea cu spatele, încă mai țintea spre Lincoln.

— Sau te împușc.

— Nu mă vei împușca, îl luă Adam peste picior. Domnul Controlul Armelor, domnul Armele-Ar-Trebui-Să-Fie-Doar-În-Mâna-Agenților-Care-Apără-Legea, îl ironiză el. Nu ești destul de bărbat.

— *Te rog,* Adam, îl rugă Casey. O va face.

— Mă va lăsa să-l omor înainte de a apăsa pe trăgaci, continuă Adam cu zeflemeaua.

Lincoln se mută mai aproape. Intenția lui era să se așeze între Casey și Adam. Îi era teamă că, dacă nu făcea asta repede, Adam o va împușca în cap. Lincoln nu știa nimic despre arme, dar, după cum arăta metalul strălucitor și forma celei pe care o ținea Adam, avea presentimentul că el știa cum s-o folosească. Dacă ar trage în Casey, nu ar rata.

Cu adrenalina la cote tot mai înalte, Lincoln mai făcu un pas înainte.

— Nu vrei să faci asta, îi spuse lui Adam.

— Desigur că vreau. În acest moment, ce am de pierdut?

Lincoln nu văzu când Adam întoarse pistolul spre Casey, mai mult simți schimbarea din aer. Fără să se gândească, fără să țintească, apăsă pe trăgaci.

Ecoul împușcăturii răsună ca o pocnitură de bici. Casey țipă. Pivnița se umplu de fum și de miros caustic de praf de pușcă. Adam căzu în genunchi.

Lincoln îl împușcase! Îl nimerise!

Adam își lăsă ușurel privirea spre coapsa din care țâșnea sângele.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, spuse el cu venerație. Cunosc oamenii. Știu ce-i face să reacționeze. Șansele erau de un milion la unu ca

un bărbat ca tine să tragă într-un bărbat ca mine.

— Lasă arma jos, îi ordonă Lincoln, luptându-se cu greața. Las-o jos și împinge-o cât mai departe. Pierzi mult sânge. Îți voi pune un garou, dar mai întâi va trebui să-mi dai arma.

Adam privi rana și apoi își ridică încet privirea spre ochii lui Lincoln.

— Glumești. Doar nu crezi că aș permite cuiva să mă prindă în viață.

Lincoln se năpusti spre el, dar fu prea târziu. Adam își ridică pistolul la gură, iar Lincoln se întoarse când auzi împușcătura.

Casey țipă din nou. Lincoln închise ochii preț de-o secundă și se întoarse, zguduit. Nu era necesar să verifice cum era Adam. Auzise cum creierul lui se împrăștiase înjur.

— Casey.

Cu mâna în care ținea pistolul atârnând pe lângă trup, se lupta cu un hohot de plâns.

— Lincoln… Lincoln, uită-te la mine. Vocea lui Casey trecu dincolo de negura în care era învăluit Lincoln. Uită-te la mine. Nu a fost vina ta. Ai făcut ceea ce trebuia. Mi-ai salvat viața, și ai salvat-o și pe a ta.

Când el deschise ochii, Casey zâmbea. Plângea, dar zâmbea. Legată de scaun, cu o bombă sub ea, și încă zâmbea.

Lincoln se aplecă, așezând cu grijă pistolul pe podea.

— Vreau să te îmbrățișez, spuse el, simțind că-i vâjâie capul. El se îndreptă din nou. Aș vrea să pot… Cred că poate… O privi în ochi. Aș vrea să te rog să te măriți cu mine.

Atunci auzi primul sunet al sirenelor mașinilor de poliție. Ed reușise. Cumva, Ed reușise să aducă ajutoare în apărarea fiicei lui.

— Cred că-mi place că mă ceri în căsătorie, spuse Casey, privind în sus spre Lincoln, încă zâmbind printre lacrimi. Știa că și ea auzise sirenele. Dar poate că ar trebui să așteptăm până ce poliția va scoate bomba asta de sub mine, bine?

38.

Maury stătea întins în patul său, liniștindu-se. Dintr-o clipă într-alta va trebui să plece, dar nu încă. Își oferi un răgaz ca să-și calmeze nervii și să se pregătească pentru ceea ce le va spune *autorităților*. Mestecă încet guma, savurând aroma de mentă. Urmări cu privirea modelul panourilor de pe tavan.

Nu a fost în totalitate surprins când i s-a spus că venise cineva de la poliția statală din Delaware ca să vorbească cu el. Nu a fost nevoit să întrebe în ce problemă. Maury citise titlurile de pe prima pagină toată săptămâna. Asistentul procurorului, Adam Preston al treilea, s-a sinucis. Ajunsese în presa națională. *Chipurile* răpise o femeie, numită Casey McDaniel. O ținuse ostatică, o legase de un scaun de care fixase o bombă și apoi, când fusese încolțit de un alt avocat, logodnicul femeii, Preston își pusese pistolul la cap și se sinucisese.

Asistentul procurorului se pare că fusese implicat și în alte infracțiuni, inclusiv în omorârea unei femei din zonă. Se credea, așa spunea presa, că Preston încerca să-i însceneze crima unui bărbat numit Charles Gaitlin care fusese acuzat că și-a omorât iubita. Cazul încă se mai investiga.

Se scrisese în presă și despre Charles Gaitlin. Se credea că cei de la biroul procurorului aveau informații care-l dezvinovățeau pe Gaitlin pentru cea de-a doua crimă, dar indicau faptul că este vinovat de prima. Gaitlin a fost eliberat din închisoare doar două zile, după care a fost din nou acuzat pentru prima crimă. Un grup pentru drepturile cetățenilor se pronunța împotriva acestei arestări, dar se pare că de data asta acuzațiile erau întemeiate. *Bietul fraier.*

Maury a fost dezamăgit când a aflat că Adam Preston al treilea s-a sinucis. Danni avea potențial. Dar nu făcuse niciodată parte din liga lui Maury.

Iar acum poliția investiga fiecare pas pe care asistentul procurorului îl făcuse timp de câteva săptămâni înainte de moartea sa. Aici, problema devenea un pic cam complicată.

Când Preston venise să-l viziteze pe Maury, semnase la recepție. Asta însemna că lăsase dovezi în urma sa care-l legau de Maury. Poliția punea

întrebări tuturor celor care avuseseră contact cu asistentul procurorului în ultimele zile din viața sa.

Desigur, poliția nu-l putea întreba pe Maury despre ce discutase cu Preston. Ei bine… puteau întreba, dar Maury nu avea nicio obligație să răspundă. Era privilegiul avocat-client.

— Pinkerton! îl strigă un gardian de pe hol.

Maury coborî din patul său și scuipă guma la coș. Dulceața ei dispăruse.

Interviul cu poliția nu era doar o procedură tehnică. Nu le va spune despre desenele trimise asistentului procurorului, la cererea lui. Nu le va spune despre micul rol pe care-l jucase în urmărirea lui Casey McDaniel sau despre informațiile pe care i le oferise lui Preston în legătură cu pregătirea „trusei pentru crimă”.

Când Maury ieși din camera sa austeră, se uită la calendarul de pe perete. Se gândi la femeia din butoi.

Treizeci și șase de zile.

Va fi eliberat în treizeci și șase de zile.

Va fi plăcut să o revadă.

Era timpul să aibă ceva companie.

•

— Este frumos, Lincoln, dar, sincer, chiar nu trebuia să te deranjezi atât.

Casey puse paharul de vin pe măsuța de cafea. Cina fusese uimitoare: cotlete de miel, cartofi cu pătrunjel, sparanghel și suc de mere preparat în casă. Lincoln nu o lăsase să-l ajute, să pregătească masa sau să strângă vasele, iar acum stăteau împreună, confortabil, pe canapeaua lui, în fața focului aprins.

— Mă simt aiurea cu toată agitația asta. Sunt bine, spuse ea.

— Nu a fost nicio agitație.

Lincoln îi luă mâna și o prinse între palmele sale.

— Ba a fost multă agitație. Toată lumea mă tratează de parcă aș fi din sticlă; poliția, oamenii de la birou, tata, tu. Chiar și Jayne a fost irațional de grijulie.

— Ei bine, ai fost răpită în urmă cu mai puțin de două săptămâni. Ai avut o bombă artizanală legată de tine.

Ea gemu și râse, dar nu-și retrase mâna. Nu-i mai era frică. La drept vorbind, faptul că supraviețuise încercării îngrozitoare la care o supusese Adam o făcea să se simtă puternică. Nu era o victimă. Nu va mai fi niciodată victimă. Asta nu însemna că nu voia să-l țină aproape de ea pe

Lincoln. Faptul că văzuse moartea cu ochii o făcuse să se simtă nu numai puternică, ci și uimitor de recunoscătoare pentru ceea ce avea. Familie, prieteni, și pe Lincoln. Mai ales pe Lincoln.

— Vreau doar să mă întorc la viața mea de dinainte, spuse Casey, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru ceea ce simțea. Vreau să mă întorc la lucru. Să mă cert din nou cu sora mea. Să-l fugăresc pe tata prin curte, iar el să fie îmbrăcat în halatul meu de baie. Vreau tot ce era înainte de Adam și Gaitlin.

— Înainte să apar eu? El ridică din sprânceană.

— Nu. Desigur că nu. Nu înainte să apari tu.

Casey se aplecă spre el. Se întâlniră la jumătatea drumului și se sărutară. Atingerea lui era caldă și mângâietoare, însoțită de fiorul atracției sexuale.

— Vrei să rămâi aici peste noapte? șopti el, cu o voce profundă.

— Nu ar trebui. Ea-i mângâie obrazul cu buricele degetelor. Tata…

— Tatăl tău este în pijama și cu halatul propriu, uitându-se la televizor cu bunicii mei. În seara asta, pe TNT este un maraton cu John Wayne. Lasă-l pe tatăl tău să mai petreacă o noapte aici. Bunicii mei sunt încântați să aibă un oaspete în camera liberă. Iar Frazier deja i-a adoptat ca pe o a doua familie.

— Odată și-odată va trebui să merg acasă, insistă ea, privind în ochii lui întunecați.

— Nu, nu va trebui.

El o sărută din nou, de data asta ușor.

— Ba trebuie. Nu există niciun motiv pentru care să-mi fie teamă, și nici tu nu ai niciun motiv ca să-ți faci griji pentru mine. Ei nu mai sunt… Gaitlin, fratele său, Adam, Billy. Au dispărut cu toții.

În spital, Casey și Lincoln avuseseră o discuție lungă despre trecutul ei, despre Billy, despre tatăl ei. El fusese un bun ascultător.

— Chiar nu trebuie să te întorci acasă dacă nu vrei.

Lincoln își băgă o mână în buzunarul de la blugi.

— Mă gândeam că poate am putea face alte aranjamente.

Stația de emisie-recepție de pe blatul dulapului din bucătărie scoase un sunet strident și amândoi râseră.

— Baza Doi, aici Baza Unu, mă auzi? Terminat.

Lincoln își scoase mâna din buzunar și mârâi.

— Bază Doi, răspunde, spuse bunica lui Lincoln, prin stație. Ești acolo, fiule? Terminat.

Lincoln închise ochii.

— Du-te. Casey încă râdea. Ai face bine să-i răspunzi, altfel va veni aici în cinci minute bătând la ușă.

Lincoln se ridică de pe canapea.

— Va dura doar o secundă. Jur.

Casey zâmbi, așezându-se mai bine pe canapea în timp ce se întindea după paharul cu vin.

— Bază Doi, aici Baza Unu…

Lincoln smulse stația de pe bufetul din bucătărie și se întoarse în living, ținând degetul pe butonul de transmisie.

— Bunico, ai luat foc?

— Ah, negativ, Bază Doi, spuse bunica lui. Baza Unu nu a luat foc. Terminat.

— Curge sânge, bunico? Și mă refer la sânge arterial. Vreunul dintre voi sângerează, bunico? Lincoln dădu drumul butonului.

Casey mai luă o înghițitură de vin ca să nu râdă prea tare. Stația pârâi.

— Negativ și în legătură cu sângele, Bază Doi. Se presupune că trebuie să spui *terminat* atunci când termini. Terminat.

— Bunico, mi-ai jurat că nu mă vei deranja în seara asta, spuse Lincoln, fiind evident că încerca să fie răbdător. Mi-ai promis trei ore de liniște. Tot ce am cerut au fost trei ore. El dădu drumul butonului.

— Mai bine ai spune *terminat,* îi sugeră Casey.

Lincoln îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Terminat, spuse el în stație.

— Nu trebuie să sari în sus de fund, Bază Doi. Noi doar verificam. Voiam să vedem dacă ai cerut-o deja.

Deodată, Lincoln arăta ca și cum ar fi vrut să omoare sau să fie omorât.

Casey aproape că scuipă gura de vin înapoi în pahar.

— Bunico, gemu Lincoln în stație. Ea te poate auzi, să știi. Dădu drumul butonului, uitându-se la Casey. Îmi pare rău, spuse el. Chiar voiam ca seara asta să fie una specială. Cu mâna liberă, el pescui ceva din buzunarul blugilor. Voiam să fac asta așa cum se cuvine.

Casey se ridică de pe canapea și traversă camera spre Lincoln. Inima ei se umplu de bucurie.

— Este în regulă.

— Nu, spuse el. Nu este. Eu…

— Bază Doi. Atunci e negativ în ceea ce privește cererea în căsătorie? Terminat.

— Bunico!

— Trebuie să te așezi în genunchi, fiule. Așază-te în genunchi și întreab-o. O fată nu poate spune nu unui bărbat care-o cere în căsătorie în genunchi. Terminat.

Lincoln întâlni privirea lui Casey, cu un aer spășit.

— Nu voiam ca asta să fie un efort în grup.

Râzând, Casey îl cuprinse cu mâna de talie, luându-i stația din mână.

— Bază Unu, aici Baza Doi. Terminat.

— Dă-i drumul, Bază Doi, spuse bunica lui Lincoln veselă. Terminat.

— Răspunsul este da la cererea în căsătorie. Acum, dacă ne scuzați, vreau să arunc o privire la inelul pe care-l are băgat în pantaloni. Ea-și frecă mâna de partea din față a blugilor lui. Terminat.

— Afirmativ, Bază Doi. A spus da! zise bunica lui, evident adresându-se bunicului lui Lincoln și tatălui lui Casey care erau cu ea în cameră. Aici Baza Unu, am încheiat.

— Baza Doi, am încheiat, spuse Casey ca un ecou.

Ea aruncă stația pe canapea.

— Îmi pare atât de rău, își ceru Lincoln din nou scuze. Voiam să fie o surpriză.

— Cât de mare poate fi o surpriză? Ți-am cerut să mă ceri în căsătorie, îți amintești?

El râse și-și înclină capul până când buzele lor se întâlniră.

— Te iubesc, spuse el.

— Te iubesc. Îl sărută și se lăsă pe spate, fiind încă în brațele lui. Hai să-l vedem.

Lincoln scoase un inel din buzunar.

— Lasă-mă să ți-l pun, spuse el.

Casey întinse mâna.

— S-ar putea să fie un pic cam mare, dar îl putem strâmta.

I-l învârti pe deget, iar diamantele captară lumina focului din cămin.

— A fost verigheta străbunicii mele, dar m-am gândit că-ți va plăcea ca inel de logodnă.

— Oh, Lincoln, spuse Casey, surprinsă că nu mai putea respira.

Inelul era perfect, o montură antică în platină, cu un șir de diamante strălucitoare.

— Este frumos, adăugă ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Asta înseamnă da? Lincoln o cuprinse în brațe. Te căsătorești cu mine, Casey? Tu și tatăl tău vreți să faceți parte din familia mea scrântită? Ești de acord să porți în pântec copiii mei?

Ochii lui Casey se împăienjeniră în timp ce ea-i lua mâinile, făcând un pas în spate pentru a-l putea privi.

— Ești sigur în legătură cu asta? Boala tatei progresează. A avea grijă de el s-ar putea să însemne mult mai mult decât realizăm noi acum.

— Ochii mei sunt larg deschiși, iubito. Orice va veni, vom înfrunta împreună.

— Vorbești serios?

El îi strânse mâinile. Ochii lui întunecați erau sinceri, cu o sclipire de umor.

— Afirmativ, Bază. Terminat.

Casey îl cuprinse în brațe.

— Atunci, da, da, da! Mă căsătoresc cu tine! Și vom avea un copil.

Ea râdea și plângea. Durase mult timp, dar, în sfârșit, era fericită.

– Sfârșit –

virtual-project.eu

violin